DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

FOREVER
Undone
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
J. SAMAN

Ücretsiz PDF Kitap ... ns://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

FOREVER UNDONE

J. SAMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Aston
Bölüm 2
Skylar
Bölüm 3
Skylar
Bölüm 4
Skylar
Bölüm 5
Aston
Bölüm 6
Skylar
Bölüm 7
Aston
Bölüm 8
Aston
Bölüm 9
Skylar
Bölüm 10
Aston
Bölüm 11
Aston
Bölüm 12
Skylar
Bölüm 13
Aston
Bölüm 14

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Skylar

Bölüm 15

Aston

Bölüm 16

Skylar

Bölüm 17

Aston

Bölüm 18

Skylar

Bölüm 19

Aston

Bölüm 20

Skylar

Bölüm 21

Aston

Bölüm 22

Skylar

23. Bölüm

Aston

Bölüm 24

Aston

Bölüm 25

Skylar

Bölüm 26

Skylar

Bölüm 27

Aston

Bölüm 28

Skylar

Bölüm 29

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aston

Bölüm 30

Skylar

Bölüm 31

Skylar

Bölüm 32

Skylar

Bölüm 33

Aston

Bölüm 34

Aston

Bölüm 35

Skylar

Bölüm 36

Skylar

Bölüm 37

Aston

Epilog

Sonsuza Kadar Mücadele

Kitabın Sonu Notu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boston Dünya Aile Ağacı

Bu aile ağacı sadece gerektiğinde referans amaçlıdır. Her kitap birbirinden bağımsızdır.

Boston's Billionaire Bachelors

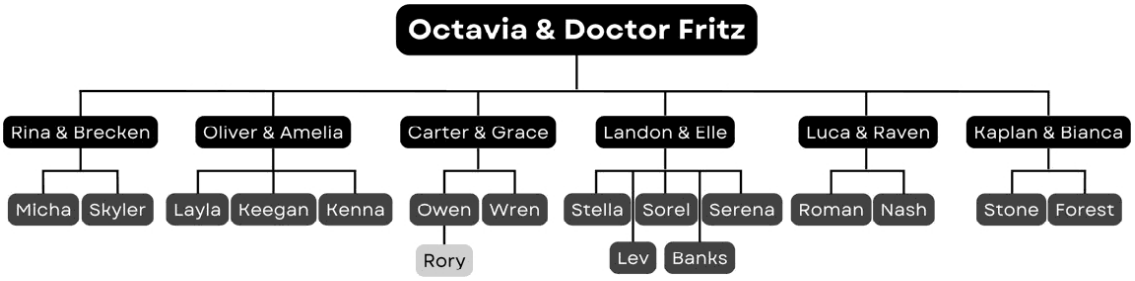

Irresistibly Yours

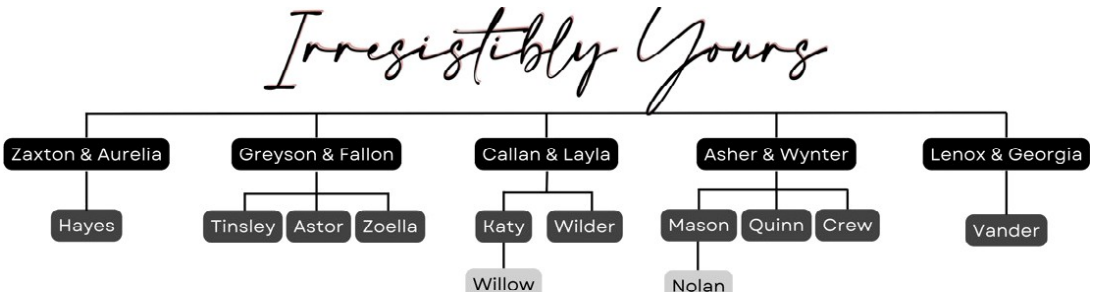

The Edge S es

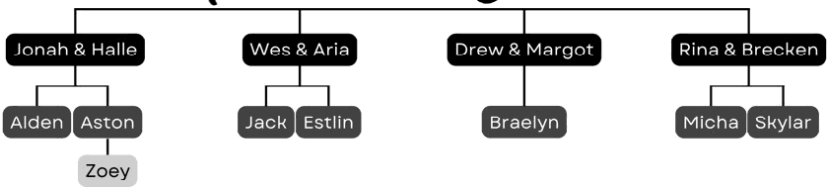

BO ON' IRR I IB BI ION IR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

ASTON

Etrafımı saran sıcaklık, alnımda bir ter tabakası oluşturmasına rağmen hoş bir şekilde boğucu. Bu, üç bira ve üç tekila içtikten sonra hissettiğim hafif sarhoşluktan da kaynaklanıyor olabilir. En son ne zaman böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum ve şimdiye kadar bir gece dışarı çıkmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Los Angeles'tan eve ziyarete geldiğimde, Boston'da bir çatı katı partisi tam olarak planlarım arasında değildi, ancak son altı ayda olan biten her şeyi düşününce, bunu reddetmem mümkün değildi. Özellikle de ailem, Zoey'e o gece seve seve bakacaklarını söylediğinde.

Odanın her yerinde yüksek sesli müzik çalıyor ve etrafım Boston'un seçkinleriyle dolu. Nereye baksan milyarder doktorlar, film yıldızları, pop yıldızları ve profesyonel sporcular var. Ben de ilk kategoriye giriyorum ama son yedi yıldır Los Angeles'ta doktor olarak yaşayıp çalıştığım için buraya pek uyum sağlayamıyorum.

"Hey," diye bağırıyor Micha kulağıma. "Bir içki daha ister misin?"

Micha'yı hayatım boyunca tanıyorum. Sadece ebeveynlerimiz değil, biz de en iyi arkadaşız; hatta üniversiteye ve tıp fakültesine birlikte gittik ve o, kızımın vaftiz babası. O benim için bir kardeş gibidir ve her şeyde yanımda olmuştur.

“Cevap evet,” diyor Bennett benim adıma, biramın bitmesine bakarak. Los Angeles’ta stajyerlik yaptığım yıllarda benim asistanımdı ve yıllar boyunca aramızda sönük bir iletişim sürdürdük. Şimdi Boston’da yaşıyor, benim arkadaşlarımla arkadaş ve Micha’nın kuzeniyle evli. İşlerin gidişatına bakılırsa dünya ne kadar da küçük.

Loş ışıklı odayı gözden geçirirken bunu düşünüyorum. “Tabii. Ne olacak ki.”

Micha başını salladı ve üçümüz kalabalığın arasından geçerek duvar boyunca uzanan büyük bara doğru ilerledik. Her yer pembe ve kırmızı süslemelerle doluydu; tüm kadınlar, hatta bazı erkekler bile bu iki rengin farklı tonlarında giyinmişti. Daha önce insanların Sevgililer Günü partileri düzenlediğini hiç duymamıştım, ama işte buradaydık.

"Gelmişsiniz!" Bu çatı katının sahibi olan Stone, partinin gürültüsünün üstüne çıkabilmek için bağırıyor. "Küçük prensesin nasıl?"

"İyi. Dayanıyor. Bu gece annemlerle birlikte." Elimdeki birayı bitirip boş bardağı masaya koyuyorum. "Sabah ona kalp şeklinde krep yapacağıma söz verdirdim, çünkü bu Astrid'in geçen yıl başlattığı bir Sevgililer Günü geleneği."

Stone başını sallıyor, gözlerinde o tanıdık acıma bakışı beliriyor. O bakıştan nefret ediyorum. Neden tüm bunları anlattığımı bilmiyorum. O kadar keyifsizim ki artık kendimi tanıyamıyorum bile. Karımın başka biriyle yattığını öğrenmek büyük bir darbeydi, ama onun sadece ona aşık olmadığını, aynı zamanda onunla evleneceğini keşfetmek daha da ağır geldi. Boşanmamız geçen hafta kesinleşti ve ikimizin de uzaklaşabilmesi için Zoey'i Boston'a getirdim.

Bir el sırtıma vuruyor ve dönüp baktığımda, abim Alden'ı görüyorum, puslu gözlerini aydınlatan tembel bir gülümsemeyle. "Güzel. İçiyorsun."

Gülüyorum. "Zaten içiyordum."

"Daha da iyi. Şimdi sana bir kadın bulmamız lazım. Dinle, burada tanışmanı istediğim biri var," diye başlıyor, ama ben çoktan başımı sallıyorum. "Onunla sadece bir içki iç," diye ısrar ediyor. "Akıllı, eğlenceli ve inanılmaz seksi."

Elime bir bardak tutuşturulur ve refleks olarak berrak sıvıya bakarım, bir shot daha içmenin akıllıca bir karar olup olmadığını merak ederim ama pek de umursamam.

“Hazır değilse zorlama dostum,” diye Micha onu savunur.

Engelleyemeden dudaklarım çatılıyor. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum. Çok uzun saatler çalışıyordum ve çocuk sahibi olmak hayatınızı değiştiriyor, önceliklerinizi yeniden belirliyor ve seçeneklerinizi ortadan kaldırıyor. Ayrıca, bilirsiniz, karım başka biriyle yatıyordu.

Astrid'le tek gecelik bir ilişkim oldu. Onunla bir kulüpte tanıştım ve arka odada seviştik. Üç ay sonra, beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve hamile olduğunu söyledi.

Çıkmaya başladık ve her şey yolundaydı. Hatta harikaydı. Ona çabucak ve derinden aşık oldum. Evlendik ve Zoey'i doğurduk; her şey olması gerektiği gibiydi, ihtisasımın bitmesi ve uzmanlık eğitimimin başlamasına rağmen. Ya da ben öyle sanıyordum. Açıkçası yanılmışım ve ben mutlu olsam da Astrid mutlu değildi. Ya da sadece bana olan aşkı bitmiş ve başka birine aşık olmuştu.

"Los Angeles'ta yaşıyorum ve kesinlikle kimseyle çıkmıyorum," diye açıklıyorum.

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?" diye espri yapıyor Alden ve Bennett ona gözlerini deviriyor. "*Eski birini unutmak için yeni birine atılmak'* deyişini bilir misin? İşte sana da bu lazım."

Anlamsız seks düşüncesi hem çekici hem de itici, ama cevap vermek yerine sadece başımı sallayarak geçiştiriyorum.

“Yine de seni görmek güzel, seni dışarı çıkarmayı başardığıma sevindim.” Micha kadehini kaldırır.

“Evet!” der Bennett. “Hayatları almak yerine kurtarmaya. Yanlış kadın yerine doğru kadına. Ve güzel kızlarımıza.”

“Buna içelim.” Kadehimi onlarınkiyle tokuşturup tekilayı tek yudumda içiyorum. Bir titreme beni sarıyor ve boş kadehimi tezgaha koyuyorum. “Tuvaleti bulacağım.”

Stone uzun bir koridoru işaret eder. “Yatak odalarından birindeki tuvaletler en iyi seçenek olacaktır.”

“Anladım.” Omzuna bir şaplak atıp kardeşim Micha ve Bennett’e yumruk tokuşturuyorum. “Sizi bulurum.”

Bunun üzerine Stone’un bahsettiği koridora doğru yöneliyorum. Alkol karnımı ısıtıyor ve adımlarımı hafifletiyor. Karşılaştığım rastgele insanlara selam verip gülümsüyorum, aralarında bana *“gel beni sik*” bakışları atan birkaç kadın da var ama onlar pek ilgimi çekmiyor.

Sağımdaki ilk yatak odasına ulaşıyorum ve kapıyı açıyorum; oda sessiz ve karanlık. Hafif bir parfüm kokusu var, hafif, hoş ve aynı derecede çekici bir koku. Kendimi daha derin bir nefes alırken buluyorum ve sonra kendi kendime gülüyorum. Kahretsin. Kesinlikle sarhoşum.

Odanın karanlığına alışmam biraz zaman alıyor ve sağımda iki kapalı kapı var. İlki bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolap çıkıyor. Diğer kapıya doğru ilerleyip açtığımda, buğulu bir ayna ve önünde duran, dalgalı, nemli sarı saçları çıplak omuzlarına dökülmüş bir kadın görüyorum. Onu daha iyi görebilmeden, uzaktan yüksek bir patlama sesi geliyor ve ışıklar sönüyor.

Tam bir karanlık çöküyor, o kadar mutlak ki sanki kör olmuşum gibi hissediyorum. Banyo ve yatak odasının ötesindeki parti gürültüsü, şaşkın çığlıklar, gergin kahkahalar ve birkaç teatral çığlıkla parlıyor. "Kahretsin!"

Sanırım Stone olan biri, çatı katının bir yerinden bağırıyor "Kimse kıpırdamasın. Elektrik kesildi. Ne olduğunu bir bakayım."

"Aman Tanrım!" banyodaki kadın haykırır. "Bu çok dramatik. Neyse ki bundan önce temizlenmeyi bitirmiştim. Hiçbir şey görmedin, değil mi?"

"Ha? Bu ironik mi?" "Hayır.

Giyinmemiştim."

"Ah," diye cevap veriyorum otomatik olarak, bu düşünceyle ensemden bir sıcaklık yükseliyor. Elimle onu silip atıyorum. "Hayır. Kapıyı açar açmaz ışıklar gitti. Hiçbir şey görmedim. Tuvaleti arıyordum."

"Bulmuşsun. Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. Bir arkadaşım yanlışlıkla pembe punç içkisini saçlarıma ve elbisemin üst kısmına döktü. İkisini de temizlemek için buradaydım. Kahretsin, gerçekten hiçbir şey göremiyorum."

"Ben de. İyi misin?"

Gergin bir kahkaha atıyor. "Yani, durumu göz önüne alırsak pek iyi sayılmam, ama bence burası dışarıdan daha iyi."

Yatak odasının kapısının dışındaki yüksek sesli mırıldanmalar ve panik içindeki sessizliği düşününce, ona hak veriyorum. Burası tam bir duyusal yoksunluk alanı ve dürüst olmak gerekirse biraz ürkütücü. Hareket ettiğini duyuyorum ve kumaşın cilde değdiğinde çıkardığı yumuşak hışırtıyı fark ediyorum. Giyiniyor mu? Bu düşünce, vücudumda beklenmedik bir şehvet dalgası yaratıyor.

"Sanırım ışıklar yeniden yanana kadar burada mahsur kalacağız."

"Muhtemelen," diye onaylıyor ve yine hareket ettiğini duyuyorum, şimdi bana daha yakın ve bununla birlikte yatak odasına girdiğimde hayran kaldığım hafif, tatlı kokuyu alıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu onun parfümü. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Gerçi, bir yabancıyla karanlık bir yatak odasında mahsur kalmak, hayal edebileceğim en kötü Sevgililer Günü senaryosu değil."

Aniden ne kadar yakın olduğumuzun, karanlığın ne kadar samimi olabileceğinin farkına varıyorum. Kanımdaki alkol beni cesur, ya da belki de sadece pervasız yapıyor, ona doğru yavaşça yaklaşırken, karanlık ve bu kadın yüzünden nabzım heyecanla çarpıyor.

"En kötü senaryo ne olurdu?" diye soruyorum, sesim alçalıyor.

"Karanlıkta *yalnız* kalmak," diye cevaplıyor basitçe. "Ya da, bilirsin, dairede odadan odaya dolaşıp, hiçbir şeyden habersiz kadınları bıçaklayan psikopat bir katil olması."

Kıkırdamam. “Çok fazla korku filmi izliyorsun, değil mi?”

"Yarı çıplak, hiçbir şeyden haberi olmayan sarışının her zaman ilk kurban olduğunu bilecek kadar." Kahkahayı patlatıyor. "Vay canına, bu inanılmaz derecede müstehcen geldi. Korku filminden çok porno filmine benziyor."

Gülümsemem genişliyor. “Öyle oldu, ama şikayet etmiyorum. Hâlâ yarı çıplak mısın?” Neden sorduğumu bilmiyorum. Ya da sesimin neden baştan çıkarıcı bir tona düştüğünü.

"Artık değil. Zaten görebileceğin de yoktu."

Sesi hafif. Yumuşak. Neredeyse şekerle kaplanmış gibi. Kokusu da eklenince, beni adeta hipnotik bir büyünün altına almış durumda. Ona dokunmak istiyorum. Cildinin kokusunu almak istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. *Onu* tatmak istiyorum.

“Doğru,” diye onaylıyorum ve konuyu değiştiriyorum. “Randevun seni özlüyor olmalı?”

Gülüyor, sesi dolgun ve çekincesiz, ben de karşılık olarak kıkırdamaya başlıyorum. “Burada biriyle birlikte olup olmadığımı sormak için en kötü yol buydu.” “Muhtemelen. Biraz pratik yapmam lazım.”

Gözlerimi kırpıyorum, karanlığın içinden karanlığı delip geçmesini, onu bulmasını, sadece bir silüet, gözlerinin parlaması, bir ipucu olsa bile.

“Ne konusunda? Karanlıkta kadınlarla flört etmek mi?” “Evet,” diye itiraf ediyorum.

“Eh, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi pratik.”

“Ha?”

“Daha önce hiç karanlıkta kimseyle flört etmedim.”

“Buna inanmak zor.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnanmamalısın. Bu doğru. Bunu yapılacaklar listemden silmem gerekecek."

Elim, kalçasını örten ipeksi kumaşı bulana kadar ileride dolaştı. “Pek heyecan verici bir yapılacaklar listesi değil,” dedim ona. “Başka neler var?”

Muhtemelen vücuduna dokunan elimden dolayı nefes nefese bir kahkaha atıyor, ama beni itmiyor. “Paraşütle atlama.”

Elimi belinin kıvrımına kaydırıp onu sarıyorum. Boyu kısa. Benden çok daha kısa. Elimin bulunduğu yerden ve boynuma değen nefesinin hissinden bunu anlayabiliyorum.

"Ben bunu yaptım," diyorum ona. "Heyecan verici ve kesinlikle hayatında en az bir kez denemen gereken bir şey. Başka ne var? Beni biraz heyecanlandır."

"Şimdi müstehcen mi konuşacağız? Genelde karanlık odalarda yabancılara müstehcen fantezilerimi anlatmam."

Onun önünde yerimi değiştirip başparmağımı kalçasında ileri geri gezdiriyorum. “Çünkü daha önce denemedin. Yapılacaklar listenden silebileceğimiz bir şey daha. Kirli sırlarını kime açığa vurabilirsin ki?”

“Şimdi de sırlara mı geçtik?”

“Müstehcen olanlardan,” diye hatırlatıyorum, diğer elimi de diğer kalçasına koyup sınırları zorluyorum.

“Çünkü ben seni göremiyorum, sen de beni göremiyorsun?”

Kendimi yine gülümserken buluyorum, onun neşesi bir şekilde, bir türlü üstümden atamadığım yükü daha katlanılır hale getiriyor. “Aynen öyle.”

“Hmm. Tamam. Sen bana bir sırrını söyle, ben de sana bir tane söyleyeyim.” Hareket ederken vücudu benimkine sürtünüyor, gömleğime değen yumuşak göğüslerinin hissi, içimden taze bir arzu dalgası geçerek sikimin atmasına neden oluyor. Beni sertleştiriyor ve böyle devam ederse bunu hissedecek.

"Sesini seviyorum. Kokunu da seviyorum. Hem de çok. Dokunuşunu da seviyorum. Yumuşak, tatlı ve seksisin."

"Gördün mü, bu konuda sandığından daha iyisin

.”

"Öyle mi?" diye alay ediyorum. "Hareketlerim işe yarıyor mu?"

“Kesinlikle. Beni tüm bu özelliklere sahip biri olarak görmen hoşuma gidiyor. Beni

beni görmemiş olsan bile.” O, boynumla omzumun birleştiği yere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gömleğimin yakasının hemen altındaki boyun ve omuz birleşim noktasına dokunuyor ve tenimde hissettiğim o küçük, sıcak el, omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor.

Sonra elim yanağına dokunur ve onu öperim. Sertçe. Yumuşak bir giriş ya da hafif, deneme amaçlı bir öpücük yok. Onu öpüyorum çünkü biraz sarhoşum ve çok heyecanlıyım, ve çok uzun zaman oldu, ve sanki bir sonsuzluk kadar uzun bir süredir o kadar lanet olası mutsuzdum ki kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum. Dudakları dolgun ve lezzetli, muhtemelen bahsettiği punçtan dolayı hafif bir kızılcık ve şampanya tadı var.

Ama en iyi kısmı ne biliyor musun? O, ağzı benimkinin altında açılmadan önce, anında iniltiye dönüşen küçük, şaşkın bir ses çıkarıyor. Ve onda da tereddütlü bir yan yok. O da aynı şevkle bana karşılık veriyor, ayakkabılarında parmak uçlarına yükselirken vücudu benimkine kayıyor. Dillerimiz buluşuyor ve başlarımız yana eğiliyor, ben onu kendime çekiyorum, bir elim saçlarına dolanmış, diğeri belinin alt kısmında.

Vücudu benimkine karşı sıcak ve yumuşak, kıvrımları göğsümün hatlarına mükemmel bir şekilde uyuyor. Boğazının derinliklerinden bir iç çekme ile inilti arasında bir ses çıkıyor ve bu ses tüm vücudumda yankılanıyor.

Öpücük derinleşiyor, açgözlü bir hal alıyor. Elim aşağı kayıyor, omurgasının kıvrımlarını takip ederek kalçalarına iniyor, orada onu sıkıp kendime doğru çekiyorum ki beni ne kadar sertleştirdiğini hissedebilsin. Nefesini kesiyor ve bana doğru eğiliyor, ben de elbiselerinin üstünü yırtıp atıp göğüslerini avuçlarımın arasına almak için can atıyorum.

Avuç içleri ceketimin altına kayıyor, omuzlarımdan itiyor ve ben de ceketimin yere düşmesine izin veriyorum; dokunuşunun hissine, ağzının sıcaklığına ve vücudunun benimkine verdiği tepkiye kendimi kaptırmış durumdayım. Hiç böyle bir öpücük yaşamamıştım. Vücudumun her sinirinde, kalbimin her atışında hissettiğim bir öpücük. Alkolden de değil, çünkü daha çok sarhoş oldum ve daha çok kadın öptüm.

Sebep o. Bu kadın. Bu öpücük.

Karanlıkta zamanın anlamı kayboluyor. Ne kadar süredir burada durup gençler gibi öpüşüyoruz, ellerimiz giderek daha cesurca birbirimizi keşfediyor, bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun hiç bitmesini istemediğim.

Parmaklarım elbisesinin arkasındaki fermuarı bulur ve tam indirmek üzereyken, bir titreme, bir uğultu duyulur ve aniden ışıklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

, bitmek bilmeyen karanlığın ardından sert ve acımasız bir şekilde yanıyor.

İkimiz de irkiliriz ve bir anlığına kör olan gözlerimi kırpıştırırım, ama kendimi çok iyi tanıdığım bir çift iri yeşil göze bakarken bulurum. Yemek masalarında ve aile toplantılarında yüzlerce kez gördüğüm gözler, ama hiç bu kadar yakından, hiç arzu ile kararmış olarak görmemiştim.

Aman Tanrım. Kahretsin.

"Aston?!" diye haykırır, bir adım daha geri çekilir ve bir eliyle ağzını kapatırken, diğer eliyle elbisesinin içindeki göğüslerini düzeltir. Ceketimi almak için eğilirim ve ellerimi aceleyle ceketimin içine sokarım, kızgın, sinirli ya da sadece mahvolmuş bir halde.

Neden onunla olmak zorundaydı ki? O öpücük... hissettirdiği şey...

"Skylar." Orada biter. Çünkü az önce en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiyle öpüştüm. Diğer odada olan en iyi arkadaşımla. Siktir! Onu çok uzun zamandır görmemiştim. Micha'nın onu gözetlememiz için beni sürüklediği bir partide, o henüz üniversite öğrencisiyken, on sekiz ya da on dokuz yaşındayken, üzerime kusmuş ve o zamandan beri görmemiştim. Bu... beş yıl önce miydi?

Tanrım. Ne yaptım ben? O, öpebileceğim biri değildi. Ya da daha fazlasını yapmak isteyeceğim biri. Kahretsin.

"Bunu yapmamalıydık," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümde yukarı aşağı ovuşturarak, kendimi dünya çapında bir pislik gibi hissediyorum. "Sen olduğunu bilmiyordum. Kardeşin hemen orada." Ona söylediğim şeyler... yapacağım şeyler...

Suçluluk duygusu, kuduz arılar sürüsü gibi üzerime çöküyor. "Sakin ol. Micha'ya kimi öptüğümü söylemiyorum ya."

Ellerimin arasına saklanarak alaycı bir şekilde gülüyorum. “Mesele tam olarak bu değil, bunu sen de biliyorsun. Bu ikimiz için de büyük bir hataydı.”

Ağzını açıyor, ama bir şey söyleyemeden kapı aniden açılıyor ve biri içeri giriyor. Neyse ki o, kardeşi değil. Midemdeki tekila çalkalanıyor, isyan etmek üzere. Dışarı çıkıp Micha ile konuşmam ve az önce onun küçük kız kardeşini deli gibi öpmemiş gibi davranmam gerekiyor. Sanki o beni sertleştirip, aç ve heyecanlı hale getirmemiş gibi. Sanki o, beni uzun zamandır ilk kez canlı hissettirmemiş gibi.

"Selam," der kadın ve ben onu da tanıdığımı fark ederim. Harika. Braelyn büyük kahverengi gözlerini bize kırpıştırır, ikimizin arasında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. "Seni arıyordum," diyor Skylar'a. "Gitmeliyiz."

Skylar başını sallar. "Evet."

Tek söylediği bu, ama artık gözlerime bakmıyor. Bana tek kelime etmeden, arkadaşının yanına doğru yürüyor ve beni şok ve ıstırap içinde burada bırakıyor.

Her şeyi mahvettim. Hem de fena halde. Ama daha da kötüsü, peşinden koşup her şeyi yeniden yapmak için içimi kemiren bir dürtü var. Ve bu asla gerçekleşemeyecek bir şey.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

SKYLAR

İki yıl sonra

"Ne oluyor?" Platform topuğumun altından gelen uğursuz bir çıtırtıya haykırıyorum ve ağırlığımın altında kartonun kırıldığını hissediyorum. Geri adım atıyorum, ne olduğunu görünce sevimli el çantamı neredeyse düşürüyorum. İçimde sıcak ve endişeli bir heyecan dalgası yayılıyor çünkü kapımın hemen önünde, bir ucu kısmen ezilmiş devasa kırmızı kalp şeklinde bir kutu ve kollarında bir kart tutan, son derece yumuşak görünümlü kocaman bir oyuncak ayı duruyor. “Aman Tanrım.”

Çömelip çantamı en üst basamağa koyuyorum ve kartı alıyorum. Sinirlerim titriyor. Hem iyi hem de kötü anlamda. İyi olanı, çünkü merhaba, çikolata ve bir oyuncak ayı. Kötü olanı ise, bunları bana kimin gönderdiğini hiç bilmediğim için, ama bunu bana göndermesini en son isteyeceğim kişi olmasından endişe duyuyorum.

Kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakındım ama tanıdığım kimseyi görmedim. Josh'un orada gizlenmiş olmasını beklemiyordum zaten. O bundan daha kurnazdır. Yine de bir kız asla fazla dikkatli olamaz. Titrek ellerimle zarfı açtım ve pembe, kalp şeklinde kartı çıkardım.

Umarız bunları beğenirsin. Seninle gurur duyuyoruz ve seni çok seviyoruz. Sevgililer Günü kutlu olsun. Sevgiler, Anne ve Baba.

İçimde sıcak, yapışkan bir his yayılıyor. Ben de kendimle gurur duyuyorum. Ve rahatladım. Josh'un bana bir şey göndereceğini beklemiyordum ama göndermediği için minnettarım. Bütün bu çikolataları atıp ayıyı kesmek istemezdim. Ne büyük bir israf olurdu.

Derin bir nefes alıp ayıcığı ve kartı tekrar içeri ittim, kapıyı kilitledim, büyük çikolata kutusunu ve çantamı beceriksizce kaptım ve arkadaşlarımla buluşmaya zaten geç kalmışken aceleyle yola çıktım. Pnömonisi olan ve durumu kötüleşen altı yaşında bir çocuğum vardı ve durumunun stabil hale gelene kadar oradan ayrılamazdım. Sonra eve koşup duş almam ve kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

durumu stabil olana kadar oradan ayrılamazdım. Sonra eve koşup duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

Birkaç blok ileride köşeyi döndüğümde, arkadaşım Roman'ın restoranı Roundhouse'u görüyorum; Şubat gecesinin soğuğunda masa bekleyen insanlarla dolup taşıyor. Tam o sırada çantamdaki telefon titriyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Telefonu çıkarıyorum ve arayanın Braelyn olduğunu görünce şaşırmıyorum.

Braelyn: Neredesin?

Ben: İçeri girmek üzereyim.

Telefonumu çantama geri koyup fermuarını kapattım ve arkamda sallandırdım, böylece ağır deri çanta omzuma kayarken bir şeye — *birine* — çarptı ve keskin bir nefes almanın ardından bir dizi küfür duyuldu.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Arkanı dönüp baktığımda, bir elini dizine, diğer elini ise karnının altına koymuş, ikiye katlanmış uzun boylu bir adam görüyorum. "Seni görmedim. Neredesin... oh." Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. Eli aslında kasıklarını kapatıyor. "Vay canına. Gerçekten çok özür dilerim."

“Evet,” diyor, sesi gergin. “Öyle görünüyor.”

"Hayır, gerçekten. Özür dilerim. Sana çarpmak istemedim. Özellikle de... oraya. Bazen uygunsuz zamanlarda garip tepkiler veriyorum. Acımış olmalı. Çantam ağır.” Öksürük gibi göstermeye çalıştığım bir kahkaha daha atıyorum ve o, ağrıyla dolu, yaşarmış gözleriyle bana bakıyor; bu bakış, içimde bir tanıma sarsıntısı yaratıyor. Sarı saçları artık daha uzun, farklı bir şekilde şekillendirilmiş, ama keskin cam gibi mavi gözleri hiç şüpheye yer bırakmıyor. “Aston?” Düşünmeden önce adı dudaklarımdan kaçıyor.

Aston Hughes, kardeşimin en iyi arkadaşı, acı içinde gözlerini kısıyor. “Skylar?” Sesi, tam da iki yıl önce bu gecede hatırladığım aynı alçak tonda, ancak şu anda bir oktav daha yüksek. “Bana kasten mi saldırdın, yoksa kardeşinin tüm arkadaşlarını böyle mi karşılıyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Sadece sevmediklerime,” diye espri yapıyorum, ama hemen elimi ağzıma kapatıyorum. Gerçekten bir filtre geliştirmem lazım. En azından *karanlıkta öpüştüğün tüm erkeklere* demedi. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükseliyor. “Kazara oldu.” Gerçi içimden bir parça tamamen üzgün değil ve bunun nedenini bile açıklayamıyorum. Aston’dan hiç hoşlanmamıştım. Bana göre her zaman biraz fazla kibirli ve pislikti. Beni öptüğünü fark ettiğinde yüzündeki dehşet dolu ifade de bu durumu düzeltmedi. Hemen ardından bana bir hata olduğumu ve bunun asla olmaması gerektiğini söylemesi de öyle.

"Ne kazası," diye mırıldanıyor, sonunda tam boyuna dikiliyor. Kahretsin. Ne kadar uzun ve iri olduğunu unutmuşum. "Hedef alman her zaman kusursuz olmuştur."

Micha'nın onu sürükleyip götürdüğü üniversite partilerinden birinde üzerine kusmuştum. Evet. Ne güzel bir anı.

Ona gözlerimi devirdim. “Sen de her zaman dramatik tepkiler verme konusunda yetenekliydin.” Çantamın askısını düzelttim, silahı olası tekrarlanan suçlardan uzaklaştırdım. “Şehre neden geri döndün? Aileni mi ziyaret ediyorsun yoksa sadece bir öpücük daha almak için mi beni takip ediyorsun?”

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes veriyorum. Ona o geceden bahsetmek istememiştim ama onu görmek nedense beni sinirlendiriyor. Hafifçe kıkırdıyor ve gözlerim yavaşça açılıyor, utanç yüzüme yayılıyor, cildimi kaşındırıyor ve ısıtıyor.

“Hayır. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Sadece geri taşındım.” “Oh.” Bir tür baykuş göz kırpması

yapıyorum. “Duymamıştım.”

Sokak lambasının ışığı saçlarına yansıyor, saçlarını yaz sonundaki buğday tarlalarının rengine çeviriyor ve kare çenesinde, elimi gıdıklayacağını ve iç uyluklarımda lezzetli bir şekilde skandal hissi uyandıracağını hayal ettiğim türden bir sakal var. Bunu asla bilemeyeceğim ve kesinlikle öğrenmeyeceğim de. Ne yazık ki, o gülünç derecede yakışıklı ve bunu bilen bir erkeğin kendine güveni ve kibiriyle taşıyor.

"Hızlı bir karardı. Harika görünüyorsun..." Sesi kesilir, bakışları ilk kez beni baştan aşağı süzüyor.

"Harika," diye sözünü tamamlıyorum.

"Farklı demek istiyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Engelleyemeden kaşlarımı çatıyorum ve ilk tepkimin bu olmasından nefret ediyorum. Josh'tan ayrılmamın sebebi bu. Kendimi geliştirmem ve beynimi yeniden programlamamın sebebi bu.

“Farklı bir iltifat değil ve sen bana bakıyorsun,” diyorum, bir kaşımı kaldırarak.

Elini başının arkasına götürür ve dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. “Seni gördüğüme şaşırdım galiba. Ve sana iltifat etmeyeceğim.”

Sinirleniyorum. “Bu ne demek oluyor?”

“Sen Micha’nın kardeşisin. Ne söylemek istersem isteyeyim, söylememeliyim. Beni deli gibi öpen kızla önümde duran kadını birleştirmeye çalışıyorum ve bu konuda biraz zorlanıyorum.” Bana belirsiz bir şekilde eliyle işaret ediyor.

“Hey! Beni ilk öpen sendin ve ben seni deli gibi öpmedim.”

Sırıtışı şeytani bir şekilde baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüşür ve başparmağını alt dudağına sürerek dikkatimi dağıtır. “Aynı fikirde değilim.”

Ağzım açık kalır. “Kasten pislik gibi davranıp beni utandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Gerçekten bu kadar olgunlaşmamış ve kolayca sinirlenen biri misin? Basit, sarhoş bir öpücüktü. Bir hata. Utanılacak bir şey yok.”

Bunu pek çok nedenden dolayı hiç sevmiyorum ve doğal olarak sinirimi bozuyor. “Gelecek için aklında tut: Kadınlar genellikle kendilerine olgunlaşmamış ve bir hata denilmesinden hoşlanmazlar. Bu seni sadece küçümseyen bir pislik değil, aynı zamanda tam bir pislik gibi gösterir. Ayrıca, az önce beni deli gibi öptüğünü söyledin. Hangisi doğru?”

“İkisi de. Beni deli gibi öptün ve bu bir hataydı.”

Kollarımı kavuşturup çikolata kutusunu daha sıkı tutuyorum. “Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, ben gidiyorum. Yirmi beş dakika geç kaldım.” Ama kıpırdamıyorum ve nedenini bilmiyorum. Bana söyledikleri için bacaklarına tekme atmak istiyorum, ama bir yandan da ne diyeceğini merak ediyorum.

“Evet. Ben de gitmeliyim. Ben de içeride birkaç kişiyle buluşacağım.” O da gitmek için kıpırdamıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Bizim dünyamızda küçük çevreler var. Tanıdığım biri mi?” Micha Sudan’da, yani o olmadığını biliyorum.

Dudakları seğirdi. “Kardeşim ve birkaç kişi daha. Evet, onları tanırsın. Birkaç tanesi senin kuzenlerin.”

“Ben de onlarla buluşacağım. Ama muhtemelen seninle farklı kişiler olacak çünkü Alden’la buluşmayacağım.”

“Zaten senin için çok yaşlı.”

Hafifçe gülüyorum. “Sen de

öyle.”

Sanki yaş farkımızı şimdi fark etmiş gibi gözleri yuvarlanıyor. “Çok doğru. Ama Micha hala senin hakkında öyle konuşsa da, artık o kadar da genç değilsin.” Boğazını temizliyor ve kollarımdaki şekerleri fark ediyor. “Çok fazla çikolata var. Erkek arkadaşından mı?”

Nedense ona cevap vermek istemiyorum. Micha, Josh’un dairesinden taşındıktan sonra onun evine taşındığım için, Josh’tan ayrıldığımı biliyor. Ama Aston Hughes ile konuşmak istediğim son şey, eski erkek arkadaşım ya da onun yüzünden ailemin bana Sevgililer Günü hediyesi gönderdiği gerçeği.

“Bir tane alabilir miyim? Sanırım bana bir fındık atışının borcun var.”

İç çekerek kutuyu uzattım ve o da kapağını açtı. “Hepsi bitter çikolata.”

"En sevdiğim."

"Bunlar pahalı görünüyor. Bu adam senden hoşlanıyor olmalı."

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum. Gerçekten, cidden çalışıyorum. Kesinlikle çikolata kaplı karamel olduğuna emin olduğum bir tanesini alıyor — en sevdiğim şey — ve ağzına atıyor. Bir anlığına onu çiğnerken izliyorum, sonra kendimi zorla oradan uzaklaştırıyorum.

Kutuyu kapatıp göğsüme geri koydum. “İçeri gireceğim. Seni görmek güzeldi, Aston.”

"Bunu içten söylemiyorsun."

"İnsanlar böyle der, ama sen söylemedin."

Dudaklarındaki çikolata ve karamel kalıntılarını yalarken elini kaldırdı. “Ama ben öyle düşünüyordum. Yemin ederim.”

Çantamda yine bir titreşim hissettiğimde, onun çekici gülümsemesine gözlerimi devirdim. “Arkadaşlarım nerede olduğumu merak ediyorlar.”

“Benimkiler de muhtemelen.”

"Görüşürüz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana rastlamadığın sürece."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun için tekrar özür dilerim." "Hayır, dilemiyorsun."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır ve ona göz kırparım. “Tam olarak değil. Boston’a hoş geldin. Bu gece elektrik kesintisi sırasında rastgele kadınları öpmemeye çalış. Kim olduklarını asla bilemezsin.”

Şimdi kaşlarını çatan sıra onda. “Rastgele kadınları öpme günlerim geride kaldı.”

“Nedense bundan şüpheliyim.” Cebindeki telefon çalar. “Cevap ver.”

“Evet. Sen gitmelisin, ben de öyle.”

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey var. Dikkatimi çeken ve aklımda kalan bir şey. Neredeyse gitmemi istemediğini düşündüren bir şey. Ama bunun mümkün olamayacağını biliyorum. Aston Hughes için değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

SKYLAR

İçeri girip, hostesi geçip arkaya doğru ilerlerken etrafa bakınıyorum. Braelyn beni görünce elini havaya kaldırıyor, çılgınca el sallıyor ve beni güldürüyor. Hayes, Roman, Quinn, Crew ve Forest çoktan onunla birlikte buradayken, ben en son gelen oluyorum. Bu insanlar sadece hayat boyu en iyi arkadaşlarım, ölümüne dostlarım değil, aynı zamanda bir nevi ailem de. Özellikle de aslında kuzenlerim olan Roman ve Forest.

"Selam!" diye sesleniyorum. "Geciktiğim için özür dilerim." Crew'a sarılırken Rebels şapkasının siperliğini aşağı çekiyorum. "Haline bak. Şimdiden takım moduna girmişsin. Yoksa dışarıda dikkat çekmemek için mi?" Crew, NFL'de tight end oynuyor ve Forest ile birlikte Los Angeles'ta yaşıyordu, ancak ikisi de farklı nedenlerle geçen ay geri döndü. Crew, Boston Rebels ile bir takas anlaşması yapıldıktan sonra geldi. Quinn ve Crew'un babasının koç olduğu, kardeşleri Mason'ın ise quarterback olduğu bir takım. Hem Forest hem de Crew geri döndüğü için hepimiz için her şey tam anlamıyla tamamlanmış gibi hissediyoruz.

"İkisi de," diyor bana. "Ama burada ünlü olan Roman, ben değilim ben."

Roman ona orta parmağını gösterir, ama bu doğru olduğu için inkar edemez.

"Ne kadar tatlı. Bize çikolata getirmişsin…" Quinn, onları büyük masanın üzerine koyduğumda küçük bir kahkaha atarak sözünü bitiriyor. "Sanki üzerinden araba geçmiş gibi duruyorlar," diye ekliyor.

"Çünkü bu akşam kapımın önünde bulduğumda kutunun üzerine basmıştım."

Herkes bana bakarken sessizliğe büründü.

"Hemen sinirlenme. Bunlar Darth Sidious'tan değil, ailemden." diye alay ediyorum.

“Şu pisliğe artık öyle mi diyoruz?” diye sordu Forest. “Bana uyar.”

Restoranın içinde etrafa bakınırken, çiftleri ve çift olmayanları gözlemleyerek

Restoranın içindeki çiftleri ve tek başına oturanları gözlemleyerek etrafa bakınıyorum. Sevgililer Günü ne tuhaf bir bayram.

Quinn dişlerinin arasından ıslık çalar ve kutuyu kendine doğru çekerek kapağını açar. “Hepsi bitter çikolata. Tabii ki. Sütlü çikolatayı sevemez miydin? Bilirsin, geri kalanımız için?”

“Üzgünüm. Ailem bana sadece en iyisini alır.”

“Ver şunu,” diye ikizine seslenir Crew. Onun uymasını beklemeden kutuyu kendine doğru kaydırır, bir tane alır ve ısırır. Portakal kremalı olduğunu fark edince yüzü tiksintiyle buruşur ve bir peçeteye tükürür, sonra bir tane daha alır. “Fudge. Daha iyi. Güzeller. Ailenin sana bunları alması çok hoş.”

Önümüze bir tabak meze konur ve ben çikolata kutusunu kapatıp ton balığı ve avokado wontonunu tercih ederim.

“Kahretsin, benim bir nişanlım var ama ondan aldığım tek şey, bu sabah işe gitmeden önce yaşadığım orgazmdı,” diye şaka yapıyor Braelyn.

Hayes gülüyor ve kolunu omzumun arkasındaki koltuğun sırtına atıyor. “Milyarder nişanlın sana hediye almadı mı diyorsun?”

“Yine bu konuyu açma.” “Sen

başlattın.”

Ona dilini çıkarır. “Birkaç ay sonra evleneceğimizi ve ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok hediye alacağımızı düşünürsek, şu anda orgazmdan başka bir şeye ihtiyacım yok.”

Genelde aramızda en sessiz olan Roman, boğazının derinliklerinden onaylamayan bir ses çıkarır. “Lütfen bana Adam’la seks hakkında daha fazla şey anlatma. Geçen seferkinden beri kulaklarım hala kanıyor.”

"Ya da belki de son rakibinden kaynaklanıyordur," diye alay eder Forest. Roman sadece ünlü bir Michelin yıldızlı şef ve Boston'da ve dünyanın çeşitli yerlerinde birkaç restoranın sahibi değil, aynı zamanda bir yeraltı boks ringinin de üyesidir. Ancak şaka şu ki, o

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nadiren, hatta hiç vurulmamasıdır. “Yine de haklı. Seks hakkında konuşmayalım,” der Forest, sodasını yudumlarken. “Benim için çok uzun zaman oldu.”

Ben burun kıvırıyorum. “Bir partnerinle hiç orgazm olmamanı dene.”

Herkes yüzünü buruşturuyor ve bunun iyi bir nedeni var. Vajinam bozuk. Ya da en azından erkekler onun dilini konuşmuyor çünkü kendimi orgazma ulaştırabiliyorum, ama şu ana kadar bu zorluğun üstesinden gelebilecek bir erkekle karşılaşmadım.

Bu durum Josh'u çok sinirlendiriyordu. Çok geçmeden beni eleştirmeye ve bunun için suçlamaya başladı. Adam, bunu aşk olarak sunarken, acımasız ve aşağılayıcıdan başka bir şey değildi. Yaptığım en iyi şey ondan ayrılmaktı ve en büyük pişmanlığım bunu daha önce yapmamış olmam.

"Muhtemelen erkek arkadaşlardan ziyade oyuncaklarla daha iyi olursun," diyor Quinn. "Bana güven, pislik olmayanlar bile gerçek hayatta hayal kırıklığı yaratma eğilimindedir. Eski sevgilimi düşün."

Onu işaret ediyorum. “Aynen öyle.”

“Artık bu konuyu konuşmayalım mı? Özellikle de senin oyuncak kullanman konusunda,” diyor Crew inleyerek ve Quinn içeceğinden bir buz parçasını ona fırlatıyor.

“O saçmalığı unut,” diye bağırır Braelyn, bana dönerek. “Sana gerçek bir erkek bulmak için çalışmalıyız. Seni olduğun gibi seven ve değer veren bir erkek.”

İç çekiyorum.

Çok geç olana kadar kendini bulamayan, sürekli alay edilen ve eleştirilen, ya da soyadın ve bağlantıların için kullanılan, garip, inek bir kız olarak büyüdüğünde, yatakta birine güvenmek bazen biraz zaman alır. Üniversitede ilk kez seks yapmaya başladığımda, beni sağlıklı ve olumlu bir şekilde idare edecek kadar özgüvenim yoktu ve çoğunlukla partnerlerimin istediği her şeyi yapıyordum. Onlar partilerde sarhoş olan erkeklerdi. Erkek arkadaşlarım değillerdi ve ben onların benden hoşlanmasını istiyordum.

Bu yüzden numara yaptım.

Sonra bu bir alışkanlık haline geldi. Bir partnerle orgazm olamıyordum. Josh ilk erkek arkadaşımdı. Beni sevgi ve hayranlıkla boğdu, ta ki boğmayı bırakana kadar. Ta ki o acımasızlaşana ve ben zayıf düşene kadar, ve o hala beni orgazm edemediğinde, onunla da numara yaptım çünkü bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun tepkisiyle yüzleşmekten daha kolay ve güvenliydi. O adamın beni her zaman üzerinde yürüttüğü yumurta kabukları ayaklarımın kanamasına neden olabilirdi.

Neyse. Josh ya da başka bir erkek hakkında konuşmak istemiyorum. "Ya da bu gece yapmayabiliriz," diye mırıldanıyorum.

"Bekarlığa ve Sevgililer Günü karşıtlığına," diye araya girer Quinn, Manhattan kokteylini kaldırarak beni kurtarır ve hepimiz buna kadeh kaldırırız.

"Tek bildiğim, bir sonraki erkek arkadaşının rastgele bir pislik olmaması gerektiği," diyor Hayes. "Orgazm kartını alacak adam şanslı bir piç olacak ve bunu bilsin, yoksa bizimle yüzleşmek zorunda kalacak."

Crew onunla yumruk tokuşturur. “Kesinlikle haklısın.”

Hepsine birer öpücük gönderip konuyu değiştiriyorum. “Rastgele pisliklerden bahsetmişken, dışarıda Aston Hughes’a rastladım. Aslında, çantamla hayalarına vurdum.”

Hayes birasını boğazına kaçırır. “Ne yaptın?”

"Kazara oldu!" diye itiraz ediyorum.

"Çoğunlukla." "Bu tam sana göre bir hareket,"

diyor Forest.

"Değil mi? Yemin ederim. Ama yine de ona rastlamak tamamen tesadüftü."

Öpüşmeyi bilen tek kişi Braelyn. Başka kimseye söylemedim. Çevremiz çok dar ve bunun bir şekilde kazara kardeşimin kulağına gitmesini istemedim.

Quinn sırıtıyor, kaşları yukarı aşağı hareket ediyor. “Bunun olasılığı ne kadar? Nasıl görünüyordu?”

“Sinir bozucu derecede yakışıklı,” diye itiraf ediyorum. “Ve görünüşe göre şehre geri taşınmış.”

"Kızıyla birlikte geri taşındı," diye açıklıyor Forest. "Eski karısı yaklaşık altı ay önce öldü ve o da artık bir değişiklik yapma zamanının geldiğini düşündü."

“Ah.” O olayın olduğunu unutmuşum. Micha cenaze için Asya’nın bir yerinden eve dönmüş ve sonrasında bir hafta boyunca onlarla birlikte Kaliforniya’da kalmıştı. İlişkilerinin ayrıntılarını ya da onun ölümünü hatırlamıyorum, ama bir kızları olduğunu biliyorum, adı Zoey; çünkü Micha onun vaftiz babası.

"Kardeşim ve birkaç arkadaşla birlikte burada," diye devam ediyor. "Aston geri taşınmadan önce geçen hafta onunla kısaca konuştum. İkimiz de Los Angeles'ta yaşarken ara sıra takılır, yürüyüşe çıkardık. Daha iyi bir yer bulana kadar ailesiyle birlikte kalıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koyu renkli gözleri, anladığı şeyin şokuyla titriyor. “Bunu daha önce düşünmeliydim, ama o seninle birlikte hastanede çalışacak.” Beni işaret ediyor.

Bu beni bir an durdurur. “Ne?” “O bir

pediatrik travma cerrahı.”

“Ah evet. Unutmuşum.” Çünkü iki yıldır Aston Hughes’u ya da bana yapıp sonra pişman olduğu o güçlü öpücüğü düşünmemeye çalışıyordum. Onun benimle aynı hastanede çalışacağı düşüncesi midemi bulandırıyor ve kalbimi çarpıtıyor. Boston Çocuk Hastanesi’nde MSICU’da, yani tıbbi-cerrahi yoğun bakım ünitesinde çalışıyorum. Onu göreceğim. Onu çok sık göreceğim.

Crew öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. “Bu durumdan pek memnun görünmüyorsun.”

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum ve martinimi bitiriyorum.

“Bu bir romantik komediden daha iyi,” diyor Braelyn, garsona bir tur daha içki sipariş ediyor. “Karmaşık bir geçmişi olan hemşire ve doktor, çocukların hayatını kurtarmak için birlikte çalışmak zorunda kalıyorlar…” Yüzünü serinletmek için elini sallıyor. “Belki o, seni ilk kez orgazma ulaştırır. Eminim bu konuda çok iyidir.” Frozen’dan “For the First Time in Forever” şarkısını söylemeye başlıyor.

Karmaşık geçmiş meselesini izlemesi için ona sert bir bakış atıyorum. “Bu bir romantik komedi değil,” diye hararetle itiraz ediyorum. “En iyi ihtimalle ilginç bir mesleki durum ve o beni ilk kez orgazma ulaştıracak adam olmayacak. Büyük olasılıkla birbirimizi görmezden geleceğiz ve tamamen profesyonel davranacağız.”

“Ah, görüyorum ki sen de benim gibi iyi haberi duymuşsun.”

Donakaldım, içim buz kesildi ve gözlerim aydan daha büyük tabaklara dönüştü. Roman’a baktım. *Lütfen Aston’un, beni ilk kez orgazma ulaştıracağından bahsettiğimi duymadığını söyle*. Ki bu tam olarak doğru değil. Roman’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, duymuş. Harika.

“Merhaba millet.” Aston, Hayes, Forest, Roman ve Crew ile tokalaşır, kadınlara sarılır, sonra yanıma dönüp dirseğiyle bana hafifçe vurur.

"Bunların hepsi doğru mu?" diye soruyorum. "Gerçekten benim hastanemde mi çalışıyorsun?" "O senin hastanen değil, Swan. Artık bizim hastanemiz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Swan mı? Önce ben yapamadan anlayamadan anlayamadan anlayamadan o devam ediyor.

“Ve evet. Birlikte çalışacağız. Bu sabah evrakları imzaladım. Evim güzel evim.”

Harika.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

SKYLAR

Aston adını pek de sevgiyle anmadığım bir baş ağrısıyla uyanıyorum. Sanırım sinirli bir şekilde uykuya daldığında böyle oluyor.

Yataktan kalktıktan sonra tuvalete gidip dişlerimi fırçalarken, içimden kendime bağırıp duruyorum. Ama gerçekten, benimle çalışacaksa ne önemi var ki? Öpücüğü umursamıyor gibi görünüyor. Hatta bu konuyu hâlâ kafama takmamdan dolayı bana çocukça davrandığımı söyledi. Belki de haklıdır. O gece biraz sarhoştum. Karanlıkta bir yabancı olduğunu sandığım bir adamı öptüm. Meğer öyle değilmiş. Konu kapanmıştır.

Bunun üzerimde bir etkisi olmasına izin vermeyeceğim. Bu, erkekler söz konusu olduğunda benim mantram haline geldi ve şimdi Aston'a da yayılıyor. Eski bir zihniyetle yeni bir gerçekliğe sahip olamazsınız, işte bu yüzden buradayım. Onu iş yerinde göreceğim ve Braelyn'e söylediğim gibi birbirimize kayıtsız kalacağız, hepsi bu.

Bu zihinsel kararla aşağıya iniyorum. Artık Josh'la yaşamamanın en iyi yanı özgürlüğüm. Ve sürekli korkunun olmaması. Gözlerimin altında egzama, mide-bağırsak semptomları, sırt ve boyun ağrısı ve ara sıra kalp çarpıntısı yaşıyordum. Uyuyamıyordum ve sürekli gergin ve sinirliydim. İstediğim bir şeyi yemekten, sevdiğim müziği dinlemekten, istediğim gibi giyinmekten ya da makyaj yapmamaktan korkuyordum.

Erkek arkadaşımdan korkuyordum ve bunu geride bırakmak dünyadaki en güzel duygu.

Life of a Showgirl hoparlörlerden çalıyor çünkü bugün öyle bir sabah. Kendime hindi sosisli omlet yapıyorum ve ikinci fincan kahvemi yudumlarken yiyorum. Bunları bitirip mutfağı temizlediğim anda, kanepeye çöküp şöminede yanan ateşi seyrederek çikolatalarımı yiyorum

şöminede alevler dans ederken çikolatalarımı yiyorum ve gün bitmeden Volume 2'yi de izlemek niyetiyle *Kill Bill: Volume 1'i* takıyorum.

"Sadece üçümüz," diye şarkı söyleyerek çikolatamı ve kahvemi yiyorum, ama sonra kilit açılmadan önce ön kapıda tuhaf bir ses duyuyorum. Birden zıplıyorum ve kollarımı ve bacaklarımı, *Christmas Vacation'da* elektrik çarpan kedi gibi genişçe açarak donup kalıyorum. Kapı açıldığında, Uma Thurman'ın kılıçlarından birine sahip olmayı dileyerek etrafta bir silah arıyorum.

Kalbim güm güm atıyor. Kim gelmiş olabilir ki?

İnsanlar konuşuyor. Kupa'yı daha sıkı kavrıyorum, gerekirse birinin kafasına fırlatmaya hazırım. Çikolatalar işe yaramaz. Ama sonra iki valiz açık kapıdan içeri itiliyor, antre duvarına çarpana kadar yuvarlanıyor, ama onları pek fark etmiyorum çünkü şu anda Aston'a ve onun kızı olduğunu düşündüğüm küçük kişiye bakıyorum.

"Merhaba," diye bağırıyorum, olmamam gereken bir yerde yakalanmış gibi hissediyorum, ama sonra burada yaşadığımı hatırlıyorum. "Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?"

Aston sersemlemiş gibi görünüyor, yaklaşık beş kez gözlerini kırpıyor. Arkaya doğru takılı lacivert beyzbol şapkasını öne doğru çeviriyor; şapkanın ön tarafında yonca içinde 617 yazıyor. Tam Boston tarzı, ve ondan nefret etmeye karar vermeseydim bu beni tahrik ederdi. Dün geceki gibi beni baştan aşağı süzerken, bakışları çıplak bacaklarıma ve bol üniversite tişörtüme takılıyor.

Ancak bu sefer, 1,57 metrelik boyuma yaklaşık 15 santim daha ekleyen sevimli bir elbise ve çok seksi platform topuklu ayakkabılar yerine, sütyensiz, krem rengi shearling Birkenstock terlikleri giymiş, makyajsız ve yüksek, dağınık bir topuzla karşısına çıkıyorum.

"Şey." Disney'in Rapunzel elbisesini giyen küçük versiyonuna bir göz atıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Burada ne işin var?"

"Ben sana önce sordum."

Hiç de hoşlanmamış gibi homurdanıyor. “Micha, yakın zamanda geri dönmeyeceği için buraya taşınmamızı teklif etti. Ayrıca yıllardır onun evinin yedek anahtarı bende.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kardeşler. Yemin ederim. "Bu çok komik, çünkü altı hafta önce erkek arkadaşımdan ayrıldığımda buraya taşınabileceğimi söylemişti." Sonra martiniler boğazımdan aşağı akmaya başlamadan önceki geceyle ilgili belirsiz bir ayrıntı hatırlıyorum. "Forest, ailenle kaldığını söylemişti."

“Öyleydim. Yani, öyleydik. Sonra Perşembe günü Micha ile konuştum ve bize evini teklif etti.”

“Ama ben burada yaşıyorum,” diye itiraz ediyorum, sanki altı yaşındaymışım ve hiç umursamıyormuşum gibi. Küçük kız, sanki onun pek de mutlu sonla bitmeyen masalındaki kötü karaktermişim gibi bana bakıyor ve annesinin öldüğünü hatırlıyorum. “Merhaba,” diyorum, yanına yaklaşıp babasını görmezden gelerek. Ve bakışlarımla da, siktir et onu. Artık korku yok. “Ben Skylar. Bana Sky diyebilirsin.”

Tavana bir göz attıktan sonra bana dönüyor. “Sky? Bu ismi daha önce hiç duymadım. Senin gökkuşağın var mı? Gökkuşağını severim.”

Sanırım onu seveceğim. “Bütün kadınların gökkuşağı vardır. Onları görebilmek için yağmurun ardındaki güneşi bulmamız yeter.”

“Şimdi de filozof mu oldun?”

Gözlerimi ondan ayırmadan babasına gizlice orta parmağımı gösterdim. Beni baştan aşağı süzdü ve elini uzattı. “Ben Zoey.”

Onun şaşırtıcı derecede sıkı el sıkışmasına karşılık veriyorum. “Merhaba, Zoey. Ben Micha’nın kız kardeşi ve umarım babanın baş belasıyım.”

O homurdanır ama ben onu görmezden gelmeye devam ederim. “Neden yeni evimizde bulunuyorsun?”

"Benim de sorum bu." Babasına sert bir bakış attım. "Sana sorum şu. İkinci adın var mı?”

"Ha?" diye bağırır, bu ansızın gelen soruya.

"İkinci adın," diye tekrarlarım.

“Oliver.”

Kıkırdayarak güldüm. “Dalga mı geçiyorsun? İkinci adın amcam Oliver’ın adı mı?”

Omuz silkiyor.

“Baş ağrımın adını Aston Oliver Hughes koyamam ki.” “Ne?”

Bana deliymişim gibi bakıyor. Şu anda, belki de öyleyim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derin bir nefes alır ve ağırlığını kaydırır, kızının elini bırakıp telefonunu çıkarır. Hoparlörü açar ve kardeşimin numarasını çevirir; Micha telefonu açana kadar, uzun bir bip sesi ve yaklaşık beş kez tıklama sesinden oluşan o tuhaf uluslararası zil sesi duyulur.

"Selam!" diye selamlar Aston'a. "Gelmekte sorun yaşadın mı?"

"Kız kardeşinin burada izinsiz oturuyor olması dışında mı?"

"Ben burada izinsiz kalmıyorum!" diye öfkeyle karşılık veriyorum. "Oh, lanet olsun."

"Micha amca!" diye azarladı Zoey.

“Üzgünüm! Kahretsin. Hoparlörü kapat ve telefonu kız kardeşime ver.”

Aston tam da bunu yapar, ben de telefonu kapar ve onlara sırtımı dönerek mutfağa giderim, böylece kardeşimi azarlarken beni duymazlar. “Ne halt ettin sen?”

“Her şeyi mahvettim. Aston’a, evim boş olduğu için o ve Zoey’nin orada kalabileceğini söyledim.”

"Boş değil ki!"

“Evet. İşte burada hata yaptım. Dickface’ten ayrıldıktan sonra senin oraya taşındığını tamamen ve tamamen unutmuşum.”

“Peki, ne yapmam gerekiyor? Taşınmam mı gerekiyor? Taşınmak zorunda mıyım?”

“Hayırrrr. Taşınma. Taşınamazsın. Kalmak zorundasın.”

Elim havada çırpınıyor. “Nasıl?”

"Bilmiyorum, ama şiddet uygulayan bir adamdan yeni ayrılmış kız kardeşimi ya da annesini yeni kaybetmiş en iyi arkadaşımı ve vaftiz kızımı evden atamam."

“Bu iş yürümez. Hiç yürümez.” O ise olayın yarısını bile bilmiyor. Kalçamı tezgaha dayayıp telefonu diğer kulağıma götürüyorum. “Bu çok tuhaf, Micha. Aston ve kızıyla burada yaşayamam.”

“Neden?”

“Çünkü ondan hiç hoşlanmıyorum!” “Duydum,” diye bağırıyor Aston.

“Dinlememen gerekiyordu,” diye karşılık veriyorum. “Ne demek istediğimi anladın mı,” diyorum, ocak ile mutfak adası arasında daireler çizerek Micha’ya dönüyorum. “Onunla yaşayamam!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Micha gülüyor. “Neden onu sevmiyorsun?”

Şey, bana olgunlaşmamış ve bir hata olduğumu söylediği için mi? Gerçeğin ikinci yarısını söylüyorum. “Çünkü o dayanılmaz, kibirli bir pislik ve hep öyleydi.”

O içini çeker. “Sky, Zoey’nin benim evimde zaten bir yatak odası var ve anaokuluna da yakın.”

Hmm. Neden yatak odalarından birinin pembe prenses temalı olduğunu merak ediyordum, ama yine de, bahsettiğimiz kişi Micha ve ben, evi satın aldığında odanın zaten öyle olduğunu ve yeniden dekore etmek için çok tembel olduğunu varsaymıştım.

"Üç yatak odası var, yani paylaşmak zorunda kalmayacaksın. Evimde pislik ya da tanımadığım biri olmadığı sürece, ne yapıyorsan onu yapmaya devam edebilirsin."

“Şaka yaptığını söyle.”

“Bu konuda, hayır.”

Dönmeyi bıraktım. “Yirmi beş yaşındayım. Sanki sen benim yaşımdayken rastgele kadınlarla yatmıyormuşsun gibi.”

“Bu tartışmaya açık bir konu
değil.” “Micha!”

“Peki. Yirmi beş yaşındasın. Buna saygı duyuyorum. Sayılır. Aslında pek değil. Sen hala benim küçük kız kardeşimsin ve evlenene ya da ölene kadar bakire kalmalısın. Ama bu konuda endişelenmeme gerek yok çünkü Aston orada olacak ve benim adıma senin için iffet polisim olacak.”

"Micha!"

“Adımı öyle söylemeyi kes. Hadi ama Sky. Aston bekar baba doktorluk işini yapacak, sen de bekar kız hemşirelik işini yapacaksın. Neredeyse hiç kesişmeyeceksiniz. Böylesine büyük bir yerde tek başına yaşamak iyi değil. Orada yalnız yaşamadığını bilmek beni rahatlatır.”

“Burada yaşadığımı bile hatırlamıyordun.”

“Çünkü saçma sapan koşullarda on altı saatlik vardiyalarda çalışıyorum ve bazı günler sıcak bir duşun nasıl bir şey olduğunu bırak, kendi adımı bile zar zor hatırlıyorum. Hata yaptım. Ama bu herkes için faydalı olabilir. Aston ve kızı seninle orada yaşarsa sana ne olur ki?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şey, çok umursuyorum. Ama lanet olsun, bunu şimdi söyleyemem, değil mi? Aston ve benim birbirimize karşı kayıtsız ya da sadece huysuz olduğumuzu düşünüyor çünkü tam da öyle olmamız gerekiyor ve ben yanlışlıkla üzerine kustuğumdan ve o da bana şımarık bir çocuk gibi davrandığından beri hep öyleydik.

“Eminim pislik gibi davranmayacaktır. Hatta ona öyle davranmamasını söyleyeceğim. Zoey için etrafında başka bir kadın olması iyi olur. Annesini yeni kaybetti.”

Aston'la yaşayamam, ama bugün taşınmak dışında başka ne seçeneğim var ki, ki bu da pek mümkün değil? Ve bu kadar çabuk kaçmam için ne gibi bir mazeretim olabilir ki, özellikle de annesini yeni kaybetmiş küçük bir kıza destek olmamı istediği bir durumda? Belki de öpücüğü fazla abartan benim. İki yıl önceydi ve o bu durumdan hiç rahatsız görünmüyordu. En ufak bir tedirginlik bile yoktu. Onun için bu bir hataydı, daha fazlası değil.

Ve dün gece masaya geldiğinde, birkaç dakika benimle dalga geçti, erkeklerle sohbet etti, sonra izin isteyip gitti. Hepsi bu kadar. Önemli bir şey değildi. Önemli hale getiren benim.

"Micha..."

"Lütfen. Benim için," diye yalvarıyor. "Aston bekar bir baba. Bu çok zor bir durum. Zoey beş yaşında ve hiç arkadaşı olmayan yeni bir şehirde yaşıyor. Sana ihtiyaçları var. Sen bir çocuk hemşiresisin. Senin işin bu. İhtiyacı olan çocuklara yardım ediyorsun."

"Belden aşağı vuruyorsun."

"Aslında, senin yapışkan, yumuşacık, şekerden daha tatlı kalbine vuruyorum. Bunu benim için yap. Zoey için yap."

Çenemi sıkıp gözlerimi kapattım. “Senden nefret ediyorum.”

“Sen en iyisin. Seni seviyorum. Telefonu Aston’a ver.”

Hırçın bir iç çekişle ona doğru geri dönüyorum. Zoey, Aston’un elini başının üstünde kılavuz olarak kullanarak küçük dönüşler yapıyor, böylece elbisesinin eteği dışa doğru açılıyor. Ben de küçükken Micha ile bunları yapardım. Micha ve Aston benden on yaş büyükler. Bir ağabeyim olmasını severdim. Hâlâ da seviyorum. Bazen biraz fazla koruyucu davransa bile.

“Micha seninle konuşmak istiyor. İstersen Zoey ve ben burada bekleriz.” Telefonunu ona geri veriyorum ve o hiçbir şey söylemeden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mutfağa fırlar.

"Bence babam senin burada yaşamanı pek istemiyor," diyor Zoey, çocukların o açık sözlü tavrıyla.

"Onun sorunu."

Tam olarak anlamamış gibi burnunu kırıştırıyor.

"Ben de burada yaşasam senin için tuhaf olur mu? En azından bir süreliğine."

Omuzlarını silker. "Benim odamda mı uyuyacaksın, yoksa oyuncaklarımla mı oynayacaksın?"

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum. “Hayır. Tabii gerçekten harika oyuncakların varsa ve önce benim onlarla oynayabileceğimi söylersen başka.”

Kalçasını dışarı çıkarır. “O zaman sorun yok.”

“Sen biraz küstah birisin, değil mi?”

“Babam, benim ağzımın belalı olduğunu söylüyor.”

Artık gülümsememi tutamıyorum. “Ben de öyle düşünüyorum. Sanırım çabucak arkadaş olacağız.”

“Neden babamı sevmiyorsun?”

“Yetişkinlerin nedenleri.” Ve bu konudan başka bir şeye geçmem gerektiği için. “Daha önce de burada kalmıştın, değil mi?”

Kız şiddetle başını salladı. “Micha amcamın benim için bir prenses odası var. En sevdiğim yer orası.” Sonra kaşlarını çattı, vücudu içine çöktü. “Annemle üvey babamın evindeki eski odam hariç.”

Üvey babası olduğunu bilmiyordum. Acaba hâlâ hayatında mı?

“Anlıyorum. Taşınmak zordur. Ben de yakın zamanda taşındım. Hiç eğlenceli değil.”

Sarı saçlı başını sallıyor, bukleleri sallanıyor. Koyu renkli gözleri dışında, Aston’a çok benziyor. Eski karısını hiç tanımadım, bu yüzden nasıl biriydi hiç bilmiyorum.

“Eski odanda en sevdiğin şey neydi?” “Gökkuşağı renkli peri ışıklarım ve resimlerim.”

“İstersen yeni resimler yapabiliriz. Çizmeyi çok severim ve bu konuda oldukça iyiyim.”

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanır, ama bir şey söyleyemeden babası geri gelir ve sözümüzü keser. “Seninle konuşabilir miyim?” diye sorar Aston, sesinde sert bir tonla.

“Tabii.” Ona tatlı bir gülümseme atıyorum, bu da çenesini biraz seğirtir. Eğlenceli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zo-Zo, odana çıkabilirsin. Birkaç dakika sonra seni almaya geleceğim."

“Tamam. Hoşça kal, Sky.” Bana beşlik çakmak için zıplıyor. “Hoşça kal, Zoey. Seninle tanışmak eğlenceliydi.”

Merdivenleri tırmanarak yukarı çıkar ve ben Aston'a dönerim, ama o beni kolumdan yakalayıp mutfağa geri sürükler. "Pantolon giymiyorsun."

“Gözlem gücün ustaca.” Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Boş ver. Senin burada olmaman gerekiyordu. Yalnızdım. Kıçım ortada değil ya. İster bak ister bakma.”

O homurdanır. “Micha seni kovamayacağını söyledi.” Önümde bir ileri bir geri yürür. “Ama burada birlikte yaşayamayız. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes alıyorum. “Ben zaten burada yaşıyorum, Aston. Altı haftadır buradayım.” Ve bu ev benim sığınağım haline geldi. Mutlu olduğum yer. Kendimi iyi ve güvende hissettiğim bir yuva.

Durur ve üzerimde durur, sinirli bir homurtu dudaklarından çıkarken bana yukarıdan bakar. Ne yaptığını anlayamadan, kalçalarımı kavrar ve tezgahın üzerine oturana kadar beni kaldırır.

“Ne yapıyorsun sen?” Ellerini itiyorum.

"Bu konuşmayı yapmak için çok kısasın. Böylesi daha iyi."

Gözlerimi devirdim, kollarımı kavuşturdum ve dizlerimi çaprazladım; bu hareket iç çamaşırımı örtse de tişörtümü daha da yukarı çekmişti. Eminim ki bunu fark etmiştir. “İznim olmadan sert davranılmasından hoşlanmıyorum.”

Bu sözler onu durdurur ve başını eğip bana bakar. “Bu ne demek? İzin verdiğinde zorla tutulmaktan hoşlanıyor musun?”

Dürüst olmak gerekirse bunu şaka olarak söylemiştim, ama doğru durumda ve doğru erkekle birlikteyken kulağa oldukça seksi geliyor. “Seni ilgilendirmez.”

O içini çeker. “Skylar, son altı ay cehennem gibiydi. Zoey’in annesi öldü ve üvey babası, Zoey’e karşı ebeveynlik sorumluluğu üstlenmek istemediğine karar verdi ve Astrid’in öldüğü hafta onu evden attı. Cenazede ona yumruk attım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çünkü bunu hak etmişti, ben de ruhsal olarak pek iyi durumda değildim ve çocuğum zaten kalbi kırıkken bir de bu olayla kalbi daha da kırılmıştı. Çenesini kırdım ve o bir avukat ve pisliğin teki olduğu için beni saldırı suçundan tutuklattı ve bu yüzden beni mahkemeye sürükledi. Bununla uğraşmak zorunda kaldım, ayrıca Çocuk ve Aile Hizmetleri de Zoey'nin güvende olduğundan emin olmak için evime geldi. Bunu hayal edebiliyor musun? Beş yaşındaki bir çocuk için tüm bu kargaşa ve karışıklık? Her şey nihayet halloldu ve şimdi buradayız, hayatlarımızı yeniden kurmaya çalışıyoruz, ama sen de öylesin ve şimdi en iyi arkadaşım bana kalman gerektiğini söylüyor."

Anlıyorum. Acı çekiyor ve son altı ayda tarif edilemez bir acı yaşadılar. Buna karşı duyarsız değilim, özellikle de Zoey için. Ama bu, kendimi incinmiş ve çıplak bırakılmış hissetmemi engellemiyor. Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum, ama hayatımdaki neredeyse her erkekle olan ilişkim böyle oldu. Arkadaşlarım, babam ya da Micha değil. Onlar erkek.

Ben erkeklerden bahsediyorum. Alay edildim, küçümsendim, kendimi küçük ve önemsiz hissettirildim. Hayatım boyunca durumum böyle oldu. Bana iyi davranmayan bir erkekle, olmamam gereken süreden daha uzun süre kötü bir ilişki içindeydim. Hayatım boyunca başkalarının yaptığı aynı kötü davranışları tekrarlayan, hatta daha da kötüsünü yapan, beni manipüle edip sevdiğini söyleyen bir erkekle. Sonra saldırganlaşmaya başladı. Biraz zaman aldı, ama onu terk ettim. Buradayım ve hayatımda ilk kez kendimi güçlü, yetenekli ve kontrolün bende olduğunu hissediyorum.

Şimdi, iki yıl önce bir partide bana hayatımın en güzel öpücüğünü veren, aynı zamanda bana sarhoşken yapılan bir hata diyen adam, beni sokağa atmaya çalışıyor.

"Nereye gitmemi öneriyorsun?" diye soruyorum, sesim kısık ama açıkça acı dolu. Ağlamak istemiyorum, ama bu sabah benim için berbat bir hal aldı.

"Ailenin yanına mı?"

Gülüyorum. "Neden sen ailenin yanına dönmüyorsun?"

"Ailemle yaşayamam, Skylar. Ben otuz beş yaşında bir babayım. Zoey'nin şu anda istikrara ve tanıdık bir ortama ihtiyacı var ve bu ev tam da bunu sağlıyor. Yukarıdaki yatak odası tam da bunu sağlıyor. Micha bana evi satacaktı çünkü ona ihtiyacı yok ve yılın birkaç ayında burada kaldığı için bu kadar büyük bir yere ihtiyacı yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşlarımı çattım. Micha bana evi satmayı hiç teklif etmemişti. Ondan satın alırdım.

“Ben de ailemle yaşayamam,” diyorum ona sert bir şekilde.

Ama onunla da yaşamak istemiyorum. Zoey harika bir kız ve onu seviyorum, ama babası tam bir pislik. Yakışıklı bir pislik ama yine de pislik. Belki de böylesi daha iyi. Belki de dışarı çıkıp kendi evimi bulmanın, onu tamamen kendime ait hale getirmenin ve en iyi kız hayatımı yaşamaya başlamanın zamanı gelmiştir.

“Başka bir yer bulmak için iki aya ihtiyacım var. Bu konuda pazarlık yok. Hoşuna gitmiyorsa, gitmekte serbestsin.”

Tezgahtan atlayıp, şekerlerimi almak ve filmi kapatmak için oturma odasına doğru yöneliyorum. Duş alıp bir süreliğine buradan defolup gideceğim. Kafamı boşaltıp derin düşüncelere dalacağım.

Arkamı dönüp bakıyorum. “Ve Aston? Kızını seviyorum. Ama seni sevmiyorum. Benden uzak dur. Ben hatalarımı sadece bir kez yaparım. Asla iki kez yapmam.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

ASTON

Şafak öncesi hava ağır ve dondurucu, nefesim kalın beyaz buhar bulutları halinde dışarı çıkıyor. Ellerimi ceplerimin derinliklerine sokuyorum ve Los Angeles'ın sıcaklığını özlüyorum. Orada geçirdiğim dokuz yıl kanımı inceltmiş. Ama sessiz sokaklarda ilerlerken, hayatımızı kökünden söküp atmanın doğru bir karar olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Anne: Zoey günaydın demek istiyor. Bir dakikan var mı?

Gülümsüyorum ve hızlıca cevap yazıyorum.

Ben: Tabii ki.

Saate bakıyorum ve yeni patronumla buluşmam için otuz dakikam olduğunu görüyorum. Zoey'nin yeni yatak odasında, yarısı açılmamış kutularla çevrili olduğunu düşünmek göğsümü sıkıştırıyor. Taşınma konusunda cesur davranmıştı. Benden daha cesurdu, ama dün onu eski anaokulu sınıfının fotoğrafına titrek bir alt dudağıyla bakarken yakaladım.

"Sadece biz varız, Zo-Zo," dedim ona, sarı buklelerini alnından çekerek. "Hughes takımı dünyaya karşı, hatırladın mı? Boston eğlenceli olacak. Bir macera. Ve burada büyükannem, büyükbabam ve Alden amcam var."

Ciddiyetle başını salladı, gözleri beş yaşındaki bir çocuğa göre çok fazla bilge görünüyordu. Sanırım dört buçuk yaşında bir ebeveynini kaybettiğinde böyle olur. Kaliforniya'da kalmaya çalıştım, ama bunu tek başıma yapmak çok zorlaştı ve Zoey bundan daha iyisini hak ediyor. İkimizi de rahatsız eden tüm kötü anılardan daha iyisini.

Onun bir ailesi olmasını istiyorum. Işığı olmasını istiyorum. Sadece çok fazla çalışan ve çoğu gün hala babalık yapmayı öğreniyormuş gibi hisseden bir baba değil.

Telefonum elimde çalar. "Günaydın, Zo."

"Günaydın." Yüksek sesle esner.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

"Sen gitmeden önce seni görmek istedim."

Suçluluk duygusu göğsüme bir tahta parçası gibi çarptı. "Üzgünüm tatlım. Seni bu kadar erken uyandırmak istemedim. Seni anaokulundaki tanışma etkinliğine götürmek için zamanında evde olacağım."

"Tamam." Bir duraklama. "Sence diğer çocuklar iyi mi?"

“Eminim öyledir. Bir sürü arkadaş edineceksin.” Umarım. Cidden umarım. “Bunu da bir önceki okulunu sevdiğin kadar seveceksin. Hatta bu sonbaharda anaokuluna başladığında daha da çok seveceksin. Çok eğlenceli olacak.”

"Sanırım. Skylar burada mı?"

"Bilmiyorum tatlım. O da bugün çalışıyor olabilir." "Yeni hastanenizde mi?"

"Evet."

"Akşam yemeğini bizimle yiyecek mi?" Sesindeki umudu yanlış anlamak imkansız.

Harika. Beş dakikalık bir görüşme ve şimdiden ona bağlanmaya başladı. “Bilmiyorum. Sanmıyorum. Skylar’ın ne kadar süre bizimle kalacağını bilmiyorum.”

“Oh. Ona kötü davrandığın için mi? Belki de özür dilemelisin, o zaman kalır.”

Ciddi misin? Bununla ne yapacağım ben? “Skylar’ın kendi yetişkin hayatı var. Belki de sadece sen ve ben kalacağız, ve bu sorun değil.”

Bir an sessiz kaldı. “Sanırım. Gidip kahvaltı yapacağım.” “İyi fikir, tatlım. İyi günler. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum. Hoşça kal.”

“Bitti mi?” Zoey telefonu kapatır kapatmaz arka planda annem soruyor ve bir an için nefes almakta o kadar zorlanıyorum ki, ölecekmişim gibi hissediyorum. Annesini özlüyor. Bunu biliyorum. Bu, onun için asla kapanmayacak bir boşluk ve içimden bir ses, zamanla onu unutacağından ve acının daha da artacağından endişe ediyor. Karşılaştığı her kadına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşılaştığı her kadına bağ kuruyor. Bu muhtemelen normal, ama yeni terapistinin ne düşüneceğini göreceğiz.

Bir ayağımı diğerinin önüne zorla sürükleyerek hastaneye giriyorum. Bugün sadece yarım gün çalışacağım ve o anaokuluna geri dönüp yerleştiğinde her şey ikimiz için de daha kolay olacak.

Skylar konusunda kendimi berbat hissediyorum.

Dün mutfakta kavga ettiğimizden beri onu görmedim. Zoey'nin ve benim eşyalarımızı eve taşıdım ve Skylar'ın ne zaman çıktığını duymadım. Sadece çıktığını ve dün gece eve gelmediğini biliyorum, bu beni rahatsız etmemeli ama ediyor. Micha ona göz kulak olmamı söyledi.

Birlikte yaşamamızın hepimiz için harika olacağını düşünüyor.

Eğer kız kardeşine ilgi duymasaydım, belki de öyle olurdu.

Ama o öpücük... o aptalca sürpriz öpücük. Beynime silinmez mürekkeple bir iz bıraktı. Her ince ayrıntı hafızama yapışmış durumda. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, beni sersemletti ve beynimi karıştırdı, o zamandan beri kendimde değilim. Ellerinin tenimde hissettirdiği dokunuş, çıkardığı o küçük sesler, tadı ve bana yaslanma şekli, parmak uçlarında durup ağzını ve dilini benimkilerle hareket ettirirken o kadar küçük ve sevimliydi ki, sanki beni öpmek hayatında tek istediği şeymiş gibi.

Ama o Skylar'dı. Rastgele, son derece seksi bir kadın değil.

Skylar!

Kendime bunun her şeyin bir yan etkisi olduğunu söyledim. O gece sarhoş, üzgün ve yalnız olduğumu, ve son ikisinin benim için pek değişmediğini. Skylar'ın boşanmamdan beri öptüğüm ya da flört ettiğim ilk kişi olduğunu. Ama gerçeği biliyorum.

Onunla ilgili anılarım, minik, beceriksiz, utangaç, çok genç ve çok masumdu. Kız, bir üniversite partisinde üç bira içip kusmuştu. Ama o artık öyle biri değil. Artık kıvrımlı ve kendine güvenen bir kadın, omuz uzunluğunda dağınık sarı saçları ve hiçbir şeyi gözden kaçırmayan yeşil gözleri var. Peki ya benimle konuşma şekli? Keşke o küstah ağzını bu kadar sevmeseydim.

Öpüşmesek onu fark eder miydim? Onun hakkında iki kez düşünür müydüm? Bilmiyorum. Ama şimdi nasıl duracağımı bilmiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cumartesi gecesi onun olduğunu fark ettiğimde aklıma gelen ilk şey ne kadar güzel olduğuydu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum, hatta bana bakıp durduğumu söyledi, ama kim beni suçlayabilir ki? Sonra hiç orgazm olmadığını duymak?

Bu konunun hikayesi ne ki, çünkü mutlaka bir hikayesi olmalı? Erkeklerin onu orgazma ulaştırmak için sıraya girmediği bir dünya hayal edemiyorum. Micha'ya da tam olarak soramam. Bu benim merakımı uyandırmamalıydı ve o kesinlikle ilgimi tekrar çekmemeliydi. Şu anda kadınlarla çıkmıyorum. Zaten başımda yeterince dert var ve öncelikle kızıma, sonra da yeni işime odaklanmam gerekiyor.

Ayrıca, o benimle çalışıyor, benden on yaş küçük ve en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Lanet olası yirmili yaşlarının ortasında, bu da beni ona kıyasla pratikte yaşlı bir adam yapıyor.

Oh, bir de, ben bir aptal gibi davranıp ona sarhoşken yaptığım bir hata olduğunu ve olgunlaşmamış olduğunu söylediğim için benden nefret ediyor. Gerçeği asla bilmemeli. Skylar Davenport benim için tamamen yasak bölge. Bu yüzden taşınması gerekiyor.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Hastane önümde beliriyor ve bana sunulan yeni başlangıca hazır olarak içinden geçiyorum. Patronumla görüştükten ve ameliyathane ile post-anestezi bakım ünitesi (PACU) personeli ile konuştuktan sonra, MSICU'ya doğru yol alıyorum. Bugün en çok gitmek istediğim yer ve muhtemelen ameliyathanede geçireceğim kadar çok zaman geçireceğim bir yer. Skylar burada çalışmamdan pek hoşnut değildi. Doğrusu, ben de onunla çalışmak fikrini pek sevmiyorum.

"Dr. Hughes." Katın içine adımımı attığımda, ciddi bir ifadeye sahip bir kadın beni selamlıyor. "Ben Suzanne, MSICU'nun hemşire müdürüyüm. Hoş geldiniz."

"Teşekkürler. Burada olmaktan mutluyum."

"Yardımcı olabileceğim bir şey olursa veya sorunuz olursa bana haber verin."

Sağıma bakıyorum ve koridorda sıralanmış hemşireleri görüyorum, hepsi beni izliyor ve fısıldaşıyor, bazıları kızarıyor ve kıkırdıyor. Arayışım sırasında onlara gülümsüyorum. Fazla zamanımı almıyor. Dördüncü hemşirede,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısa boylu sarışını gördüm; yanındaki kızıl saçlıyla konuşurken kalçasını geriye atmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde kızgın bir ifade vardı.

Şimdi gülümsemem daha da genişliyor ve ona göz kırpıyorum, bu da diğer hemşireler arasında kıkırdamalara neden oluyor.

Hemşire müdürüne dönüyorum. “Skylar Davenport’un bana katı gezdirmesini umuyordum, böylece ortamı iyi tanıyabilirim. Her zaman eşyaların nerede olduğunu bilmek isterim, böylece acil bir durumda bir alet veya ekipmana ihtiyacım olursa hazırlıklı olabilirim.”

Skylar’ı özellikle istememden şaşırmışsa da, bunu belli etmiyor. Ama yine de, bu hastanede herkesin Skylar’ın Fritz ailesinden olduğunu bildiğinden eminim, tıpkı benim Hughes olduğumu bildikleri gibi. Bu da, ailelerimizin nasıl bağlantılı olduğunu muhtemelen bildikleri anlamına geliyor. İkimiz de ünlü milyarder ailelerden geliyoruz, ancak Fritz ailesi bizimkinden çok daha büyük ve neyse ki çok daha ünlü.

“Elbette. Zamanlama mükemmel. Hastası az önce kat yatağına taşındı, şu anda bir sonraki hastasını bekliyor, o da en az bir saat daha ameliyathanede kalacak.”

“Harika.”

Hemşirelere tekrar bakıyorum ama Skylar artık aralarında değil. Uzaklaşmış ve içimden gülümsemeden edemiyorum. Benim burada olmamdan nefret ediyor. Bu ateşle oynamamalıyım. Kibar, profesyonel ve kayıtsız olmalıyım. Ve öyle olacağım. Onun da dahil olduğu hiçbir hemşireyle kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum. Sadece aramızdaki gerginliği gidermek ve özür dilemek istiyorum. En azından kendime yaptığım şeyin bu olduğunu söylüyorum.

Onu sinirlendirip bana sataşmasını sağlamak yeni favori hobim gibi görünse de. Açıkçası, hayatımda heyecan eksikliği çekiyorum.

"Onu bulmaya gideceğim."

Suzanne'in bana yol göstermesini beklemeden koridora doğru ilerliyorum, ancak hemşirelerin oluşturduğu duvara çarpıyorum.

"Merhaba, ben Lacy," diye kendini tanıtan biri. "Ben Aspira," diye bir başkası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonuncusuna ulaşana kadar bu şekilde devam ettiler. Skylar'ın konuştuğu kızıl saçlı kız. Adı Michaela ve diğerleri gibi bana gülümsüyor.

“Bana yardım edebilir misiniz?” diye soruyorum. “Skylar’ı arıyorum. Bana katı gezdirmesi gerekiyordu.”

"Ben yapabilirim," diyor içlerinden biri. "Hastamın on beş dakika sonra bir işlemi var, o yüzden katta olmayacak."

"Teşekkürler. Çok naziksiniz, ama Suzanne bu iş için Skylar'ı bulmamı söyledi."

Kızıl saçlı kadın bana yeni bir bakışla bakıyor, bir erkeğin niyetinden emin olamadıklarında iyi arkadaşların yaptığı gibi beni süzüyor.

“Beni takip edin, Doktor.”

Diğer hemşirelerin hayal kırıklığına rağmen onu takip ettim. Bu kadar ilgi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Eski hastanemde, hemşireler, kadın doktorlar ve personel, ihtisasımın ikinci yılından sonra bana bu şekilde bakmayı bıraktılar, evlendikten sonra ise tamamen bıraktılar. Astrid beni terk ettikten sonra, ben mutsuz bir pislik haline geldim ve kendimi tamamen işe verdim; kimse benimle flört etmeyi uygun görmüyordu. Ayrıca, buradaki herkesin bildiği gibi, benim Boston bölgesindeki bir toplum sağlığı merkezleri zinciri olan Hughes Healthcare’in bir parçası olduğumu da bilmiyorlardı.

Alden, ailenin geçimini sağlayan kişi olduğu için şu anda bu merkezi yönetiyor ve ben de cerrahım, ama ben hala yönetim kurulundayım ve merkezin işletilmesine yardımcı olan hayır kurumunun bir parçasıyım.

"Senden hoşlanmıyor, ama tek söylediği seni tanıdığıydı," diyor Michaela bana açıkça.

“Onun ağabeyi benim en yakın arkadaşım.” Gülümsememi gizliyorum. Fazla ayrıntıya girmiyorum. Bu kadınla ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum ve Skylar’la benim teknik olarak aynı evde yaşadığımızın, geçici de olsa, ortalığa yayılmasını istemiyorum.

"Onun nefretini mi kazandın?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, o da bana karşı hiç güllük gülistanlık davranmadı."

O her zaman benim kibirli bir pislik olduğumu düşünürdü —çünkü öyleydim— ve ben de her zaman onun şımarık bir velet olduğunu düşünürdüm —çünkü öyleydi. Ama mesele

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Geçmişte onunla pek çok kez bir arada bulundum ve birbirimize karşı hiçbir zaman kayıtsızdan öte bir şey hissetmedik.

Bu, öpüştüğümüz ve bunun ateşli olduğu için verdiği tepki; durum ve koşullar farklı olsaydı daha fazlasına yol açabilirdi ve o da düşmanca davranıp beni pislik olarak görmekten başka bir çözüm bulamıyor.

En azından benim psikoloji 101 analizim bu.

“O köşede. Senin yüzünden dondurma çekmek zorunda kalmayayım. Laktoz intoleransım var.”

Ona gülümsedim. "Gereksiz duygusal dondurma yemeye gerek yok. Anlıyorum."

"Güzel. Ona karşı nazik ol."

"Bunu söz veremem." Michaela'ya sırıtarak gülümsüyorum ve sevimli küçük kuğumun boş bir hasta odasını hazırladığını görüyorum. O malzeme arabasını karıştırırken odaya girip odanın karşısına geçiyorum.

“Sana benden uzak durmanı söylediğimi sanıyorum. Bu dramatik davranmak değildi.”

Yanına yaklaşıyorum ama tatlı kokusunu alabilecek kadar yakın değilim. “Biliyorum. Ama bunun bizim için pek işe yarayacağını sanmıyorum. Aynı evde yaşıyoruz ve birlikte çalışıyoruz.”

"Micha neden burada çalışacağını bana söylemedi?" diye sordu, kırmızı çekmecelerden birini kapatıp diğerini açarken, ekipman paketlerini karıştırıyordu.

Omuz silktim. “Dürüst olmak gerekirse, ona söylediğimi bile hatırlamıyorum. Saat farkı nedeniyle genellikle mesajlaşarak iletişim kuruyoruz. Ona Boston’a taşınacağımı söyledim, o da arayıp evini teklif etti, hepsi bu kadar.”

Son kutuyu kapatıp kırmızı arabaya bakıyor. “Bu benim işim. Garip bir durum olmasını istemem.”

“Ben de öyle,” diyorum. “Hemşireler çok önemli ve onlara çok fazla güveniyorum, bu yüzden onlardan biriyle sorun yaşamak istemem.”

Yavaşça başını sallıyor ve ben ona bakarken o da bana bakıyor.

“Micha’nın evi hakkında üzgünüm demekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum,” diyorum ona.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O, önemsemeyen bir ses çıkarır. “Hayır, gerçekten,” diye itiraz ederim. “Özür diliyorum.”

"Ama taşınmaya niyetin yok." Bu bir soru değil, bir ifade.

“Sadece ben olsaydım, taşınırdım. Ama Zoey o evi seviyor ve şu anda onu gülümsetecek bir şeye ihtiyacı var.” Bu da aklıma bir şey getiriyor. “Dün gece nerede kaldın?”

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Başka bir yerde." "Seni boşalttı mı?"

Siktir. Sözler ağzımdan kaçtı. Üstelik öfkeli ve kıskanç bir ses tonuyla. Harika. İşte bu yüzden birlikte yaşayamıyoruz.

Yeşil gözleri kısıldı. “Bu profesyonelce olmayan bir soru, Doktor.”

“Yaptı mı?” diye ısrar ediyorum, ona biraz daha yaklaşıyorum.

Sanki bu dünyadaki en saçma sorumuş gibi gülüyor. "Neden umurunda?"

Çünkü onun daha önce hiç orgazm olmamış olabileceği düşüncesi içten içe beni öldürüyor ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: daha önce hiç kimsenin onu tatmin edememiş olması mı, yoksa birinin bunu başaracağı ve o kişinin ben olmayacağım olması mı?

Bir cevap bulamadan, kapının kenarında bir vuruş duyulur ve ikimiz de dönüp genç bir cerrahla karşılaşırız. “Selam, Skylar?” Gözleri açıkça ilgiyle onu süzüyor. “Seni arıyordum. Bir saniyen var mı?”

Yanımda duran Skylar kaskatı kesilir. Bu, dün gece birlikte olduğu adam mı? Hayır, olamaz.

“Aslında Sky bana burayı gezdirecekti,” derim, ona yaklaşarak bir erkeğin gözünden kaçmaması gereken bir bakış atarım. *“Defol git*” diyen bir bakış. “Ben yeni travma cerrahisi uzmanıyım.”

Sanki benim burada olduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı ve sırtını dikleştirdi. Ve şimdi tüm tavırları değişti, bir cerrahın kibirine ve istediği şeye başka bir erkeğin dokunmasından hoşlanmayan bir erkeğin küçümsemesine dönüştü.

“Siz Dr. Hughes olmalısınız. Ekibe katıldığınızı duymuştum. Hoş geldiniz. Ben Josh Wesley, travma bölümünde R-3’üm.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani benim emrimde çalışıyor. “Harika. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Acil bir durum yoksa, Sky’a sizi bulmadan önce bana katı gezdirmesini söyleyeceğim.”

Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, çenesi sıkılırken gözleri hafifçe kısılıyor. “Hayır. Bekleyebilir.”

“Mükemmel.” Bana pek de mutlu görünmeyen Skylar’a bir göz attım. “Hazır mısın?” Elimi beline koydum, ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bile bilmiyordum, ama kendimi de durdurmadım.

“Elbette, Doktor,” diye neredeyse hırlayarak cevap verdi ve evet, onunla ateşkes ilan etme planım suya düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

SKYLAR

Kibirli, yeni, havalı travma cerrahının hayalarına tekrar vurmak yanlış mı olur? Koridorda yürürken, onun aile mücevherlerine hızlıca bir göz atıyorum ve bunu nasıl bir kaza gibi gösterebileceğimi merak ediyorum. Bir kez oldu, değil mi? Ayrıca ara sıra sakar olduğum da bilinir.

"Orada bir şeyler planladığını görüyorum. Çocuklarımı bu işin dışında tut." "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum tatlı bir sesle.

"Sikime bakmak cinsel tacizdir. Meraklı gözlerinin nereye gittiğini Josh duysa ne derdi acaba?"

Josh. Bu da başka bir konu. Ne istiyor bu adam? Nedir bu? Kötü eski sevgililerin ve yanlış öpücüklerin hayaletleri günü mü?

“Sen bir pisliksin.”

“Sik değil miyim?”

"Sen hep böyle misin?"

“Hayır,” diye cevaplıyor, sesinde bir parça dürüstlük var. “Beni böyle yapan seninle ilgili bir şey.”

"Evet. Dediğim gibi. Sen bir pisliksin."

Başını bana doğru çeviriyor. "Nasıl pislik oluyorum? Ben sadece turumu yapmak istedim, o sevgili çocuk, sırf seninle konuşabilmek için, cevabını zaten bildiği basit, anlamsız bir soru sormadan önce." Koluma konan ve göğsüme değen iri el, beni aniden durduruyor. “Dur. O, sana çikolata alan adam mı? Dün gece birlikte olduğun kişi o mu? Eski sevgilinden bahsetmiştin, yeni bir erkek arkadaşından değil.”

Acı bir kahkaha patladı içimden. “Yirmi beş yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi? Hemşirelik okulundan sınıf birincisi olarak mezun oldum. Hatta bunun için bir ödül bile kazandım. Ben çok iyi bir hemşireyim ve her gün hayat kurtarıyorum

. Bu da demek oluyor ki kimse benimle oyun oynayamaz. Artık olmaz, bir daha asla.”

Kaşlarını çattı. “Oyun oynamıyorum.”

Ellerim çılgınca hareket ediyor. “Saçmalık, oynuyorsun. *Sky bana etrafı gezdirecekti*,” diye sesini taklit ediyorum. “Hayatımda bana hiç Sky demedin.”

“Sana Swan derdim, ama bunun kendimi biraz fazla ele vereceğini düşündüm ve onun bizim birlikte olduğumuzu düşünmesini istemedim. Sadece, onun yeni patronu olduğum için kafasında bir soru işareti bırakıp siktirip gitmesini istedim.”

"Ah, kes şunu." Erkeklere karşı duyduğum büyük hayal kırıklığıyla göğsüne itiyorum. "Koruyucu rolünü oynayan başka bir ağabeye ihtiyacım yok. Bir tane yeter. Micha'nın senden bana bakmanı ve beni engellemeni istediğini biliyorum."

Gülüyor. Biraz yüksek sesle. “Tabii. Evet. Anladın, Swan. Artık ağabey gibi davranmayacağım. Çünkü belli ki yaptığım şey buydu.”

Sesindeki alaycı tonu fark edip gözlerimi kısıyorum ama bir sonraki hassas konuya geçiyorum. “Neden bana Swan diyorsun? İronik mi demek istiyorsun?”

Kaşları birden aşağıya doğru çöktü. “İronik mi?”

Kollarımı polarımın üzerine kavuşturup boynumdaki stetoskopu düzeltiyorum. “İnsanların bana çirkin ördek yavrusu dediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Arkamdan konuştuklarını duymadığımı mı sanıyorsun? *‘Zavallı Skylar, o kadar kısa ve beceriksiz ki, asla uzun boylu ve zarif olamayacak. Zavallı Skylar, biraz fazla büyük kusmuk yeşili gözleri, biraz fazla kalın ve geniş dudakları ve yüzüne göre biraz fazla küçük burnu var. Asla güzel olamayacak. Ne çirkin ördek yavrusu ama*.”

Bana doğru eğilir, elini koluma koyar ve yüzünde sert bir ifade belirir. “Kim söyledi bunu senin hakkında? Micha değil.”

Onun aşırı tepkisi beni bir adım geriye attırdı. “Hayır. Micha değil, ama diğer herkes. Okuldaki çocuklar, dans öğretmenlerim, hatta bazı ebeveynler ve öğretmenler.” Ve bununla da kalmadı. Lise öğrencileri acımasız olabilir. Özellikle zengin, elitist çocuklar. Üniversitede erkekler de pek iyi değildi ve sadece ailem yüzünden bana ilgi duyuyormuş gibi davranıyorlardı.

Sonra buraya başladıktan sonra Josh ile tanıştım ve o kadar kırılmış ve sevgiye açtım ki, onun aşk bombardımanına kapıldım. Tüm o hediyeler,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

jestler ve sevgi. İnanılmazdı. Sanki bitmek bilmeyen bir kabustan sonra güneşli bir güne uyanmak gibiydi. Ne yazık ki, çok geçmeden bana bok gibi davranmaya başladı ve kendimi sokakta bastığın ve orada olduğu için küfrettiğin eski, çiğnenmiş sakız gibi hissettirdi. Hepsi beni çok küçük, çok çirkin, çok önemsiz ve işe yaramaz hissettirdi, ama o en kötüsüydü. Ve benim uyanışım.

"Bu oldukça berbat bir durum."

Elini kolumdan çekiyorum. “Ama bu doğru.”

“Sana Swan dememin sebebi bu değil.” Gözlerindeki sert, ciddi bakış ve çenesinin sıkı duruşu, onu ciddiye almamı gerektiriyor. “Bence sana yakışıyor. *Güzel*,” diye vurguluyor, “akıllı, koruyucu, dokunulmaz ve biraz da acımasız. Ayrıca, tenin çok açık ve saçların o kadar sarı ki neredeyse beyaz.” Parmakları arasında bir tutam saç tutuyor ve karnım bir anda titriyor.

Derin bir nefes alıp, o hissi de beraberinde elini uzaklaştırıyorum. “Ben kötü değilim.”

“Bana karşı öylesin. Aslında tüm bu özelliklere sahipsin.”

Gözlerimi kapatıyorum. “Ugh. Dur. Neden buradasın?” “Burada çalışıyorum.”

Onun ifadesiz cevabından etkilenmeden kaşlarımı kaldırdım. “Demek istediğim, neden sana etrafı gezdirmemi istedin?”

O içini çeker, ellerini yüzüne ve saçlarına götürür, sonra bir sonuca varmış gibi başını sallar. “Cumartesi gecesinden beri bir şekilde yanlış bir başlangıç yaptık. Belki de öpüşmeden beri. Kibirli biri olarak bilinirim ve sanırım birçok yönden öyleyim, ama çoğunlukla işim konusunda. Eskiden kadınlara karşı kibirli ve kendinden emin biriydim, ama çok uzun zamandır öyle değildim ve sende bir şey bunu içimden tekrar ortaya çıkarıyor. Bu biraz bağımlılık yapıyor.”

Tartışmaya gireceğimi anladığı için beni durdurmak için elini kaldırdı.

“Boşanmamdan beri, çoğu zaman bir aptalım. Aptalca şeyler söylüyorum. Ayrıca kadınlara karşı doğru zamanda doğru şeyi söylemekte çok kötüyüm ve özgüvenimin çoğu yok oldu. Sen garip olduğunu söylüyorsun. Eh, ben de öyleyim artık. Sonra dün gece eve gelmedin ve bu konuda kendimi berbat hissediyorum. Seni yaşadığın

evden kovmak istemiyorum, ama seninle yaşamak da istemiyorum. Aramızdaki gerginliği gidermeyi umuyordum. Sen Micha'nın küçük kardeşisin ve seni doğduğundan beri tanıyorum. Yine de en iyi niyetime rağmen, seninle konuşurken sürekli bir fiyasko üstüne fiyasko yaşıyorum."

Burnumu buruşturuyorum. "Bu biraz iğrenç."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne demek istediğimi anladın mı? Her neyse, bu durumun doğruluğunu değiştirmez. Son birkaç yıl benim için zor geçti ve sende beni harekete geçiren ve nasıl duracağımı bilemediğim bir şey var. Ama sen düşman olmak istediğim biri değilsin ve kesinlikle flört edebileceğim biri de değilsin. Uslu duracağım. Artık alay etmeyeceğim ya da yeni erkek arkadaşının arasına girmeyeceğim."

Josh konusunda onu düzeltmedim. Tıpkı çikolataların kimden geldiğini söylemediğim gibi. Nedenini bile bilmiyorum. Belki eski koruma içgüdülerim kolay kolay yok olmuyor. Ya da belki de aptalca ve çocukça bir şekilde, bana güzel demesi ve kıskanç gibi davranması hoşuma gittiği içindir. Micha adına kardeşçe ya da asil davranmaya çalışıyorsa da, her neyse. Son birkaç yıl onun için zor geçti. Boşandı, sonra eski karısını kaybetti, Zoey'in üvey babasının ona yaşattıklarıyla başa çıkmak zorunda kaldı ve şimdi bekar bir baba.

Hepimiz bir şans ve ikinci bir fırsatı hak ediyoruz.

"Tamam. Sana etrafı gezdirmeyi bitireyim."

Gülümsüyor ve keşke gülümsemese diyorum. Bu ona çok yakışıyor

ona çok yakışıyor.

"Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum ve onu katta gezdiriyorum, depo ve malzeme odalarının, acil müdahale arabalarının ve Pyxis MedStations'ın

depo ve malzeme odalarının, acil müdahale arabalarının ve Pyxis MedStations'ın nerede olduğunu gösteririm. Dinlenme odası veya soyunma odasıyla uğraşmıyorum çünkü o bir cerrah ve onların farklı bir katta kendilerine ait odaları var. Yürürken, katın çoğunlukla cerrahi ve tıbbi hastalar arasında bölündüğünü ve gereksiz maruz kalma ve enfeksiyonları önlemek için onları nasıl ayrı tuttuğumuzu açıklıyorum.

"Büyük bir kat," diye not ediyor, başladığımız yere geri döndüğümüzde etrafına bakarak. "Son çalıştığım hastanede ayrı bir SICU vardı."

"Kırk yatak kapasitemiz var ve ülkedeki en yüksek hacimli pediatrik yoğun bakım ünitelerinden biriyiz."

Gülümsüyor. “Artık buraya geri dönmemin benim için neden o kadar da zor olmadığının nedenini biliyorsunuz.”

“Kurallar belirlemeli miyiz?”

Bana yukarıdan bakıyor, olması gerekenden biraz daha yakına geliyor. Benim istediğimden daha yakın. Özellikle de hastane kokusu yerine pahalı, erkeksi bir vücut şampuanı koktuğunda. “Kurallar mı?”

“Birlikte yaşamak için kurallar. Üniversiteden beri oda arkadaşım olmadı ve birlikte yaşadığım tek erkek sevgilimdi. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum ve sen çocuklu yetişkin bir adamsın.”

Hafifçe kıkırdadı. “Bence kurallar hâlâ üniversitedekiyle aynı. Benim işime karışma, ben de seninkine karışmayayım. Kendi arkamı temizlemeye gelince, dediğin gibi, ben yetişkin bir erkeğim ve bir babayım, bunu zaten yapıyorum. Senin yemeğini yemeyeceğim, ama Zoey için marketten fazla alışveriş yapma eğilimim olduğu için, aldıklarımdan istediğini alabilirsin. Kahvaltı yapmada iyiyim, ama akşam yemeğinde pek iyi değilim, o yüzden dışarıdan yemek istersen bana haber ver, sana bir şeyler sipariş ederim. Erkek yok. Parti yok.”

Ona gülümsedim. “Erkek yok mu?”

O da gülümser. “Bunlar Micha’nın emirleriydi, ama ben de karşı değilim.”

Gözlerimi devirdim. “Eve erkek getirmiyorum, ama bunun seninle ya da Micha ile bir ilgisi yok. Ve eve davet ettiğim tek insanlar, senin de zaten tanıdığın arkadaşlarım.”

“O zaman sorun yok. Artık hayalarıma vurmamak ve karanlık odalarda beni öpmemek dışında başka ne kurallara ihtiyacımız var bilmiyorum. Zaten yakında taşınacaksın.”

Ona orta parmağımı gösteririm, o da kıkırdar.

“Bana etrafı gezdirdiğin için teşekkürler. Gitmem gerek. Akşam görüşür müyüz?”

Ona yukarıdan bakıyorum. Mavi önlüğün ona ne kadar yakıştığı sinir bozucu. Gözleriyle neredeyse mükemmel uyum sağlıyor ve sarı saçları üstte biraz fazla uzun, sanki uzun süredir saçını kestirmemiş gibi, ama ona çok yakışıyor. Bu kadar yakışıklı olması çok sinir bozucu. Ve o da bunun farkında.

“Bugün işin bitti mi?”

"Yarım gün. Zoey'nin anaokulunda tanışma etkinliği var."

Onun adına düşünerek gülümsüyorum. “Ne heyecan verici.”

"Biraz gergin. Önceki anaokulunu çok seviyordu. Bu anaokulu doğrudan anaokuluna bağlanıyor, umarım arkadaşlar edinebilir."

“Edecek. Harika bir çocuk.”

Yüzünde yumuşak, gururlu bir gülümseme beliriyor ve bu, göğsümde – ve açıkçası yumurtalıklarımda – bir heyecan uyandırıyor.

“Neredeyse unutuyordum. Sana göstermemi istedi. Bu arada, belki açıkça belli olmamıştır ama, şu anda senin en büyük hayranın o.” Telefonunu çıkarır ve bir fotoğraf bulana kadar kaydırmaya başlar, sonra telefonunu bana göstermek için ters çevirir. Kızım sarı saçlı, koyu gözlü ve kocaman gülümsüyor, alt çenesinde eksik bir dişi gösteriyor. “İlk düşen dişi. Akşam yemeğinden hemen sonra, banyo yapmadan önce oldu. Neyse ki yutmadı. Bizim için neredeyse hiçbir şey hazırlamamıştım ve diş perisini çağırmak zorunda kaldım.”

"Diş perisi olarak sen."

Gülümsemesi bozuldu. “Şu anda her şey benim. Anne ve baba. Diş perisi ve Noel Baba. Diş perisinin cennete uçup annesine dişi gösterip gösteremeyeceğini sordu. Evet dedim ve sonra bir an panikledim, çünkü bir gün diş perisinin olmadığını ve annesinin ilk düşen dişini göremediğini öğreneceğini ve yalan söylediğim için benden nefret edeceğini fark ettim. Sanırım kayıp sonrası ebeveynlikle ilgili daha fazla kitap okumam gerekiyor.”

Son cümle, ağır konuyu hafifletmek için şaka olarak söylenmişti. Ama pek işe yaramadı. Göğsüm sıkıştı ve çölde eriyen dondurma gibi bir anda yumuşadım. “Bu akşam eve geleceğim,” dedim ona. “Zoey’nin yeni anaokulunu ve diş perisini nasıl bulduğunu dinlemek istiyorum.”

Gözleri uzun bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra dudaklarıma iniyor ve tekrar yukarı kayıyor. “Teşekkür ederim,” diyor alçak bir sesle; bu ses, kollarımda ve ensemde anında tüylerimi diken diken ediyor. “Buna bayılacak.”

“Elbette.” Ben kıpırdamıyorum, o da öyle, ve ben bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden ona bu kadar güçlü tepki veriyorum? Bundan hoşlanmıyorum. “Görüşürüz Doktor.” Uzaklaşıyorum ama o beni durduruyor.

"Hey, Küçük Kuğu?" Duruyorum ama ona dönmüyorum. O aptal lakap bana giderek daha çok yakışmaya başlıyor ve bu hiç de iyi bir şey değil.

"Evet?"

Hiçbir şey söylemiyor ve merakım galip geliyor. Dönüp ona bakıyorum, ama az önce kızı hakkında konuşurkenki tüm yumuşaklığı yok olmuş. Josh önüme geçip Aston'ı görmemi engellediğinde başımı eğiyorum.

"Hey. Bir saniyen var mı?"

Aston öfkeyle uzaklaşır ve bu sabah ikinci kez, bir erkeğin hayalarına tekme atma isteği duyarım.

"Hayır," diye sakin bir sesle cevap veriyorum.

"Tabii ki var. Bir sonraki hastan az önce PACU'ya geldi ve kardeşinin en yakın arkadaşını gezdirme işin bitti."

"Onun kardeşimin arkadaşı olduğunu nereden bildin?"

O, küçümseyen bir ses çıkarır. “Boston’daki herkes Hughes’ların kim olduğunu bilir, tıpkı Fritz’lerin kim olduğunu bildikleri gibi. Onun kim olduğu hakkında haberler çoktan yayıldı.”

Evet, herkes kim olduğumuzu bilir, ama soyadımın Fritz değil de Davenport olmasına sevindiğim pek çok an vardır. Annem Rina, Fritz kardeşlerin en küçüğüdür ve şehrin diğer ucunda yoğun bakım hemşiresi olarak yarı zamanlı çalışır. O ve amcam Landon, Fritz ailesinin tüm çocukları arasında muhtemelen en az göze çarpanlardır, ama diğer amcalarım ve hatta pek çok kuzenim olabildiğince ünlüdür.

“Boş ver. Git buradan.”

"Hadi ama. Böyle davranma." Ağırlığını bir ayağından diğerine vererek, üzgün ve kırgın bir ifadeyle baktı. "Notlarımı alıyor musun? Onlardan hiç bahsetmedin."

“Dolabıma sıkıştırdıklarından mı bahsediyorsun? Evet. Aldım. Sonra da biyolojik atık kutusuna attım.”

Buna sinirlenerek homurdandı. “Bu konuda çocuk gibi davranmak yerine benimle bir yetişkin gibi konuşsaydın sana not bırakmam gerekmezdi. Beni neden terk ettiğini hâlâ anlamıyorum.”

Az önce bana çocuk dedin ve neden onu terk ettiğimi anlamıyor musun? Ha. Bu çok komik. “Evet, anlıyorsun. Nedenini sana söyledim.”

Sanki nedenlerim mantıklı değilmiş ve ona hiç mantıklı gelmemiş gibi başını salladı, ki bu muhtemelen doğru. Bana davranışında hiçbir sorun görmedi ve bunun beni nasıl incittiğini ya da hatta beni nasıl korkuttuğunu belirttiğimde,

küçümseyici davranır, bana aşırı duyarlı ya da hormonların etkisinde olduğumu söylerdi ya da aşırı tepki gösterdiğimi, uydurduğumu ya da bunun gibi başka şeyler söylerdi. Yine de, gaslighting'e artık yeter.

“Şey yapabilir miyiz… Bilmiyorum, belki bir kahve içebilir miyiz? Numaramı engellediğin ve seni aramama izin vermediğin için oturup konuşabilir miyiz?”

"Söylenecek bir şey yok. Altı hafta oldu ve ayrıldığım zamanki kadar bitmiş durumdayız."

Omuzlarımı kavrayıp beni kendine çekiyor. Eli boynuma uzanıyor ve her zamanki gibi damarlarımda adrenalin patlaması yaşandığında nabzım hızlanıyor. Elini itip titrememi bastırıyorum. Bu bir daha olmayacak.

O içini çeker ve teslim olarak ellerini havaya kaldırır. “Seni özledim. Sen gittiğinde kızgındım ve o gün söylememem gereken bazı şeyler söylediğimi biliyorum. Benim milyonlarca hata yaptığımı düşünüyorsun, ama sen bizim için mücadele etmedin ve bu canımı yaktı. Ama Skylar, seni sevmekten vazgeçmedim ve seni özlemekten vazgeçmedim. Hadi ama. Aramızdaki her şey kötü değildi. Çoğu zaman oldukça harikaydı.”

Tırnaklarım avuç içime batana kadar yumruklarımı sıkıyorum. Bana böyle bakıp bu sözleri söylediğinde, onunla olanları unutmak kolay oluyor. Onunla olmak bana nasıl hissettirdiğini. Beni tüketen korkuyu. “Eğer huzuruna mal oluyorsa, bedeli çok ağırdır” diyen o sözü hatırlıyorum.

“Bana bok gibi davrandığını gerçekten anlamıyor musun? Beni sanki bir hiçmişim gibi alay ettin. Bana bağırıp azarladın, küçümsedin ve hakaret ettin. Beni terörize ettin, sindirdin ve utandırdın. Boynumu sıktın ve beni tehdit etmek için gücünü kullandın.”

O yere bakıyor. “Öyle olduğunu hatırlamıyorum. Sen de bana çok sert davranırdın. Sana yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey yeterince iyi değildi. Bir şeyden hoşlanmasam, sanki bu konuda dürüst olamazmışım gibi davranırdın. Ve kabul edelim, sen biraz abartılı birisin ve aşırı tepki verme eğilimindesin, aslında olmayan şeyleri uyduruyorsun. Ama ne olursa olsun, seni kötü hissettirmek istemedim, eğer öyle yaptıysam bile. Asla. Lütfen bana ikinci bir şans ver.”

Bunu bilmemesi ve hala farkında olmaması korkutucu. “Hastam için odamı hazırlamayı bitirmem gerekiyor. İşlerim

karışık, onları düzenlemem gerekiyor.”

“Tamam. Seni bırakayım. Ama nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi biliyorsun. Düşünmene izin vereceğim, sonra bu hafta içinde tekrar konuşuruz.”

Beni burada bırakıyor ve ben de görevimi yerine getirip hastam için hazırlanıyor ve işimi yapıyorum. Sekiz saat boyunca tam olarak bunu yapıyorum. Ve okyanusunda yüzen iki köpekbalığını da düşünmüyorum. Hâlâ orada pusuda beklediklerini bilsem bile.

7

ASTON

Şu anda gergin olmam için hiçbir neden yok. Zoey anaokulunu ve yeni öğretmenini çok sevdi. Yarın başlıyor ve çok heyecanlı. İki saatimi eşyaları açıp, çamaşır yıkayıp, evi düzenleyerek geçirdim, hatta Micha'nın izin verdiği bazı eşyalarını kutulara koydum, böylece daha fazla yerimiz olsun diye. Yarın hastanede geçireceğim ilk tam ve gerçek günüm.

Hepsi iyi şeyler. Bu konuda deli gibi mutluyum.

Ama bu, aptalca ve sinir bozucu bir şekilde kapıyı izlememi ya da o pislik Josh'un Skylar'dan ne istediğini merak etmemi engellemedi. Hemşire odasının önünden geçerken onunla ilgili dedikoduları duydum. O, Skylar'ın eski sevgilisi. Onun dolabına bıraktığı gizli notlar hakkında fısıldaşıyorlardı ve onun gibi birinin onun gibi birini nasıl terk edebildiğini anlayamadıklarını söylüyorlardı.

Onun gibi biri.

İlk başta ne demek istediklerini anlamadım. Skylar bir milyarder. Bir Fritz. Tam bir baş belası olmasına rağmen, tatlı ve nazik bir insan. Ayrıca gerçekten çok güzel. Saçları ve gözleri fantezilerin konusu, kıvrımlarından bahsetmeye bile gerek yok. Yani, anlamadım. Neredeyse sormak üzereydim. Ta ki onun, başkalarının geçmişte ona ne dediğini hatırlayana kadar.

Benim kuğum çirkin ördek yavrusu olarak adlandırılmıştı.

O hemşirelerin her birine, Josh gibi bir adamın onun gibi bir kızla şansının yaver gitmesinin ne kadar büyük bir şans olduğunu söylemek istedim, ama yürümeye devam ettim. Öfkelenmeye devam ettim. Tüm bunlar için kendimden nefret ettim. Çünkü bana anlattıklarından sonra onu korumak istemiyor olsaydım bile, o andan itibaren kesinlikle istiyordum. Onun savaşları benim savaşım olmasa bile.

Ben bizim için yemeği hazırlarken Zoey mutfak masasında resim çiziyor. Kabak ve et soslu makarna, çünkü o bunu yer ve ben nasıl yapılacağını biliyorum.

"Zo-Zo, bitir şunu. Akşam yemeği neredeyse hazır."

Bana bir bakış bile atmıyor, sadece dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp daha hızlı hareket ediyor. Makarna pişti, süzüp et sosuna ekledikten sonra hepsini karıştırıyorum. Zoey sebzeleri hiç sevmez ama bu sosa minik kabak parçaları sakladım ve ıspanağı parçalanmış fesleğen gibi gösterdim. Şu ana kadar fark etmedi ve her zaman yiyor.

“Çekiliyor,” diyorum ona makarnayı kaseye koyarken.

“Iyy.”

Kaşımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

Bana, yaşına göre on yıl kadar büyük bir bakış atıyor. “Sanat dönemimdeyim. Duvarlarımı duygularımla süslemem lazım.”

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. “Sanat dönemine ve duygularına akşam yemeğinden sonra geri dönebilirsin. Ne zamandan beri sanata bu kadar meraklı oldun?”

Omuzlarını silkiyor. “Benim alanıma karışıyorsun.”

"Bunları nereden öğreniyorsun? Daha beş yaşındasın."

"YouTube'dan."

İçimden, iPad’indeki ebeveyn denetimlerini artırmam gerektiğini not ediyorum.

“Eskiden annemle sanat yapardım,” diye devam ediyor.

Oh. Kahretsin. Ve bunu bilmediğim için berbat bir babayım.

Kızım sessizleşir; ben de önüne yemeğini, bir bardak süt ve bir bardak su koyarım. Yanına otururum; onu izlerken çatalımı ağzıma götürmeden makarnamı çevirip dururum.

"Sanatta hiç iyi olmadım," diye başlıyorum. "Benim zihnim bilimsel. Ama annen eskiden çok resim yapardı ve görünüşe göre sanat yeteneğini ondan almışsın, neyse ki benden değil. Hoşuna gider mi? Sana boya alıp resim yapabileceğin bir yer ayarlasam ya da seni bir sanat kursuna yazdırsam?"

O da benim gibi makarnasını çevirmeye başlarken, yine omuzlarını silkiyor ve yüzünü asıyor.

“Bana bir resim çizer misin? Ne istersen olabilir.”

Cevap vermek için ağzını açtığı sırada, ön kapının açılıp hemen ardından kapandığını duyuyoruz. Ve benim büyük üzüntüme, kızımın yüzü bir Noel ağacı gibi parlıyor.

“Merhaba,” diye seslendi Skylar, bir an sonra mutfağa girip bizi buldu. “Tahmin et ne buldum?!” Çantasından iki kutu rengarenk peri ışığı çıkarırken heyecandan adeta titriyordu. “Düşündüm de, belki akşam yemeğinden sonra bunları odana kurabiliriz. Ne dersin?”

Zoey sandalyesinden fırlar ve doğruca Skylar'a koşar. Sanki eski dostlarmış gibi ona sarılır ve ben daha önce hiç hissetmediğim bir acı hissederim. Bir an için tek yapabildiğim gözlerimi kırpmaktır. Hem terliyorum hem de titriyorum. Skylar, Zoey'nin odası için peri ışıkları almış. Bu hem güzel hem de korkutucu. Odayı geçip Skylar'ın saçlarını okşamak ve onu deli gibi öpmek istiyorum. Ama bundan daha kötüsü ne biliyor musun? Çocuğum ona şimdiden aşık oluyor.

Siktir.

"Bu bir evet mi?" Skylar gülerek ona sarılır.

"Evet! Evet!" Zoey zıplamaya başlıyor, sonra bana bakıyor. "Sence Micha amca buna kızar mı? Stephen, tavana ışıklar yapıştırdığımda hoşlanmamıştı."

Çünkü eski üvey baban bir pislikti.

“Bence Micha Amca buna bayılacak. Onları bu gece kuracağız, böylece gece lambası olarak kullanabilirsin. Bu çok düşünceli hediye için Skylar’a teşekkür etmelisin.”

“Teşekkürler! Teşekkürler!” Zoey sanki ayaklarında yaylar varmış gibi zıplıyor.

“Önemli değil. Bir dükkânın önünden geçiyordum ve onları gördüm.” Benim arkamdan mutfağa bakıyor, tabakları ve tencereleri süzüyor. “Kokusu harika. Üç kişiye yeter mi?”

“İstediğin kadar al,” diyorum, çünkü evet, üç kişiye yetecek kadar fazlasıyla var. Evde olup yemeyeceğinden emin olmasam bile, makarna kutusunun tamamını pişirmiş ve sos tarifini iki katına çıkarmış olabilirim.

"Harika. Açlıktan ölüyorum. Teşekkürler." Kendine bir kase hazırlıyor ve ben, duş alıp kıyafetlerini değiştirmiş olmasına, saçlarının artık açık ve dalgalı olmasına, yanaklarında ve göz kapaklarında hafif ve ışıltılı bir şey olmasına ve giydiği mor

kazak göğüslerini biraz fazla sıkı sarmış olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. “Zoey-Zo. Bana anaokulunu anlat, kızım. Her ayrıntıyı bilmek istiyorum.”

Zoey koltuğunda kıpır kıpır oturuyor ama ben makarnasını işaret ediyorum ve o bir lokma alıp uslu uslu ağzına atıyor.

"Orada çok büyük bir kaydırak var," diyor Zoey.

"Oh. Kulağa eğlenceli geliyor." Skylar, bana bir bakış bile atmadan, Zoey'in diğer tarafındaki koltuğa oturur. "Başka ne var? Büyük bir oyun alanı mı? Onlar en sevdiklerimdir."

Zoey şiddetle başını sallıyor. “Çok büyük. Ayrıca zıplayan bir köprü de var.”

"Harika. Kulağa muhteşem geliyor. Size katılamadığım için çok kıskanıyorum." Zoey gülüyor. "Aptal, sen çok büyüksün."

“Bunu ben de biliyorum. Baban benden bile daha yaşlı. Ama birbirimizle oynamak için çok yaşlı olduğumuzu sanmıyorum, değil mi baba?”

Makarnam boğazıma takılır ve bir an için öleceğimi ya da Skylar’dan Heimlich manevrası yapmasını istediğimde hayatımın onun ellerine kalacağını düşünürüm. Hepimiz için şanslı bir şekilde, birkaç kez kuvvetli öksürükle boğazım açılır.

“Baba, iyi misin?” diye sorar Zoey, yüzünde endişeyle.

Ağzımı silip suyumdan bir yudum alıyorum. “Evet. İyiyim. Sadece boğazıma kaçmış.”

"O da öyle demişti," diye cıvıldıyor Skylar ve ben ona sert bir bakış atıyorum. "Bu kadar küstah olmanın bir nedeni var mı?"

Kaşları seğiriyor. “Büyük kelime, baba. Ve sanırım bunun sebebi başka bir şey söyleyememen. Bence bunu biraz hak ettin, değil mi? Sınırları aşmanın bedeli bu. Ama ikimiz de zor bir duruma düştüğümüze göre, onu yenemiyorsam, en azından ona katılayım.”

Bunların hiçbiri beni tahrik etmemeli, ama elbette ediyor. Onu dizlerimin üzerine yatırıp yuvarlak kıçını kızartacak şekilde şaplak attığımı hayal edince avucum karıncalanıyor. O zaman kime Baba dediğini göreceğiz.

“Uslu dur,” diye uyarıyorum onu.

“Yoksa ne olacak?” Bana kirpiklerini kırpıştırıyor ve ben çatalımı o kadar sıkı tutuyorum ki, bükülmemesine şaşırıyorum. “Yaramazlık yaptığım için beni cezalandıracak mısın, Baba?”

Evet. Evet, lanet olsun ki cezalandıracağım ve sen bunu hem seveceksin hem de nefret edeceksin.

"Ne yapıyorsun?"

“İşyerindeki herkese benim dokunulmaz olduğumu söylemeni hiç hoş bulmuyorum.”

"Ne?" sesi bir tizlik kazanır. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Başını eğip beni dikkatle inceliyor, sonra kaşları birden aşağıya doğru iniyor. “Yapmadın mı?”

Başımı sallıyorum. “Hayır. Bana hastaneyi gezdirdikten hemen sonra hastaneden ayrıldım.”

Kirpikleri titriyor. “Oh. Ama katta dolaşan söylenti buydu ve bu yüzden…” Sesi kesiliyor. “Gerçekten yapmadın mı?”

"Gerçekten yapmadım. Ben öyle bir şey yapmam." Josh'un ona bakışlarından hoşlanmasam bile.

“Hmm. Bu ilginç.”

"Yapmadım. Sen ya da onlar açıkça yanlış duymuşsunuz. Özür dileyecek misin?"

Bana sırıtarak baktı. “Hayır. Yine de beni kovuyorsun. Kısasa kısas.” Neyse ki, Zoey’e döndü. “Yarın ilk gününle ilgili her şeyi anlatacağına söz verir misin?”

"Tamam."

"Harika. Ayrıca ilk dişini kaybettiğini duydum. Bu oldukça önemli bir olay. Diş perisi geldi mi?”

Üçümüz yemek yerken, ikisi yemek boyunca birbirleriyle konuşup duruyorlar. Ben fazlalık gibiyim. Sadece baba, ama neyse ki babacık değilim. Yine de Skylar'a kızgın kalmak zor. Zoey aylardır bu kadar neşeli olmamıştı. Gülümsüyor, gülüyor, hatta Skylar'la beni takılıyor.

Skylar'a bana karşı olmadığı bir şekilde tepki gösteriyor ve bunun için minnettarım. Skylar'ın kızıma, hatta bana neden böyle davrandığını bilmiyorum ama umurumda değil. Bu, Zoey'nin şu anda ihtiyacı olan her şey ve soğuk, ölü kalbimi istemeden daha hızlı attıran bu durumdan nefret ediyorum.

Gerçekten seks yapmam lazım. Ya da en azından bir hayat bulmam lazım. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi hakkında uygunsuz düşünceler içermeyen bir hayat.

8

ASTON

Gecenin geri kalanı olaysız geçer. Mutfağı temizlerim, Zoey'i yıkarım ve her zamanki gece rutinimizi yerine getiririz. Skylar buralarda, kendi işini yapıyor, ama Zoey'e iyi geceler demek ve ışıkların nasıl olduğunu kontrol etmek için uğraması dışında, beni bir daha rahatsız etmez. Ve yatak odamın kapısını kapatıp, soyunup duş aldığımda, mastürbasyon yaparken aklımda Skylar yok.

Aklımdaki, rastgele, yüzü olmayan, var olmayan bir sarışın.

En azından elime sikimi alıp tabanını sıktığımda kendime böyle söylüyorum. Ciğerlerimden derin bir nefes verirken gözlerim kapanıyor. Sıcak su kaslarıma çarptığında, vücudumdan aşağıya doğru akıp ağrıyan sikimin üzerine geldiğinde inlememi bastırıyorum.

Onu nasıl istediğime karar veremiyorum. Benimle birlikte sıcak, buharlı suyun içinde çıplak dururken mi, yoksa başka bir yerde mi? Mesela bir yatakta ya da mutfak tezgahında, arkasına gelip onu şaşırttığım bir yerde. Sertleşiyorum, o da bunu hissediyor ve benim için inliyor.

İlk başta onu böyle hayal ediyorum. Onun dik kalçalarına sürtünüyorum ve arkasına dolanıp göğüslerini sıkıyorum, ama bu yetmiyor. Onu çıplak istiyorum. Göğüslerini ve amını görmek istiyorum, ve gözlerini istiyorum. Bana yalvarırken arzu ile dolu güzel yeşil gözlerini. Fantezim değişiyor ve şimdi birlikte duş alıyoruz.

Saçlarını elleriyle tarayarak ıslattıktan sonra gözlerimi gözlerine dikip dizlerinin üzerine çöktü. Dudaklarını yalarken bana utangaç bir gülümseme attı ve zonklayan sikimi eline aldı.

Artık sikimin altını yalayan ağzına açgözlülükle, kendimi pompalamaya başladığımda ciğerlerimden bir hırıltı kopar. Ön kolum mermer duvara çarpar. Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor. Dilini

, damar boyunca yukarı doğru kayıyor, sonra üzerime dalıyor ve beni olabildiğince derine alıyor. O kadar derine alıyor ki boğuluyor ve yutmak zorunda kalıyor.

Parmaklarım saçlarının arasına giriyor, onu görebilmek için saçlarını yüzünden geriye çekiyorum.

"İşte böyle," diyorum ona. "Em beni."

İnliyor ve lanet olsun, buna bayılıyorum. Eli göğüslerinin üzerinde kayıyor, meme uçlarını çekiyor, sonra parmaklarını bekleyen, açılmış amına doğru güneye devam ediyor. Ağzım için. Sikim için. Spermim için.

"Benim için ıslandın mı, benim küçük kuğum?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet, ama içim boş. Beni doldurmana ihtiyacım var. Lütfen, Aston, amımda sana ihtiyacım var."

İnliyorum çünkü lanet olsun. Bunu istiyorum. Bunu çok ama çok istiyorum. Göğüslerini, amını ve kıçını istiyorum. Onu tamamen istiyorum. Onu tatma, yalama, hissetme ihtiyacından ölüyorum.

"Sikimi bir kez daha boğazına al ve sonra benim için ayağa kalk," emrediyorum, elimin hızını artırıp başparmağımı başımın üzerinde gezdiriyorum.

O da öyle yapıyor. Benim uslu kızım, gözlerim kararmaya başlayana kadar beni sertçe emiyor, sonra ayağa kalkıyor, çok tahrik olduğu için duramıyor ve parmaklarıyla klitorisini okşuyor.

“Bu hoşuna gidiyor mu?”

Bacağını kalçama kaldırıyor ve kendini okşarken bana göstermek için duvara yaslanıyor. Amcığı çok güzel. Çok pembe, ıslak ve sıcak. Dudaklarımı yalıyorum, sikimi onun deliğine hizalıyorum ve elimden geldiğince sertçe içine giriyorum. Çünkü istediği bu. Sikim. Onu sikmem. Başka kimse değil.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor ve ben elimi daha sert sikerek ona daha hızlı girip çıkıyorum.

"Klitorisini okşamayı bırakma. Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum. Çok yaklaştım. Duramam. Kendimi tutamıyorum."

Ve yapamıyorum. Tam sınırdayım ve onu sikiyorum, sikiyorum, sikiyorum. Ne kadar sıkı olduğunu hissediyorum. Nasıl inlediğini ve onu daha sert, daha derine, nasıl istersem öyle almam için yalvardığını dinliyorum. Vücudu kavisleniyor, gözleri benimkilere sabitleniyor ve sonra boşalıyor. Çok. Sert.

Ben de öyle. Patlıyorum, yüzümü koluma gömüp küfürlerimi, çığlıklarımı ve Tanrı yardımcım olsun, hatta onun adını bile bastırmaya çalışırken, elime ve duvara sperm fışkırıyor. İşim bittiğinde, duvara yığılıyorum, nefes nefeseyim, kalbim göğsümde çarpıyor.

Lanet olsun!

Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde duvardan uzaklaşıyorum. Kendimi temizliyorum, bunun sadece bir rahatlama olduğunu, sadece stres atmanın bir yolu olduğunu kendime telkin ediyorum. Şu anda hayatımdaki tek kadın o olduğu için onu düşünmem doğal. Kendimi buna ikna ediyorum. Ve yatıp uyumaya başladığımda, onun aklıma gelmesine izin vermiyorum.

Yani, sabaha kadar.

Komodin üzerindeki dijital saat 4:59'u gösteriyor. Alarmım tam olarak bir dakika sonra çalacak ve ne kadar az ya da çok uyursam uyuyayım, her zaman ondan önce uyanırım. Arkamda bir başka uykusuz gece daha ve inleyerek, bununla uğraşmak zorunda kalmamak için alarmımı kapatmak üzere telefonuma uzanıyorum. Zihnim bulanık, düşüncelerim pamukla sarılmış gibi, bulanık ve belirsiz. Hala saat farkına alışamadım.

Bugün zorlu bir gün olacak. Zoey'nin anaokulundaki ilk günü, bu sabah hastanede başlayacak işler, koridorda dizili açılmamış kutular ve yan odamdaki, tam olarak kim olduğunu anlayamadığım kadın.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp bir an burada oturuyorum, zihnimdeki sisin dağılmasını bekliyorum. Ellerimi yüzümde yukarı aşağı ovuşturuyorum, tuvalete gidiyorum, giyinip işe gitmeye hazırlanıyorum ve sonra Zoey'i uyandırmaya gidiyorum, ama koridora adımımı attığımda tuvaletten bir ses duyuyorum. Zoey'in neden bu kadar erken uyandığını anlamaya çalışarak kulaklarımı dikiyorum. Taşındığımızdan beri sabahları benimle birlikte olmak istediği için daha erken uyanıyor.

Micha'nın evi tek başına yaşamak için çok büyük, bu yüzden Sınır Tanımayan Doktorlar ile yurtdışındayken evi bize teklif etti. "Sudan'da en az iki yıl kalacağım," demişti. "Aksi takdirde ev boş kalacak. Evde yaşamaya devam ederek bana bir iyilik yapmış olursunuz." Sanki bana iyilik yapan o değilmiş gibi.

Bahsetmediği şey ise, kız kardeşinin altı hafta önce buraya taşınmış olduğuydu.

Banyodan gelen bir gürültü dalgınlığımı bozdu, ardından bir çocuğun şarkı söylediği ve musluğun açıldığı sesleri geldi. Zoey uyanmış olmalı. Sanırım bu iyi bir şey. Onu yataktan zorla kaldırmam gerekmeyecek.

“Zoey? Hazırlanıyor musun?” diye yumuşak bir sesle sesleniyorum ve cevap beklemeden kapı kolunu çevirip kapıyı açıyorum. “Sana yardım edeyim...”

Sözler boğazımda
düğümlenir. Bu Zoey değil.

Skylar orada duruyor, bir eliyle vücudunu saran beyaz havluyu sıkıca tutarken, diğer eliyle aynadaki buharı silmeye çalışırken donakalmış. Saçları boynuna doğru parlak ve altın renginde, su damlacıkları omuzlarından, köprücük kemiklerinden ve bol dekoltesinden aşağı süzülüp havlunun kenarının altında kayboluyor. Dün geceki fantezimdeki haliyle aynı görünüyor.

Ama durum daha da kötüleşiyor. Havlu küçük. Boyu kısa olan Skylar için bile. Havlu, vücudunun geri kalanı gibi kıvrımlı ve ıslak olan uyluklarının üst kısmında bitiyor — lanet olsun, bunu gerçekten düşündüm mü? — ve pürüzsüz, ve Tanrım, daha koşmaya başlamadım bile ama şimdiden terliyorum ve kalbim deli gibi atıyor.

Bir an için, birbirimize bakıyoruz, elim hala kapı kolunda, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış. Spor pantolonumun içindeki sikim sertleşiyor ve bu lanet pantolonlar ince olduğu için pek bir şey gizlemiyor. Neyse ki, nefret dolu gözleri yüzüme yapışmış durumda.

"Ne oluyor lan?" diye sonunda kekeliyor, havluyu daha sıkı kavrıyor. "Defol!"

O kadar hızlı geri çekiliyorum ki neredeyse kendi ayaklarımın üstüne takılıp düşüyorum. “Üzgünüm! Seni sandım—yemin ederim duydum—Zoey bazen—” Beynim kısa devre yapıyor, mantıklı bir cümle kuramıyorum; ıslak teninin görüntüsü retinama ve maalesef hafızama kazınıyor.

“Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?” Skylar’ın sesi yükselir, boş eliyle tezgâhın üzerinde bir şey arar ve sonunda bir saç fırçası bulur, onu bana bir silah gibi sallayarak.

“Kapı kilitli değildi!” diye itiraz ediyorum, sesimi yeniden buluyorum. “Kim banyo kapısını kilitlemez ki?”

“Yalnız yaşamaya alışkın biri. Burası Micha’nın evi olmasaydı, en başından beri ana yatak odasını seçerdim. Kapıyı kapattığım için şanslısın. Düşünmedim bile. Alışkanlıktı.”

"Banyo kapılarını kilitlemek konusunda ciddi bir sorunun var. Bu, seni ikinci kez böyle yakaladığım…” Sözümü yarım bırakıyorum. “Nasıl?” diye soruyor meydan okurcasına.

Gözlerimi kısarım. “Biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum. Söyle.”

Lanet olası alaycı. “Neredeyse çıplak!” Elimi vücudunun üzerinde yukarı aşağı sallıyorum.

“Normal insanlar banyoya dalmadan önce kapıyı çalarlar.” Ağırlığını kaydırır ve havlu, o yakalamadan önce tehlikeli bir şekilde bir buçuk santim kayar. Gözlerim beni ele verir, onları zorla yüzüne geri çevirmeden önce hareketi takip eder.

“Zoey’in burada olduğunu sanmıştım,” dişlerimi sıkarak açıklıyorum. “Seni yarı çıplak bulmayı pek beklemiyordum.”

“Şu anki giyim durumumla çok ilgileniyorsun. Ya da çıplaklığımla. Yarı çıplak değilim,” diye düzeltiyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı var. “Bu havlunun altında tamamen çıplağım. Arada fark var.”

Boynuma sıcaklık yayılıyor ve aptal, amdan mahrum kalmış sikim ona onaylayarak başını sallıyor. *Hain*. “Mesele... mesele o değil.” “Mesele ne, Dr. Hughes? Havlulu bir Bir kadın mı? On iki yaşında mısın?” Kaşını kaldırıyor ve burada, sadece ince bir kumaş parçası ile benim ellerim arasında durmasına rağmen bu kadar sakin olmasını nefret ediyorum. Kahretsin, hayır, yani tamamen açıkta. Ellerim değil. Ona dokunmayacağım. Asla.

“Mesele şu ki kapıyı kilitlemelisin,” diye ısrar ediyorum, tuzağa düşmeyi reddederek. “Ve hazır bu konuyu açmışken, bu evde bir arada yaşamaya çalışacaksak, belki de daha fazla giysi giymeye çalışmalısın. Buraya geldiğimizde üzerinde sadece bir gömlek vardı.”

"Uzun, bol bir gömlek. Abartma." "Çok kısa bir gömlek," diye düzeltiyorum.

“Peki. Sen de girmeden önce kapıyı çalmayı ve biraz daha az bakmayı denesen nasıl olur?”

"Belki. Ya da sen kapıyı kilitleyip giyin. Seni tanımıyorsam, bakmamı istediğini sanırdım."

O alaycı bir kahkaha attı. “Kendini övme. Senin bana bakmandanse asit banyosu yapmayı tercih ederim.”

Bu abartılı inkar karşısında alaycı bir gülümseme attım. “Nedense bundan şüpheliyim, Küçük Kuğu.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Davetsiz gelen sensin.
Hem de iki kez.”

“Ama ben davet edildim. Artık burada yaşıyorum. Ve umarım sen çok uzun süre kalmayacaksın.”

“Ne kadar pisliğin tekisin!” Bana orta parmağını gösteriyor ve muhtemelen bunu hak ediyorum.

Hırçın bir nefes alarak kendimi sakinleştiriyorum çünkü o haklı. Gerçekten de pisliğin tekiyim. “Üzgünüm. Ağzımdan kaçtı. Kavga etmek istemiyorum. Bunun için henüz çok erken.”

Hâlâ kapının eşiğinde durduğumu fark ediyorum; bu sırada saçlarından kollarına ve fayans zemine su damlıyor. Gitmeliyim. Arkanı dönüp uzaklaşmalı ve bu hiç olmamış gibi davranmalıyım. Bunun yerine, şampuanının ya da vücut şampuanının hafif kokusunu fark ediyorum. O koku. İki yıl önce o kadar çok sevdiğim, parfüm sandığım koku.

Kahretsin. O koku.

“Katılıyorum.” Derin bir nefes alır ve saç fırçasını yere bırakır. “Sabahları gerçekten çok çekicisin.”

Hayır. Artık azgın, huysuz bir orospu çocuğuyum. “Henüz kahve içmedim. Kafein aldıktan sonra çok daha çekici olurum.”

"Bunun doğru olmadığını zaten biliyorum." Serbest eliyle kovma hareketi yaptı. "Git. Kahve yap. Üşümeye başladım."

Arkamdan kapıyı kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kahve. Kahveye ihtiyacım var, sonra Zoey’i uyandırıp ikimiz de evden çıkmalıyız. Ve pürüzsüz ciltteki su damlacıklarının görüntüsünü zihnimden silmem gerekiyor.

İşte bu yüzden Skylar Davenport ile yaşamak kötü bir fikir. Oda içinde, sohbetlerde, kafamın içinde

kafamda. Zaten yeterince karmaşık durumum var. Onu da kaldıracak durumum yok.

9

SKYLAR

“Hayati fonksiyonları bütün gece inişli çıkışlıydı, ama nazal kanül sayesinde satürasyonu yeterince stabil. Hemoglobin ve hematokriti sabit, ama son bir saatte göğüs tüpünden çıkan sıvı miktarı biraz arttı, bu sabah vizit sırasında travma ekibine bunu belirtmek isteyebilirsin,” Alison raporunu benden alırken bana böyle diyor. "Kaburga, köprücük kemiği ve kol kırıkları nedeniyle oldukça fazla ağrı çekiyor."

“Zavallı çocuk.”

“Gerçekten. Bu yüzden ne zaman çocuklarım olursa, onlara asla ağaca tırmanmalarına izin vermeyeceğim.”

“Ameliyatı erteliyorlar mı?” diye soruyorum.

“Şimdilik. BT’sinde kanama görülmedi.”

"Bana uyar." Kalemimi cebime koyup, kağıdı katlayarak yanına koyuyorum.

"Hey, yeni ve çekici başhekimle tanıştığını duydum."

İşte başlıyoruz. Sanki bir ünlü hastaneye girmiş gibi ve şimdi ben de bunun bir parçasıyım. Aston, kimseye benim dokunulmaz olduğumu söylemediğini söylediğinde şok oldum. Michaela, birkaç erkek asistan ve PACU ekibinden birkaç hemşirenin, Aston’un onlara benim en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olduğumu ve kimsenin bana dokunmaması gerektiğini söylediğini konuştuklarını duyduğunu söyledi. Öfkelenmiştim. Haklı olarak.

Ama belki de Michaela yanlış duymuştur, ya da o dokunulmazlık zırvası Josh'tan çıkmıştır. Kim bilir. Her neyse, bu sabah kahve alırken lobinin yanındaki kafede iki teknisyenin Aston hakkında dedikodu yaptığını duydum. Cidden onun başka bir hastanede çalışmasını dilemeye başladım.

Bu sabah tuvalet olayından sonra fazla kalmadım. Zoey'e günaydın dedim ve ilk gününün iyi geçmesini diledim, ama sonra sevimli kıçımı kapıdan dışarı çıkardım.

Aston iş kıyafeti giymemişti. Koşu kıyafetleri giymişti, göğsüne, kollarına ve karın kaslarına yapışan, vücudundaki her kasın detayını ortaya çıkaran bir tişört de dahil. Bir an için havluyu bırakıp ona bakmak istedim, ta ki onun kim olduğunu ve ondan nefret ettiğimi hatırlayana kadar. Ah, bir de erkeklere değil, kendime odaklanıyorum.

"Uh-huh," diyorum, net bir cevap vermekten kaçınarak.

"O muhteşem. Cidden inanılmaz derecede muhteşem. Az önce PACU'dan bir hastayı buraya getirmeme yardım ettim ve o da işe *koşarak* gelmişti. Terli, seksi bir erkeğin nesi bu kadar çekici ki?" Yüzünü yelpazeyle serinletiyor. "Söylesene, nasıl biri? Hayalindeki gibi mi..."

Aniden ayağa kalkarak sözünü kesiyorum. “Muhtemelen eve gitmek istersin. Eminim uzun bir vardiyaydı.”

Kıkırdıyor. “Ya da yeni doktor viziteye gelene kadar beklerim.”

“Sky onu çoktan kapmadıysa tabii,” diye ekledi Michaela, bize katılıp elindeki kalemle oynayarak. “O bir Hughes. Ayrıca, dolaşan dedikoduları duymadın mı? Dün tur için özellikle onu istedi.”

Ona sertçe bakıyorum. “Öyle değildi.”

“Öyle mi?” diye sorar Michaela, bana yaramazca sırıtarak.

“Hayır,” diye cevap veriyorum kararlı bir şekilde, özellikle de başkalarının önünde benimle böyle dalga geçmesine biraz kızgınım. “O, kardeşimin en iyi arkadaşı. Hepsi bu.”

Alison, yüzünde bir anlama geldiği anlaşılana kadar başını bana doğru eğdi. “Ah. Doğru. Vay canına. Nedense senin bir Fritz olduğunu hep unutuyorum. Belki de soyadın farklı olduğu içindir.” Gözleri ilgiyle büyüdü. “Peki, onunla çıkmıyorsan, o bekar mı? Bana tüm detayları anlat.”

İç geçirdim. “Onun özel hayatına o kadar dahil değilim ki, hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ona asılsam sorun olmaz, değil mi?”

"Ya da bekar kadınlardan herhangi birine." Michaela gülerek kalemi göğüs cebine sokar ve stetoskopunu düzeltir. "Çünkü lanet olsun,

o çok seksi. Buralardaki tüm seksi erkekler Skylar'a kalmamalı."

Midemde yapışkan ve tuhaf bir şey çalkalanıyor. Kafeden aldığım kahvedeki süt bozulmuş olmalı. "Devam et," diyorum onlara, boynumun arkasında aniden kaşınan bir yeri kaşıyarak. "O tamamen senin. Josh da, bu arada. Travma cerrahlarıyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Şimdiden benden mi bahsediyorsunuz?" diye arkamdan bir ses geliyor ve gözlerimi kapatıyorum. Bu adamdan gerçekten kaçış yok. Zoey'i ne kadar sevsem de, acilen kendime bir yer bulmam gerekiyor.

Dönüp baktığımda, Aston'ı tam bir cerrah modunda, elinde bir fincan kahveyle görüyorum. Mavi önlüğünü giymiş, uzun kollu gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, güçlü, bronzlaşmış ön kollarını ortaya çıkarmış. Sarışın saçları duştan dolayı biraz nemli ve o kadar keskin hatlı ki yasaklanması gereken çene hattı pürüzsüz. Bir de mavi gözlerindeki o kendini beğenmiş bakış var.

"Merhaba," diyor Alison nefes nefese, kısık bir sesle. "Bu sabah tanışma fırsatımız olmadı. Ben Alison."

"Merhaba Alison. Ben Aston." Elini sıkıyor ve Alison bayılacak gibi görünüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Michaela'ya başını sallıyor. "Günaydın Michaela."

"Günaydın, Doktor." Yüzü saçları kadar kızarmış ve sanırım Michaela'nın kimse için kızardığını hiç görmemiştim.

"Vardiyaya hazır mısın?" Sanki ben bir çocukmuşum ve işimi nasıl yapacağımı bilmiyormuşum gibi sordu.

"Evet." Tek söylediğim bu.

"Harika. Çünkü şans eseri, sanırım buradaki ilk hastam senin." Bundan pek memnun görünmüyor, ben de öyle.

"Dün gece benim hastamdı. Kalıp size onun durumunu anlatmaktan memnuniyet duyarım," diyor Alison, ona yaklaşırken Michaela da diğer taraftan aynı şeyi yapıyor. Cidden mi, bayanlar? Ne kadar da soğukkanlı davranıyorsunuz.

"Çok naziksiniz, ama eminim Skylar halledebilir." Pislik.

"Benimle gelin, Doktor." Topuklarımı döndürüp hastamın odasına doğru yöneliyorum. Bir saniye içinde yanımda beliriyor, adımlarından biri

benim iki adımıma eşittir. “Burasının profesyonel bir ortam olduğunu biliyorsun ve küçümseyici bir pislik gibi davranmak hemşirelerin hoşuna gitmez.”

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. O hemşireler benden çok hoşlanmış görünüyordu. Bana tahammül edemeyen tek kişi sensin."

“Çünkü o güzel yüzün bana karşı sana artı puan kazandırmıyor. Senin içindeki kişiyi tanıyorum.”

Kıkırdadı. “Yani, beni yakışıklı bulduğun gerçeği hakkında yorum yapmamalı mıyım?”

“Hayır. Yapmamalısın. Ve bu sabah sadece havluyla dururken göğüslerime nasıl dik dik baktığın konusunda yorum yapmayacağım. Her neyse, belki de pislik gibi davranmayı bırakıp bana işleri nasıl yapacağımı söylemeyi kesmelisin.”

"Sana ne yapman gerektiğini söylemedim," diye savunuyor, hasta odasının dışına çıkarken. "Sana yararlı bir öneride bulundum. Banyo kapısını kilitlemek gibi."

"Bu bir öneri değil. Bu patronluk taslamak."

Tsk diye bir ses çıkararak başını salladı. “Hayır, Küçük Kuğu. Bu hayatta kalmak demek.”

Hasta odasına göz attım ve saatin erken olmasına rağmen hastanın uyanık olduğunu gördüm. Ailesi de onunla birlikte odadaydı, endişeden gergin bir tavırla.

Aston'a dönüp ona bakıyorum. "Artık *Küçük Kuğu* yok ya da başka bir kuğu ismi yok. İş başındayız."

Ciddiyetle başını salladı. “Haklısın. Sadece profesyonel.”

“Erken geldin,” diyorum ona. “Henüz hastamı görmedim, muayenesini de yapmadım.”

"Evet, ama gece nöbetindeki travma ekibi onun yakından izlenmesi gerektiğini söyledi ve ben de tomografisinde gördüklerimden pek memnun kalmadım. Eminim onu birlikte değerlendirebiliriz."

"Tamam. Alison, son bir saat kadar içindeki göğüs tüpü akışından hoşlanmadığını ve hastanın çok acı çektiğini söylemişti."

"Gidip bir bakalım." Elini sallayarak önce benim girmemi işaret etti. "Önden buyurun, Hemşire Davenport."

Ona tekrar orta parmağımı gösterme dürtüsüne direndim. Bunun yerine, odaya birlikte girdik. “Günaydın. Ben Skylar. Bugün sizin hemşireniz olacağım.

Bu da Dr. Aston Hughes. Sizin vakadan sorumlu travma cerrahı.”

Ailesi bizi selamladı ve olanları kısaca anlattı. Parker dayanıklı bir çocuk ama açıkça acı çekiyor ve korkmuş durumda. Aston ve ben muayenelerimizi ve sorularımızı yaptık.

“Sanırım bu sabah seni ameliyathaneye alacağım, Parker,” diyor Aston, stetoskopunu boynuna takarken.

“Bu gerçekten gerekli mi?” diye sordu annesi. “Bizi kabul eden doktor sadece onu gözlemleyeceklerini söylemişti.”

“Evet, ama göğüs tüpünden benim rahat hissedebileceğimden daha fazla kan ve sıvı çıkıyor ve oksijen satürasyon seviyesi istediğimden biraz düşük. Bir göz atıp, gözden kaçan bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Enfeksiyonu önlemek ve iyileşmeye yardımcı olmak için akciğerlerini temiz tutmamız gerekiyor.”

Kocası kolunu annesinin omzuna atıp onu kendine doğru çeker, ama Aston'a kararlı bir şekilde başını sallar.

“Hey, Parker,” der Aston, yanına yürüyüp yoğun bakım yatağının kenarına oturur. “Daha önce hiç ameliyathaneye girdin mi?”

Parker başını sallar.

“Oldukça havalıdırlar, ama ne bekleyeceğini bilmiyorsan biraz korkutucudurlar. Seni uyutmadan önce hemşireye her şeyi göstermesini söyleyeceğim. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Söz veriyorum. Uyandığında oldukça yorgun olacaksın ve ağrını dindirmek için sana ilaç verebiliriz. Ama ameliyat sırasında bu konuda da bir şeyler yapabileceğimi umuyorum. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle.

“Güzel. Sen cesur bir adamsın. Bunu şimdiden görebiliyorum.” Ebeveynlere dönüyor.

“Anestezi uzmanını çağırıp sizinle konuşmasını sağlayacağım ve onaylarınızı alacağız, ama onu bir an önce ameliyathaneye almak istiyorum.” Ayağa kalkar ve çıkmamız için bana başıyla işaret eder.

“Birazdan dönerim,” diyorum onlara.

Koridora çıkıyoruz ve Aston bilgisayarıma giriş yaparak emirleri girmeye ve ameliyathaneyi hazırlamaya başlıyor.

“Ağrısını dindirmek için sinirlerini donduracak mısın?” diye soruyorum, omzunun üzerinden bakarak ne yaptığını not alıyorum.

"Mümkünse, planım bu. Kırık kaburgalardan birinin, olmaması gereken bir yere batıyor gibi bir his var içimde. Bir yerinden kanıyor."

“Katılıyorum. Bana pek iyi görünmüyor. Zoey bu sabah işten çıkarken nasıldı?”

"İyi," diye cevaplıyor, yazmaya devam ederken. "Heyecanlıydı, bu da yardımcı oluyor.

Bu gece hoşuna gidip gitmediğini göreceğiz.”

“İnsanlar hakkımızda dedikodu yapıyor,” diye fısıldıyorum, sesimin duyulmaması için alçak sesle konuşuyorum.

Bana yan gözle bakar. “Biliyorum. Bu sabah biraz duydum ve biri bana seni nereden tanıdığımı sordu bile. Dedikodular karışık ve biraz da kafa karıştırıcı gibi görünüyor. Benim ağzımdan çıkmadı. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum. Sadece bundan hoşlanmıyorum.” Muhtemelen Josh dedikodu yapıyordu. Öyle olmalıydı. “Ama bu durumda, gerçekten profesyonel mesafemizi korumamız gerekiyor.”

O da başını sallayarak oturumu kapatıp bana dönüyor. “Katılıyorum. En son istediğim şey, birinin bizim birlikte olduğumuzu düşünmesi ve senin tüm hemşirelerle olan şansımı mahvetmen.”

Ona gözlerimi devirdim ve dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

“Benden istediğin özel bir şey var mı?” diye soruyorum, işime geri dönerken. “Zaten geniş çaplı bir damar yolu var ve kan grubu belirlenip çapraz kontrolü yapıldı.”

"Ailesi onu çok fazla korkutmasın." Başını yana eğiyor. "Gelip beni iş başında izleyebilirsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Anlamadım?”

“Ameliyathanede.”

"Neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

"Ellerimle neler yapabildiğimi görürsen benden daha çok hoşlanabilirsin. Çok yetenekliyim ve hayatında bu tür bir heyecanın eksik olduğunu biliyorum."

Ağzım açık kalır. “Bunu söylediğine inanamıyorum. Profesyonel davranacağımızı söylememiş miydik?”

O sırıttı. “Etrafta kimse yok. O, dün akşam yemeğinde söylediğin saçmalıkların karşılığıydı. Artık ödeştik ve ikimiz de birbirimizi kızdırmaktan zevk almayı bırakabiliriz.”

“Ama orgazm olmakta zorlandığımı zaten biliyorsun.” O homurdanır, ben gülerim.

“Seni gerçekten kızdırdım mı?” Neden sorduğumu bilmiyorum. Aptalca bir soru. Her halükarda iyi bir cevap yok. Bu, başkalarının görüşlerini fazla önemseyen eski Skylar ve bu yüzden ona cevap vermesine izin vermiyorum. "Unut gitsin." En son istediğim şey, hakkımda daha fazla dedikodu çıkması. Josh'tan ayrıldıktan sonra zaten yeterince dedikodu çıktı. Geri çekilmesi için ona bir itiş veriyorum. Bana çok yakın ve inanılmaz kokuyor. "Ameliyattaki hastama iyi bakın, Dr. Hughes."

"Öyle yapmayı planlıyorum, Hemşire Davenport." Bir adım daha geri çekiliyor. "Bu arada, Josh'ı ameliyathaneye yanımda götürüyorum. Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

Sadece artık benim Josh'um olmadığı ve seninle birlikteyken, onunla çıktığım tüm süre boyunca hissettiğimden milyon kat daha seksi ve çekici hissettiğim, ki bu çok üzücü ve acınası bir durum.

“Hayır. Ama o bir cerrahın cerrahıdır.”

“Bu ne demek?”

Alaycı bir kahkaha attım. “Kendini beğenmiş ve kibirli, kendini Tanrı sanıyor. Tıpkı sizin gibi. Eminim çok iyi anlaşacaksınız.”

Sanki içimdeki bir şeyi okumaya çalışır gibi uzun ve sessiz bir an boyunca gözlerimin içine bakıyor. Sonunda gözlerini kırpıyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

“Bundan şüpheliyim,” diye seslenir bana, hâlâ önüne bakarken. “Görüşürüz, Skylar.”

Sonra gider ve keşke cevap vermeseydi diyorum. Keşke olduğu gibi bıraksaydı. Hayatımdan tüm zehirli ve ulaşılmaz erkekleri çıkarmam gerekiyor. Aston'la olan bu şeyi sürdürerek kendime bir iyilik yapmıyorum.

Dinlenme odasına girip cebimden telefonumu çıkararak arkadaşlarımla olan grup sohbetimi açıyorum.

Ben: Onunla yaşayamam. Artık kesinleşti. Onunla geçirdiğim sabahın nasıl olduğunu tahmin bile edemezsiniz.

Forest: İş yerinde değil misin?

Ben: Evet. Bu yüzden onun hakkında şikayet ediyorum. Onunla birlikte çalışıyorum, unuttun mu?

Braelyn: Onu öldürdün mü yoksa sadece hayal mi ettin?

Roman: Cinayet işin içini karıştırır. Psikolojik savaş daha temizdir.

Ben: Sen bilirsin. Belki de bana kendi yöntemlerini öğretmen gerekebilir, Obi-Wan.

Hayes: Ya da adamla KONUŞABİLİRSİN. Devrim niteliğinde bir fikir, biliyorum.

Quinn: Tabii ya. Tam bir erkek gibi konuşuyorsun, suçu kadına atıyorsun.

Hayes: Tamam. Haklısın. Ama ben öyle demek istemedim. Neler olduğunu anlat, biz de sana tavsiyede bulunalım.

Tereddüt ediyorum, Aston ve Zoey ile yaşamanın karmaşık gerçekliğini, çelişkili duygularımı çok fazla açığa vurmadan özetlemeye çalışıyorum. Ya da Aston ile olan geçmişimi ve öpücüğü.

Ben: Bu sabah duştan çıktıktan sonra, beni Zoey sanıp kapıyı açtı. Sonra biraz kavga ettik ve şimdi
iş yerinde de birbirimize kızgın durumdayız. Durum iyi değil ve kesinlikle sağlıklı da değil.

Braelyn: Birbirimize düşman olmak umut verici geliyor...

Ben: Öyle değil. Mesleki olarak birbirimize.

Bir nevi. Aslında değil.

Ben: O travma cerrahisi, ben ise yoğun bakımda çalışıyorum. Ondan kaçınmak imkansız. İyi bir baba ve eminim ki mükemmel bir cerrah, ama inatçı, dik başlı ve sık sık sinir bozucu.

Roman: Yani, o senin erkek versiyonun. Çatışmanız şaşırtıcı değil.

Quinn: Ya da belki de bu yüzden gerginlik var. *Bakış emoji*

Ben: Hiç yardımcı olmuyorsun.

Crew: Tavsiye ettiğim emlakçıyı aradın mı? Harika biridir, bana iki haftada ev bulmuştu.

Ben: Henüz aramadım. Vaktim olmadı.

Quinn: Ara onu. Kendi iyiliğin için. Kardeşinin en yakın arkadaşı olan ve seninle gerginlik yaşayan bekar bir babayla yaşamak, kötü kararlar almanın en garantili yoludur.

Hayes: Braelyn'in profesörüyle birlikte olduğu zaman gibi.

Braelyn: BUNU ASLA KONUŞMAYACAĞIMIZA SÖZ VERMİŞTİK.

Gülerek, ruh halimi nasıl neşelendireceklerini çok iyi bilen arkadaşlarıma minnettar oluyorum.

Ben: Tamam. Vardiyam bittikten sonra emlakçıyı arayacağım. Mutlu oldun mu?

Forest: Bu bizim için değil, bebeğim, senin için.

Tabii ki haklı. Bunu yapmam gereken kişi benim. Aston'dan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi.

10

ASTON

Josh Wesley'den ameliyatımda yardımcı olmasını mı istedim? Evet, istedim. Neden mi? Şey, bu biraz daha karmaşık. Kendime, yeni bir uzman doktorun yapması gerekenin bu olduğunu söyledim. Asistanlarımın cerrahi uzmanlığını değerlendirmem gerektiğini söyledim. Josh, Skylar'ın eski sevgilisi olduğu ve tamamen ortadan kaybolmuş gibi görünmediği için, Micha'nın anısına büyük ağabey sorgulayıcı rolünü oynadığımı da ekledim.

Ama işte buradayım, kesiği daha yeni açtım ve masamın karşısında retraktörü tutan adamı boğazlamak istiyorum. Bunun sebebi mutlaka Skylar değil. Adam tam bir pislik.

"Vay canına. Çok fazla kırık kaburga var," diyor Josh, tam bir roket bilimcisi gibi. "Ne tür ebeveynler çocuklarının kışın ağaca tırmanmasına izin verir? Haklarında dava açılmalı."

"Çocuklar yatıya kalmışlardı, evden gizlice çıkmışlar ve bir arkadaş diğerine en yüksek dala tırmanması için meydan okumuş," diyorum ona. "Çocuklar aptalca şeyler yaparlar, özellikle arkadaşlarıyla birlikteyken ve özellikle de meydan okunduklarında."

“Yine de suç sayılır.”

“Belli ki sen ebeveyn değilsin ya da aptalca şeyler yapan bir çocuk olmamışsın,” diyorum ciddi bir ifadeyle. “Ve belki biraz daha az yargılama, biraz daha fazla geri adım atma.”

“Ben bu çocuğun yaptığı gibi aptalca şeyler yapmadım. Neden buradayız ki? Gece nöbetindeki travma ekibi çocuğun ameliyat gerektirdiğini düşünmedi.”

Evet. Onu boğazlamak istiyorum.

“Onların değerlendirmesine katılmıyorum.”

Neyse ki, benim yargımı sorgulasa da, istediğimi yapıyor.

"Ah. İşte burada. Görüyor musun?" Sondamı kullanarak, diyaframına doğru batan ve plevral boşluğa kanamaya neden olan çatlak kaburgayı gösteriyorum. “Bu yüzden ameliyat yapıyoruz. Çünkü ilk tomografide küçük sızıntılar her zaman görünmez ve bazen içgüdülerine güvenmen gerekir. Travma budur. İçgüdü ve cesaret. Hiçbir şey yapmasaydık, kan kaybının onu yakalaması ve şoka girmesi an meselesi olurdu. Ya da akciğerleri kan ve sıvıyla dolduğu için kötü bir zatürreye yakalanırdı.”

Dr. Wesley, bana açıkça saygısız bir pislik gibi davranmaya çalışırken, az önce onun yanıldığını kanıtlamış olmamdan hiç hoşlanmıyor. Bunu unutmayacağım. Onun yardım etmesine izin vermeden diyafram ve onu çevreleyen kırık kaburgalar üzerinde çalışmaya başlıyorum. Pislik herif izleyip surat asabilir.

“Demek Micha’nın en iyi arkadaşı sensin, ha?” diye mırıldanıyor, sanki sadece sessizliği doldurmak için nezaketen sohbet ediyormuş gibi. Micha’nın adını kullanması ve Skylar’ın kardeşinin en iyi arkadaşı dememesi, Skylar’ı tanıdığını bilmemi istediğini gösteriyor. Onu tanıyor ve ailesinin durumunu biliyor.

"Doğduğundan beri," diyorum, gözlerimi sahadan ayırmadan sakin bir sesle.

“O zaman Skylar’ı oldukça iyi tanıyor olmalısın.”

Benimle Skylar hakkında zaten dedikodular dolaşıyor. Hastanede sadece durup dinlediğinde duyabileceğin şeyler inanılmaz. Skylar, birinin onu yasak bölge olarak gördüğü konusunda haklıydı, ama o kişi ben değildim. Sanırım, şimdi ondan bahsettiğine göre, o kişi masanın diğer tarafındaki pislikti ve o mesaj bana yönelikti, başka kimseye değil.

Dün ondan bana katı gezdirmesini istediğimden beri, ikimizin bir ilişkisi olduğu yönünde de bazı söylentiler var. Ben dedikodu seven biri değilim ve genellikle insanlar hakkımda ne derse desin umursamam. Ama sanırım Skylar umursuyor.

Aslında, umursadığını biliyorum.

Yine de bu, ona o meşhur neşteri birazcık saplamak isteyen tarafımı durdurmuyor.

"Evet." Tek söylediğim bu, çünkü bunun onu hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kızdıracağını biliyorum ve başkalarının bundan fazla bir anlam çıkarmayacağı kadar belirsiz.

"Ama bu ne kadar iyi olabilir ki? Sen Los Angeles'ta yaşıyorsun ve o senden çok daha genç."

Ona yukarıdan bakıp kaşımı kaldırıyorum. "Bir şey mi ima ediyorsunuz, Dr. Wesley? Lütfen o kanamayı durdurur musunuz?" Solumdaki ameliyat hemşiresine soruyorum.

“Dün sabah ona katı gezdirirken ona karşı biraz sahiplenici görünüyordun.”

Daha önce hiç ameliyathanedeyken başka bir cerrahın bana bir iş arkadaşım hakkında doğrudan soru sorduğunu görmemiştim. Özellikle de bu şekilde. Sanki tıbbi bir pembe dizideymişim gibi hissediyorum.

“Bunu bilemem,” diye cevap veriyorum, ses tonumu sabit tutarak. “Zamanım kısıtlıydı ve sizin de dediğiniz gibi, Skylar en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi.”

“Sadece sana söylemiş miydi, yoksa Skylar ve benim bir buçuk yıldan fazladır birlikte olduğumuzu zaten biliyor muydun, bilemedim.”

Bunda dikkatimi çeken birkaç şey var.

Birincisi, bir buçuk yıl mı? Hayır. *Bunu* bilmiyordum. Çünkü Skylar’ı iki yıl önce öpmüştüm ve belki de bekar bir baba olmamdan, o sıralarda yeni boşanmış olmamdan ya da uzmanlık eğitimimi bitirmekte olmamdan dolayı, o zamandan beri kimseyle çıkmadım.

İkincisi, ilişkilerinden bahsederken geçmiş zaman kullandı, bu da çikolataların muhtemelen ondan gelmediği ve dün gece eve gelmeden önce onunla dışarıda olmadığı anlamına geliyor. Yani bu da bir şey. Barışmıyorlar. Ya da en azından kız aktif olarak onunla yeniden bir araya gelmiyor. Umursamamam ya da rahatlamam gereken bir şey, ama şu anda onu analiz etmekle meşgulken bunu analiz etmeyeceğim.

Üçüncüsü, ve bu muhtemelen en önemlisi, o hala Skylar'a çok ilgi duyuyor ve bunu bilmemi istiyor. Onun Skylar'a ait olduğunu ve bu nedenle benim olamayacağını bilmemi istiyor.

"Bana senden bahsetmedi, ama eski sevgililerimiz hakkında pek fazla konuşmuyoruz."

Bu aptalcaydı. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ama siktir et onu. Ve yine de yeterince belirsizdi, kimse fazla bir şey söyleyemedi.

Şu anda pişman olduğuna emin olduğum bir öfke nöbeti gibi bir ses çıkardı. Bu, niyetini fazlasıyla ortaya koyuyor.

“Bir yıl birlikte yaşadık falan.”

Demek o, Micha'nın evine taşınmadan önce ayrıldığı pislik. Mantıklı. Ayrıca onu nasıl incitmiş olursa olsun, onu sorguya çekip kemiklerini kırmak istememe neden oluyor. Çünkü o pislik olmasaydı, onunla yaşamak zorunda kalmazdım ve o da aklıma gelmezdi, çünkü bu bir seçenek olmazdı. Şimdi de öyle değil tabii.

Ama neden ayrıldıklarını merak etmeden duramıyorum. Ya da onu sevip sevmediğini. Kalbini kırdı mı, yoksa bittiğinde rahatladı mı? Ve nasıl, gerçekten nasıl, bir buçuk yıl birlikte olduktan sonra, onu orgazma ulaştıramadı? Skylar'ın orgazm olamamasının sebebi ne? Fiziksel mi, zihinsel mi, yoksa berbat partnerler mi?

Sebep ne olursa olsun, tüm bunlar ne olursa olsun ya da olmasa bile, onun kıvranmasını izlemek istiyorum. Yeterince, hissetmesi için. Artık onun olmadığını bilmesi için. O benim asla olmayacak olsa bile.

"O hayatına devam etmişken, bu senin için zor olmalı."

"Ne?" diye kaçar dudaklarından, ve fark ederim ki şu anda tamamen saçmalıyorum. Çikolataları kimin gönderdiğini ya da dün işten sonra nerede olduğunu bilmiyorum, saat üçte işten çıktığını ve altıya kadar eve gelmediğini bildiğim halde. Sadece bu adamla olduğunu varsaymıştım, ama artık öyle olmadığını bildiğime göre, onu biraz işkence etmekten çekinmiyorum.

Onu tatmin bile edememiş. Bu da, açıklanamaz bir nedenden dolayı, maskemin arkasından gülümsememe neden oluyor.

“Biri ona Sevgililer Günü için kocaman bir kutu bitter çikolata göndermiş—en sevdiği türden.” Başımı eğiyorum, cerrahi gözlüğümün altından gelen ışık, bu çocuğun akciğerlerinde ne kadar kan biriktiğini ve kaburgalarının ne kadar kötü kırıldığını ortaya çıkarıyor. “Bütün bu kanı boşaltıp akciğerlerini temizleyelim. Sonra buraya bir yama yerleştirip kaburgaları yeniden hizalamak istiyorum, böylece daha hızlı ve daha iyi iyileşirler. Ve sinirleri dondurmak istiyorum. Zavallı çocuk çok acı çekmiş.”

“Kriyo cihazını hazırlayayım,” diyor sirkülasyon hemşiresi.

"Bir ünite kan verelim," diyor anestezi uzmanı. "Akciğerlerinden çok fazla kan emiyorsun."

“Harika olur. Hayati fonksiyonları nasıl?” diye soruyorum.

“Sabit, ama tansiyonu biraz düşüyor. Kan onu tekrar yükseltecektir.”

"Mükemmel."

“Kızın kimseyle ilişkisi yok,” diyor Josh, ameliyatta ne yaptığımızı umursamadan. “Olsa bilirdim.”

Odaya göz gezdirmeden önce ona bir bakış atıyorum ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu, tüm o meraklı, dedikodu seven gözleri fark ediyorum. Bu inanılmaz derecede profesyonelce değil.

Umursamazca omuz silkiyorum. “Sen öyle diyorsan.” Artık akciğerlerden kan boşaltıldığına göre, yamayı yerleştirip kırık kaburgalarını çevreleyen sinirleri dondurmadan önce diyaframı onarmaya başlıyorum. “Belki de artık çıkmadığın hemşirelere değil, hastaya daha fazla odaklanmalısın. Özellikle de benim ameliyathanemdeyken, Dr. Wesley.”

Odadaki dedikodu meraklısı hemşireler ve teknisyenler umurunda değil gibi görünüyor. Öfkeli, gözle görülür şekilde sinirli, ki maske ve gözlük taktığımızı düşünürsek bu hiç de kolay bir şey değil. Bunun sebebi Skylar'ın başka biriyle çıktığını söylemiş olmam mı, yoksa onu bununla yüzleştirmiş olmam mı, fark etmez. Ondan hoşlanmıyorum. Skylar'ı aramasını, onunla konuşmasını, hatta ona bakmasını bile istemiyorum. Belki de benimle yaşamaya devam etmesi daha iyi olur.

Ama yine de, kimseye onun benimle yaşadığını söylemedim. Ve bildiğim kadarıyla, o da söylemedi.

Bu bir sır ve nedenini de bilmiyorum, çünkü masum bir şey. Basit bir yanlış anlaşılma.

Dr. Wesley akıllıca davranarak, ben bu küçük çocuğun hayatını kurtarırken ameliyatın geri kalanında çenesini kapalı tutuyor.

"El yıkayıp ebeveynlerle konuşacağım," diyor ve cevabımı beklemeden ameliyathaneden çıkmaya hazırlanıyor.

"Bunu yapabilirsin," diye sesleniyorum ona, ameliyathane kapısına ulaşmadan önce. "Çünkü hepimiz bu ameliyatta tamamen işe yaramaz olduğunu biliyoruz. Bu programa nasıl girdiğin benim için bir muamma. Ama

bir daha ameliyathanemde bu şekilde davranırsan, hastan yerine eski bir ilişkinle daha çok ilgilenirsen, sana rapor yazarım. Zaten bu, bana karşı bırakabileceğin en iyi ilk izlenim değildi, Doktor. Bir dahaki sefere daha iyisini bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Bana dönüyor, gözleri hafifçe kısılmış, ama bunun dışında soğukkanlı ve sakin. "Anlaşıldı."

Kapı açılıp arkasında kapanır ve ben de teknisyen ile hemşirelerin işlerini bitirip hastayı PACU'ya nakletmeye hazırlamaları için geri çekilirim.

"Ameliyathanede her zaman böyle mi?" diye soruyorum. "Bütün bu dram da neyin nesi?"

"Stajyer olarak bu hastaneye adımını attığı ve Skylar'ı gördüğü anda onu kovalamaya başladı," diye bilgilendiriyor beni hemşirelerden biri olan Marion.

"Skylar ilk başta bunun bir Fritz geleneği olduğunu sandı," diyor sirkülasyon hemşiresi Erica. "Owen, Stone, Luca ve Kaplan Fritz, Skylar üç yıl önce burada çalışmaya başladığında onu ziyaret etmişlerdi ve ailesi hakkında haberler hızla yayıldı. Ayrıca herkes annesinin Rina Fritz Davenport olduğunu biliyor. Bu şehirde bir Fritz iseniz bunu saklayamazsınız, bir Hughes olarak bunu biliyorsunuzdur."

"Yani, para ve şöhret peşinde miydi?"

Hepsi şaşkın bakışlar atıyor. "Skylar öyle düşünüyordu," diye devam ediyor Erica. "Niyetinin dürüst olduğuna inanmıyordu ve onu altı aydan fazla bir süre reddetti, ama adam onu yordu. Çıkmaya başladılar ve ilişkileri çabucak ciddiye bindi. Çift olarak çok sevimliydiler. Hep birlikteydiler ve gülümsüyorlardı. Sonra altı hafta önce, birdenbire, Skylar'ın ondan ayrıldığı ve evden taşındığı söylendi."

Buna biraz şaşırarak gözlerimi kırpıyorum.

"Nedenini ya da ne olduğunu kimse bilmiyor ve ikisi de bu konudan bahsetmedi," diye açıklıyor Marion. "Bu, onun bu konuyu ilk kez gündeme getirmesi, ama hepimiz onun Skylar'ın dolabına notlar bıraktığını ve hastalarını Skylar'ın hastaları haline getirdiğini biliyoruz."

İlginç. Ve onu bana getirdi, yani ya benden tehdit hissediyor ya da paylaşmaya hazır olduğum içeriden bilgilere sahip olduğumu düşünüyor.

“Belli ki onu hala unutamamış,” diyor Marion, sesinde hafif bir kıkırdama ile.

"Ya da hâlâ para ve şöhret peşinde," diyor Erica. "Yani, Skylar'a alınma. Bence o harika biri, ama ikisi pek... uyuşmuyor, anlarsın ya."

Çenem sıkılır. “Hayır. Ne demek istediğini anlamadım.”

Sert ses tonum karşısında anında geri adım atıyor. “Hiçbir şey. Sadece, bilmiyorum. Boş ver. Yanlış anlaşıldı.”

Evet. Eminim öyle olmuştur. Kim Skylar'a bakıp benim gördüğümü görmez ki? Anlamıyorum. Ama kadınlar farklıdır, sanırım. Josh açıkça daha fazlasını görüyor. Ya da egosunu şişirecek ve ona tapacak, yıkılmış bir kadın gördü.

“Tek söylediğim, pes etmeye hazır gibi görünmüyor,” diye bitiriyor.

Hayır. Öyle görünmüyor ve onlar da bundan besleniyorlar. Drama, hastanenin işleyişini sağlıyor.

Ama daha önce onu sevmiyorsam, şimdi daha da az seviyorum. Ve onun Skylar'ın yanına yaklaşmasını kesinlikle istemiyorum.

Josh bunu yapmasına rağmen, ebeveynlerle konuşmak için ameliyathaneden çıkıyorum ve Skylar ona ve ebeveynlerine bakarken MSICU'nun biraz ötesinden izliyorum. Pediatri sadece tedavi ettiğiniz çocukla ilgili değildir. Ebeveynlerle de ilgilidir ve Skylar bunu anlıyor gibi görünüyor. O, odanın içinde olduğu kadar dışında da; gülüyor, sohbet ediyor ve soruları yanıtlıyor.

İşte benim ikilemim bu. Ahlaki bir ikilem, sanırım

.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşinden çok etkileniyorum.

Onu öpene kadar hiç ilgimi çekmeyen her şeydi o, ve
şimdi ise kaçmayı bilmediğim her şey.

Onu havluyla görmek istiyorum. Bol bir tişörtle. Sadece ellerimde. Hiçbir şey giymeden. Kızımla en iyi arkadaşlarmış gibi sohbet ettiğini duymak istiyorum ve kilitli olması gereken banyo kapılarını açıp onu sırılsıklam ve bana bağırırken bulmak istiyorum. Onu ateşli, öfkeli, şefkatli ve tatlı istiyorum. Onu tüm hastalarımın hemşiresi olarak istiyorum ve Josh'un ya da Josh'un yakınında olmasını istemiyorum.

Ama onu öyle sahip olamam. Hiçbiri gibi değil.

Peki ne yapacağım? Açıkçası emin değilim. Yalnızlığı o kadar uzun süredir tanıyorum ki, giydiğim tek renk bu oldu. Bundan bıktım. Bu benim yeni başlangıcım ve düşüncelerimden atamadığım kadın, hayatımdan atmam gereken kadın.

11

ASTON

"Hastanede yeni pozisyonun nasıl gidiyor?" Zoey'nin yeni terapisti Dr. Tudor, sorularını sorduğu zamanki ciddi ama yumuşak tavrıyla soruyor. Dün Zoey ile ikinci görüşmesinden sonra benimle bire bir görüşmek istedi, ancak daha önce birkaç kez telefonda konuşmuştuk. Öne eğiliyorum, dirseklerim uyluklarıma gömülüyor ve ellerimi birbirine sürtüyorum. Kişisel soruları cevaplamaktan nefret ederim.

“İyi. Zorlu. Vakalar zorlu ama genel iş akışı ve sistemlerini beğeniyorum.” Ellerimi biraz daha sert ovuşturuyorum. “Micha’nın küçük kız kardeşi Skylar Davenport ile çalışıyorum.”

"Yeni evinde geçici olarak kalan kadın mı?" Başımı sallıyorum, bakışlarım sandalyesinin ayaklarına takılıyor. "Evet."

“Yeni rolünü zorlu kılan şeylerden biri de o mu?”

Buna neredeyse gülecektim, ama olduğu gibi, bir gülümseme bile kaçmasına izin vermedim. Yine de dürüstçe cevap verdim. “Kısmen, evet. Biz… çatışıyoruz. Bilmiyorum. Belki sıcak ve soğuk daha iyi bir tanım olur.”

“Ne anlamda?”

Başımı kaldırıp ona baktım, hakkımda notlar almasına sinir olmuştum. Sosyal hizmetler görevlilerinin gelip Zoey’e nasıl bir ebeveyn olduğumu, nasıl bir insan olduğumu ve çocuğuma bakmaya uygun olup olmadığımı sorguladıkları anı hatırlayınca ensemden soğuk terler akmaya başladı.

“Sadece kafa kafaya çarpışıyoruz ve pek iyi anlaşamıyoruz.” “Zoey ile arası nasıl?”

“Aslında harika. Zoey onu seviyor gibi görünüyor ve Skylar da aynı şekilde hissediyor. Skylar genç ve enerji dolu, Zoey de buna

buna karşılık veriyor.”

“Ama yine de onun taşınmasını istiyorsun, değil mi? Zoey ile zaten bağ kurmuş olsa bile?”

İçimden iç çektim. “Bence en iyisi bu. Dediğim gibi, Skylar genç ve Micha’nın kız kardeşi olmasının dışında, Zoey’in hayatında kalıcı bir yeri yok. Onunla yaşamak işleri karmaşıklaştırıyor.”

Bacaklarını açıp tekrar çaprazlarken sırtını düzeltir ve işte başlıyor. “Sana dürüst olacağım, Aston. Önümüzdeki birkaç ay, hatta birkaç yıl, Zoey’in hayatında çok önemli. Çok büyük bir travma yaşadı ve terk edilme korkusu ile birlikte kaygılı-takıntılı bağlanma bozukluğu var, yani yakınlığa aç ve çabuk bağlanıyor, bırakıp birini kaybetmekten korkuyor.”

“Bütün bunları onunla yaptığın iki adet kırk beş dakikalık seansdan mı çıkardın?”

“Evet,” diyor basitçe, neredeyse acıyarak.

Yüzümü buruşturup ellerimle yüzümü kapattım. “Biliyorum,” diyebildim sadece, çünkü gerçekten biliyordum. Bunu görmüştüm. Korkunç bir yıl geçirmişti ve bu durum onu öyle bir şekillendirmişti ki, onun için bunu nasıl düzeltebileceğimi düşünürken geceleri uykusuz kalıyordum.

“Hayatında istikrara ihtiyacı var,” diye devam ediyor. “Buna hayatındaki insanlar da dahil. Güvenebileceği insanlar. Sadece sen değil.”

“Ona bunu sağlamaya çalışıyorum. Bu yüzden buraya geri taşındık. Ailem ve hatta kardeşim de yanında.” Alden dün onu okuldan aldı ve bütün öğleden sonrayı onunla geçirdi. Onu akvaryuma götürdü, dondurma aldı ve uyurken yanında tuttuğu yeni bir penguen peluşu aldı. Dün gece onun bu konuda çığlık attığını duymak, Boston’a geri taşınmanın onun için neden doğru seçim olduğunu bana hatırlattı.

“Bu harika. Ama şu anda onun istikrara ihtiyacı var. Değişkenliğin getirdiği belirsizliğe değil.” Bir an sessiz kaldı. “Zoey ile birkaç seans daha yaptıktan sonra gelecek ay tekrar konuşalım, o zaman durumun nasıl gittiğine bakarız.”

"Tabii."

Uyuşmuş bir halde ayağa kalkıp eve doğru yola çıktım, başım dönüyordu. Kısa süre sonra arabayı park ettim ve kendimi Micha’nın

ön merdivenlerine doğru sürüklendim, omuzlarım kamburlaşmış, beynim ağırlaşmıştı. Bugün özellikle berbat bir gündü. Arka arkaya yedi travma vakası, iki acil ameliyat ve bir yığın idari evrak beni bitkin düşürdü, bir de Dr. Tudor'la bu konuşma.

Burada sadece birkaç hafta oldu ve şimdiden Zoey'i yüzüstü bıraktığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Hangi seçimi yaparsam yapayım ya da nasıl yaparsam yapayım, yanlış yapıyorum. Tek istediğim, Zoey'i yanıma alıp kanepeye uzanmak, belki pizza sipariş etmek ve ikimiz de uykuya dalana kadar onun çizgi filmlerinden birini izlemek. Kaosu dengeleyecek basit bir rahatlık. Ama ön kapıyı açtığımda, karşımda beklediğimden tamamen farklı bir manzara var.

Ben Dr. Tudor ile görüşürken, Zoey'i alıp eve getirmeleri gerekiyordu. Peki şimdi neye bakıyorum ben?

Mutfak masası, karton kağıtlar, keçeli kalemler, parıltılarla kaplı — Tanrım, yardım et bize, pembe ve aşırı parlak — ve düzinelerce kesilmiş kağıt bebek gibi görünen şeylerle. Zoey sandalyelerden birinde bacak bacak üstüne atmış oturuyor, kağıt figüre dikkatlice yapıştırıcı sürerken konsantre olmak için dilini dişlerinin arasından dışarı çıkarmış. Yanında, dizlerinin üzerine yaslanmış ama bir şekilde bu pozisyonu zarif göstermeyi başaran Skylar var. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, sarı bukleler yüzünü çerçevelemek için kaçmış. Sol gözünün altındaki yanağında, onu göz kamaştırıcı bir futbolcu gibi gösteren bir parıltı lekesi var.

"Ve bu da annem olabilir," diyor Zoey, siyah keçeli kalemle çizilmiş kıvırcık saçlı bir kağıt bebeği havaya kaldırarak. "O cennetten bizi izliyor, bu yüzden ekstra parıltıya ihtiyacı var."

"Bu çok mantıklı," diye yanıtlıyor Skylar, kağıt insanlarını keserken bana hiç duymadığım kadar nazik bir ses tonuyla. "Bizi seven insanlar yıldızlar gibidir. Onları her zaman göremeyiz, bazen bizden gizlenirler bile, ama her zaman oradadırlar ve bizi korurlar."

“Sence annem de bunu mu yapıyor?”

Skylar başını kaldırıp kızıma gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimi sıkıştırıyor. “Kesinlikle. Sen anneni her gün gülümsetiyorsun.”

“Sence onunla konuştuğumda beni duyuyor mu?”

“Kesinlikle duyuyor. Annen her zaman seninle birlikte. Anneleri bu kadar özel yapan da budur.”

“Baba!” Zoey beni fark eder ve sandalyesinden atlayarak bacaklarıma sarılır. Çantamı yere bırakıp onu kucağıma alırım, çilekli şampuan ve yapıştırıcı kokusunu içime çekerim.

“Selam Zo-Zo. Neler oluyor? Anneanne ve dedem nerede?”

“Onlara onu ben alacağımı söyledim,” diye ekliyor Skylar. “Ben zaten evdeydim, ben buradayken onların kalmasının bir anlamı yoktu.”

“Skylar ve ben kağıt insanlar yapıyoruz! Bak!” Aşağı inmek için kıpırdanıyor ve beni elinden tutup sanat projelerine doğru sürüklüyor. “Bu sensin, bu benim, bu Bay Penguen, bu cennetteki annem, bu Afrika’daki Micha amca, bu Alden amca ve bu da Skylar!”

Kağıt figürleri inceliyorum. Benimki uzun boylu ve gümüş renkli bir boru temizleyiciden yapılmış bir stetoskopu var. Zoey’inki annesinki gibi kıvırcık saçlı, ama onunki sarı keçeli kalemle çizilmiş ve sırtında pelerin gibi görünen bir şey var. Skylar pembe parıltıyla kaplı sarışın bir prensese benziyor, Micha ve Alden ise birbirinden ayırt edilemiyor. “Vay canına. Şu halimize bak.”

Skylar sandalyeden kalkar, kot pantolonundaki parıltıları silkeliyor. “Harika değil mi? Çok güzel yapmış.”

"Evet," diye onaylıyorum. "Çok beğendim."

"Onları odamın duvarına asmak istiyorum."

"Tabii," diyorum ona. "Akşam yemeğinden sonra yapıştırabiliriz."

"O zaman yemek için hazırlanabilelim diye burayı temizleyelim," diyor Skylar.

"Tamam," der Zoey neşeyle.

Skylar başını yana eğiyor, ben de onu taklit ediyorum. "Bana annesinin resmini çizmek istediğini söyledi. Eskiden annesiyle çok resim yapardık ve duvarları resimlerle doluydu. Birkaç ay önce sanat terapisti çalışanlarından birinin çocuklarla yerde kağıt insan figürleri yaptığını hatırlıyorum ve bunun da eğlenceli bir yöntem olabileceğini düşündüm. Bana sanat malzemelerinin hangi kutuda olduğunu gösterdi. Umarım sorun olmaz. Bunu yapmaktan çok heyecanlanmış görünüyordu."

Göğsümde sıcak ve beklenmedik bir duygu filizleniyor. Yedi aydır, Zoey’in yas sürecinde ona eşlik etmeye çalışıyorum

. Tıpkı geçen hafta peri ışıklarıyla olduğu gibi. Bu ortamda, kızımın neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak anlayan başka birinin olması hem bir rahatlama hem de bir karmaşıklık yaratıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, sözler yetersiz ama içten. "Onunla bunu yapmak için zaman ayırman gerçekten çok nazikti."

Oysa bu her şey demek. Sonra mutfağı işaret ediyor. “Fırında lazanya var. Elle teyzemin tarifi, yani muhteşemdir. Zoey bana lazanyayı sevdiğini söylemişti.”

Ona suçlayıcı bir bakış atıyorum, böylece onu öpmem. “Bana karşı nazik mi davranmaya çalışıyorsun?”

Gülüyor ve ellerini havaya kaldırıyor. “Aslında hayır. Ama çocuğunu seviyorum.”

“Beni değil,” derim, soru sormadan.

“Kesinlikle sen değilsin. Ben bir nedenden dolayı hemşireyim. Biz doktorları aptal olarak görürüz.”

Boğazım düğümlenir. “Aptallar mı?”

“Yidişçe bir kelime. Dr. Schwartz öğretti bana. En sevdiğim yoğun bakım uzmanı o.”

“Onunla da yatıyor musun?”

Bana kaşlarını kaldırarak sert bir bakış atıyor.

“Onunla da mı?” “Josh.”

Sanki onun hakkında konuşmak istemiyormuş gibi gözle görülür bir şekilde gerilir.

“Hayır.

Dr. Schwartz babamdan daha yaşlı, o yüzden iğrenç. Ve Josh… hayır.”

Sormak istediğim çok şey var ama cevapları hak etmediğimi hissediyorum. Özellikle de bu gece Zoey için yaptıklarından sonra. Zoey, temizlik yapmaya çalışırken ortalığı berbat ediyor ama Skylar ona istediği için yine de deniyor. Bir haftadan fazladır birlikte yaşıyoruz ama onu pek görmedim. Birbirimizden etkili bir şekilde kaçındık, ya o ya da Zoey ve ben hafta sonunun çoğunu dışarıda geçirdik ve bu hafta hepimiz için yoğundu.

"Seks hayatımla çok ilgileniyorsunuz, Doktor. Bunu Micha'ya rapor etmek için mi, yoksa kendi kişisel bilginiz için mi?"

"Sadece, burada birlikte yaşarken eve kimi getirip götüreceğini bilmek istiyorum."

"Sürüklemek mi?" diye gülüyor. "Onlar kendileri sürünerek geliyorlar." Bana göz kırpıyor.

“Ah, ama onlar seni orgazm ettirmiyorlar.”

O homurdanıyor. “Sen ve arkadaşlarımın, bir erkeğin beni tatmin etmesine bu kadar takıntılı olmanızın sebebi ne? Onlar da orgazm. Benim kendime yaşattıklarımdan o kadar da farklı olduklarını sanmıyorum.”

Onun kendini tatmin etmesi düşüncesi içimi yakıyor, ama bunu keşfedemeden, telefonundaki zamanlayıcı çalıyor. Tanrıya şükür, değil mi?

"Oh. Lazanya." Telefonuna koşarak alarmı kapatır ve mutfağa gider.

Onu takip ediyorum, fırın eldivenlerini giyip, havayı domates ve ot kokusuyla dolduran, köpüren bir tabağı fırından çıkarışını izliyorum.

“Bunu yapmak zorunda değildin,” diyorum.

"Yemek yapmayı severim. Stella ve Elle Teyze, Roman ve bana çocukken öğretirdi. Yıllar boyunca onunla birlikte yarattığımız karışımlara inanamazsın."

Gülümsemeden edemiyorum. “Ailen...”

“En iyisi mi?” diye sözümü tamamlıyor. “Kesinlikle.”

"Çok kalabalık, aslında ben de bunu söyleyecektim. Ve özel."

Yüzü ışıl ışıl parlıyor. Onun nesi bu böyle? Neden onun geniş gülümsemesine, yosun yeşili gözlerine ve sevimli, kısa, kıvrımlı vücuduna bu kadar çekiliyorum? O, asla fark etmemem gereken her şey ama giderek daha fazla fark ediyorum.

Başımı sallayıp devam ediyorum, ben masayı kurarken, Zoey’e süt dökerken ve kendimle Skylar için Micha’nın geniş şarap dolabını karıştırırken, onun mutfakta verimli bir şekilde hareket etmesini izliyorum; çünkü bu gece bir kadeh—ya da altı kadeh—şaraba ihtiyacım var ve eminim Skylar’ın da vardır.

Ondan hoşlanmadığım zamanlar daha kolay. Çok daha kolay. Bu yüzden şimdilik ikimize kırmızı şarap doldurup yudumlamaya başlıyorum ve bunun ötesini düşünmemeye çalışıyorum. Ama o yanımdan geçip gidiyor. Masum bir hareket. Önemsiz bir hareket. Ta ki saçları yüzüme değene kadar; yumuşak dokusu çenemi gıdıklıyor ve kokusu bana bir mermi gibi çarpıyor.

Ne halt ettiğimin farkına bile varmadan, kolunu tutuyorum, onu döndürüyorum, şarap kadehimi bırakıp yüzünü avuçlarımla sarıyorum ve sonra onu öpüyorum. Neyse ki, son anda aklıma biraz zeka ve mantık

düşünce son saniyede aklıma geliyor ve ağzı yerine, dudaklarının köşesindeki yanağına doğru yöneliyorum.

Bana karşı irkilir, ama onu sıkıca tutarım, öpücüğü yoğunlaştırmam, hatta kıpırdamam bile, sadece nefes alırım, kokusunu içime çekerim ve onu hissederim. Bunu hissetmeyeli iki yıl oldu ve o geceki kadar mükemmel. Sadece bu gece sarhoş değilim ve yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok, bu yüzden geri çekilirim, şarabımı alırım ve biraz mesafe yaratırım.

Bana bakıyor, gözlerinde milyonlarca soru var. “Zoey için,” diyorum, dilim ağzımda inanılmaz derecede ağırlaşmış olsa da. “Peri ışıkları, çizim, akşam yemeği hazırlamak ve ona biraz huzur ve normallik vermek için.” Yutkunuyorum. “Sadece… teşekkür ederim.”

Bana küçük, kararsız bir baş sallama yapıyor ama neyse ki dürtüselliğim orada bitiyor. "Yemek hazır. Yiyebiliriz." Sesi alçak. Sessiz. Bana bir bakış atıyor. "Salata buzdolabında. Onu alabilir misin?"

“Tabii. Elbette.” Kahretsin! Neden onu öptüm ki?

Masaya oturuyoruz, Zoey anaokulundan ve iki annesi ve Bob adında bir kaplumbağası olan yeni arkadaşı Maci'den bahsediyor. Skylar evcil hayvanları ve en sevdiği hafta sonu aktivitelerini soruyor, müzeleri sevip sevmediğini soruyor, çünkü Boston'da bir dondurma müzesi var ve oraya gitmek için sabırsızlanıyor.

Dinliyorum. Başımı sallayıp gülümsüyorum ve yemek yiyorum.

Ama bundan kaçış yok. Skylar benim çocuğumla vakit geçiriyor. Ben Skylar’la vakit geçiriyorum. Üçümüz birlikte vakit geçiriyoruz. Tam da kaçınmam gereken şey bu. Karmaşıklık. Bağlanma. Zoey için güçlü olmam gereken bir zamanda savunmasızlık.

Skylar kalıcı olmayacak. Bu da onun gitmesi gerektiği anlamına geliyor. Ve sadece bu evden değil. Sızmaya başladığı diğer tüm yerlerden de.

12

SKYLAR

Saçımı kestirmem gerekiyor ama dürüst olmak gerekirse, kim bunun için zaman bulabilir ki? Saçımı bir o yana bir bu yana çevirip duruyorum, sonunda yüksek bir at kuyruğu yapmaya karar veriyorum. Gerginim, ki bu çok saçma. Sadece dairelere bakıyorum, en yüksek teklifi verene açık artırmada satılmıyorum ya da zorla görücü usulü evlendirilmiyorum. Gerçi benim gözümde bu oldukça ateşli ve seksi bir şey, yani belki... Ah! Kafam çok karışık. Bakmak, satın almak anlamına gelmez ve belki de çok sevdiğim bir yer bulabilirim.

Neden bu kadar paniklediğimi bilmiyorum. Bugün bir şeyler ters gidiyor.

Annem bu sabah bana katılacaktı, ama sonunda tüm amcalarımla birlikte Fritz ailesinin işlerini konuşmak için dedemlerin evine gitti. Bunu bir gün ertelememi ya da yarın Pazar günü yapmamı istedi, ama ben sadece işe başlamak istiyorum ve ertelemek istemiyorum.

Birkaç gece önce lazanya yapıp Zoey ile takıldığımdan beri Aston soğuk davranıyor ve benden uzak duruyor. Yani, neredeyse öpüşeceğimiz andan beri. Ve tam da o anda, karnım kelebekler uçuyor. Bunu her düşündüğümde ya da kafamda tekrar canlandırdığımda oluyor.

Ondan sonra mesafeli davranmasını anlıyorum ve sorun yok. Aslında istediğim şey, ondan önce birlikte yaşadığımız bir hafta boyunca yapmaya çalıştığım şeydi, ama işleri kolaylaştırmak yerine, daha gergin hissettirdi. Belki de gerginliği hisseden tek kişi ben olduğum için böyle hissediyorum, ama bu da bir an önce gitmem için başka bir neden.

Pembe ruj sürüyorum ve kahve, pastırma ve Fransız tostu kokusu odama kadar yükselirken midemdeki kıpırdanmayı görmezden geliyorum. Bu sabah midem rahatsız, tıpkı

ve bunun sadece sinirlerimden kaynaklandığını biliyorum, ama kahve düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Kapı zili çalıyor ve irkiliyorum. Kahretsin. Saat nasıl bu kadar geç oldu? Koşup kapıyı açıyorum ve Aston'dan kapıya bakmasını isteyeceğim ama ayak seslerini duyuyorum, bu yüzden bir saniye daha zaman kazanıp büyük, gri deri çantama son dakika eşyalarını tıkıştırıyorum, Monroe deri botlarımı giyiyorum ve Aston'ın emlakçımla konuştuğunu duyduğumda kapıdan dışarı fırlayıp merdivenlere koşuyorum.

"Skylar Davenport için geldim," diyor. "Ben Elliot Abernathy." "Ne güzel. Sizi bekliyor mu?"

"Evet. Elbette bekliyor."

“Bundan şüpheliyim. Henüz kahve içmek için aşağı inmedi, oysa kahveyi asla kaçırmaz.”

"Şey... Ne diyebilirim ki, beni bekliyor."

"Geliyorum," diye sesleniyorum, en alt basamağa ulaşıp kapıya doğru yürürken. Aston dönüyor ve beni görünce gözleri büyüyor, sonra da vücudumu baştan aşağı süzüyor. Gözleri yüzüme ulaştığında, gözleri kısılmış, yüz hatları sertleşmiş ve neredeyse suçlayıcı bir ifadeye bürünmüş. Onun yanından geçip Elliot'a selam veriyorum. "Merhaba. Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Seni görmek çok güzel."

“Ben de.” Sağımdaki Aston’a bir göz atıyor. Üzerinde sadece beyaz bir tişört ve flanel pantolon var, kafasında da eski tarz bir Rebels şapkası. Şapkanın altından sarkan saçları sinir bozucu derecede seksi. Gerçi bu son gözlem sadece bana ait sanırım. Bakışları tekrar bana dönüyor. “Gitmeye hazır mısın?”

"Evet. Ceketimi alayım."

“Hemen geliyor.” Aston, Elliot’un yüzüne kapıyı çarptı ve ben de ona döndüm.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"O adam kim?" diye tıslar, Zoey'nin yan odada olduğunun farkında.

Ses tonunu beğenmediğim için kollarımı kavuşturuyorum. “Bu seni ilgilendirmez.” Yani, ona emlakçım olduğunu söyleyebilirdim, ama ona kendimi açıklamak zorunda değilim ve şimdi de açıklamaya niyetim yok.

“Kızımın yaşadığı eve yabancı erkekler getirdiğinde ilgilendirir. Bu kurallarımızdan biriydi, hatırladın mı?”

Gözlerim parladı, ama bunun yerine küçümseyen bir kahkaha atmakla yetindim. “Birincisi, o *yabancı* bir *adam* değil. İkincisi, *onu eve* ben *getirmedim*. Beni almaya geldi. Üçüncüsü, sana özel hayatım hakkında açıklama yapmak zorunda değilim.”

Cevabını beklemeden yanından geçip dolaba doğru ilerledim, çantamı yere koydum, kamel rengi kaşmir paltomu çıkardım ve kollarımı geçirdim.

“Demek yine biriyle çıkıyorsun?” diye soruyor, neredeyse inanamıyormuş gibi ama sesinde hoşuma gitmeyen çok belirgin bir keskinlik var.

Ceketimin düğmelerini iliklerken ona sırtımı dönerek duraksadım. “Çıkıyor olsam ne fark ederdi ki?”

“Evet. Hayır. Sadece… Josh’tan bu yana ne kadar oldu, yedi hafta mı? Bu biraz erken, sence de öyle değil mi?”

Gözlerim alev alev yanarak ona dönüyorum. “Sakın Josh’u ya da geçmiş ilişkilerimi bu konuya karıştırma. Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun ve kesinlikle buna hakkın yok.”

“Sadece endişeleniyorum...”

“Öyle mi?” Burnumdan kahkaha atıyorum. “Sen öyle misin?”

“Evet,” diye meydan okurcasına bağırdı. “Başka ne olabilirim ki? Yabancı erkekleri evimize getirmeni sevmiyorum ve bir hata daha yapmanı istemiyorum. Yoksa bu sadece eğlenmek için mi? Bilirsin, bir kez olsun seni sonuca ulaştırmak için kaç erkek gerektiğini görmek için.”

Nefesim kesilir, ağzım açık kalır. "Seni adi..." Sözümü kesip, ona öfkeyle bakmakla yetinirim. "Beni ya da yaptıklarımı yargılama hakkın yok. Sen benim kardeşim ya da erkek arkadaşım değilsin."

“Tanrıya şükür.”

Onu işaret ettim. “Senden gerçekten hoşlanmıyorum.”

Kıkırdar. “Bu his karşılıklı, Küçük Kuğu.” “Bana öyle deme.”

"Neden olmasın? İkimiz de hoşuna gittiğini biliyoruz." Sinsi sinsi gülümsüyor. Piç kurusu.

“Sen bir pisliksin ve Elliot’a geç kalıyorum. Çekil!” Onu kapının önünden neredeyse iterek uzaklaştırdım.

Kolumu tutuyor. “Onunla çıkma.”

Ondan uzaklaşıyorum. “Gitmemem için bir neden söyle.”

Bana yukarıdan bakıyor, çenesi sıkı sıkıya kapalı. Ben de öyle düşünmüştüm. Hayır, teşekkürler.

“Hoşça kal, Zoey,” diye sesleniyorum, sesim birinci katın ötesine, mutfağa kadar ulaşsın diye. “Görüşürüz, bebeğim.”

"Hoşça kal, Sky!" diye cıvıldadı, iPad'indeki bir şeye odaklandığı için babasıyla aramızdaki gerginlikten habersiz.

Çantamı alıp yanından geçerek kapıya doğru ilerliyorum. Kapıda beni bekleyen Elliot, şaşkın ve tedirgin bir ifadeyle bakıyor. Onu kim suçlayabilir ki?

"Her şey yolunda mı?"

Fritz-Davenport gülümsememi takınıyorum. Doğduğumdan beri takınmam için eğitildiğim gülümsemeyi. İçten içe öfkeleniyor olsam bile. “Harika. Gidelim. Benim için ayarladığın yerleri görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Harika. Tamam.” Eliyle merdivenleri göstererek bekleyen Mercedes SUV’ye doğru işaret etti, ama bana yardım ederken eve doğru bir göz attım ve panjurların kapanışını gördüm. Aston bizi mi izliyordu? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, Aston Hughes’u hiç anlayamadığım ve anlamak da istemediğim. Erkekler resmen sağlığıma zararlı.

“BU DAİRE hastaneye biraz daha yakın, ki bunun senin istek listende olduğunu biliyorum,” diyor Elliot, bu kompleksin en büyük binalarından birinde asansöre binerken. “Dairede iki yatak odası, iki tam donanımlı banyo, geniş ve son teknoloji bir mutfak, yemek alanı ve Back Bay Fens’in engelsiz manzarasına sahip bir aile odası var.”

“Kulağa hoş geliyor,” diyorum ona, ama gerçek şu ki, bugün pek de öyle geçmedi. Benim mi sorunum, Aston’la yaşadığım karşılaşma mı, yoksa belki de bir şeye yakalanmak üzereyim, bilmiyorum, ama bütün sabah kendimi iyi hissetmedim.

Dairenin kilidini açıyor ve içeri giriyoruz; içerisi aydınlık, pencereden ise donuk gri bir gökyüzü görünüyor. Kar yağmaya başlıyor ve

bu durum normalde rahatlatıcı olurdu, ama şu anda hiçbir şey öyle değil. Elliot bana binanın olanakları ve benzeri şeyler hakkında daha fazla bilgi vermeye devam ediyor, ama o kadar şiddetli bir mide bulantısı dalgası geliyor ki, umarım banyo olsun diye umarak oraya doğru koşuyorum. Neyse ki öyle ve arkamdan kapıyı çarpıp kapatıyorum, tuvaletin kapağını kaldırıyorum ve içine sadece safra kusuyorum.

"Skylar, iyi misin?" Elliot kapının arkasından endişeli bir sesle soruyor.

"Evet," diyorum, elimle ağzımı silerken.
Ugh. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

“Tabii ki. Acele etme.”

Birkaç kez kuru kusma sarsıntısı geçiriyorum ama midem sakinleşmiş gibi görünüyor ve kusma duruyor. Tuvaleti sifonu çekip ellerimi ve ağzımı yıkıyorum. Yanaklarımdan akan rujla berbat bir haldeyim. Kendimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum ve tuvaletten çıktığımda Elliot dairenin diğer ucunda, mutfaktaki ada tezgahının yanında duruyor.

"Çok üzgünüm," diye özür dilerim.

Elini sallayarak beni sakinleştiriyor. “Endişelenme. Böyle şeyler olur. Dairenin geri kalanını görmek ister misin yoksa hemen gitmek mi istersin?”

"Buradayım," diyorum ona, etrafa bir göz atıp mutfağı daha iyi görebilmek için mutfağa doğru geri dönüyorum.

"Sanırım bu yüzden iki yatak odalı bir ev arıyorsun," diye düşünür gibi konuşur ve ben aniden durup ona bakmak için dönüyorum.

“Anlamadım?”

Gözlerinde bir parıltı belirir, ama ellerini havaya kaldırarak teslim olur. "Anlıyorum ve başka bir şey söylemeyeceğim. Ama nişanlım birdenbire kahve içmeyi bırakıp kusmaya başladığında, hamile olduğunu hemen anladık. Ayrıca, ben geldiğimde kardeşinin sana neden bu kadar koruyucu davrandığı da anlaşılıyor."

Bir akvaryum balığı gibi davranıyorum. Ya da belki bir baykuş gibi. Ya da daha çok, farların ışığında donakalmış bir geyik gibiyim, çünkü bu ne lan? İlk tepkim hayır. Ve bu hayırın arkasında çok fazla anlam var. Hayır, hamile olamam. Hayır, Josh'un çocuğu olamaz çünkü bu bir sürü saçmalık anlamına gelir ve yeni hayatımda bu saçmalıklara, hiçbirine yer yok.

Paniklediğimi fark etmiş olmalı ki, bir an durup başını eğdi, sonra yüzü bir anda kızardı. “Oh. Kahretsin.” Elleri bana doğru uzandı. “Üzgünüm. Dinle, ben öyle demek istemedim...”

"Hayır. Şey. Evet." Gülüyorum. Bu durumun komik bir yanı yok. "Sanırım gitmeliyim."

Başını salladı. “Çok üzgünüm. Seni bir yere bırakayım mı?” Başımı salladım. “Sanırım biraz yürümem lazım.”

“Elbette.” Daha önce hiç bu kadar garip ya da rahatsız görünen bir insan görmemiştim, üstelik ben bir hemşireyim. “Haftaya sizi arayabilir miyim? Randevuyu yeniden ayarlamak ister misiniz diye bakmak için?”

"Evet. Çok sevinirim."

O başka bir şey söyleyemeden, daireden fırlayıp asansöre geri döndüm. Aşağı inmek sonsuza kadar sürdü, ama nefes alamıyordum, sanki günler sürmüş gibi geldi. Ne dediğimin farkında bile değildim. Çünkü vay canına. Vay canına! Hamile olabilirim.

Dışarıya, dondurucu Şubat öğleden sonrasına çıkıyorum. Kar biraz daha yoğun yağıyor ve birkaç santim kadar kar yağması beklendiğini biliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tek başıma yapamayacağımı biliyorum. Titrek bir el ile çantamdan telefonumu çıkarıp Braelyn'i arıyorum.

"Selam," üçüncü çalınışta cevap veriyor. "Nasıl gitti? Bir yer buldun mu?"

"Çalışıyor musun?" diye soruyorum, ona cevap vermek yerine.

Bir an sessiz kalıyor. “Evet. Neden? İyi misin? Sesen…” “Sana gelebilir miyim?”

“Tabii ki.”

"Şu anda orada başka kimse var mı?"

Başka biri derken, ailemden ya da ailem gibi olan geniş çevremizden başka birini kastediyorum. Birçoğu onun çalıştığı MGH hastanesinde çalışıyor ve birçoğu da onun hemşire olduğu acil serviste çalışıyor.

"Jack ve Wren burada." Wren annemin kuzenim, Jack ise onun kocası ve aynı zamanda benim de kuzenim, ama babamın tarafında. Bu durum çok kafa karıştırıcı. Hayatıma hoş geldiniz.

“Onlar fark etmeden içeri girebilmemin bir yolu var mı?”

"Ambulans park yerine gel ve vardığında bana mesaj at. Sana bir oda ayarlayacağım. İçinde beklememi istediğin bir şey var mı?"

Yutkundum. "Az önce kustum. Hiçbir şey yemeden ve içmeden. Kahve bile içmedim."

Yine uzun bir sessizlik. “Anladım. Buraya vardığında mesaj at yeter.”

Telefonu kapattı ve ben de hastaneden çok uzakta olduğum için Uber ile oraya gittim ve hastanenin arka girişindeki acil servise doğru yürürken mesaj attım. Braelyn burada beni bekliyordu, yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Bir oda ayarladım ama içeride işler yoğunlaşmaya başladı, o yüzden acele etmeliyiz. Teknik olarak öğle molasındayım, yani rahatsız edilmemem gerekiyor.”

Koyu saçlı arkadaşımı kucaklıyorum. “Teşekkür ederim.” “Henüz teşekkür etme. Bir kaba işemen gerekiyor.”

"Doğru." Yarı ağlamaklı bir hıçkırık atıyorum ve onu yutuyorum.

Kolumu tuttu ve beni doğrudan tuvalete çekti. “İşeyip geri getir. Ne yapacağını biliyorsun.”

Arkamdan kapıyı kapattı ve ben de kendimi içeri kilitledim, elimdeki küçük, şeffaf plastik bardağa bakarak. Hamile olmayabilirim, ama içimden bir ses hamile olduğumu söylüyor. Göğüslerim biraz hassas ve kustum. Sonra Uber'de, Micha'nın evine taşındıktan iki hafta sonra adet görmem gerektiğini fark ettim, ama hiç görmedim. O zamanlar bunu strese bağladığımı hatırlıyorum.

Şimdi buradayım.

Bardağa idrarımı yapıyorum, ellerimi yıkıyorum ve kapıyı açtığımda Braelyn'in beni beklediğini görüyorum.

"En son ne zaman adet gördün?" diye fısıldıyor koridorda yürürken, başım eğik ve vücudum duvara doğru dönük. Buraya sık gelmem. Aslında neredeyse hiç gelmem. Ama bu, kimsenin beni tanıyamayacağı anlamına gelmez.

"Sanırım yaklaşık iki ay önce. Bu hafta adet görmem gerekiyor." "Yani son adetini kaçırdın mı?"

Bir odaya girerken başımı sallıyorum ve o, mahremiyet için cam kapıyı ve perdeyi kapatıyor. “Josh’tan ayrılmanın ve onun bana verdiği tüm duygusal hasardan kurtulmaya çalışmanın stresinden olduğunu düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, pek takip etmedim. Uzun zamandır doğum kontrol hapı kullanıyordum, ama

ondan ayrılmadan kısa bir süre önce, günleri kaçırıp durduğum için o döngüde hapı bıraktım. Sanırım stres yüzündendi. Sanırım ondan ayrılacağımı biliyordum ve kafam çok doluydu. Ama prezervatif kullandık. Her seferinde."

"Kahretsin, Sky. Tamam. Sen mi dalmak istersin, yoksa ben mi yapmamı istersin?" "Sen."

"Üç çubuğum var."

Yutkunup, odadaki sedye yerine sandalyelerden birine oturdum . Benim için çarşafları değiştirmesini istemiyorum ve hasta olmak, bakım veren değil, fikrine katlanamıyorum.

Braelyn eldivenlerini giydi, çubukları yerleştirdi ve sonra bekledik. Ama uzun sürmedi. Kontrol çizgisi göründüğü anda, hemen altında ikinci bir pembe çizgi belirdi. Üç çubuğun hepsinde.

"Peki o zaman." Test çubuklarını ve eldivenlerini atıp yanıma oturur. Elimi tutar, başım omzuna düşer ve ilk gözyaşlarım akar.

"Hamileyim."

"Seçenekleri konuşmak ister misin?"

"Seçeneklerimi biliyorum."

"İstersen yine de konuşabiliriz. Utanılacak ya da yargılanacak bir şey yok."

"Teşekkür ederim. İşte bu yüzden sen harika bir hemşiresin. Ama henüz konuşamıyorum."

"Biz senin için buradayız. Hepimiz. Ne karar verirsen ver."

Konuşamıyorum, bunun yerine elini sıkıyorum. Çünkü onu tanıyorum ve seviyorum, arkadaşlarımı seviyorum, ailemi seviyorum. Onlara sahip olduğum için çok şanslıyım.

"Ona söyleyecek misin?"

"Ben…" Bir hıçkırık kaçıyor. "Onu bir sebepten dolayı terk ettim." "Biliyorum."

"Onun çocuğumun babası olmasını istemiyorum." İşte o anda kendimi kaybettim. Çünkü Josh bir canavardı. Sözlü ve duygusal olarak taciz ediyordu, fiziksel şiddet uygulamakla da tehdit ediyordu. Neredeyse onun yanına taşındığım andan itibaren bir yılı aşkın bir süre boyunca böyle davrandı. Ve ben buna katlanmam gerekenden çok daha uzun süre katlandım.

Ben, hiçbir erkeğin çıkmak istemediği bir kızdım. Güzel olmadığım için alay edilen ve aşağılanan bir kızdım. Büyük, kalın gözlüklerim ve iki kez diş teli takılması gereken çirkin dişlerim vardı; kısa, tombul ve beceriksizdim; neredeyse beyaz denecek kadar sarı, bana hiç yakışmayan saçlarım ve birbirine hiç uymayan yüz hatlarım vardı.

Ben çirkin ördek yavrusuydum. Çok geç olgunlaşan birisiydim.

Üniversite bitiminde kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım ve sonra Children's'ta hemşire olarak çalışmaya başladığımda Dr. Josh Wesley'in dikkatini çektiğimde, sevinçten havalara uçmuştum. Aynı zamanda inanamıyordum da. Parama ya da aileme göz diktiğini düşünmüştüm ama o, istediğinin ben olduğumu söyledi. Ve altı ay boyunca her şey inanılmazdı.

O benim her şeyimdi. Ve onun olmadığı şeyler ise, ya göz ardı ediyordum ya da görmezden geliyordum ya da bir şekilde açıklıyordum. Bana orgazm olmama yardım etmeye çalışıyordu. Ben olamıyordum. Hâlâ özgüven sorunları olan o ördek yavrusuydum ve bu sorunları çözmeye çalışıyordum, ama tamamen ortadan kalkmış da değillerdi. Ne zaman seks yapsak ve ben orgazm olamasam, o sinirlenir, kırılır ve acımasızlaşırdı. Kendini daha iyi hissetmesi için orgazm taklidi yapmaya başladım. Daha fazla makyaj yapmaya başladım, yatarken bile, böylece uyandığımda yüzümde makyaj kalmış olurdu, çünkü bana makyajsız güzel olmadığımı söylemişti.

İşten stresli bir şekilde eve gelir ve öfkesini benden çıkarır, yaptığım her şeyi eleştirir ve küçümserdi. Benim her şeyimi. Müziğim berbattı. Yemeklerim berbattı. Kıyafetlerim iğrençti ve beni şişman gösteriyordu. Başka bir erkek benimle konuşursa öfkelenirdi. Biraz fazla içtiğinde, hatta içmediğinde bile aklıma gelen her türlü kötü lakapla beni çağırırdı. Aptal. Çirkin. Şişman. Soğuk. İşe yaramaz. Utanç verici. Ve aklına gelen bu kelimelerin tüm eşanlamlıları.

Sonra durum daha da kötüye gitti. Elini boynuma koyar, bazen sıkar, bazen sadece sıkmakla tehdit ederdi. Ama tehdit gerçekti ve oradaydı. Hayatım üzerinde tüm güç ondaydı, bende hiç yoktu. Uyuyamıyordum. Neredeyse hiç yemek yemiyordum. Sürekli korkuyordum. Tek bir yanlış hareketin ya da kelimenin onu çileden çıkaracağından dehşete kapılıyordum. Hayatımdaki insanlardan uzaklaştım çünkü ne hale geldiğimi görmelerinden korkuyordum.

Onun davranışlarını yüzüne söylemek için yeterince cesaret topladığımda, bana deli olduğumu ya da aşırı duygusal davrandığımı söylerdi ya da bunu geçiştirmek ve beni manipüle etmek için başka bir yol bulurdu.

Doğal olarak tüm bunların arasına sevgi dolu anlar da serpiştirilmişti. Şefkatli anlar. İyi günler. Onun davranışlarını mantıklı hale getirmeme yetecek kadar. Kendime, işinde kötü bir gün geçirdiğini ya da sadece biraz stresli olduğunu söylerdim ve onu seviyorsam, iyi ile kötüyü birlikte kabul etmem gerektiğini düşünürdüm. İlişkide olan insanlar böyle yapar. O beni seviyordu, değil mi?

Ve ben de mükemmel değildim. Belki de bazı konularda haklıydı. Hatta pek çok konuda. Ne de olsa, hayatımın büyük bir bölümünde beni sevdiğini iddia etmeyen diğer insanlardan da bunları duymuştum. Belki de haklıydı. Belki de beni sevdiği için şanslıydım ve iyi yanlarını kabul etmek için kötü yanlarını da kabullenmeliydim.

İşte bunlar, kafamda dolaşan o korkunç, zehirli ve yıkıcı düşüncelerdi.

Kimseye söylemedim. Ondan ayrılana kadar söylemedim. O kadar utanç ve aşağılanma hissettim ki, kimsenin bilmesini kaldıramazdım. O beni isteyen ilk erkekti ve belki de benim gibi kızlar için işler böyle yürürdü. Neler olduğunu ya da onun ne yaptığını tam olarak anlamamıştım. Tamamen değil. Anlamam gerektiği kadar değil.

Hastalarımızda istismar belirtilerini tespit etme konusunda bir hizmet içi eğitim alana kadar anlamadım, o zaman her şeyi gün gibi net bir şekilde gördüm.

Afrika'daki Micha'yı aradım ve bir saat boyunca ona ağlayarak anlattım. Neden onu aradığımı bilmiyorum. Belki de çok uzaktaydı ve dinlemekten başka bir şey yapamazdı. Bana, onu hemen terk edip kendim için daha iyisini talep etmeye başlamazsam, eve uçup beni buna zorlayacağını söyledi. Eşyalarımı toplayıp onun evine taşıdım, sonra eve gidip Josh'a ondan ayrılacağımı söyledim. Eşyalarım hala oradaysa, beni kalmaya ikna edebileceğinden korkuyordum.

Onu terk ettim ve son yedi haftadır kendime güzel olduğuma inandırdım. Özel olduğuma. Bu dünyanın bana sunabileceği her inanılmaz şeyi hak ettiğime. Olmak istediğim kadına daha çok yaklaştım. Kendine güvenen kadına. Hayatını başkaları için değil, kendisi için yaşayan ve erkeklerin dağıtmayı sevdiği saçmalıkları kabul etmeyen kadına. Bu devam eden bir süreç, ama bunun için çalışıyorum, bunun için mücadele ediyorum ve bunu gerçekten benimsemeye başlıyorum.

Şimdi onun bebeğine hamileyim. Ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

13

ASTON

“Ah! Kar yağıyor!” Zoey, pencerenin önünde çılgın bir çocuk gibi zıplayarak çığlık atıyor. “Baba, bak. Kar yağıyor!”

"Görüyorum tatlım." Kötü ruh halime rağmen gülüyorum. Neden bu kadar içimi kemirdiğini bilmiyorum. Tam da Skylar'ın sorduğu gibi. Onun biriyle çıkması beni neden ilgilendiriyor ki? Çıkarsa iyi olur. Hatta tercih edilir. Tek bildiğim, bu konuya aptalca takıntılı olduğum. Onunla nerede olduğunu merak ediyorum. Ne yaptıklarını. Onu gülümsetip güldürüyor mu? Ona dokunmasına, öpmesine, daha fazlasını yapmasına izin veriyor mu...

Sinirli bir nefes veriyorum.

Sadece yalnızım ve bir kadınla birlikte olmayalı çok, çok uzun zaman oldu.

"Dışarı çıkmak ister misin..." Telefonum çaldığı için sözüm yarıda kalır. Cebimden çıkarırım ve arayanın annem olduğunu görürüm. "Merhaba anne," derim.

"Merhaba! Zoey'nin bu gece burada kalmasına ne dersin? Rina'nın ona almak için bana aldığı yeni bir prenses pasta yapma setim var ve bununla bir prenses çay partisi düzenlemenin eğlenceli olacağını düşündüm. Bu sana da dışarı çıkıp kendin için biraz yetişkin zamanı geçirme şansı verir."

Kıkırdıyorum. “Yetişkinlere ait zaman mı?”

"Nasıl geçireceğini sormayacağım. Sadece buna ihtiyacın olduğunu biliyorum

buna ihtiyacın olduğunu biliyorum.”

Aklımı mı okudu? “Bekle. Bir ona sorayım.”

“Zo-Zo, bu gece anneanne ve dedende kalıp ve prenses pastası yapıp prenses çay partisi vermek ister misin?”

“Evet!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve etrafımda daireler çizerek koşmaya başladı.

Gülüyorum. “Sanırım duydun, değil mi?”

“Duydum.” Annem de gülüyor. “Harika. Kar daha da kötüleşmeden birazdan onu almaya geleceğiz.”

“Teşekkürler. Çok heyecanlı, çok teşekkür ederim.”

“Sevindim. Görüşürüz.”

Annem telefonu kapatır ve Zoey ile ben yukarı çıkıp, pişirecekleri her şeye ve çay partisine uygun mükemmel bir prenses elbisesi de dahil olmak üzere, bir gecelik çantasını hazırlarız. Bu arada, kardeşim ve birkaç arkadaşıma mesaj atıp bu akşam için planları olup olmadığını sorarım. Hepimiz The Hill’de buluşmaya karar veririz ve bütün gün boyunca yüzüme ilk kez gerçek bir gülümseme yayılır.

Belki de ihtiyacım olan şey buydu. Stres olmadan arkadaşlarla geçireceğim bir gece.

Birkaç dakika sonra annemler gelir ve Zoey'e veda öpücüğü verirken, büyükannesi ve büyükbabasına karşı uslu durmasını hatırlatırım, gerçi bu gereksiz bir uyarıdır. O, onların yanında her zaman bir melek gibidir, nadiren yaşadığı krizleri sadece bana saklar.

"Alden amca ve Bennett amcayla iyi eğlen, baba," diyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Onlara karşı uslu dur."

Kendi talimatlarımı tekrarlamasına gülümsememi zor tutuyorum. “Evet, küçük şımarık.”

Annemle babam bana göz kırpıyor, yirmi dakika sonra ise hastaneden çok uzak olmayan ama işimi düşünmeyecek kadar uzak bir mesafede bulunan The Hill adlı bara giriyorum. Köşedeki bir masada kardeşim ve arkadaşlarımı görüyorum, çoktan bol miktarda yiyecek ve bir tur içkiye dalmış gibiler.

"İşte geldi!" diye bağırır Alden, ayağa kalkıp beni sırtımı sıvazlayarak kucaklar. "Kayıp cerrah, dirilerin diyarına geri döndü."

"Zar zor," diye itiraf ediyorum ve benim için ayırdıkları boş sandalyeye oturuyorum. "Eve döndüğüm ilk birkaç hafta zor geçti, ama bunu başarabildiğimize sevindim."

"Al şunu. İhtiyacın var gibi görünüyor," diyor Stone, bana berrak bir içkiden iki shot uzatarak.

Kokluyorum. Tekila. Düşünmeden, tek bir yudumda içiyorum.

"Micha'nın evi nasıl?" diye soruyor Jack. Hâlâ önlüğü üzerinde, bu da işten yeni çıktığını gösteriyor. Şehrin diğer ucundaki MGH'de acil serviste çalışıyor.

“İyi,” diye cevap veriyorum, tekilanın etkisiyle sert bir nefes vererek. “Harika, Zoey de çok seviyor.”

"Peki Skylar'la yaşamak nasıl?" diye soruyor Mason. Bunu nereden bildiğini sormuyorum. Onun küçük kardeşleri Quinn ve Crew, ve Skylar'la yakın olduklarını biliyorum. Skylar'ın bir keresinde bana dediği gibi, dünyalarımızda küçük çevreler var.

Onları kandırdığımı umarak kayıtsızca omuz silkerim. “Zoey’e karşı harika davranıyor.” Bu da yalan değil.

Öpüşmemizi kimse bilmiyor. Onlar için Skylar sadece Micha'nın küçük kız kardeşi. Kavga ettiğimizi, ona nasıl baktığımı, hatta aklımdan geçen düşünceleri bile bilmiyorlar. Los Angeles'ta hayat bir şekilde daha kolay ve daha zordu. Ama öngörülebilirdi. Şimdi ise hiçbir şey öngörülebilir değil.

Elimi havaya kaldırıp garsonun dikkatini çekiyorum, kendime bir bira sipariş etmek için.

Bennett masanın karşısından beni inceliyor. "O kadar mı kötü, ha?" Konuyu saptırıyorum. "Eh. Fena değil. Sizden ne haber, anlatın bakalım."

Sonraki bir saat boyunca, Mason'ın sezon dışında ne yaptığını konuşurken sohbet akıcı bir şekilde ilerliyor—o Boston Rebels takımında NFL oyun kurucusu—ve sonra kaçınılmaz olarak Jack, Bennett, Stone, Owen, Alden ve ben, farklı uzmanlık alanlarımız olmasına rağmen hepimiz doktor olduğumuz için hastaneler ve hastalar hakkında konuşmaya başlıyoruz, gerçi Stone bize yeni bir yelkenli tekne aldığını anlatıyor.

Barın üzerindeki televizyonlarda Celtics maçı var ve ben de yerime yerleşip, bu hafta ilk kez gülüyor, içiyor ve rahatlıyorum. Belki de daha uzun zamandır.

Bennett, Mason'ın babası Asher emekli olmayı düşündüğü için diğerleri Rebels ve koçluk durumları hakkında hararetli bir tartışmaya dalana kadar bekler, sonra yanımdaki boş sandalyeye oturur.

"Şey," diye giriş yapmadan diyor, "bilmen gerektiğini düşündüm, kadınlar seni biriyle tanıştırmak için can atıyorlar ve bu konuda çoktan komplo kurmaya başladılar."

Bira boğazıma takılıyor. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Fritz kadınlarının, CIA'nın bile kıskanacağı kadar karmaşık bir istihbarat ağı var." Gülümsemesi nazik ama anlamlı.

Buna itiraz edemem. Doğru. “Lütfen karına her şeyin yolunda olduğunu söyle. Şu anda başımda yeterince dert var ve açıkçası flört edecek vaktim yok. Biriyle tanıştırılma düşüncesi kulağa korkunç geliyor.”

“Skylar’la birlikte yaşadığın için mi?”

“Hayır. Skylar yüzünden değil.” Bunu söylerken, gerçekten öyle düşündüğümden tam olarak emin değilim.

Bennett başını sallıyor, bardağındaki buğuda bir desen çiziyor. “Yine de Zoey için Skylar’ın yanında olması iyi olmalı. Skylar çocuklarla harika anlaşıyor. Willow’a birkaç kez bakıcılık yaptı. Eminim bu, Zoey’nin taşınmaya ve yeni okula alışmasına yardımcı oluyor.”

Yavaşça nefes verip, cevabımı ölçüp biçiyorum. “Evet. Zoey’e çok yardımcı oluyor ve ikisi çok iyi anlaşıyor. Beklenmedik bir şekilde.”

Bu, onun dikkatini çeker. “Neden beklenmedik?”

“Çünkü Skylar ve ben, sanki...” Doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. “Çatışıyoruz.”

Bennett gülüyor. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Bu beni durdurur ve dikkatimi televizyondan alıp ona çeviririm. “Öyle değil. Öyle değil.”

O da bana *“sen öyle diyorsan” der gibi* omuz silkiyor.

"Bak," diye devam ediyor Bennett, diğerlerinin duymaması için sesini alçaltarak. "Anlıyorum. Dengeyi sağlamak çok zor. Willow doğduğunda, aynı anda hem Süper Baba hem de Süper Cerrah olmaya çalışırken başhekimlik görevimi neredeyse mahvediyordum. Katy de öyle, ve şimdi yine hamile, bu da tip 1 diyabeti olduğu için beni daha da endişelendiriyor."

“Nasıl idare ediyorsun?” diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. Bennett ve Katy mükemmel bir düzen kurmuş görünüyorlar. İkisi de başarılı cerrahlar, kızları sağlıklı ve evlilikleri sağlam. Açıkçası, ben evliliğimde bir yerlerde başarısız oldum ve şimdi sadece ben ve Zoey varız.

“Her şeyi tek başıma yapmaya çalışmayı bıraktım.” Gözlerime doğrudan bakıyor. “Gurur, ebeveynliğin düşmanıdır dostum. Katy’nin anne babasından, annemden ve arkadaşlarımdan yardım almayı öğrenmek zorunda kaldım. Hatta

Willow'un çok sevdiği kreşten ve dadıdan bile. Başlangıçta, benimle geçiremediğim zamanı çocuğumla geçirdikleri için onlara kızgındım."

"Sadece gurur değil," itiraf ediyorum, içkiler ve Bennett'in sabit varlığı dilimi çözüyor. "Korku da var. Zoey annesini çoktan kaybetti ve o pislik kocası onu benden de almaya çalıştı. Terapisti bundan kaynaklanan bazı duygusal travmalardan ve hatta bağlanma bozukluklarından bahsetti. Ailem harika, ama onun istikrara ihtiyacı var ve ben ona bunu nasıl sağlayacağımı bilemiyorum. Bu yüzden şu anda biriyle çıkamıyorum. Hayatına kadınların girip çıkmasına izin veremem. Skylar taşındığında bunu yaşayacak ve ona şimdiden bağlanmış durumda."

"Bu geçerli bir endişe," diye Bennett sessizce onayladı.

"Bir de aynı hastanede çalışıyor olmamız, aynı evde yaşamamız ve geçmişte yaşadığımız... komplikasyonlar gibi ufak bir mesele var."

Bennett'in kaşları kalkar ve ben gerçekten bu kadar ucuz bir sarhoş muyum? Kahretsin. Bir şey söylemek istememiştim. "Komplikasyonlar mı? Bu yeni bir euphemism."

Boynumdan sıcaklık yayılıyor. "Tek bir öpücüktü. İki yıl önce. Bir partide."

"Hâlâ aklında duruyorsa, epey etkileyici bir öpücük olmalı."

Uygun bir şekilde konuyu geçiştirecek bir cevap bulamadan, Alden araya girip bize yeni bir tur shot ikram etti. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz? Hasta dedikoduları mı? Kadınlar mı? İkisi de mi?"

"Aston'ın aşk hayatı," dedi Bennett, son derece rahat bir tavırla. "Ya da aşk hayatının yokluğu."

"Ah," diye mırıldanıyorum, uzatılan shot'ı alırken, ama neyse ki konuşma daha güvenli sulara yönelmiş.

Üç saat sonra, Uber'den tek başıma iniyorum. Alden, her zamanki gibi, bana biriyle tanıştırmaya çalıştı ve seks yapmayı ne kadar özlesem de, kafam çok karışık. Eve birini getirmek istemiyorum ve rastgele bir kadınla sevişip, prezervatif çıkar çıkmaz kaçmaya çalışmak fikri bana… Bilmiyorum. Çocukça geliyor belki. Kesinlikle pislikçe.

Biriyle tanışmak isterdim. Sorun da bu. Evliydim ve bundan nefret etmiyordum. Aslında çok seviyordum. Sadece o benimle birlikteyken sevmiyordu. Ama Bennett'e de söylediğim gibi, şu anda o lüksüm yok.

Kapının kilidini açıp içeri girdim, kapıyı tekrar kilitledim, sonra bir bardak su içmek için mutfağa doğru ilerlerken birden durdum. Skylar kanepede oturmuş ateşe bakıyordu, o kadar dalgındı ki içeri girdiğimi duyduğundan bile emin değildim.

Televizyon açık değil ve o kadar hareketsiz ki bu durum beni anında tedirgin ediyor. “Skylar?” Onu ürkütmek istemediğimden yumuşak bir sesle soruyorum.

nedense onun evde olacağını düşünmemiştim. Sabahki randevusunun bütün geceye uzayacağını ya da arkadaşlarıyla dışarıda olacağını düşünmüştüm.

Başını bana doğru çeviriyor, beni gördüğüne şaşkınlığı yüzünden okunuyor, ama kaşlarımı çatmama ve odanın diğer ucundan ona doğru kararlı adımlarla yürümeme neden olan şey yüzündeki ifade. Berbat bir halde ve saatlerdir ağladığı belli.

“Selam. Oh. Şey.” Aceleyle yanaklarını siliyor, ama bu çabası boşuna. “Girdiğini duymadım.”

"İyi misin? Ne oldu?"

Gülüyor ve benden saklanmak için kanepede yer değiştiriyor. "Çok hüzünlü bir film izledim de."

"Televizyon kapalıyken mi?"

Kara ekrana bir göz atıyor ve yine mizahsız, titrek bir kahkaha atıyor. “Sonra kapattım.”

Kanepede oturduğu yerin karşısındaki sandalyeye oturup, öfkem damarlarımda dolaşırken kendimi durduramadan, neredeyse onun alanına girecek şekilde öne eğildim. “Randevun mu? Sana zarar mı verdi?”

Başını eğik tutuyor ama başını sallıyor. “Hayır. Öyle değildi ve randevu da değildi. O benim emlakçımdı.”

Oh. Hiç hakkım olmayan bir rahatlama hissi içimi kaplar. Sonra nasıl davrandığımı, ne kadar kıskanç davrandığımı düşünürüm. Boğazımı temizlerim. “O zaman bu ne?”

Ayağa kalkıyor. “Önemli bir şey değil. Sadece kötü bir gece. Yatmaya gidiyorum.”

Ben de ayağa kalkarım, yolunu keser ve onu nazikçe tekrar oturtmak için bileğinden tutarım. Gözlerime bakmasa da, hemen yanına oturur ve onu biraz sıkıştırırım. “Saçmalama. Anlat bana.”

“Sana ne ki?” diye tersliyor, ama bu bende işe yaramaz.

“Umurumda. Şimdi bana seni kim incitti, söyle.”

“Kimse bana zarar vermedi. Dediğim gibi, sadece

kötü bir gece.” “Sana inanmıyorum.”

"Hiçbir şey olmadı," diye dişlerini sıkarak, giderek sinirlenerek cevap verdi.

"Yine saçmalık. Konuş benimle," diye talepte bulunuyorum, sesim hayal kırıklığından yükseliyor.

Gözlerinde yeni gözyaşları birikiyor. İçgüdülerim ve endişem devreye giriyor, bir elimle yüzünü avuçlarken, diğer elimle onu sarıp başını omzuma çekiyorum.

“Şşş. Sorun yok. Ben yanındayım. Güvendesin. Söz veriyorum.” Başının üstüne bir öpücük konduruyorum ve o, kalbimi parçalayan bir hıçkırıkla inliyor. “Lütfen bana ne olduğunu söyle. Beni çok korkutuyorsun ve kafam karışıyor. Birini öldürmem mi gerekiyor?”

Gözleri yaşlı bir kahkaha atıyor ama ben aslında şaka yapmıyorum. O orospu çocuğunu öldüreceğim.

“Josh mu yaptı?”

Hıçkırarak ağlıyor, yüzünü gömleğime gömüyor, elleri gömleğimi sıkıca kavrıyor. Bir an için tek yaptığı ağlamak ve ben de onu kucaklayıp teselli etmekten ve ne olursa olsun halledeceğime söz vermekten başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kahretsin, bunu halletmeliyim. Onun gözyaşlarına dayanamıyorum. Beni paramparça ediyorlar.

Skylar çok sert, çivi kadar dayanıklı ve çok tatlı bir kız. Bu tür bir üzüntüyü, acıyı ya da her neyse bunu asla yaşamamalı.

"Küçük Kuğu, söyle bana. Her ne olursa olsun, senin için daha iyi

hale getireceğim." "Yapamazsın," diye fısıldıyor, sesi ıstırapla dolu.

Gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini yukarı kaldırıyorum. "Söyle bana," diye yalvarıyorum.

"Micha'ya ya da başka birine söyleyeceksin, ve ben yapamam..." Başını sallayarak sözünü yarım bırakır.

“Seninle benim, Micha’ya ya da başkasına söylemediğim sırlarımız zaten var.” Sonra, bu geceki öpücüğü Bennett’e anlattığım için neredeyse boğuluyordum. Ama o hiçbir şey söylemeyecek. Bennett öyle biri değil. “Yemin ederim. Her ne olursa olsun, kimseye söylemeyeceğim.”

Gözleri benimkilere bakıyor ve sonunda fısıldıyor, “Hamileyim,” ve dünyam tamamen çöküyor.

14

SKYLAR

Korku içimi kapladı. Aston'a söylememeliydim, ama Braelyn'i hastanede bıraktıktan sonra, soğukta ve karda buraya kadar yürüdüm, tek yaptığım düşünmekti. Korkuyorum. Bu o kadar da basit olmayan gerçek. Sadece hamile olmaktan değil, Josh'un bebeğine hamile olmanın hayatım için ne anlama geleceğinden de çok korkuyorum.

Henüz kimsenin bilmesine hazır değilim. Bunun benim hikayem olmasına hazır değilim. Durumu biraz daha netleştirene kadar değil. Bir stratejim olana ve kendimi zayıf ve güçsüz değil, güçlü ve yetenekli hissedene kadar değil. Ama sonra Aston eve geldi ve beni kucaklayarak cevaplar istedi, bana yardım edeceğine, bana bakacağına ve her şeyi düzelteceğine söz verdi.

Aston.

Kardeşimin en iyi arkadaşı. Bir an önce benimle kavga eden, bir an sonra buz gibi soğuk davranan adam. Şimdi beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor, yüzünde duyguların birbiri ardına yansıdığı bir opera sahnesi yaşanıyor.

“Hamile misin?” diye sorar sonunda.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Zaten bu gerçek bir soru değil.

"Nasıl?" Gözlerini kapatır ve aptalca sorusuna başını sallar. "Josh'un mu?"

"Evet."

Gözlerini açar ve artık daha sakindir, daha mesafeli. Doktor moduna geçmiştir. “O biliyor mu?”

"Hayır."

"Kaç haftalısın?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Tahminimce sekiz haftalık falan."

"Tamam." Bunu sindirirken başını yukarı aşağı sallıyor, ama sonra gözlerinde bir şey parlıyor, ardından hemen yine mesafeli bir ifadeye bürünüyor. "Bebeği doğuracak mısın?"

"Sanırım. Ben... şey, yüzde yüz emin değilim, ama sanırım. Param, ailem ve harika bir sigortası olan iyi, istikrarlı bir işim var. İstediğimden çok daha erken oldu, ama benim durumumdaki diğer birçok kadına göre çok daha rahatım."

“O zaman gözyaşların Josh yüzünden mi?” diye soruyor ve ben yutkunup kucağımda birbirine dolanmış ellerime bakıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, gözyaşlarım durmuş. Ona anlatmak bana garip bir sükunet getirdi.

“Onun çocuğumun babası olmasını istemiyorum.”

“O seni geri istiyor. Onunla sadece birkaç kez görüştüm, ama bu gün gibi ortada. Seni yasak bölge ilan eden ben değildim. O olmalı.”

“Hamile olduğumu öğrendiğinde daha da kararlı hale geleceğinden korkuyorum. İşleri daha da zorlaştıracak. Biliyorum ki öyle olacak. Her yerde olacak. Ve bana... iyi davranmadı. Onunla tekrar o yola giremem. Giremem, ama daha da önemlisi, girmeyeceğim. Evet, bu zor olacak. Ve onu çocuğumun hayatında istemiyorum, ama bunu nasıl halledeceğimi bilmiyorum.”

“Sana fiziksel şiddet uyguladı mı?”

“Hayır. Yani, pek sayılmaz. Bana hiç vurmadı ya da öyle bir şey yapmadı. Ama duygusal ve sözlü şiddet uyguladı. Ve fiziksel şiddet tehdidi de her zaman vardı.”

“Orospu çocuğu,” diye tıslayarak beni bırakıp ellerini yüzünde yukarı aşağı ovuşturdu. “O orospu çocuğu piç kurusu.” Duruşu katıydı ve derin nefesler alıp dizlerini sallayarak kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Tepkisi beklediğimden daha şiddetliydi. “Arkadaşlarının onu öldürmemesine şaşırdım,” diye dişlerini sıkarak söylüyor. “Özellikle Roman. O adam korkutucu.”

Aslında bir köpek yavrusu kadar yufka yürekli olan iri, iri yarı, kurt gözlü, dövmeli, kötü çocuk arkadaşımı düşünerek kıkırdıyorum. “Öldürmek istediler. Özellikle Roman, çünkü evet, o korkutucu olabilir. Ben de Forest’la uğraşmazdım ve o da saldırıya öncülük etmeye hazırdı. Hiçbiri onu sevmezdi. Onların bir şey yapmasına izin vermedim. O buna değmezdi

ve ondan kurtulduğum için o kadar rahatlamıştım ki, sadece mesafe koymak ve bir daha arkamı dönmemek istedim. Onunla uğraşmak ya da bir şey başlatmak istemedim. Benim savaşımı onlar yürütmemeliydi. Bu benim işimdi ve ondan ayrılmakla bunu başardım. Nefes almanın nasıl bir his olduğunu fark etmemiştim çünkü çok uzun süre su altında tutulmuş ve boğulmaya zorlanmıştım."

"Onun hayatını mahvedebileceğimi biliyorsun," diyor, tam olarak şaka yapmıyor. Bana bakmak için dönüyor. "Teknik olarak benim için çalışıyor. Ben onun başhekimiyim, o ise üçüncü sınıf öğrencisi. Hayatını cehenneme çevirebilirim."

Elimi ona doğru uzatıyorum. "Keyfine bak, ama bu işe karışmana ya da benim savaşımı savaşmana gerek yok. Bu benim sorunum."

"İkimiz de berbat durumdayız," diyor tuhaf bir kahkaha atarak. Nefesinden bira kokusu alıyorum, ama sarhoş olup olmadığını anlayamıyorum. Öyle görünmüyor, ama Aston çekingen biridir ve kartlarını kolay kolay açmaz.

"Evet." Yastığa yaslanıp şöminedeki dans eden alevlere bakıyorum. "Kesinlikle öyleyiz."

"Onunla nasıl çalışıyorsun?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Çoğu zaman iş gibi. Tabii dolabıma notlar bırakıp günde birkaç kez beni gördüğünden emin olması dışında. Benden ayrıldığım için bana kızgındı ve surat asıyordu, bu yüzden geçen güne kadar benimle açıkça yüzleşmedi. Doktorlar viziteye çıkıp emirleri elektronik olarak giriyorlar ya da biz sizin için yapıyoruz, bir şeye ihtiyacım olmadıkça sizi rahatsız etmem gerekmiyor, o durumda bile mesaj atabilirim."

"Cesursun. Benden daha cesursun."

"Değilim. Ben, işyerindeki kimsenin bana ne yaptığını bilmesini istemeyen bir korkakım, çünkü o kadar uzun süre orada kaldığım için utanıyorum ve dedikoduların çıkmasını istemiyorum. Ben bir Fritz'im. Biz dedikodulardan vebadan kaçar gibi kaçarız."

"Eski karımı görmekten nefret ediyordum. Kocasını görmekten ise daha da çok nefret ediyordum."

"Seni aile hizmetleriyle başını belaya sokmaya çalışan adam mı?"

Alnına düşen saçlarını geriye itti. "Evet. Zoey'in hayatından çıkmış olmasına üzülmüyorum, ama bir anda bu kadar çok şeyi kaybetmiş olması

. Bununla başa çıkmakta zorlanıyor. Hem de çok. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu hayal kırıklığına uğratıyorum.”

“Onu yüzüstü bırakmıyorsun. O harika bir çocuk, ama seni anlıyorum. Ben, nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir adamın bebeğine hamileyim, sen ise yeni bir işin var ve annesini yeni kaybetmiş, bu yüzden kalbi kırık bir küçük kızın var. Hayat, istediği zaman biraz acımasız olabiliyor.”

“Kesinlikle.”

“Keşke Josh’u hayatımdan silip Zoey’in acısını dindirecek sihirli bir çözüm olsaydı. Bunun için her şeyi verirdim. Hepimiz için.”

“Evet,” diye fısıldadı, dalgın dalgın, ama bir an sonra elleri başının üstüne gitti ve gövdesini çevirerek bana tam olarak döndü. Ama sadece bana bakmıyordu. Gözleri yüzüme kilitlenmişti, ama zihni o kadar hızlı çalışıyordu ki, beni gerçekten görüp görmediğini anlayamıyordum. “Dur. Az önce ne dedin?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Ha? Hangi kısmı? Çok şey söyledim.”

“Hayır. Evet, çok şey söyledin. Ama dedin ki…” Kendini durdurur. “Vay canına, Skylar.”

"Ne?"

"Ya sihirli bir çözüm olsaydı? Josh'un senden uzak durmasını sağlamak ve Zoey'nin acısını dindirmek için yapabileceğimiz bir şey."

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. “Neden bahsediyorsun?”

Kanepeden fırlayıp odada volta atmaya başlar, vücudu ateşin ışığıyla yarı aydınlatılır ve gözlerimi ondan ayıramadığım tuhaf gölgeler oluşturur. Bir saniye sonra, başlangıçta oturduğu karşısındaki koltuğa çöker ve eliyle ağzını kapatır, bakışları yine yüzüme kilitlenir.

“Josh’u başından savmak için yardıma ihtiyacın var.”

"Evet," diyorum yavaşça, kalbim onun konuşma tarzı ve tuhaf davranışları yüzünden hızla çarpmaya başlıyor.

"Zoey için daha fazla istikrar ve tutarlılığa ihtiyacım var." "Tamam..." Diye uzatıyorum kelimeyi.

"Tanrım, ya sarhoşum ya da deliyim, ama bu çok mantıklı. Aslında, bu lanet olasıca harika." Elleriyle yüzünü kapattı ve ellerinin arasına gömülerek güldü.

"Dostum, ne? Bugün yeterince delilik yaşadım. Dramayı ve gerilimi bir kenara bırakmaya ne dersin? Kalbim daha fazlasını kaldıramaz."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve tam önüme gelene kadar kayıyor, bana dokunmuyor ama göz göze gelebileceğimiz kadar yakın. “Skylar, ya evlenirsek?”

Bir an için, ona sadece göz kırpmakla yetinebiliyorum. Çünkü onun bunu söylediğini duymuş olamam. Başka bir kelime olmalı. Evlenmek, telaşlanmak, larried, ki bu bir kelime bile değil.

Otururum ve ona gözlerimi kısarak bakarım. “Üzgünüm. Tamamen halüsinasyon gördüm. Uzun bir gün oldu da. Tekrar eder misin?”

Mavi gözleri çılgın ama odaklanmış. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. “Eğer evlenirsen, Josh seni geri kazanmaya çalışamaz. En fazla, isterse bebeğin babası olabilir ve sen sınırlar koyabilirsin çünkü evli olacaksın, bu da bu konuda mahkemeye gitmen gerekirse daha istikrarlı görünür. Bana güven. Zoey ve eski eşimle bunu yaşadım. Öte yandan, Zoey sana hayran ve seninle konuşuyor, sen de onu anlıyor gibisin.”

“Uhhhh…”

Elleri bana doğru uzanır. “Biliyorum. Bunun çılgınca geldiğini biliyorum, ama beni dinle. Evden taşınmayacaksın. Evli olduğumuz için kalacaksın ve Zoey konusunda bana yardım edeceksin. Ona sevgi, dostluk, istikrar ve çok ihtiyaç duyduğu aile hayatını vereceksin. Ben de sana ve bebeğe güvende kalmanıza yardım etmek için kocan rolünü oynayacağım.”

“Onunla yedi hafta önce ayrıldım, ve sen onun, seninle benim birbirimizi sevdiğimize ve evlenmek istediğimize inanmasını mı bekliyorsun?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Biraz zor, ama birbirimizi hayatımız boyunca tanıyoruz ve ailelerimiz çok yakın. Ayrıca, sen onunla bir araya gelmeden iki yıl önce öpüşmüştük. Önceki bir örnek.”

“Sen avukat değilsin.”

“Ama aramızda bir geçmiş var, Skylar. Şu anda ikimizin de hoşuna gitmeyebilecek bir geçmiş, ama gerekirse bunu kendi lehimize kullanabiliriz.”

Gittikçe coşuyor, kendini kaptırıyor ve bu fikirden neredeyse heyecanlanıyor. Belli ki sarhoş. Öyle olmalı. Ayık

böyle evlenmeyi önermez.

"Belki biraz uyumalısın. Bilirsin, alkolü atmak falan."

"Sarhoş değilim. Bol bol yemekle birlikte iki bira ve iki shot içtim, ayrıca ben uzun boylu ve kaslı bir adamım."

Ona gözlerimi devirdim. Bu adam her zaman çok kendini beğenmiş. “En azından kendini beğenmiş değilsin.”

"Skylar, dikkatini buraya ver ve söylediklerimi dinle. Bence evlenmeliyiz."

"Ama... biz... birbirimizi sevmiyoruz bile."

Gülümsüyor ve bu gülümseme korkutucu derecede güzel ve ürkütücü. “İşte bu yüzden bu çok iyi sonuç verecek. Sözleşmeye dayalı olacak. İş. Aşk değil.”

Bunu kafamda sindirebileceğimden emin değilim. Yine de garip bir şekilde beynimin uzak bir köşesi bunu deniyor ve içimde bir virüs gibi büyüyor. “Yani, şu anki gibi olacağız, ama birbirimize yardım etmek için evleneceğiz?”

"Evet. Aynen öyle."

“Hmm. Vay canına.” Saçlarımı geriye atıp ellerimi başımın arkasına dayıyorum. “Ciddi misin?” Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına dolayarak mesafe yaratıyorum. Şu anda kendimi savunmasız hissediyorum. Hissettiğimi biliyorum. Bu yüzden kendimi net düşünmeye zorlamam gerekiyor. Mantıklı bir şekilde. Ve onun bu çılgın planıyla aslında yardım etmeye çalıştığını düşündüğüm için onu boğmamam gerekiyor.

“Yüzde yüz.”

“Peki ya ailelerimiz?”

Omzunu silkiyor ve kanepeye geri tırmanıyor, aramızda bolca mesafe bırakıyor, ki bunu takdir ediyorum. "Muhtemelen onlara söylemeliyiz. Eninde sonunda öğrenecekler zaten, o zaman dürüst olalım. Gerçeği bilmesini istemediğimiz tek kişi Josh. Zoey'nin evli olduğumuzu bilmemesini tercih ederim ama ona da yalan söylemek istemiyorum, o yüzden bu kısmı çözmemiz gerekecek. Belki ona seninle benim özel arkadaş olduğumuzu ve bunu göstermek için yüzük taktığımızı söyleriz. Sadece bir iki yıl sürer. Bebek doğana ve senin için her şey yoluna girene kadar, Zoey'nin duygusal olarak daha iyi ve daha güvenli bir duruma gelmesine yetecek kadar.”

“Peki ya Micha?”

“Bu gerçek değil. Onun küçük kız kardeşini koruyorum. Nasıl itiraz edebilir ki?”

Haklısın. Tamam. “Peki ya seks?”

Dudaklarının alaycı kıvrımı parmaklarımı ve ayak parmaklarımı karıncalandırdı, ama neyse ki, “Seks yok. Bu çok kötü bir fikir olur ve karmaşıklaşmasına ya da kafa karıştırmasına izin vermeyeceğimiz şeyleri karmaşıklaştırır ve kafa karıştırır. Dışarıda ilişki yok, ve eğer ikimizden biri biriyle tanışırsa, o zaman bunu tartışır ve bir çözüm buluruz.”

“Bence bu sen olacaksın, ben değil. Hamile olan benim. Kendi çocuğu bile değilken kim hamile bir kadınla yatmak ister ki?”

Tanrım, bu çok üzücü. Ama yine de, seksten o kadar da zevk aldığım söylenemez. Ama almak isterim. Eninde sonunda almak isterim. Şu anda bu imkansız gibi görünüyor, ama hey, ben gencim. Hala ateşli, tutkulu, orgazm getirecek seks için vaktim var.

“Dürüst olmak gerekirse, sana iki yıl boyunca seks yapma diyemem. Bu delilik. Ama yaparsan bana bununla övünme ya da benzeri bir şey yapma.”

Bana bir bakış attı, ne anlama geldiğini çözemediğim bir bakış, ama hemen konuyu değiştirerek, “Ne dersin?” diye sordu.

Ateşe bakıyorum, zihnim yokuş yukarı koşarken gaz alevlerinin dansını izliyorum. Garip bir şekilde… ilk içgüdüm evet demek. Çünkü o haklı. Başka bir adamla evlenirsem, Josh beni geri kazanmak için hiçbir şey yapamaz ya da bebek ya da o tür saçmalıklar yüzünden beni kendisiyle kalmam için manipüle edemez. Bunun için hiçbir argümanı olmayacak ve beni o şekilde incitemeyecek. Benim ve bebeğin etrafında, kelimenin tam anlamıyla, bir koruma çemberi olacak. Zoey ile vakit geçirmek ve onun arkadaşı olmak da pek zor bir şey değil. Ona bu süreçte yardım etmek istiyorum. O, eline kötü kartlar dağıtılmış iyi bir çocuk.

Ben bir çocuk hemşiresiyim. Çocuklara yardım etmek benim işim. Yani, bu anlaşmada açıkça kazanan taraf benim. Bu evi seviyorum, Zoey'e bayılıyorum ve bu, onunla zaten yaptığımız şeyden başka bir şey değil.

Ama bu delilik. Onunla *evlenemem*.

Öteki taraf varken olmaz. Aston'la iki yıl boyunca birlikte yaşayacağım, bu süre boyunca kimseyle çıkmayacağım, seks yapmayacağım, hatta dokunulmayacağım ya da öpülmeyeceğim taraf. Bu felakete davetiye çıkarmak gibi. Yalnızlığa ve kalp kırıklığına. Ya bu yüzden ona kin beslemeye başlayacağım ya da...

Böyle düşünemem. Eğer bunu kabul edersem, Aston Hughes'u duygusal olarak mesafeli bir yerden düşünmeliyim. Tanıdık olacağız. Ev arkadaşları. Aynı evde sadece bir arada yaşayan iki insan. Hepsi bu, daha fazlası değil.

Sadece bir hayatımız var. Ve hayat bize oyun oynamayı sever. Bize zor anlar yaşatmayı sever. Bize meydan okumayı, bizi üzmeyi ve açgözlü yapmayı sever. Acımızı sever. Çektiğimiz ıstırabı sever. Ama tüm bunların altında, eğer ötesini görebilirsen, bir ışık vardır. Sevgi vardır. Mutluluk ve kahkaha vardır. Buna inanmak zorundayım. Yaptıklarım ve gördüklerimden dolayı buna inanmak zorundayım.

Buna inanıyorum.

Yani, bu hamilelik beni durduracak bir şey değil. Bu, bana nasıl üstesinden gelebileceğimi ve hayal ettiğimden daha iyi olabileceğimi öğretecek bir şey. Bu bebek için güçlü olacağım. Onun için doğru olanı yapacağım. Ve onu koruyacağım.

Derin bir nefes veriyorum, kalbim beni kanepeye batıran uzuvlarım kadar ağır.

Zaten aşk hayatım kulübün tavan kirişlerinde dans edecek gibi değildi. Hamileyim ve yakında bir bebeğim olacak.

Dur...

Vay canına.

Bunu gerçekten mi düşünüyorum?

15

ASTON

Ona bunu unutmasını söylemeliyim. Sarhoş olduğumu ya da şaka yaptığımı ya da teklifimi geçersiz kılacak herhangi bir şey söylemeliyim. Ama söylemiyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış güzel yüzüne bakmaya devam ediyorum ve bunun yanlış bir karar olmadığına kendimi inandırmaya çalışıyorum. Bunun kesinlikle doğru karar olduğuna.

Zoey'nin hayatında tam da buna ihtiyacı var, bu benim hayatımda istemediğim son kişi olsa bile. Ama bu, bunun aptalca ya da riskli olduğunu değiştirmez. En azından kendimin farkındayım ve bununla birlikte, umarım zihinsel ve fiziksel gemimi güvenli, sakin sulara yönlendirebilirim.

Skylar hamile ve eski sevgilisi bir canavar. Ameliyathanede onunla birlikte olduğum ilk beş dakika içinde onun Skylar için sorun olacağını anladım. Çok agresifti. Bir eski sevgili için fazla sahipleniciydi. Ve ona zarar verdi. Öyle ki Skylar onu terk etti ve çocuğunun babası olmasını istemiyor. Ayrıntıları bilmiyorum ama bu, onun ne tür bir adam olduğunu çok net bir şekilde gösteriyor.

Onun için onu sevmiyorum ve bunun benimle... onunla aramızdaki her ne varsa, hiçbir ilgisi yok. Onun yanına yaklaşmasını istemiyorum. Onun pençelerinin ona tekrar sarılmasını ve onu sadece içine çekmesini değil, aynı zamanda onu benden çalmasını da istemiyorum.

Daha da önemlisi, o da bunu istemiyor ve ondan korkuyor. Belki fiziksel olarak değil, ya da belki korkuyor ama bunu tam olarak belli etmiyor, ama psikolojik olarak ondan korkuyor. Ve bu da en az fiziksel korku kadar dehşet verici olabilir. Biliyorum. Hastalarımda gördüm. Ailelerinde de. Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim.

Ona söylediğim gibi. Umurumda. Gerçekten. Nasıl, neden ya da ne şekilde olduğunu bilmiyorum, ama umurumda.

Eğer bir kız kardeşim olsaydı ve Micha, Josh gibi bir adama karşı ilk savunma hattı olsaydı, onun kız kardeşimi güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmasını isterdim. O benim yardımıma ihtiyaç duyuyor ve ben de ona yardım etmek istiyorum, ama bu süreçte Zoey'i de kurtaracak. Bundan fazlasını isteyemem. Zoey ona hayran ve ona ihtiyaç duyuyor, ben de bunu düşüneceğim.

Başka hiçbir yerde değil.

Skylar daha önce benim için yasak bölge olmasaydı, şimdi bana yaklaşırsam beni sakatlayacak ve öldürecek yaratıklarla dolu karanlık, yasak bir orman haline gelirdi.

Ve bununla birlikte, sanırım biraz zamana ihtiyacım var. Tamamen ayık olmak ve az önce yaptığım şeyi düşünmek için bir an. Bunun hayatımın önümüzdeki birkaç yılı için ne anlama geleceğini düşünmek için. Skylar'dan sadece hayatımızın bir parçası olmasını değil, karım olmasını da istedim. *Karım.* Eski karım bunu hafife alsa bile, benim asla hafife almadığım bir rol.

Evlilik sahte olsun ya da olmasın, asla başka biriyle yatmazdım. Parmağımda bir yüzük ve evde hamile bir karım olurdu. Yani hayır, başka kadınlar olmazdı. Ama bu kadına da sahip olamayacağım için, potansiyel olarak nelerden vazgeçtiğimi ciddi olarak düşünmem gerekiyor.

Derin bir nefes verip ayağa kalktım, şömineye doğru yürüdüm ve kollarımı şömine rafına dayadım; böylece sırtımı Skylar’a dönük halde kendimi oradan sarkıtıp ateşe dalıp gidebiliyordum. Ona bunu yapıp yapmayacağını sorduğumdan beri sessizdi ve birdenbire, onu evet demeye zorlayacak cesaretim kalmamıştı.

Kadınlara karşı hiç motivasyonum yoktu. Evliliğim bittiğinden beri yoktu. O lanet öpücükten beri yoktu. Ama ben bununla pek de barışık değildim. Çok işim olduğunu, Zoey'in tek başına babası olduğumu ve yeni biriyle tanışmaya henüz hazır olmadığımı gibi bahaneleri yuttum.

Şimdi bu daha da uzak, daha da ulaşılmaz görünüyor, ama Skylar'la birlikte yaşayacağım için durum daha da kötü olacak.

"Evet," diyor yumuşak bir sesle, o kadar yumuşak ki neredeyse bir nefes gibi, fısıltı bile değil, ama yine de duyuyorum. Gözlerim kapanıyor ve içim çöküyor. Hiç bu kadar boğucu bir keder ve minnettarlık karışımı hissetmemiştim. Pişmanlık ve rahatlama karışımı.

Yavaşça kendime gelip dönüyorum. Gözleri ateşin yansımasıyla özellikle yeşil ve parıldıyor, omuz uzunluğundaki sarı saçları her tarafa dağılmış. Yüzü şişmiş ve kızarmış, ama tanrım, o kadar güzel ki. Ve lanet olsun! Bu, aklıma gelmemesi gereken bir düşünce.

Şu anda, o şöyle derken...

"Seninle evleneceğim," diye devam ediyor, sesi biraz daha güçlü. "İşler karışacak ve Josh'un buna inanacağını sanmıyorum, ama sanırım inanıp inanmaması pek de önemli değil. Evlilik yasal ve bağlayıcı olacak ve buna karşı çıkamaz. Ailem çılgına dönecek. Bunu biliyorsun. Seninkiler de çıldıracak, ama neyse ki ikisine de aynı anda söyleyebiliriz, böylece birlikte çıldırırlar."

“Öyle olacak. Onlara hamile olduğunu söylememiz gerekecek.”

Ellerine baktı. “Önce bir kadın doğum uzmanına görünmem lazım.” Öksürerek güldü. “Ailemden kimseye de söylememeliyiz. Hamileliğim daha ilerlemeden kimseye söylemek istemiyorum. Bildiğin gibi, ilk üç ayda pek çok şey olabilir.”

“O zamana kadar evlenmeyi beklemek ister misin?”

Bana tekrar bakıyor. “Sen ister misin?”

“Hayır.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup şöminenin yanındaki taşa yaslanıyorum. “Bence ne kadar erken evlenirsek, hamile olduğun için evlendiğimiz izlenimi o kadar az olur. Ve bu, onun sana karşı kullanabileceği bir koz olabilir. İnsanlar bebekten haberdar olmadan evlenirsek, sanki birbirimize o kadar aşığız ki kendimizi kaptırmışız gibi görünür.”

Bunu bir dakika düşünür. “Braelyn bilen tek kişi. Son adet tarihimi ve döngülerimin nasıl işlediğini düşünürsek, sanırım yaklaşık sekiz haftalık hamileyim.”

“Zaten bir sorun yoksa, kadın doğum uzmanı şu anda ultrason yapmaz. Tarama muayenesinde, yaklaşık on iki haftalıkken ultrason yaparlar.”

Kollarını bacaklarına daha sıkı sarar. “Evleneceğiz ve bir kadın doğum uzmanına gideceğim. Hamilelikte bir sorun çıkarsa, mümkün olan en hızlı şekilde boşanırız, ama yine de Zoey’in hayatında kalacağım.”

“Yapmazsın ya...”

“İstiyorum, Aston. Eğer bu, bir süre daha burada yaşamamı ya da onunla düzenli olarak vakit geçirmemi gerektiriyorsa, yaparım. Zoey’in hayatında istikrarlı bir varlık olmak istiyorum. Evlilik kısmı daha çok benim için, bunu sen de biliyorsun.”

Ağırlığımı kaydırıp ellerimi belime koydum. Evliliğin benim için değil, onun için daha önemli olduğu konusunda haklıydı. Ama bebekle ilgili işler yolunda gitmezse, o yine de Zoey’in hayatının bir parçası olmayı teklif ediyordu ve ben de bu konuda üzerime düşeni yapmam gerekiyordu.

“İnsanlara senin için buraya geri taşındığımı söyleyeceğim,” diyorum, bunu daha iyice düşünerek. “Yani iş yerinde. Birkaç yıl önce bir ilişkimiz olduğunu, Josh’tan ayrıldıktan sonra bu ilişkinin yeniden alevlendiğini ve birbirimize aşık olduğumuzu. Bu yüzden Zoey ile bu eve taşındım ve bu yüzden evlendik.”

“Bu işini etkiler mi?”

“Hayır. Nasıl olsun ki? İkimizin işini de etkilemez. Evet, birlikte çalışıyoruz, ama bu yeni bir şey değil ve ben senin işini denetlemiyorum ya da değerlendirmiyorum. Hastanede profesyonel davranacağız.” Dudaklarım titriyor. “Ama artık bana düşmanca davranamazsın. Aslında, benden nefret edemezsin. En azından herkesin önünde.”

“Ama özel hayatımızda hala düşünebilirim, değil mi?” Gülüyor, başını yastığın üstüne bırakıyor ve tavana bakıyor. “Vay canına. Bu çok çılgınca. Neden bunu yaptığını bana tekrar hatırlatır mısın?”

Bu ciddi bir soru. Evet, onu Zoey’in hayatında istiyorum ve evet, bundan elde edeceğim şey bu, ama anlaşmamızın bu kısmını uygulamak için Skylar’la evlenmek zorunda değilim.

“Çünkü Josh’a seninle çıktığımızı ya da nişanlandığımızı söylemek yeterli olmaz, bunu sen de biliyorsun. Onun gibi erkekler için yeterli olmaz. Dediğin gibi, evlilik yasal ve bağlayıcıdır.”

Çenesi düşer ve sabit bakışlarımla göz göze gelir. “Bunu benim için yapmaya razı mısın? Benimle *evlenmeye*? Sahte de olsa, yasal olarak evli kocam olmaya?”

Öyle miyim? Kahretsin. Ama kalbimin şiddetli atışlarına ve içimde kıvranan tedirginliğe rağmen, fiziksel tepkimden daha güçlü başka bir şey, bana daha önce verdiğim hiçbir kararın bu kadar doğru olmadığı bir şekilde, yankılanan bir “Evet” dedirtiyor.

Bunu analiz etmeyeceğim. Ona yardım ediyorum ve buna ihtiyacı var, Zoey'nin de öyle, ve eminim ki aniden titrememin sebebi bu, ama sinirlilikten ya da tereddütlerden değil. Sanki… heyecanlıymışım gibi. Ama bu olamaz.

"Teşekkür ederim. Bu... Bunun ne olduğunu kelimelerle ifade edemiyorum bile."

"Karşılıklı yarar," diyorum, çünkü durum bu. Bir sözleşme. Bir anlaşma.

"Evet. Haklısın. Şey." Dudaklarını yaladı ve saçlarını yüzünden geriye attı. "Yatıp her şeyi biraz daha düşüneceğim. Bence sen de aynısını yapmalısın, ve sabah, ilerlemeye karar verirsek son kararı verip lojistik detayları hallederiz."

Kafamı sallıyorum çünkü söyleyecek sözüm yok. Eğer bana buna ihtiyacı olduğunu söylerse, yapacağımı zaten biliyorum. Tereddüt etmeyeceğim. Sonuçta, bunu ben teklif ettim, ama daha da önemlisi, onun güvenliğinden ve doğmamış bir çocuğun güvenliğinden bahsediyoruz ve ikisini de riske atmayacağım.

Onu burada bırakıp yukarı, Micha'nın yatak odasına çıkıyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Tutduğum nefesimi verip doğruca banyoya gidiyorum, ellerimi lavaboya dayayıp başımı yavaşça kaldırarak aynadaki yansımamı arıyorum.

Az önce Skylar Davenport'a evlenme teklif ettim. Ve o da evet dedi.

Onunla evleneceğim. Peki neden olması gerektiği gibi çıldırmıyorum?

UYUYAMIYORUM. Sanırım bu kimseyi şaşırtmaz. Yatağımda neredeyse hiç vakit geçirmiyorum. Odamda volta atıp, yatak odasının önündeki koridorda dolaşıyorum, içeri girip ona deli olduğumu söylemeli miyim diye tartışıyorum. Çünkü dün gece aklıma korkunç bir şey geldi.

Sadece Skylar'la evlenmekle kalmayacağım, o teknik olarak Zoey'nin üvey annesi olacak. Bu iş bittiğinde, o ilişkiye ne olacak? Zoey'e şimdi mutluluk ve istikrar sağlamak için onu daha fazla keder ve acıya mı maruz bırakıyorum? Ayrıca, Skylar'ın kendi çocuğu olacak. Kendi ailesi. Bizi geride bırakıp

Zoey'i geride bırakacak. Zalim ya da umursamaz olduğu için değil, Zoey onun önceliği olmayacağı için. Yeni bebeği olacak, bunu anlıyorum. Onu bunun için suçlayamayacağım bile.

Onun için olması gereken de bu.

Skylar'la yaşamaya nasıl tepki vereceğim konusunda endişeliydim. Bu evliliğin bana ve hayatıma nasıl bir etkisi olacağı konusunda. Peki ya Zoey?

Ona yalan söyleyemem. Parmağımdaki yüzüğü görecek. Bazen Skylar'ı sadece özel arkadaşım değil, karım olarak çağırmam gerekecek. Bir de bebek var. Zoey'e bebeğin benim olmadığını nasıl açıklayacağım? O bizim değil. Zoey ikisine de aşık olursa ne olacak?

Bu konuda çok fazla değişken var. Çok fazla belirsizlik ve sadece ters gitmekle kalmayıp yüzümüze patlayabilecek şeyler var.

Ama nasıl geri çekileceğim? Geri çekilmeliyim, değil mi?

Kapalı ve sessiz olan Skylar'ın kapısına bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Tamamen boku yedim. Ona evlenme teklif ettim. Kendimi neye bulaştırdım ben?

Kararlı adımlarla odama geri dönüyorum, kapımı kapatıyorum ve yatağıma tırmanıyorum, bacaklarımı yorganın altına sokup başlığa yaslanarak oturuyorum. Telefonum komodinin üzerinde, şarjı tam dolu, fişini çekip kucağıma alıyorum, duvar kağıdım olarak kullandığım Zoey ile benim fotoğrafıma bakıyorum.

Sadece ikimiz dünyaya karşı olacaktık, ama dünya bizim iyi niyetlerimizi umursamıyor. Tavsiyeye ihtiyacım var. Biriyle konuşmam lazım.

Normalde Micha'yı arar ve bu konuyu onunla konuşurdum. O, dikkatle dinleme ve harika tavsiyelerde bulunma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip. Alden ise pek öyle değil. Ama Alden, benim dünyamda Skylar'la doğrudan bağlantısı olmayan tek kişi. Bu yüzden, şafak vakti bile gelmemişken onu arıyorum.

"Selam," diye homurdanıyor telefonda. "Ne oldu?"

"Sana güvenebilir miyim?"

"Ha? Saat kaç lan? Zoey iyi mi?"

Yeğenini düşündüğü için içimden gülümsüyorum ve devam ediyorum. “O gayet iyi. Anne ve babamın yanında. Konuşmam lazım ve

ağzını kapalı tutacağına güvenebilmeliyim.”

Telefondan rastgele, belirsiz sesler geliyor. “Uyandım. Oturuyorum. Lanet olsun dostum, saat daha beşe bile gelmedi. Neler oluyor?” “Söz ver.”

“Söz veriyorum. Bundan asla şüphe etmen gerekmez. Sen benim kardeşimsin. Kanımdan.

Ciddi ve onu seviyorum ama yine de keşke bu Micha olsaydı diyorum. “Skylar, iyi olmayan bir adamdan hamile kaldı ve Zoey, annesini ve üvey babasını kaybetmesinden dolayı TSSB yaşıyor ve bunun sonucunda bağlanma bozukluğu var, bu yüzden Skylar’a evlenme teklif ettim.”

Telefon o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hâlâ hatta olup olmadığını ve tekrar uykuya dalmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Sonunda, “Şey. Bir saniye. Beynim henüz doğru düzgün çalışmıyor. Skylar eski sevgilisinin bebeğine mi hamile?”

“Evet. Onu tanıyor musun?”

“Onu. Sanırım bir kez karşılaşmış olabilirim. Hatırlamıyorum. Ama Roman’ın maçlarından birine gitmiştim ve maçtan sonra ikimiz bir şeyler içmiştik. O gece rakibini yok ederken, Skylar’ın eski sevgilisini hayal ettiğini bana pek de samimi olmayan bir şekilde söylemişti.”

Derin bir nefes veriyorum çünkü, lanet olsun. Roman duygusal bir adam ve onunla Sky’ın deli gibi yakın olduğunu biliyorum. Ama bu… Kahretsin. Şimdi fikrimi değiştirmeyle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti. Bunu onun için yapmalıyım. Skylar’a göz kulak olmazsam Micha beni asla affetmez.

Ama yine de, onun geniş bir insan ağı var, değil mi? Yani, Roman tek başına herkesi korkutmaya yeter. Gözlerimi kapatıyorum.

“Onunla çalışıyorum. Üçüncü sınıfta.” “O zaman ona işkence edebilirsin.”

"Öyle yapmayı planlıyorum. Ama..." Gözlerimi açıp boş boş duvara bakıyorum.

"Kızın ondan hamile. Tamam. Onunla neden evleneceğin kısmını tekrarlar mısın? Çünkü kafam karıştı."

Yerimi değiştirip yatağa kayıyorum, battaniyeyi üzerime daha fazla çekiyorum. “Zoey onu seviyor. Hem de çok. Skylar onunla konuşuyor, sanatla ilgili şeyler falan yapıyor. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama Zoey onunla anında bağ kurdu.”

“Çünkü o Micha’nın kardeşi ve genç bir kadın, ki bu da Zoey’nin Astrid’i kaybettikten sonra hayatında ihtiyacı olan bir şey.”

“Evet. Bu yüzden, Zoey ile benim aramda olmayan bir bağları var.”

“Skylar’la evleneceksin ki o da kalıp çocuğuna yardım etsin, karşılığında da sen onun eski sevgilisini uzak tutmasına yardım edeceksin, öyle mi?” “Tam isabet.”

Dişlerinin arasından ıslık çaldı. “Vay canına dostum. Bu büyük bir istek ve seni ondan çok daha fazla etkiliyor. Ne kadar süre evli kalacaksınız?”

"Sanırım iki yıl."

“Tanrım, Aston. Bu kısa bir süre değil. Skylar’la iki yıl boyunca nasıl evli kalacaksın?”

"Bilmiyorum. Belki daha az sürer." Sesim yükseliyor çünkü o, benim panik içindeki düşüncelerimi bana geri yansıtıyor. "Şu anki gibi olacağız. Birbirini zar zor tolere eden ev arkadaşları gibi."

Telefona derin bir nefes verdi.

“Sen olsan ne yapardın?” diye sordum. “Cidden. Yardıma ihtiyacım var çünkü bunu ona birkaç kadeh içtikten sonra teklif ettim, ama o anda çok akıllıca ve doğru gelmişti. Zoey’nin güvende olmasını ve normal bir ev hayatı yaşamasını istiyorum. Benimle dedesi ve ninesinin arasında gidip gelmek zorunda kalacağı bir hayat değil. Çabalıyorum, ama aynı zamanda yetersiz olabileceğimi kabul edecek kadar da erkekim. Bennett bu akşam, bir ebeveyn olarak yapabileceğim en iyi şeyin gururumu bir kenara bırakıp yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmek olduğunu söyledi. Ben de bunu yapıyorum. Bu gece gerçekten düşündüğüm işimi bırakmak dışında, başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Zoey'nin şu anda ona verebileceğimden fazlasına ihtiyacı var ve Skylar da burada, o da çok yardıma ihtiyacı var. Micha en iyi arkadaşım. Benim için bir kardeş gibi. Tekrar soruyorum, benim yerimde olsan ne yapardın?”

“Ben…” Sesi kesildi. “Sanırım onunla evlenirdim. Bilmiyorum. Böyle bir şeyin aklıma gelip gelmeyeceğinden emin değilim, ama ben sen değilim. Sen her zaman kahramansın. İyi adam. Sen böylesin, o yüzden anlıyorum. Ama ya evlilik iki yıl dolmadan dağılırsa, ya da başka biriyle tanışıp aşık olursan, ya da daha kötüsü, Skylar’a aşık olursan ve o senin yanında olmazsa ya da tam tersi olursa ne olur?”

“O zaman…” Şimdi sıra bende, bulanık gözlerimi ovuştururken sözlerim kesiliyor. “O zaman bilmiyorum. Mahvoldum. Mahvolduk.

bütün bunlar hakkında endişeleniyorum."

"Ama sanırım bu da bir şeydir, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bir kadınla tek gecelik bir ilişki yaşadın ve o hamile kaldı. Onunla çıkıp evlenerek onurlu bir davranış sergiledin, hatta ona aşık oldun bile. Her şey olması gerektiği gibiydi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar. Ama hayat böyle. Öngörülemez. Yani Skylar'la doğru nedenlerle evleneceksin ve tüm olası komplikasyonlara rağmen her şeyin yolunda gitmesini umacaksın."

Kapalı kapıma bakıyorum. "Skylar koridorun yaklaşık üç metre ilerisinde. Şimdi oraya gidip onu uyandırabilir ve unutmasını söyleyebilirim. Yapmam gerekenin bu olduğunu hissediyorum."

"Yapmayacaksın ve yapmayacaksın da. Zoey'e yardım ederse ve sen de onun eski sevgilisi ve bebeği konusunda ona yardım edersen, yapmayacaksın."

"Ama ona yardım ederek neyi riske atıyorum?"

"Umarım hiçbir şeyi, ama potansiyel olarak her şeyi. Risk bu. Ama bunu yapmazsan, Skylar taşınırsa, Zoey bununla başa çıkmakta zorlanırsa ve Skylar eski sevgilisi ve bebeği ile sorunlar yaşarsa, kendini affedebilecek misin?"

Göğsümde bir ağırlık hissedince gözlerimi kapattım. "Hayır. Affedemem. O halde, sanırım evleneceğim."

16

SKYLAR

“Selam.” Pyxis’e gidip ilaçları çıkarmak için uzandığımda Michaela sırtıma hafifçe dokunur. “Bu akşam ne yapıyorsun?”

Kodumu ve hastanın bilgilerini makineye girerken başımı eğik tutuyorum. *Oh, bilirsin, sadece kardeşimin en iyi arkadaşıyla evleniyorum. Tipik bir Cuma günü*. “Önemli bir şey yok,” diye sakin bir sesle cevap veriyorum. “Ya sen?”

Morfin hazırlamaya başlıyorum, şırıngadan şişeye hava basıp pistonunu geri çekiyorum.

Pazar sabahı aşağı indiğimde Aston'ı tezgahın başında oturmuş, bolca kahve içip kararlı bir ifadeyle bakarken buldum. Sonraki iki saati konuşarak, lojistik detayları hallederek ve hatta endişelerimizi tartışarak geçirdik. Sadece üç dört kez kavga ettik, ki bunu bir zafer olarak gördüm.

O zamandan beri onu pek görmedim, o da benden kaçınıyor. Böylesi daha kolay gibi görünüyor.

Ama Pazartesi günü evlilik cüzdanımızı doldurup teslim ettik ve bu akşam saat dört buçukta, belediye binasında bizi evlendirecek bir yargıçla randevumuz var. Alden de geliyor çünkü Aston ona söyledi ve o da söylediği için, Braelyn de benim tarafımda olmak, beni desteklemek ya da lanet olası aklım başıma gelirse kaçmama yardım etmek için geliyor. Planımız, iş bittikten sonra ailelerimize söylemek.

Kafamda bu konuyla ilgili milyonlarca ses olmasını istemedim ve sanırım Aston da aynı şekilde hissediyordu. Evlilik, ikimize de fayda sağlayacak şekilde birlikte verdiğimiz bir karar ve hepsi bu.

Şırıngayı doldurmayı bitirip iğneyi kapatmak üzereyken Michaela bana, "Aston Hughes'a çıkma teklif etmeyi düşünüyordum," diye sataştı.

Kapak elimden fırlayıp yere çarptıktan sonra kayıp gitti ve kapaksız morfin iğnesini neredeyse düşürüyordum. O iğne tam ayağıma saplanacaktı. Neyse ki terlik giyiyordum. Ama bu ne lan?

Elimdeki iğneyi bir silah gibi ona doğru tutarak ona bir bakış attım, sonra da plastik çöp kutusuna attım. Zaten morfini enjekte etmek için iğneyi kullanmıyoruz. Sadece morfini çekmek için kullanıyoruz, sonra da şırıngayı damar yoluna takıp attığımız için iğne de çöpe gidiyor.

"Şey... Cidden mi?" Gülümsemeye çalışıyorum. Soğukkanlı görünmeye çalışıyorum. Başarabileceğimden emin değilim.

Michaela tepkime gülüyor. "Evet. Kötü bir fikir mi?"

“Oh. Hayır. Şaşırdım.” Evet, bu kötü bir fikir. O adam yakında kocam olacak ve şimdi de arkadaşım onunla çıkmak istiyor. Harika.

“O çok yakışıklı. Ve sanırım benden hoşlanıyor.”

Sanki bir kurbağa yutmuşum gibi hissediyorum. "Neden öyle düşünüyorsun?" diye cızırtılı bir sesle soruyorum.

Omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. İçimden öyle geliyor. Bu hafta onun birçok hastasını gördüm ve o hem onlarla hem de benimle fazladan zaman geçiriyor. Dün de omzuma dokundu.”

“Vay canına. İşte somut bir kanıt.”

Kahretsin. Bunu yüksek sesle

söyledim.

“Yani, bu harika. Eğer ondan hoşlanıyorsan.”

Kafasını yana eğiyor. “Hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama sen de ondan hoşlanıyor musun? Garip davranıyorsun.”

“Hayır,” diyorum çabucak. Fazla çabuk. Ondan hoşlanmıyorum, o yüzden o kısım sorun değil. Gerçekten, değil. “Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve…” Kahretsin. Her şeyi mahvediyorum. Josh’un öğrenmesini istediğimiz için, bunu katta çalışanlardan saklamamaya karar vermiştik. Yani, ona, onunla benim bir süredir gizlice bir ilişkimiz olduğunu ve birbirimizi sevdiğimizi söylemek zorundayım.

Kuzenlerim Stone ve Owen bu hastanede çalışıyor. Roman’ın babası olan amcam Luca da öyle, Stone’un babası olan diğer amcam Kaplan da öyle, ve nereye varmak istediğimi anlıyorsunuz. Ailelerimize söylemek zorunda kalacağız, ve söyleyecektik de, ama önce ebeveynlerimize yüz yüze söylemeyi, sonra da haberin yavaş yavaş yayılmasını planlamıştık.

Michaela'ya söylemek, ben hazır olmadan dedikoduların yayılmasına neden olacak.

Yüzük takıp takmayacağımı bile bilmiyordum ama Aston bunun çok önemli olduğunu düşündü. Yüzükleri o alıyor. Buna dayanamam. Zaten bu durumu zar zor idare ediyorum.

Ama Michaela ve ben arkadaşız ve bu yalanın hayatımın her alanına nasıl sızacağını hiç düşünmemiştim. Ya da onun müstakbel kocamla çıkmak isteyeceğini.

"Aslında, mesele şu ki..."

"Hey, bir saniyen var mı?" Josh, birdenbire ortaya çıkıp sözümü keserek soruyor.

"Hayır," diyorum ona. "Hastama morfin vermem gerekiyor."

Michaela ona gülümser. "Josh, tam zamanında geldin. Sekiz numaralı odadaki hastam için bana yardım eder misin?"

“Hayır. O benim hastam değil. Dr. Pislik’e sor. O onun hastası.” “Dr. Pislik’e soruyorum zaten.”

Kıkırdayarak gülüyorum ve arkadaşımla beşlik çakıyorum, çünkü bunu kesinlikle hak ediyor, sonra da ikisinin yanından geçip gidiyorum. Michaela ile konuşmak için zaman bulmam gerekecek, ama şimdi değil.

“Sonra görüşürüz,” diyorum ona. “Az önce konuştuğumuz şey hakkında söyleyeceklerim var.” Bana onaylayarak el sallıyor ve ben arkamı dönmeden doğrudan hastama doğru gidiyorum.

Ama Josh olduğu için, hemen yanımda, çok yakın yürüyor. Kolonyasının kokusu, zaten zayıf ve bitkin olan midemi altüst ediyor, ve bu iyi bir şekilde değil.

"Bütün hafta benden kaçıyordun. Bunu daha ne kadar sürdüreceğiz? Sana verdiğim notları aldın mı?"

Evet. Aldım. Ve her zamanki gibi çöpe attım.

"*Beni ara*", *"konuşmamız lazım*", "*seni özledim*", "*seni seviyorum*" ya da "*gel beni bul*" gibi şeyler. Asla "*canavar gibi davrandığım* için *özür dilerim*", *"değişeceğim*" ya da *"sen haklıydın, ben hatalıydım*" gibi şeyler değil. Zaten bunun bir önemi de yok. Bana İsa'yı bulduğunu, hayati önem taşıyan terapisini alırken bir hayvan barınağında gönüllü çalıştığını söylese bile, yine de ona geri dönmezdim.

"Anladım." Ona yan gözle baktım. "Peki neyi ne kadar süreyle yapacağız?"

"Ayrılıktan mı?"

"Sonsuza kadar mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum.

Kolumu tutup beni durdurur, sonra iki hasta odası arasındaki bir köşeye çeker. Kolumu sıkıca kavrar, parmakları derime batarken yüzümü yakından inceler. “Bunu söyleme. Bir daha bana bunu söyleme.”

Kolumu çekmeye çalışıyorum. "Bırak beni."

"Asla," diyor, aramıza girerek, yüzünde ciddi ve kararlı bir ifadeyle. "Asla. Seni asla bırakmayacağım. Yapamam. Denedim, ama imkansız. Bunu anlamıyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor ve kendimi korumak için şırınganın bulunduğu pembe leğeni karnımı örtecek şekilde aşağı indiriyorum. “Bitti. Bunu kabullenmeyi öğrenmelisin.”

“Ama bitmedi ve ben kabullenmeyeceğim. Ben senin erkek arkadaşınım. Ben ve başkası değil.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Şımarık, zengin kızın öfke nöbetlerine göz yumuyordum çünkü aramızdaki ilişkiyi tam olarak kavramak ve duygusal saçmalıklarını atlatmak için zamana ve alana ihtiyacın olduğunu düşünüyordum, ama gerçek şu ki, sabrım tükeniyor. Beni telefonundan engellemeyi kaldır.”

“Hayır.”

Ayak parmaklarımız birbirine değene kadar bana doğru adım attı ve yüzü benimkinden birkaç santim uzaklıkta kaldı. Sesi alçaldı, tehditkar bir hal aldı. “Telefonundan beni engellemeyi kaldır, Skylar. Tabii kardeşinin evine gelmemi ya da hastalarından hastalarına kadar seni takip etmemi istemiyorsan.”

Tanrım. Zoey varken eve gelmesi düşüncesi beni son derece korkutuyor.

“Yap şunu, Skylar.”

“Bunu hastama götürmem gerek. Acı çekiyor.”

“Peki. Seninle geliyorum. Sonra beni engellemeyi kaldırırken yanında duracağım. Seninle konuşabilmem için bir yol bulmam lazım, nasıl yapacağıma karar vermek sana kalmış.”

Ona karşı direniyorum ama nafile. Bir kolumu tutuyor, diğer elinde ise içinde şırınga olan bir leğen var. “Hayır. Hayır dedim. Biz

ayrıldık ve beni rahat bırakmanı istiyorum.”

Sesi ölümcül derecede soğuk ve durgunlaşırken, kolumu tutuşu morartacak kadar sıkıydı. “Ve az önce sana söyledim, bu asla olmayacak.”

“Dr. Wesley,” arkasında keskin bir ses duyulur. “Hemen Skylar’dan elini çek.”

Josh'un yüzü sertleşir, gözleri kısılır, ama beni bırakır ve Aston'a dönerek bakar.

"Bu sizi ilgilendirmez, Dr. Hughes. Bu, Skylar ile benim aramda özel bir konuşma."

“Hastanenin ortasında değil, değil, ve benim nöbetimdeyken de değil. Zaten iki kez çağrıldın. Şimdi onları görmezden geldiğin için seni bulmak için buraya gelmek zorunda kaldım. Yapmaman gereken bir şeydi. Tüm hafta sonu stajyerinle birlikte temizlik görevindesin. Seninle bir daha böyle bir konuşma yapmak zorunda kalırsam, bir ay boyunca ameliyathaneye adımını atamayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Josh ateş püskürüyor, ama şu anda Aston'un yanında sönük kalıyor. Hayatımda bu kadar kontrollü bir öfke görmemiştim. Ama o sakin, Josh ise tam tersi.

Josh bana dönüyor. “Bu konuşma bitmedi.”

Aston’a tek kelime etmeden öfkeyle uzaklaşıyor ve ben de tuttuğum nefesimi bırakıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Zaten titriyorum.

Aston, yalnız olduğumuzdan emin olmak için sağa sola bakıyor ve sonra bana dokunmadan yanıma yaklaşıyor. “İyi misin?”

"Harika."

Aston beni inceliyor, ama yüzündeki ifade yumuşamıyor. "Saat beşe kadar evlenmiş ve güvende olacaksın."

“Onu durdurabilir mi bilmiyorum.” Peki ya bebek ne olacak? Onun bunu bilmesini istemiyorum. Belki de hiç bilmemesi daha iyi.

“Hey. Her şey yoluna girecek. Bir çözüm bulacağız. Bulacağız.”

Yavaşça başımı salladım. Evli olsun ya da olmasın, bu onun sorunu değildi. Bunu çözmek benim görevimdi ve çözecektim. “Michaela sana çıkma teklif etmek istiyor.”

Konu değişince dudakları inceldi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ona söyledin mi?”

“Onunla çıkıp, işlerin nasıl gelişeceğini görmek ister misin?” “Hayır. Onunla ilgilenmiyorum. Soruma cevap ver.”

“Josh geldiği için ona söyleme fırsatım olmadı. Ama söylediğimde işler karmaşıklaşacak.”

Omuzlarını silkti. “Ya da belki senin adına sevinir.”

“Bir adamın çocuğuna hamile olduğum ve bu yüzden başka biriyle evlendiğim mi?” diye alaycı bir şekilde sordum.

"Bunu tam olarak böyle ifade etmen doğru mu bilmiyorum. Belki de ona, iki yıldır gizlice bana takıntılı olduğunu ama bir şey söylemeye çok korktuğunu söylemeyi dene."

“Ha!” diye yüksek sesle kahkaha attım. Sinirlerim beni mahvediyor. “Ya da belki de takıntılı olan sensin.”

Dudakları seğirdi. “Belki. İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim, Dr. Hughes. Göründüğümden daha dayanıklıyım.”

“Buna inanıyorum.” Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Git hastana bak, sonra görüşürüz. Ama bana ihtiyacın olursa, çağrı gönder. Dr. Wesley’i buradan uzak tutacağım.”

Bunun üzerine işine dönmek için uzaklaşır, ben de aynısını yaparım. Ama Aston'la evlenmek konusunda şüphelerim varsa, artık yoklar.

BRAELYN’İN JİPİ hastanenin tam önüne yanaştı ve ben de içine bindim. Vardiyam sırasında Josh’u ya da Aston’ı bir daha görmedim ve işler o kadar yoğunlaştı ki, Michaela ile konuşma fırsatım olmadı. Pazartesi günü ona söyleyeceğim ve açıklayacağım… Ona ne açıklayacağımı bilmiyorum. Ona gerçeği söylemeyeceğim. Michaela benim arkadaşım, ama en yakın çevremde değil ve bir Fritz olarak, küçük yaştan itibaren güven ve sırlarımız konusunda dikkatli olmamız öğretilir.

İnsanlar bizi hedef alır. Bizi sömürmeyi severler. Ve kuzu kılığına girmiş kurtlar olabilirler, ama onun öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de, bu sırrın ortalıkta dolaşmasını ya da fısıldanmasını istemiyorum.

"Merhaba, tatlım. Bu güzel kış gününde nasıl hissediyorsun?"

Neşeli arkadaşıma sabırsız bir bakış atıyorum. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Jeep'i vitese takıp yola çıkar. "Sadece ortamı olabildiğince neşeli tutmaya çalışıyorum. Bundan sonra seni sarhoş edemeyeceğim için çok yazık."

“Bana mı söylüyorsun. Bir içkiye ihtiyacım olduğu bir an varsa, o da şimdidir.”

“Onun yerine, North End’de harika bir İtalyan yemeği yiyip ardından pasta yiyerek yetinmek zorundayız.”

Bugün pek bir şey yemediğim için neredeyse inleyecektim. Sabah bulantım vardı ama yemek yememe engel olan asıl sebep sinirlerimdi. Acılı makarna ve cannoli düşüncesi bu durumu atlatmam için yeterli olabilir.

"Bunu yaptığım için deli miyim?"

“Hayır. Bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir çocuğun zorlu dönemini atlatmasına yardım etmek ve sen de kendi çocuğunu büyütürken sana destek olmak için. Hepsi bu kadar ve sen de böyle düşünmelisin.”

Başımı sallıyorum. Haklı.

“Eşyalarını evime getirdim, her şey hazır.”

İç çekip pencereye ve bizi çevreleyen Boston trafiğine dönüyorum. “Bunun için giyinmek tuhaf geliyor.”

"Operasyon önlüğüyle gidemezsin. Bu iğrenç olur. Ayrıca, beyaz giyiyor da değilsin."

“Hayır,” diye onaylıyorum. Pembe giyiyorum, ki geriye dönüp bakınca, keşke giymeseydim diyorum. Pembe en sevdiğim renk ve onu giyerek kendimi güçlü, güzel ve özgüvenli hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama kendimi hep pembe bir gelinlikle evlenirken hayal etmiştim ve şimdi bunu mahvettiğimden korkuyorum.

Braelyn beni dairesine götürüyor, ben de sessizce duş alıp üstümü değiştiriyorum. Saçımı yapıyor, sarı buklelerimi kıvırıyor ve parmaklarım titrediğinde makyajımı yapmama yardım ediyor.

"Çöp torbası giymeliydim."

O, kırılmış bir şekilde nefesini tutar. “Asla. Sen bir Fritz’sin. Benim senin kadar param yok. Ailenin şöhreti yok. Ve şu anda mücadele ettiğin tüm o duygusal saçmalıkları bilmiyorum. Ama bir Hughes’la evleniyorsun ve fotoğraflar sonunda sosyal medyaya sızdığında, düğün gününde mutlu ve aşık bir tanrıça gibi görünmen gerekiyor.”

Başımın arkasına bir spiral bukle daha düşerken aynadaki yansımamı izliyorum. “Josh bugün beni tehdit etti. Onu engellemeyi kaldırmamı istedi, yoksa evime gelmeye ya da hastanede beni daha fazla takip etmeye başlayacağını söyledi. İkincisini yapmadı. Kuzenlerim ve amcalarım orada çalışıyor, o da asistan doktor. Aptal değil. Bu kendini koruma içgüdüsü. Ama o... dengesizdi. Bilmiyorum. Sanki Aston hastaneye geldiği andan itibaren içinde bir düğme basılmış gibi. Beni... yine korkuttu.”

Braelyn aynadan bana bakıyor, sessizce bekliyor.

“Öğrendiğimden beri düşünüyorum da…” Ellerime bakıyorum. “Ona bunun onunkisi olduğunu söylemezsem korkunç bir insan mı olurum?”

Braelyn, sanki çok önemli bir soru sormamışım gibi saçımı yapmaya devam ediyor. “Bilmiyorum. Senin yerinde olsam ona söyler miydim, emin değilim. Belki kulağa kötü geliyor, ama bana göre güvenli bir seçenek. O da sorgulayabilir ve babalık testi isteyebilir. Buna hazırlıklı olman gerekir. Senin paran var. Çok paran var. Ve bu kasabada adın çok iyi. Eğer yalan söylersen ya da ondan saklarsan, gerçek ortaya çıkarsa durum pek de iyi görünmeyebilir. Ama ben olsam, onun bilmesini ya da çocuğum üzerinde herhangi bir hakkı olmasını istemezdim. O tehlikeli. O yıkıcı. O bencil, korkutucu ve güvenli değil. O hiç de güvenli değil, Skylar. Bana çocuğunun babası olmadığını söylersen, bu konuda sonuna kadar mücadele ederim. Ayrıca, evleneceksin ve bunu onaylasan da onaylamasan da bebek Aston'a benzeyecek. Bu konuyu ailenle de konuşabilirsin. Anne babanla.”

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ellerime bakmaya devam ediyorum. “Biliyorum ve öyle yapacağım. Ondan ayrıldıktan sonra herkese söylemek zordu, ama söyledim çünkü bilmeleri önemliydi. Fritze’ler her zaman mükemmel gösterilir. Boston’u yöneten ünlü milyarderler. Yüzlerimiz ve sırlarımız milyonlarca kez magazin dergilerine manşet oldu ve bu yüzden ailem çok temkinli ve dünyaya nasıl göründüğümüzün farkında. Böyle bir aileden geliyorsan ve kendini mükemmel olmaktan uzak hissediyorsan, bunu konuşmak zor. Hayatım boyunca olduğu gibi, başkalarının beni parçalayıp alay etmeleri için sırlarımın ortaya çıkmasını hiç istemedim.”

“Biliyorum. Ama bu durum farklı.”

Öyle olduğunu bildiğim için yutkunup başımı sallıyorum. “Böyle sorunları çözebilecek birini tanıyor musun?”

“Evet,” diyor. “Tanıyorum.”

Ben de tanıyorum. Roman ve Forest, çok karanlık yerlerde bulunan insanlarla arkadaş. Sonuç olarak, Josh babalığı reddetmeye çalışsa bile bebeğin ondan olduğunu asla bilmeyeceği şekilde bu sorunu çözebilecek insanlar tanıyorum. Sadece bu konuda ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu belirlemem gerekiyor.

“Annemin şiddet uygulayan bir üvey babası vardı,” diyor. “O… şey, annem bu konudan bahsetmez. Ama bence—aslında biliyorum ki, bir erkeğin asla bir çocuğun babası olmaması için belirli nedenler vardır, özellikle de o çocuğun annesine zarar veriyorsa.”

Gözümden bir damla yaş düşer, ama başka damla akmaz. “Bugün benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.”

“Aşk ve aile için değilse, ne için?”

“Şampanya içme zamanı geldi.”

Gülüyor. “Ama onun yerine, bir güzellik kraliçesi gibi görünmeye ne dersin?”

“Küçük ördek yavrusu değil mi?”

Kaşlarını çatıyor ve ciddileşiyor. “Bebeğim, sen hiç öyle olmadın. Onlar her zaman kendilerini güvensiz hisseden çocuklardı, senden korkuyorlardı ve seni aşağı çekerek kendilerini olduğundan daha büyük hissettiklerini sanıyorlardı. Sen her zaman onlardan daha parlaktın ve hâlâ öylesin.”

Bu sözlerimle bir damla daha gözyaşı düşer.

“Her zaman öyle.” “Evet. Sonunda bunu anladığın için çok mutluyum.”

Burnumu çekiyorum. “Keşke bunu daha önce fark etseydim. Hepiniz bana söylediğinizde buna inansaydım. O zaman belki Josh’la bu kadar uzun süre birlikte kalmazdım ve şimdi burada, hamile ve Aston’la evlenmek üzere olmazdım.”

“Zamanda geriye dönmek yok. Sadece geçmişimizden ders aldıktan sonra ileriye doğru ilerlemek var.”

"Seni seviyorum."

"Ben de."

Braelyn saçlarıma dönmeden önce bana göz kırpıyor. İş bittiğinde, topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Öldürücü topuklu ayakkabılar. 14 santimlik canavarlar.

Aston Hughes ile evlenmeye hazırım. Ne olursa olsun.

17

ASTON

“Micha’ya ulaşabildin mi?” diye soruyor Alden, bana takım elbise ceketimi uzatırken.

Aldığım yüzükler cebimde delik açıyor ve Skylar için aldıklarımla biraz abartmış olabileceğimi düşünüyorum.

"Hayır. Birbirimizi arayıp duruyoruz. Bu, ona mesaj atabileceğim türden bir şey değil."

“Neden Skylar’a onunla konuşmasını söylemiyorsun?”

Kravatımı düzeltiyorum, ama hemen çözüp yeniden başlıyorum. “Çünkü bunu benden gelmesi gerekiyor.”

“Ona ne söyleyeceksin ki?”

Aynanın yansımasında Alden'ı görüyorum, şu anda bana on bin tane aptalca soru sorduğu için sinirleniyorum. En azından burada yalnızız, Belediye Binası bugün için neredeyse kapandı.

“Ne demek istiyorsun? Ona kız kardeşiyle evlendiğimi söyleyeceğim ve umarım Sudan’dan buraya gelip beni dövmez.”

“Neden kıçını tekmelesin ki? Skylar’a yardım ediyorsun ve onu hamile bırakan sen değilsin.”

"Biliyorum." Lanet olası kravat. Tekrar düzeltiyorum ama yine de bok gibi bok gibi görünüyor. "O zaman endişelenecek bir şeyin yok, tabii ki..."

"Yoksa ne?" diye bağırıyorum. "Ve neden bu lanet kravatı düzeltemiyorum?”

"Kahretsin dostum. Ondan hoşlanıyorsun," dedi, sesi yükseliyordu.

"Ne?" Buna neredeyse gülecektim. Neredeyse. "Kafan güzel."

Düzeltir ve arkamdan yansımama baktığını hissedebilirim. “Hoşlanıyorsun. Yoksa neden böyle olasın ki? Sen tanıdığım en kontrollü, baskı altında her zaman sakin kalan adamsın. Sen

çocuk travma cerrahısın. Asla soğukkanlılığını ya da kontrolünü kaybetmezsin, ama şu anda tam da bunu yapıyorsun."

Kravatla uğraşıyorum, her çevirdiğimde ve düğüm attığımda ipek ellerimi yakıyormuş gibi geliyor. "Bir amacın mı var, yoksa sadece pislik mi davranıyorsun?"

"Bana kendin söyledin, evlilik dışı ilişkiler yaşayabileceğini. Evliliğin gerçek olmadığını. Zoey için endişelendiğini ve tüm bunlara nasıl tepki vereceğini merak ettiğini biliyorum, ama mesele bundan ibaret değil. Skylar'dan hoşlanıyorsun. Ona karşı bir şeyler hissediyorsun."

Sinirleniyorum.

"Hayır, yok."

"Olamaz."

Ellerim lavabonun kenarlarına düşer ve öfke tenimi kaplarken porseleni sıkıca kavrarım. "Biliyorum."

"Ama sen bunu bilmiyorsun, çünkü kafan karışık

ve perişan durumdasın." Homurdandım.

"Belki de aşık olduğun kadınla evlenmek o kadar da kötü bir şey değildir. Onu sana aşık olmaya ikna edebilirsin ve ikiniz de sonsuza kadar mutlu yaşarsınız."

Acı bir şekilde gülüyorum. "Tabii. Çünkü bunu ilk denediğimde benim için çok iyi sonuç vermişti. Şimdi bir aşk romanında mıyız?"

"Hayır mı? Ayrıca ona aşık olduğunu da inkar etmedin."

Boynumdaki kravatı koparıp, gereğinden fazla bir güçle çöp kutusuna atıyorum ve ona dönüp bakıyorum. Adliye binasının tuvaletinde düğünüm için hazırlanıyorum. Ne halt ediyorum ben? Üstüne üstlük, bu saçmalıkları dinlemek zorunda mıyım?

O pislik kardeşime dik dik bakıyorum. "Ona aşık olmuyorum. Aramızda öyle bir şey yok."

"O zaman onu zeki bulmuyorsun. Ya da komik. Kesinlikle güzel de değil. Sebep bu olmalı. Yani, vücudunun her yeri kıvrımlı. Belki de kıvrımlı kadınlardan hoşlanmıyorsundur."

"Kapa çeneni. Onun hakkında böyle konuşma." Ona anlamlı bir bakış attım ve lavaboya döndüm, federal bir binada kardeşimi boğazlamamak için kendimi tutmak için lavaboya tekrar tutundum.

O ise hiç aldırış etmeden kollarını kavuşturup, bir pislik gibi tırnaklarını karıştırıyor. "Yani… sence o güzel *değil* mi?"

Ona gözlerimi devirdim. “Onun güzel olduğunu biliyorsun, o yüzden saçmalamayı kes.

Bu konuda beni kışkırtmayı bırak.”

Bir anlığına ciddileşti. “Bebek senin olmadığı için mi?”

"Hayır. Umurumda değil." Bu sözler, hiç düşünmeden ağzımdan çıkıyor ve Alden hemen üzerine atlıyor.

"Vay anasını, dostum." Zıplamaya başlar ve altıncı sınıf öğrencisi gibi beni işaret eder. "Ondan hoşlanıyorsun."

Arkamı dönüp yumruklarımı sıkıyorum ve her saniye daha da sinirleniyorum. “Sevmiyorum. Sürekli kavga ediyoruz. Tam bir baş belası. Hiç medeni ya da dostça bir konuşma yaptığımızı sanmıyorum. Beni delirtiyor.”

Kaşları havaya kalkıyor. “Sana bunları mı yapıyor? Seni delirtiyor mu?”

“Evet!” diye vurguluyorum.

"Oh. Öyleyse. Farkında değildim. Bu durumda, onunla evlen. Eğer sana böyle hissettiriyorsa, ondan hoşlanma tehlikesi kesinlikle yok."

Onun alaycı tavrından nefret ediyorum.

“Hiç yardımcı olmuyorsun. O, Micha’nın küçük kız kardeşi ve başka bir adamın çocuğuna hamile, ben ise tarif edilemez bir travma yaşamış küçük bir kızı olan bekar bir babayım. Daha önce o çirkin yoldan geçtiğimi ve bunun beni mahvettiğini söylememe gerek yok.”

Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. “Peki. Haklısın. Özür dilerim. Hadi gidip evlenelim. Sana biraz zaman vereceğim ve yargıçla her şeyin hazır olduğundan emin olacağım.”

Alden ayrılır ve keşke kravatımı atmasaydım diyorum. Avuç içlerim terliyor ve kalbim deli gibi atıyor. Şu anda eksik olan tek şey, takım elbisemin üzerine sıçrayan Eminem’in annesinin spagettisi. Neden bu kadar gerginim? Mantıklı değil. Alden’ın dediği gibi, ben her zaman sakinimdir. Her zaman kontrol bende. Hiçbir şey beni sarsamaz.

Bu öğleden sonra, Josh onu köşeye sıkıştırdığında, tam o anda, salonun ortasında Skylar’ı kollarıma almaya hazırdım. Ona Skylar’ın benimle evleneceğini söylemek ve onu parça parça etmeden önce, Skylar’ın onun değil benim olacağını anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istedim.

Sonuçta, bunu bu yüzden yapıyoruz. Josh, doğru olmasa bile tüm bunları düşünsün diye.

Cebimden kutuyu çıkarıp açıyorum. İki yüzük bana parıldıyor. Biri, her iki yanında iki elmasla çevrili beş karatlık oval bir elmas. Tıp fakültesinden daha pahalıya mal oldu ama bu Skylar Fritz Davenport ve ben Aston Hughes'um; eğer gerçek gibi görünmesini istiyorsak, ona alacağım yüzük budur. Diğeri ise nişan yüzüğünün yanına mükemmel uyum sağlayacak elmas sonsuzluk yüzüğü.

Kutunun kapağını kapatıyorum, kendime son bir kez hızlıca bakıyorum ve tuvaletten çıkıyorum, ama koridorun sonunda Braelyn'le konuşan Skylar'ı görünce aniden duruyorum. Skylar, dolgun göğüslerini, ince belini ve kıvrımlı kalçalarını saran, dizlerinin hemen üstünde biten soluk pembe uzun kollu bir elbise giyiyor. Ama bu açıdan, arkada oldukça yukarıya çıkan bir yırtmaç olduğunu ve omuz bıçaklarının arasında beliren üçgen bir kesik olduğunu görebiliyorum. Ayakkabıları da aynı pembe renkte ve kısa bacaklarını sonsuza kadar uzuyormuş gibi gösteren çok yüksek topuklu.

O, ağırbaşlı ama seksi. Alaycı, baştan çıkarıcı, lezzetli küçük bir siren.

Bir de saçları var. Bir tarafa tutturulmuş, omuzlarının hemen altında biten, ipeksi, canlı dalgalı açık altın rengi saçları, elbisesinin arkasındaki detayları görebilmenizi sağlıyor. Makyajı hafif ve ışıltılı, ve lanet olsun. Kahretsin. O, ona dediğim her yönüyle bir kuğu. Güzel, zarif ve nefesimi kesiyor.

Tanrım. Neye razı oldum ben?

Bir dakika sonra, ellerini tutmam, gözlerine bakmam ve ölüm bizi ayırana kadar onu seveceğimi ve onurlandıracağımı söylemem gerekecek. Sonra onu öpmem gerekecek. Ama bu, ondan istediğim türden bir öpücük olmayacak. Göstermelik ve kibar olacak. Kayıtsız.

Ellerim saçlarında, ağzım onunkini yutarcasına öpmeyeceğim. Onu kendime çekip, onu ilk öptüğüm zamanki gibi ona sarılmayacağım. Daha fazlasının vaadiyle onu tatmayacağım.

Ne kadar da aptalım.

Bu yüzden geçen hafta sonu o adamla gittiğinde bu kadar dağılmıştım. Bu yüzden Josh, ameliyathanemde bana meydan okumadan önce onu ilk gördüğüm anda nefret etmiştim. Bu yüzden iki yıl önce dudaklarım onunkilerle birleştiğinden beri başka bir kadına neredeyse hiç bakmadım ya da düşünmedim.

İki yıl önce tek bir öpücük. Lanet olası tek bir öpücüktü ve iki yıl önceydi. Skylar'dan hoşlanmıyorum bile. Genç ve şımarık, ve onda beni bu şekilde etkileyecek hiçbir şey yok.

Ne olduğunu bilmiyorum ve açıklayamıyorum.

Eski sevgilimle ilgili keder, kayıp ve acı olduğunu sanmıştım. Yalnızlık, belki biraz depresyon, can sıkıntısı ve hayal kırıklığı olduğunu sanmıştım. Skylar olduğunu bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Kafama vurup göğsüme çarpan bu tür korkunç ayrıntıları bilmiyordum.

Çünkü şu anda ona böyle baktığımda ve sonra onunla evlenmeyi düşündüğümde, yani bunun pratik yönlerini düşündüğümde, nabzım hızlanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve aptal sikim sertleşiyor. Evlenmek üzere olduğum kadına bakmaktan sertleşiyorum. Onu öpmeyi, parmağına yüzüğümü takmayı ve ona karım diyebilmeyi düşünmekten.

Sertleşiyorum. Lanet olsun.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum çünkü ona karşı sertleşemiyorum. Onu sahiplenici bir gururla karım olarak adlandırmak istemiyorum. Ve dudaklarının benimkilerle birleşmesini ya da altımda yatan o seksi vücudu arzulayamıyorum.

Elimi pürüzsüz, sıkılmış çenem üzerinde gezdiriyorum. İki yıl. Onunla çevriliyken hiçbir şeyin olmadığı iki yıl olacak. O benim bebeğim değil ve o benden hoşlanmıyor bile, bu ikisi de caydırıcı olması için yeterli olmalı, ama değil.

Bebeğin benim olmaması umurumda değil. Beni sevmemesi hoşuma gidiyor.

Alden'ın buradaki küçük tören odasından çıktığını görüyorum ve beni görünce duruyor, gözleri endişeyle açılıyor, sonra yavaşça odanın diğer ucundaki Skylar'a kayıyor, o ise bizi hâlâ fark etmemiş. Kendi zihinsel kriziyle meşgul, benim şu anda yaşadığımdan çok farklı bir krizle.

Neden bana bunları söylemek zorunda kaldı ki? Söylemeseydi, şimdi böyle hisseder miydim? Bana sempatik bir ifadeyle ve dudaklarını büzerek dönüyor. İşte bu. Bu, sevinçten şişkinlik ya da kibir değil. Neredeyse acıyarak bakıyor. Sanki anlıyor gibi, belki de anlıyordur. Skylar'ın kuzeni Keegan'a aşıktı ve şimdi Keegan başka biriyle evli.

Ama haklıydı. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine karşı bir şeyler hissediyorum.

Onunla evlenmek üzereyim. Ve o benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Bu son düşünceyle sırtımı dikleştirip banyodan çıkıyorum. Ayakkabılarım yere vuruyor ve o bunu duyuyor çünkü başını bana doğru çeviriyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda iri iri açılıyor.

"Merhaba," diye ona ve Braelyn'e selam veriyorum. "Çok güzelsin. Hazır mısın?"

Bana yavaşça, uzun uzun göz kırpıyor. Muhtemelen ses tonum düz ve duygusuz olduğu için.

"Evet. Hazırım."

"Harika. Sana bunu aldım." Kutuyu çıkarır, açar ve ona elmas yüzüğü uzatırım. Yüzüğü parmağına takmam ve kesinlikle tek diz çöküp evlenme teklif etmem. Bunu zaten az çok yaptım.

Yüzüğü incelerken yutkunur. "Bu ne için?"

"Sen bir Fritz'sin, ben de bir Hughes'um. Bunun olabildiğince gerçekçi görünmesini istiyoruz."

Hızlıca başını sallayarak, yüzüğü sağ eline taktı, çünkü sol eline evlilik yüzüğünü takacağım.

"Çok güzel."

"Lanet olsun, muhteşem." Braelyn dişlerinin arasından ıslık çalar. "Zevkin harika ve çok şık görünüyorsun. Ben de güzelim, fark ettiğin için teşekkürler, Alden ise, şey, Alden gibi görünüyor, yani daha iyi olabilirdi."

"Hey!" diye tersledi, ama sesinde öfke yoktu. Gerginliği yatıştırmaya çalışıyorlardı ve bunu takdir ettim.

Skylar'a dirseğimi uzatıyorum, o da küçük elini dirseğime geçirip ön koluma tutunuyor, elmasım bana doğru parıldıyor.

"Bu fazla," diye fısıldadı. "Zaten fazlasını yapıyorsun."

İki nedenden dolayı cevap vermiyorum. Birincisi, buna söyleyecek hiçbir şeyim yok. İkincisi, artık tören salonundayız ve siyah pelerinli yargıç sıcak, dostça bir gülümsemeyle bizi bekliyor.

"İyi akşamlar. Hoş geldiniz. İkiniz de biraz gergin olsanız da mutlu görünüyorsunuz."

Hafifçe kıkırdıyorum, Skylar da aynısını yapıyor. Ona bakıp eğilip yanağına öpücük konduruyorum, ama daha da önemlisi, kulağına fısıldıyorum. “Bu gerçek gibi görünmeli. Beni seviyormuş gibi davran ve önümüzdeki on dakika boyunca benimle tartışmamaya çalış.” Kendime tutunmak için küçük bir işkence olarak hafifçe nefes alıyorum ve yargıcı selamlarken ondan uzaklaşıp onu bırakıyorum.

“İkiniz de buraya gelin.” Yargıç kürsüsünün önündeki yeri işaret ediyor. “Aston, sen bu tarafa, Skylar da diğer tarafa. Bugün bize katılacak olanlar sadece bunlar mı?” diye soruyor, Braelyn ve Alden’ı işaret ederek.

"Evet," diye cevap veriyorum.

“Harika. Başlayalım. Bildiğiniz gibi bu dini bir tören değil, o yüzden o kısımları atlayacağız. Ama birbirinize söylemek istediğiniz bir şey varsa, çekinmeyin. Lütfen birbirinizin ellerini tutun.”

Alden yanımda duruyor ve Braelyn etrafta dolaşıyor, fotoğraf mı çekiyor, video mu çekiyor, ya da her ikisini birden, bilemiyorum. Ama Skylar’ın titrek ellerini avuçlarımın arasına aldığımda ikisi de arka planda kayboluyor ve birbirimize bakıyoruz.

Yargıç, konuşmasına başlamadan önce isimlerimizi söylüyor. “Her birinizin atmak üzere olduğu bu adım, iki insanın üstlenebileceği en önemli olaylardan biridir. Bu, karşılıklı saygı ve sevgiye dayalı bir birliğe girme anlamına gelir. İkinizin de gönüllü olarak katıldığınız bu eşsiz ilişki nedeniyle, bireysel hayatlarınız değişecek.”

Başparmağımla parmağındaki yüzüğü okşuyorum ve o da elimi sıkıyor. Ben de onun elini sıkıp, sanki mıknatıslanmış gibi bir adım daha yaklaşıyorum. Yeşil gözleri parıldıyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum. Gözümü bile kırpmak istemiyorum.

“Bugün birbirinize vereceğiniz sözde samimiyseniz, şimdi yeminlerinizi ve ardından yüzüklerinizi takas etmenizi istiyorum. Aston Oliver Hughes, Skylar Fritz Davenport’u yasal eşin olarak kabul ediyor, onu sevecek, ona destek olacak, onurlandıracak ve diğer herkesi terk ederek, ikiniz de hayatta olduğunuz sürece ona sadık kalacak mısın?”

Skylar’ın yeşil gözlerine bakarak “Kabul ediyorum” diyorum.

Yargıç ona dönüp aynı sözleri tekrar ederken Skylar nefesini tutar.

“Kabul ediyorum,” der Skylar.

“Aston, lütfen yüzüğü Skylar’ın parmağına tak ve ‘Bu yüzükle seni eşim olarak kabul ediyorum’ de.”

Ceplerimden kutuları çıkarır ve birini Braelyn’e veririm, sonra diğerini açarım. Elmas yüzüğü çıkarır ve onu Skylar’ın sol elinin yüzük parmağına takarım. “Bu yüzükle, seninle evleniyorum.”

Yargıç Skylar’a benimle de aynısını yapmasını söylediğinde, Skylar’ın yanaklarından gözyaşları süzülür. Skylar soğuk platin yüzüğü parmağıma takar ve fısıldar: “Bu yüzükle, seninle evleniyorum.”

“Bu yüzükler, birbirinize olan sevginizin, samimiyetinizin ve sadakatinizin bir simgesi olarak verilsin ve alınsın. Skylar ve Aston evlilik konusunda karşılıklı rıza göstermiş, bu topluluğun huzurunda bunu onaylamış ve birbirlerine yeminlerini etmişlerdir. Massachusetts Eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz.”

Ellerini bırakıyorum ve onu ilk gördüğümde yapmak istediğim şeyi aynen yapıyorum. Yüzünü avuçlarımla kavrıyorum, ellerimi saçlarına kaydırıyorum ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum. İlk dokunuş bir kıvılcımla geliyor. Başımı eğip daha fazlasını aramama neden olan bir akım. Dudakları parlatıcı ve tatlılıkla yapış yapış, ben de daha derine bastırıyorum, vücudumu kaydırıp birbirimize yapışıyoruz ve kalbi benimkine çarpıyor.

Elleri pazılarımı kavrıyor, ama bu anda beni itmiyor, sadece tutunuyor ve ben de buna uyuyorum. Kan damarlarımda coşuyor ve tıpkı iki yıl önce olduğu gibi, öpücüğü vücudumdaki her sinir ucunu uyandırıyor. Bu sadece bir kez olacak, bu yüzden dudaklarını benimkilerle hareket ettirirken onu sıkıca tutuyorum.

Onu öpüyorum. Derin ve sabit, ama istediğim kadar tutkulu değil

.

Dilimle dudaklarını ayırdığım anda, beni geri itiyor ve bana bakıyor, gözleri karanlık ve donuk. Daha fazlasını istiyorum. Bunu tekrar yapmak istiyorum ve tam başlarken Braelyn heyecanla sevinç çığlığı atıyor.

"Ah! Bu harikaydı. Tebrikler, ikiniz de!"

Kendimi geri çekip dudaklarıma bir gülümseme konduruyorum. Skylar da aynısını yapıyor, ama şimdi bana bakmıyor. Jüriye teşekkür ediyoruz ve Skylar Braelyn'e sarılırken, Alden kolunu omzuma atıp bana zavallı bir sıkış veriyor.

"Hadi seni sarhoş edelim," diye kulağıma fısıldıyor ve beni çıkışa doğru yönlendiriyor. Skylar ve Braelyn çoktan önümüze geçtiler. Skylar omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor, gergin bir gülümseme gösteriyor, sonra bensiz yoluna devam ediyor.

"Evet," diyorum ona. "Hadi."

18

SKYLAR

"Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor La Bella Mia'daki garson.

"Bu bizim düğün gecemiz," diyor Braelyn. "Bu yüzden kutlama yapıyoruz."

Garson ona neşeli ve şefkatli bir gülümsemeyle baktı. “Bu harika. Tebrikler. Bu pasta bizden. Bizimle birlikte kutladığınız için teşekkür ederiz.”

“Hayır, teşekkürler. Makarna çok lezzetliydi.”

Bize pastamızı ve içindeki yanan mumu bırakıp gider. Arkadaşıma kaşlarımı kaldırırım, ama o pişmanlık duymadan omuz silker.

"Ne? Bedava pasta."

"Düğün gecemiz mi?"

Bana gülümser. “Öyle değil mi, tatlım?”

"Keşke öyle olsaydı. O zaman hamile kalmazdım ya da Aston'la evlenmezdim."

"Yani, gözlerinin önündeki ışıklar dönene kadar seni yana doğru öpen adam mı?"

"Ha! Çok komik."

"Bu mum çikolatalı kremanın üzerine damlamadan önce bir dilek tut."

Gözlerimi kapatıp bir dilek tutuyorum çünkü şu anda tutabileceğim tüm dileklere ihtiyacım var. Abartılı bir üflemeyle mumu söndürüyorum ve Braelyn, altı yaşıma bastığımda yaptığı gibi benim için tezahürat ediyor. "Güzel." Hemen çatalına uzanıyor. "Bunun, bana söz verilen hamur işlerini almaya söz verilen hamur işlerini almak için sokağa çıkmamı engellemeyeceğini biliyorsun, değil mi?”

“Kızım, ben hamileyim. Büyük kutuyu alacağız.”

Çatalını kaldırıp benimkiyle tokuşturuyor. “Seni bu yüzden seviyorum. Ama bunu denemelisin. Orgazmik derecede lezzetli.” Bir yudum alıyor, dudaklarına çikolatalı kek kırıntıları yapışıyor. “Kahretsin. Özür dilerim.”

“Önemli değil. Bir gün gerçek bir orgazm yaşayacağım.”

“Küçükken erkeklerin pislik olduğunu düşündüğümüz zamanları hatırlıyor musun?”

Başımı sallıyorum. “Daha basit günlerdi.” Bir parça kek alıyorum ve ağzıma atıyorum. Hayallerimdeki düğün pastası olmasa da — o, çilekli krema dolgulu ve tereyağı kreması kaplı şampanya pastası — bu da ona çok yakın.

“Hamileliğini diğerlerine ne zaman söyleyeceksin?”

“Eğer önleyebilirsem, üç hafta sonra ultrason muayenesi olduktan sonra.” “Ondan önce de söyleyebilirsin.”

“Biliyorum. Hastanede haber yayılırsa söylemek zorunda kalabilirim.” “Herkes senin tarafında olacak. Aston bile.”

Cevap vermiyorum, sadece ağzıma daha fazla çikolata tıkmaya devam ediyorum.

“Öpücükten mi konuşacağız? Yoksa yeminlerden mi? Ya da yüzükten mi?” Kafamı sallıyorum. “Bu gerçek değil.”

Sanki benimle ciddi bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi kahverengi buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, kahverengi gözleri ise onu bir an bile kandıramadığımı söylüyor. “Seni öptü. Ve sana muhteşem bir yüzük aldı.”

"Gerçekmiş gibi görünsün diye."

“Buna gerçekten inanıyor musun?” Gerçekten soruyor. “Çünkü, drama yaratmaya çalışmıyorum, gerçekten değil, ama… sana öyle baktı ki… ve sonra seni öyle öptü ki…” Doğru kelimeleri arıyormuş gibi yukarı bakıyor. “Sanki ciddiydi.”

"Öyle değildi," diyorum refleks olarak, ama o öpücük kesinlikle topuklu ayakkabılarımın içinde parmaklarımı kıvırttı ve aptal amcığımı ıslattı. Hamilelik hormonları böyle pisliktir, en azından bana öyle söylendi. En dindar kızları bile sürtük yaparlar. Tabii ki ben değil.

"Peki. Asla itiraf etmeyeceğin, sana yapılmasını istediğin müstehcen bir şey söyle."

Kahkahayı bastım. “Ne?”

"Ciddiyim. Bu bizim düğün gecemiz. Burası kutsal bir güven alanı. Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

Koltuğuma yaslanıyorum, çikolatalı kekle dolu çatalımı da yanıma alıyorum. Sütlü çikolata olduğu için kalitesiz ama idare ederim. Düşünürken kekten bir parça ısırıyorum. “Sadece birinin dokunuşuyla kendimi güzel hissetmek istiyorum. O kişinin arzuyla o kadar çıldırmasını istiyorum ki kendini tutamasın. Bunun müstehcen, sürtükçe ya da seksi olmadığını biliyorum. Onun beni bağlamasını istemeyeceğim — gerçi bunun seksi olduğunu düşünüyorum — ve beni dizine yatırıp popomu tokatlamasını istemeyeceğim — gerçi buna da hayır demem. Ama başlangıç olarak, gerçek bir orgazm yaşayabileceğim kadar rahat hissedebileceğim bir erkek istiyorum.”

Dirseklerini masaya dayadı ve başının yanını eline yasladı. “Senin için bunu seviyorum ve bunu elde edeceğini biliyorum. Elde edeceksin. Benim içinse, ruhumu kırmadan onunla başa çıkabilecek bir erkek istiyorum. Ama aynı zamanda ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için sınırlarıma kadar zorlanmak istiyorum. Anlıyor musun?”

“Adam öyle değil mi?”

Bunu bir an düşünür. “Bazen öyle olduğunu düşünüyorum. Bazen onu rahatlık alanının dışına çıkarabiliyorum ve o da beni biraz domine ediyor. Bazen benimle ne yapacağını bilmediğinden emin olamıyorum ve beni her şeyden çok eğlenceli ve sevimli buluyor.”

“Belki de Adam’ın içinde gizli bir dominant tarafı vardır?”

Yüzüğüne bir göz attı. “Sanmıyorum. Ama sorun değil. Bu bir fantezi, değil mi? Gerçek değil. Belki her şeyi elde edemeyiz. Belki çoğunu elde ederiz ve geri kalanı olmadan yaşamayı öğreniriz.”

“Belki. Kimse mükemmel değildir. Hiçbir durum da öyle değildir. Ama bu, hak ettiğimden daha azıyla yetineceğim anlamına gelmez.”

“Buna içelim.” Bardaklarımızı kaldırıp tokuşturuyoruz. “Seni öptü,” diyor, konuyu değiştirerek.

Tabağıma bakıyorum. “Öpüştü.”

“Güzeldi mi? İlk seferki gibi mi?”

“İyiydi. İlk seferkinden farklıydı.” “Bunu tekrar

yapamaz mısın?”

“Braelyn, başka bir adamın çocuğuna hamileyim ve Aston’la sadece çocuğuna yardım etmemi istediği için evlendim. Evet, beni öptü. Ama bunun beni özel kıldığından emin değilim. Karanlık bir odada bir yabancı olduğumda beni

ben karanlık bir odada bir yabancıyken ondan çok daha sert öpmüştü. O öpücük kameralar içindi. Micha'nın eskiden öpüştüğü tüm kadınlardan bahsettiğini hatırlıyorum. Birlikte oldukları tüm kadınlardan. Başka bir erkeğin paspası olmak için ne zamanım ne de yerim var, ayaklarını silmek için kullanabilecekleri ama içeri getirme zahmetine girmedikleri bir şey."

“O zaman şerefimize içelim. Parlak, cesur, samimi ve kendi evrenlerimizin efendileri. Erkekler bize gelsin ve şans, kendimiz için seçtiğimiz yolları izlesin.”

“Şerefe.”

Bir saat sonra, devasa bir pasta kutusuyla kapıdan içeri giriyorum. Zoey ve Aston için fazladan aldım. İkincisi için bir barış teklifi olarak. O kötü bir adam değil. Aslında, bence iyi bir adam. Ve artık o benim kocam, ve onunla artık kavga etmek istemiyorum. Bunun barışçıl ve dostane olmasını istiyorum. Daha fazlasını değil. Bu benim için kesinlikle kabul edilemez. Ama bu düzenlemenin işe yaramasını istiyorum.

Özellikle de Josh'a bebeğin ondan olduğunu söylememeye karar verirsem.

Aşağıdaki ışıklar sönmüş, ev boş gibi geliyor. Yüzüklerim bir yerden gelen rastgele bir ışık huzmesine çarptı, elmaslar parıldayıp göz kamaştırdı, dikkatimi oraya çekti.

Bana o kadar çok elmas aldı ki. Ne kadar güzel yüzükler.

Nişan yüzüğümü alyans parmağıma taktım ve ikisi birlikte... Tanrım, muhteşem görünüyorlar. Evliyim. Bu gerçek ve yasal. Ve ailem bunu bilmiyor. Ailem yıkılacak. Arkadaşlarım da. Onlardan sır sakladığım ilk sefer değil, ama bu farklı. Bir adamın çocuğuna hamileyim ve başka bir adamla evliyim, hayatımı istediğim yöne yönlendirebilecek miyim acaba?

Oraya ulaştığımı sanıyordum. Bu olana kadar, gerçekten oraya ulaştığımı sanıyordum. Göğsüm sıkışıyor, nefes almam zorlaşıyor.

"Micha ile konuştum," diye bir ses geliyor oturma odasından. Kafamı kaldırıyorum ve karanlığa gözlerimi kısarak bakıyorum; Aston'ı, ona eşlik edecek bir şömine bile olmadan tek başına kanepede otururken görüyorum.

Kalbim birkaç vuruş daha hızlanıyor. “Ona bebekten bahsettin mi?”

"Hayır. Onu sen söyleyeceksin. Evlendiğimizi söylemeye başladım ama gitmesi gerektiği için sözümü kesti."

Gülüyorum. “Tipik Micha’ya benziyor.”

Aston kanepeden kalkıp mutfağa gelir. Kutuyu görür ve onu taş zeminde kendine doğru kaydırır, açabilmek için etrafına sarılmış kırmızı-beyaz kurdeleyi çözer.

“Ona söylediğimde bana kızacak mı, kızmayacak mı, karar veremiyorum.”

“Açıkçası hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ediyorum. “Onu anlamak zor. Tam ne düşündüğünü ve bir şeye nasıl tepki vereceğini anladığını sandığın anda, seni şaşırtıyor.”

Aston çikolata kaplamalı bir kremalı puf alır ve bir

bir ısırık alıyor.

“Bunu yapmamalıydın.”

"Ama bunlar en sevdiklerim." Elindeki yarısı yenmiş

puf böreğine bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Demek istediğim o değildi. Onu birlikte arayabilirdik demek istedim."

"Aramak zorundaydım. O benim en iyi arkadaşım ve ben onun küçük kız kardeşiyle evlendim. Onun çok koruduğu küçük kız kardeşi."

"Doğru." Yani sadakati sonsuza kadar ona, bana değil. Bu her şeyi açıklıyor. Evliliği ve kameralar için o aşırı öpücüğü. "Onu nasıl yatıştıracaksın?"

"Gerekli olmasaydı ve sana yardım etmek için olmasaydı bunu yapmazdım diyeceğim."

Yutkundum ve başımı salladım, ona doğrudan bakmak zorunda kalmamak için kendimi tezgaha doğru ittim. Neden rahatsız olduğumu bilmiyorum, ama rahatsızım ve bu aptalca. Aston benim kahramanım değil. Benim kahramanım benim. O sadece kendi savaşlarımı verirken kalkan olarak kullandığım adam.

“Aileme söylemem gerek. Annemle babama. Micha’ya. Tanrım, büyükanneme de söylemem gerek.”

“Octavia’ya söylerken odada olmamam mümkün mü?”

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye büründü. “Büyükannem sandığından daha havalıdır. Ailemin ona yıllar boyunca yaşattığı onca şeyi bir düşün

. Bütün o skandalları.”

“Octavia beni korkutuyor. Onu üzmek ya da hayal kırıklığına uğratmak isteyeceğim biri değil.”

“Sıraya gir. O herkesi hem korkutur hem de büyüler. Bu onun süper gücü.” Bir an durdum. Tereddüt ettim. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” diye cevaplar, kremalı pufu bitirip pastaların kapağını kapatır.

“Bana karşı çok dürüst olmanı istiyorum.”

Gözleri gözlerime bakıyor. “Skylar, bence bu ikimizin de birbirimize karşı olması gereken bir şey, o yüzden sana karşı her zaman böyle olacağım.”

İçimde bir sıcaklık yayılır ve bana cesaret verir. “Josh’a bebeğin ondan olduğunu söylemek istemiyorum.”

Ayağa kalkıp tam boyuyla mutfak adasının etrafından dolaşır ve karşımdaki tezgaha yaslanır. Ellerini taşa dayar ve benim yaptığım gibi kendini yukarı çeker, ama artık ondan kaçışım yok. Gözleri doğrudan gözlerime bakıyor ve yüz yüze geliyoruz.

“Bu bir soru değil.”

Başımı sallıyorum ve ellerime bakıyorum. “Bu farklı. Çok farklı. Seninle eski sevgilin arasında neler olduğunu tam olarak bilmiyorum ve sen Josh’a hiç benzemiyorsun. Ama bir anlığına, sen onun, o da benim olduğumu hayal etmeye çalışabilir misin?” Derin bir nefes veriyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. “Hayır. Bu doğru değil. Bilmiyorum.” Ellerim uyluklarıma değiyor ve ona bakıyorum. “Sadece bunun yanlış olup olmadığını bilmem gerekiyor. Yanlış gelmiyor. Güvenli ve doğru geliyor, sadece benim için değil, bebek için de. Ama aynı zamanda, belki de baba olacağını bilmesinin onu bu durumdan kurtaracağını ve onu… Bilmiyorum. Belki daha iyi bir adam yapacağını düşünmek istiyorum.”

“Zoey’siz bir hayat düşünemiyorum ve eski sevgilim beni çok incitmiş olsa da, onu bana verdi ve istediğim zaman onu görememem için hiçbir şey yapmadı. Ama ben eski sevgilimi asla incitmedim. Ne kasıtlı ne de kasıtsız. Ve Zoey’i asla incitmezdim, o da bunu biliyordu. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem, Skylar. Bu senin kararın olmalı, sadece senin. Ama şunu söyleyeceğim: içgüdülerini dinlemelisin, çünkü içgüdülerin genellikle haklı çıkar.”

Bunu söyleyeceğini hissetmiştim ve tabii ki bu konuda hala düşünmem gereken çok şey var. Bir babanın çocuğundan uzak tutulması fikrini sevmiyorum. Ama o babanın çocuğum için tehlikeli olması ya da onu bir silah gibi kullanması fikrini de sevmiyorum.

Ona burun kıvırıyorum. “Biz evliyiz.”

Dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. “Bunu kanıtlayacak bir yüzük var.” Sol elini kaldırdı.

"Ama o gerçek değil. Evliliğimizi bile tamamlamadık."

O gülümseme karanlık ve seksi bir hal alıyor. Tek kelime etmeden tezgahtan atlıyor ve birdenbire karşımda beliriyor, elleri uyluklarımın iki yanında ve yüzü birkaç santim uzaklıkta.

“Karımı orgazma ulaştırırsam gerçek olur mu?”

Nefesim kesilmeden önce nefesimi tutamıyorum, ama bunu önemsememeye çalışıyorum. “Ha, ha. Bu konuda gerçekten takıntılısın.”

“Aslında var. Bu konuda çok takıntılıyım. Geceleri uykumu kaçırıyor. Bana fanteziler yaratıyor. İçimdeki açgözlü rekabetçi tarafımı tetikliyor.”

Kollarımı kavuşturup aramızda biraz mesafe yaratmaya çalışıyorum. Alkol kokmuyor. Aslında nefesinin kokusu kremalı puf gibi, tatlı, baştan çıkarıcı ve yasak.

“Neden?” diye alay ediyorum. “Çünkü kibirli kıçın, daha önce hiçbir erkeğin gitmediği yerlere gidebileceğini mi sanıyorsun?”

Gülümsemiyor bile. Kesin bir şekilde “Evet” dediğinde alaycı bir tavır yok.

Havalıyım, hala etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum ama, kabul edelim ki, etkilenmedim değilim. Duygusal bir karmaşa içindeyim. Şu anda başka hiçbir kadının yapamayacağı şekilde çığlık atarak orgazm olmaya gerçekten ihtiyacı olan kızım. Ama işleri karıştırmayalım. Yani, söz konusu orgazmı sunan adamın bir bedeli var.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bunu yapmak istiyorsun? Sırf kendini beğenmiş bir pislik olduğun ve her şeyde herkesten daha iyi olduğunu düşündüğün için mi?"

"Evet," diyor yine, ama bana doğru eğiliyor, burnu yanağımdan kulağıma doğru kayıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Benim tatlı küçük kuğum, sana ne kadar kibirli

bir pislik olabileceğimi göstermekten mutluluk duyarım. Ama bence bu gece sana, ne yaptığını bilen bir erkeğin orgazmının nasıl bir şey olduğunu göstermeliyim."

Sıcak hissediyorum. Burası on bin derece olmalı çünkü terliyorum, yüzüm kızardı ve serinlemek için tüm kıyafetlerimi yırtıp atmak için deli gibi bir dürtü duyuyorum. Bu hamilelikten mi kaynaklanıyor? Kadınlar hamileyken sıcak basması yaşar mı?

"Yapamayız."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü sen benim sahte kocamsın ve kardeşimin en iyi arkadaşısın, ve iki yıl boyunca birlikte yaşamak zorundayız. Oh, ve senden hoşlanmıyorum." "O zaman yapmam için daha da fazla neden var. Benden hoşlanmıyorsun, ve bundan sonra bir şey olacak da değil. Karımın tadının nasıl olduğunu bilmezsem nasıl bir koca olurum?"

Vay canına. Bu garip bir şekilde mantıklı bir argüman. Hayır! Dur. Değil. Ah! Yüzümü ellerimle kapattım. "Konuşmayı kes. Bunu yapmayacağımıza söz vermiştik. İlk günden bu kuralı çiğneyemeyiz."

"Skylar Fritz Davenport Hughes, elbiseni uyluklarına kadar sıyırıp dizlerimin üzerine çökmek ve yüzüme boşalana kadar amını yalamak istiyorum."

Ellerim düşer ve gözlerim yuvarlanır. Lanet olsun... "Az önce bunu mu söyledin?"

"Bunu düğün hediyem olarak kabul et."

Başımı eğiyorum, külotum o kadar ıslanmış ki artık bu lanet şey mahvolmuş durumda. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ama yine de.

"Ben bozukum. Beni asla boşaltamazsın. Erkekler denedi. İnan bana. Hepsi başarısız oldu."

Gözlerinde yaramazlık ve kararlılık parıldıyor. "Meydan okumanı kabul ediyorum. Ellerini tezgaha dayayıp bacaklarını iyice aç. Topuklu ayakkabılarını çıkarmadan gözlerini gözlerime dikmeni istiyorum. Ve uslu bir kız olup evet demeni istiyorum. Hemen şimdi."

19

ASTON

Başını yana eğiyor ve sarı saçları omzuna düşerek bir göğsünün üstünü gıdıklıyor. O kadar seksi ki, bunun farkında bile değil. Öyle olmaya çalışmıyor bile. O sadece kendisidir. “Sana Baba diyebilir miyim?”

Gülümsüyorum. Şaka yaptığımı sanıyor. Ya da en azından öyleymiş gibi davranmaya çalışıyor.

“Sadece benim yaramaz kızım olup cezalandırılmak istiyorsan. O zaman tabii ki bana Baba de.”

Saçlarını geriye doğru omzunun üzerine itiyorum, elimi boynunda gezdiriyorum ve geride bıraktığım tüylerin diken diken olmasını seviyorum. Nefesi kesiliyor ve elleri kucağında kıvrılıyor, ama sırtını dikleştirip meydan okurcasına davranmaya çalışıyor.

“Nasıl numara yapacağımı iyi bilirim,” diye tehdit eder. “Herkesten daha iyi. Farkı anlayabileceğini de nereden çıkardın?”

"Sadece tembel erkekler farkı anlayamaz. Sen rol yapıyorsun çünkü orgazm olamayacağını düşünüyorsun. Senin bu kadar uzun sürmesinden bıkıyorlar ve bunu sorgulamaya da gerek görmüyorlar çünkü tek istedikleri orgazm olmak."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Sen yapmıyorsun mu diyorsun?"

"Bunu yapmamızın tek nedeninin seni orgazm ettirmek olduğunu söylüyorum, bu yüzden numara yapmak boşuna ve ikimize de bir faydası yok. Seni orgazm edemezsem, orgazm olma. Ama yapabileceğimi *biliyorum* ve yapacağım."

“Nasıl...” Boğazını temizledi ve pembe diliyle aynı derecede pembe dudaklarını yaladı. “Nasıl biliyorsun?”

“Çünkü seni kendi amacım için orgazm ettirmiyorum. Seni orgazm ettiriyorum çünkü tek istediğim şey bu. En çok istediğim şey.”

Uyluklarını kavradım ve onları geriye doğru eğerek onu tezgahın kenarına doğru çektim, bu da ondan şaşkın bir çığlık kopardı. Bunu yapmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım. Kızım yukarıda uyuyor çünkü Alden ve ben restorana varmadan önce, ağlayarak ve teselli edilemez bir halde, beni anne babamın evinden arayıp onu almamı istedi. Ayrıca, Skylar'a asla dokunmayacağım sözü vererek onunla evlendim.

Ama sanırım yapmak zorundayım.

Yani, onu gerçekten tatmam lazım. Ve onu gerçekten orgazma ulaştırmam lazım. Bu, benim için bir fırsat gibi geliyor ve harekete geçmezsem sonsuza kadar pişman olacağım. Diğer yetişkin sorunlarımız ve nedenlerimiz sabaha kadar bekleyebilir.

"Sadece bu kadar olacak," diyorum ona ve kendime, kokusunu alabilmek için eğilip burnumu boynuna sürtüyorum. Sikim pantolonumun içinde kalın ve ağır bir şekilde atıyor. Tanrım, sırf bu yüzden bu gece on kez mastürbasyon yapmak zorunda kalacağım.

"Başka bir adamın çocuğuna hamileyim."

Gözlerine bakıyorum. “Umurumda değil. Artık sen benim karımsın ve seni orgazm etmek istiyorum.”

Bacaklarını kalçama doluyorum ve elimi iç uyluklarından yukarı kaydırıyorum, ta ki o tatlı küçük külotunu bulana kadar. Çok şirin. Pembe, seksi ve kız gibi. Tıpkı kendisi gibi.

“Evet de, Skylar.” Sanırım şimdi yalvarıyorum, ama bana hayır derse, öleceğim. Onu tatmam lazım. Tatmam lazım.

"Aston..." Sesi kesiliyor, ama adımı söyleme şekli beni çok tahrik ediyor.

“İşte böyle,” diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ortasındaki ıslak noktanın üzerinde geniş hareketlerle gezdiriyorum. Çok sıcak ve aşağıya doğru kaydırdığımda çok ıslak. Bakışlarımı yukarıya çeviriyorum ve yüzünü gördüğümde, lanet olsun… Kahretsin. “Benim muhteşem karım, hemen şimdi durmamı söylemezsen seni orgazma ulaştıracağım.”

Tek kelime etmiyor. Neredeyse hiç kıpırdamıyor. Ama beni itmiyor ve gözleri benimkilere yapışmış, uyuşmuş gibi. Elim amını örten parçayı kavrıyor ve yırtıyorum. Fazla çaba gerektirmiyor bile, ama ondan kopup gidiyorlar. Şimdi çok

. Elbisesinin arkasındaki göğüsleri inip kalkıyor ve çok güzeller, onları görmeyi çok istiyorum.

Ama görmeyeceğim. Sadece tadına bakacağım. Sadece onu yalayacağım. Sadece onu boşaltacağım. Hepsi bu. Ve bu yeterli olmak zorunda. Bu iki yılı atlatmam için yeterli.

Aşağıya bakıyorum ve onu görünce inliyorum. Karanlıkta bile yeterince görebiliyorum ve lanet olsun, o *çok* güzel. Bir elimi uzatıp amının yumuşak derisine dokunuyorum. Sadece hissetmek için.

Elime karşı kıvranıyor, hafifçe sallanıyor, daha fazlasını istiyor, ben de çömeliyorum, bacaklarını omuzlarıma yerleştiriyorum, topuklarının sırtıma sürtünmesini hissediyorum ve ağzımı doğrudan amına götürüyorum. Ve *lanet olsun*! Bu ilk tat. Dilimin bu ilk kıvrımı. Mesele ne onun inlemesi, ne bacaklarının başıma sarılması, ne de amının ne kadar çabuk ıslandığından damlaması.

Ona hayranım.

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ve bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Aslında, bu muhtemelen şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir, ama aynı zamanda en iyisi gibi de geliyor, o halde ne kadar yanlış olabilir ki?

Dilim tatlı amına dalıyor ve içinde daireler çiziyor, onunla oynuyor, onu böyle hissediyorum. Kalçaları dudaklarıma doğru itiliyor ve elleri onu zar zor destekliyor. Onu bu şekilde sevmiyorum. Onu düz ve çıplak istiyorum, ellerinin bana yapışmasını ve çaresiz olmasını istiyorum. Ya da belki de yatağa bağlı, orada benim merhametime daha da fazla kalmış halde.

Onu ters çevirip kıçına şaplak atmak istiyorum. Amının fışkırmasını izlemek istiyorum. Onu kızdırmak, eziyet etmek ve her santimini ele geçirmek istiyorum.

Ama işler böyle yürümüyor.

Bu yüzden bunun yerine görevime odaklanıyorum. Dilim onun açıklığıyla flört edip oynarken, amını ağzıma alıyorum.

"Ah! Bunu yapmamalıyız."

Geri çekilip ona bakıyorum, ama iki parmağımı içine sokup yavaşça pompalıyor, onu tahrik ediyorum.

"İstediğin bu mu? Durmamı mı istiyorsun? Hayır mı diyorsun?"

Parmaklarımla onu sikerken başı geriye düşüyor. "Hayır," diye nefes nefese söylüyor. "Ama aynı zamanda, evet."

"Neden endişelisin, Küçük Kuğu?"

"Bu. Bana dokunman. İçimde olman."

"O benim sikim değil. Güven bana tatlım, sana onu vermeye başladığımda, gece yarısı beni bunun için uyandırırdın."

Öksürerek gülüyor ve bana öfkeyle bakıyor. “Sen tam bir pisliksin. Kibirli tavırların beni hiç etkilemiyor.”

"Bu hoşuna gidiyor mu?" Dilim klitorisini yalarken parmaklarımı kıvırıp G noktasını ovuyorum.

Aniden yüzüm geriye itilir. Sertçe. Gömleğimin omzundan tutar ve beni ayağa kaldırana kadar yukarı doğru çeker. Ona bakarım. Şok olmuş ve dehşete kapılmış, kendi çıkarlarım için onu çok hızlı ittiğimden endişelenmişimdir. Ama eli başımın arkasına gelir ve alınlarımız çarpışana kadar beni öne doğru iter.

Sonra beni öpüyor, ağzıma inliyor ve dudaklarımda kendi amının tadını alıyorum.

Ama öpücüğü... Tanrım, öpücüklerini ne kadar da seviyorum. Sihir, gizem, baştan çıkarma ve şehvet dolu. Beni çok sertleştiriyorlar. Kahretsin, her şeyi beni sertleştiriyor ama öpücükleri bambaşka bir şey. Sadece onun üzerimde yarattığı bir büyü. Bu yüzden onu öpmeyecektim. Öpersem başımın belaya gireceğini biliyordum ve öyle de oldu.

Elimden gelen her şeyle ona karşılık veriyorum, ama amıyla işim henüz bitmedi.

"Seni ilk öptüğüm o gece, elektrikler geldiğinde kendimi soyulmuş gibi hissettim," diye fısıldıyorum. "Bundan nefret ettim. Çok kızgındım. Seni soyup, vücudunu hissetmek ve seni çok sert bir şekilde sikmek istedim. Sonra elektrikler geldi ve kim olduğunu gördüm, bana hissettirdiklerin yüzünden kendimi en kötü şeytan gibi hissettim."

Saçımı çekiyor, ama alnımı alnına bastırıyorum ve gerçeğimi dudaklarının arasına zorla sokuyorum.

“Sana can atıyordum. Çaresizdim. Sana ne kadar çok istediğimi göstermeme izin ver.”

Bana titrek bir şekilde başını salladı ve ben de amına geri döndüm, uzun süre uzak kalamıyordum. Klitorisi kanla dolup taşıyordu, kalın ve dolgun, onu emip dudaklarımın arasında oynatıyordum. Parmaklarım içinden dışarı girip çıkıyordu, ama sadece kaymıyordu—pompalıyordum,

sikişiyorum, bileğimi onu içine ve dışına sokmak için açılı tutuyorum. Bu sırada dudaklarım, dilim ve dişlerim bile onu yiyor.

Devam ediyorum, ama ne kadar yakın olsa da boşalmıyor. Ve çok yakın. Biliyorum. Yüzümü ıslatıyor, inliyor, sallanıyor ve titriyor.

Bu çılgınca.

Parmaklarım dilimin yaladığı yerin mükemmel bir kontrpuanı olan noktayı ovarken, eli saçlarıma kayıyor. Tadabildiğim ve koklayabildiğim tek şey onun amı. Hissedebildiğim tek şey yanaklarıma değen uylukları ve saçlarımdaki eli. İnlemelerini duyabiliyorum. Zoey üst katta olmasına rağmen sessiz değiller.

Geri çekilip ıslak parmaklarımla amını tokatlıyorum, sonra da klitorisini ovmak için kullanıyorum. Bana bakıyor, beni izliyor, ama bir şey kesinlikle kendini bırakmasını engelliyor. Kendi inşa ettiği bir duvar.

"Nedir? Söyle bana."

Başını sallıyor, sarı saçları güzel ve dağınık. "Sana kırıldığımı söyledim."

"Kırık değilsin, tatlım. Alakası bile yok." Onu daha hızlı ovuyorum ve nefes alışı hızlanırken gözleri geriye dönüyor. Kendini tutuyor ya da belki de bu, onu her zaman durduran nokta. Hangisi olduğunu bilemiyorum ama bedeninin ihtiyaç duyduğu şekilde orgazm olmak için kafasında çok fazla düşünüyor, çok zihinsel olduğunu söyleyebilirim.

Ayağa kalkıp onu öpüyorum; dudaklarım onunkilere değiyor, onunla oynaşırken, ama hızımı yavaşlatıyorum.

Ellerinden birini yakalayıp avucunu göğsüme, çarpan kalbimin üzerine getiriyorum, böylece ne kadar heyecanlı ve tahrik olduğumu hissetsin.

"Bu senin yüzünden. Bunu bana sen yapıyorsun." Elini aşağıya, sikime doğru itiyorum, o da okşayıp sıkıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı alnına bastırıyorum. "Skylar," diye inliyorum. "Mastürbasyon yapabilir miyim?"

"Sana boşalamayacağımı söyledim."

Sırıtıyorum. "Kim demiş bitmek üzere olduğumu?" Gözlerimi açıyorum. "Aklın burada benimle değil, kendi kafanda, Küçük Kuğu. Ne oldu?"

Kafasını sallıyor.

"Yine o çirkin kız sendromu mu?"

"Ne?"

Parmaklarımı amından çekip yaladıktan sonra yüzünü avuçlarım. “Bana bundan bahsetmiştin. İnsanların senin hakkında söylediklerinden. Kafanı doldurdukları yalanlardan.”

Gözlerini sıkıca kapatır.

"Tanrım, Skylar. Sen kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun. Elimde olsa, seni soyup saatlerce vücuduna tapınarak sana ne kadar muhteşem olduğunu gösterirdim. Seni çok istiyorum. Hem de çok. Benim için çok seksisin. Ama şimdilik, bunu sana kendi açımdan kanıtlayacağım."

Gözlerini açıp benimkilerle buluşturdu.

“Mastürbasyon yapabilir miyim? Sana dokunurken amının üzerine boşalabilir miyim?”

Bana on bin kez göz kırptı. “Neden bunu yapmak istiyorsun?”

“Çünkü kimse beni senin kadar tahrik etmedi. Çünkü bunu görmen, hissetmen ve bunun doğru olduğunu bilmen gerekiyor. Ama bunu birlikte yapmamızı istiyorum. Birbirimizi birlikte hissetmek için.”

Yine gözlerini kırpıştırdı. Ben onu sikmeye devam edebilmek için parmaklarımı amına geri sokarken bile. “Üzerime boşalmak mı istiyorsun?”

"Çok istiyorum," diyorum ona. "Lütfen. Aslında yalvarıyorum." Dudaklarını yalıyor ve aşağıya bakıyor.

“Sikimi çıkarıp ikimiz de aynı anda boşalana kadar amına sürtünebilir miyim? Birbirimizin boşalmasını izleyebiliriz. Bana yaptıklarının hepsini görebilirsin. Burada başka kimse yok. Sadece biz varız. Daha fazla sırrımız. Ama benimle güvendesin ve seni istiyorum.”

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Hâlâ anlamıyor, ben de pantolonumu açmaya başlıyorum. Tek bir hareketle boşalabilecek kadar acı veren, zonklayan sikimi dışarı çıkarıyorum.

“Ne kadar sert olduğumu görüyor musun? Bu senin yüzünden. Sana bakıyorum ve böyle oluyorum.”

Sikimi sırılsıklam amının üzerinde yukarı aşağı sürtüyorum, onu oyuncağım gibi kullanıyorum, ikimizi de bir sonraki seviyeye taşıyorum. O çok mükemmel ve amı beni tam da doğru şekilde sarıyor. Her yerinden kokusunu alıyorum ve boşalmam lazım. İçine girip boşalmam lazım.

Ama buna daha çok ihtiyacı var ve kendimi buna odaklamaya zorluyorum. Ona.

"Bu sadece bu gece için," diye hatırlatıyorum ona. "Sadece düğün hediyem. Lütfen, Skylar. Lütfen. Bebeğim, buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Bana nasıl boşaldığını göster."

Sikimin başı klitorisini okşuyor, ama artık dayanamıyorum. Ölüyorum ve hepsi onun yüzünden.

"Siktir!" Sessiz kalmak için elimden geleni yapmama rağmen yüksek sesle inliyorum.

Ama en harika şey olur. O da benimle birlikte hareket eder. Ben ona doğru kayarken o da amını yukarı aşağı kaydırır. Elimi kullanarak amını ve sikimi okşarım, onu öperim, ısırırım, kafamdaki her şeyi ona söylerim. Onun ıslak sıcaklığıyla sırılsıklam olmuşumdur ve hiçbir şey hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Lanet olsun, tatlım. Çok yaklaştım. Hissediyor musun?"

Bana doğru başını sallıyor, vücutlarımızın sürtünüp birbirine değişini izliyor.

Serbest elim belini kavrıyor, uylukları benim kalçalarımı kavrarken ben de canımı kurtarmak için ona tutunuyorum. “Ver bana Skylar. Buna ihtiyacım var. Ölüyorum. Lütfen, üzerime boşal. Lütfen uslu kızım ol ve benimle birlikte boşal.”

Dudaklarından bir inilti kaçıyor ve o ses beni uçurumun kenarına itiyor. Boşalıyorum. Sertçe. Ateş gibi sıcak sperm fışkırarak amını kaplıyor ve o anda başı geriye düşüyor, gözleri de onunla birlikte yuvarlanıyor. Boşalırken başımın arkasını kavrıyor ve beni boynuna doğru çekiyor.

Bu sahte değil. Alaycı bir şaka değil.

Karım benim sikimin üzerine boşalırken, benim sikim de onun amının üzerine boşalıyor. O sürtünüyor, ovuyor, çığlık atıyor, inliyor ve nefes nefese kalıyor. Bu, çocuğumun doğduğu an dışında hayatımın en harika anı ve bu abartı değil. Kendimi bir kral gibi hissediyorum. Savaştan dönen zafer kazanmış bir savaşçı gibi.

Skylar'a ilk orgazmını yaşattım ve bu, benim yaşadığım orgazmı daha da güçlü hale getiriyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum, ama aniden onu tezgahtan çekip ikimizi de yere indiriyorum. Sadece ona sarılmak istiyorum. Sadece onu hissetmek istiyorum. Ama bununla birlikte, amcığı bir şekilde

doğrudan sikimin üzerine geliyor. Kasıtlı değildi. Onu bu şekilde üzerime oturtmak istemedim. İstememiştim. Ama şimdi içindeyim, ben de boşaldım, o da boşaldı ve ikimiz de hassas durumdayız.

O bana aşağıya bakıyor, ben de ona yukarıya bakıyorum ve oh lanet olsun. İçinde olmamam gereken bir anda içindeyim. Ama *oh,* ne kadar da iyi hissettiriyor. Sanki hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemiş gibi. Sikimi ona sürtünürken de bu düşünceler aklıma gelmişti, ama bu kesinlikle daha iyi.

İlk seferim böyle olmasını istememiş olsam da. Sertleşmedim bile, bu ne kadar hayal kırıcı bir durum? Ama yine de, bana iki saniye daha verin, sertleşeceğim.

"Ne yapıyorsun?"

Kalçalarını tutuyorum, biraz sersemlemiş durumdayım ama kesinlikle hâlâ o *"oh lanet olsun"* anını yaşıyorum.

"Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda nasıl boşalacağını gösteriyorum. Madem bu sefer seni boşalttım."

Evet. Ben bir pisliğim.

Yüzüme bir tokat atıyor. Aslında tam bir tokat değil, daha çok bir şaplak, sonra da üstümden kalkıp yukarı koşuyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve ellerimin arasına nefes üstüne nefes üflüyorum. Peşinden koşup af dileme dürtüsü çok güçlü.

Ama bunu yapmak zorundaydım. Daha fazlasını isterdim. Onu yukarıya, yatak odasına kadar takip ederdim ve onu yatağında siker, ardından duş alırdım. Sonra sabah yine ve muhtemelen günde en az iki kez, ta ki o benden hoşlanmadığını, beni istemediğini ve benim onun için yanlış adam olduğuma dair milyonlarca nedeni olduğunu hatırlayana kadar.

Ben ise ona aşık olmakla meşgul olurdum.

Çünkü yapardım. Bir saniyede ona aşık olurdum ve sonra kalbim yine kırılırdı. Sadece bu sefer daha kötü olurdu çünkü o Skylar.

Ona öyle dokunmak bile sihir gibiydi, onu gerçekten elde etmeyi bir düşünün?

Şu anda benden daha iyisine ihtiyacı var. Ben zar zor ayakta duruyorum.

Ellerimin arkasında dudaklarıma aptalca bir gülümseme yayılıyor. Onu orgazma ulaştırdım. Başardım. Asla itiraz edemez ya da yalan söyleyerek bunu geçiştiremez. Ve ben de buna sahip olacağım.

Sonsuza kadar. Yaptığımız her saniye hafızama kazındı.

Ne yazık ki, bir daha denememe asla izin vermeyeceğini zaten biliyorum.

Böylesi daha iyi. Olması gerektiği gibi. O aslında benim değil. Onu daha fazla elde edersem, asla durmak istemeyeceğim.

20

SKYLAR

Çok sinirliyim. Çok yorgunum ve erkeklerin saçmalıklarından bıktım. Önceden de öyleydim, sonra hamilelik oldu ve zihinsel olarak çöktüm. Bana beni sevdiğini söylerken beni inciten bir erkek var. Diğeri benimle evlendi, bana milyonlarca mükemmel şey söyledi ve sonunda beni orgazma ulaştırdı, ama sonra sanki başından beri planı buymuş gibi kibirli çocukça saçmalıklarıyla her şeyi mahvetti ve ben de sadece onun egosunu tatmin etmek için oradaydım.

Bana kendisiyle bir bağ kurduğumu hissettirdi. Güzel. Arzu edilen. Söylediği her şey.

Ama bunların hiçbirini içten söylememişti.

Hepsi bir hileydi. Yarışmayı kazanabilmek için beni kandırmanın bir yoluydu.

Ve bunun için ondan *nefret ediyorum*. Bir daha hiçbir erkeğin bana bunu yapmasına izin vermeyeceğime yemin ettikten sonra, beni böyle hissettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Onunla evlendiğim için nefret ediyorum ve Zoey ve benim için gelecek olanlar olmasaydı, bu saçmalığı hemen bitirirdim. Sanırım dün gecenin tek iyi yanı, kırılmadığımı bilmem. Bir erkekle orgazm olabiliyorum ve bir gün hayatım sonunda biraz sakinleşmeye karar verdiğinde ve normal, sağlıklı bir ilişki bulduğumda, inanılmaz bir seks hayatım olacak.

Duştan çıkıp kendime bir havlu sarıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. İyi uyuyamadım ve bu kötü bir alışkanlık haline geliyor, özellikle de sürekli bu kadar yorgun olduğum zamanlarda.

Kapıya yüksek sesli bir vuruş geliyor. "Skylar? Tuvalete gitmem lazım!"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve hemen kapıya gidip kilidi açıyorum. "Selam. Üzgünüm. Erken kalkmışsın. Sen uyanmadan bitirmeye çalıştım."

"Tuvalete gitmem gerekiyordu," diye açıklıyor, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi. Tuvalete koşuyor ve ben de mahremiyetini korumak için odadan çıkmak üzereyim ki

prenses pijama pantolonunu indirip işini görmeye başlarken konuşmaya başlayarak beni durdurur. “Babam bugün beni sinemaya götürecekmiş. Sen de bizimle gelmek ister misin?”

Şey, pek istemiyorum, ama sadece baban da orada olacağı için.

Ama hayır diyebileceğimden emin değilim. Anlaşma böyleydi.

"Babanın bir sakıncası var mı?"

Tuvalet sifonu çekilir ve kızım lavaboya ellerini yıkamaya gider, ulaşabilmek için basamaklı tabureye tırmanır. “Neden olmasın ki?” diye sorar, çocukların o açık sözlü tavrıyla.

"Bilmiyorum. Çok isterim ama onunla konuşup zamanlamanın uygun olup olmadığını bir bakayım. Bu öğleden sonra planlarım var. Sorun olur mu?" diye soruyorum.

“Tamam. Ama bizimle gelirsen, patlamış mısırımı seninle paylaşırım.”

Gülümsüyorum. “Çok naziksin. Karşılığında ben de şekerlerimi seninle paylaşırım.”

“Reese’s en sevdiğimdir.”

“Benim de. Şeker dostları!”

“Annem KitKat severdi.” Sesi alçalır. “Onlar da güzel.”

Göğsüm sıkışır. “O zaman belki birkaç farklı çeşit alabiliriz. Gidip giyineceğim, sonra babanla bu konuyu daha ayrıntılı konuşacağım.”

Dişlerini fırçalamak için diş fırçasını almaya gider ve ben de bu anı kaçmak için bir fırsat olarak değerlendiririm. Artık burada giyinmeyeceğim belli olduğu için, buradaki küçük masadan kıyafetlerimi toplayıp dışarı çıkarırım. Banyoyu paylaşmak için biraz yaşlıyım ama Aston ve Zoey taşınmadan önce misafir odasına taşındığım için durum bu.

Banyodan çıkıyorum ve banyoya gelen Aston'a çarpıyorum. Havlumu tutmaya çalışırken giysilerim yere düşüyor.

O, ıslak saçlarımı ve üzerimi örten havluyu fark etmeden önce gözlerimiz buluşuyor. "Merhaba," diyor, sesi telaşlı.

"Merhaba." O da benimle aynı anda yerdeki kıyafetlerime uzanır ve kafalarımız çarpışır. "Ah." O kıyafetlerimi toplarken ben de başımın üstünü ovuştururum.

"İyi misin? Acıdı. Al." Giysilerimi tek tek bana uzatıyor. Kazak, kot pantolon, iç çamaşırı, gözlerini diktiği sütyenim ve son olarak da kesinlikle gözlerini dikip parmaklarıyla okşadığı tangam. Sonra hatırlıyorum. Dün gece külotumu yırtmıştı. Hâlâ onda mı? Bende yok. Yoksa kötü bir anı gibi mutfak tezgahında asılı mı duruyor?

"İyiyim." Eşyalarımı ondan alıp göğsüme bastırarak yanından geçmeye çalışıyorum, ama o dansımı engelliyor ve önümü kesiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Dün gece düşünmeye başladım..."

"Beni kandırabilirdin," sözünü kesiyorum.

Homurdanıyor, ama dudaklarında bir kıvrım var. "Evet, aslında ben de senin Micha'nın odasına, benim de misafir odasına geçmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Giysilerimi kalkan gibi kullanarak daha sıkı tutuyorum. “Öyle mi?”

“Zoey ile banyoyu paylaşacak biri varsa, o da benim. Böylece sen de daha fazla mahremiyetin olur ve ben de seni sadece havluyla görmeye devam etmek zorunda kalmam. Kahvaltıdan sonra, sana kahvaltı hazırladıktan sonra,” diye ekledi, “odalarımızı değiştirmeye ne dersin?”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Neden bu kadar naziksin?” “Kim demiş ben nazikmişim?”

“Bana tuhaf bir şekilde gülümsüyorsun. Üstelik bana kahvaltı hazırlayacağından ve Micha’nın odasını teklif ediyorsun.”

“Sana garip bir şekilde gülümsemiyorum.”

“Gülümsüyorsun,” diye karşılık veriyorum.

O gülümseme daha da genişliyor ve ters takılmış beyzbol şapkası altındaki ensesini ovuşturuyor, aptal pazı kaslarını şişiriyor. “Bu, senin en sevdiğim hallerinden biri olmaya başladı, ama sanırım bunu söylemeye hakkım yok.”

"Yapamazsın."

Yavaşça başını salladı, sonra umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Gördün mü? Micha’nın odasını alman kesinlikle iyi bir fikir. Giyinmene izin vereyim. Yumurta mı, Fransız tostu mu, yoksa ikisi de mi?”

Burnumdan soludum. “İkisi de.

Tabii ki.” “Pastırma?”

Gözlerimi devirdim. “Bu gerçekten bir soru mu?”

Şimdi bembeyaz dişlerini tam olarak görebiliyorum. Bu kadar yakışıklı olması sinir bozucu. Bana bakışının gerçek olmaması. O sadece kendisi ve yaptığı şey. Ben onun için bir piyondum.

Kapıma ulaşır ulaşmaz beni yine durdurduğunda, onun etrafından dolaşırım. “Dün geceyle ilgili...”

"Hayır," diye sözünü kesip ona dönerek bu konuda ne kadar ciddi olduğumu gösteririm. "Hayır. Bunu yapmayacağız. Bu konuyu konuşmayacağız, mazeretler uydurmayacağız, sevinçten havaya uçmayacağız ya da başka bir şey yapmayacağız. Düğün hediyeni aldın, Micha'nın yatak odası benim ve hepsi bu. Biz arkadaş değiliz, dost da değiliz ve senden gerçekten hoşlanmıyorum. Aslında, birbirimizle ne kadar az konuşursak o kadar iyi.”

Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsemesinin izleri tamamen kayboldu. Kaşlarını çatmıyor ama mutlu da değil. Kötü şans. O zaman ikimiz de aynı durumdayız. Ağzını açıp kapattı ve Zoey’in olduğu banyoya doğru yürüdü.

Bana gelince, yatak odasının kapısını kilitleyip giyinip hazırlanıyorum. Sonra buradaki iki valizi indirip şifonyerdeki eşyaları içine koyuyorum. Asılı giysilerimi, ayakkabılarımı ve çantalarımı koridordan aşağı taşıyabilirim. Yaklaşık seksen sefer gidip gelmem gerekecek, ama neyse. Micha’nın yatak odası ve banyosunu kendime ayırdığım için mutluyum.

Taşındığımda onun yatak odasını almamıştım çünkü içinde eşyaları vardı ve hala onun odasıydı, bu da bana tuhaf gelmişti, ama şimdi Aston'ın odayı bana verdiği için minnettarım.

Hazırlanmayı bitirip, normalde yapmadığım halde saçımı bile fönledim, ama bugün hava soğuk ve zaman öldürüyorum. Aşağı inip onlarla yemek yiyeceğim, ama onunla mutfakta takılmak istemiyorum. O tezgaha bir bakış atsam ya tekrar orgazm olurum ya da onu boğazlarım. İkisini de Zoey'nin önünde yapmak istemiyorum.

“Sky, kahvaltı hazır!” Zoey bana sesleniyor ve ben hafifçe gülüyorum. Zoey’i gönderip bana haber vermesini istemiş. Ya isteklerime saygı duyuyor ya da tam bir korkak. Pastırma ve tarçın kokusu burnuma geliyor ve midem biraz bulanıyor. Yemeyecek kadar değil ama bu sabah bulantısı bittiğinde üzülmeyeceğim. Neyse ki bugün kusma yok.

En alt basamağa indiğimde kapı zili çalar. Aston'a bir göz atarım, ama o da benim kadar şaşkın görünüyor. Bir an için

içimde bir tedirginlik hissi uyandı. Ya Josh buraya gelmeye başlayacağına dair tehditlerini yerine getiriyorsa?

"Kim o?" diye soruyorum kapının arkasından, çünkü kamerası açık olan telefonumu yukarıda bırakmıştım.

"Benim. Aç kapıyı. Dışarısı dondurucu soğuk," diye cevaplar annem ve ben gülerim. Ve iç çekerim. Tabii ki annem buradadır.

Kapıyı açtığımda, sadece annemin değil, Aston'ın annesinin de geldiğini fark ediyorum. "Sürpriz!" diye bağırıyor Halle ve bana kocaman sarılmak için içeri koşuyor, çünkü Halle işte böyle biridir. "Brunch'a gidiyorduk, sonra herkesin gelmesi eğlenceli olur diye düşündük."

"Büyükanne!" diye bağırır Zoey ve Halle'ye koşar, Halle de onu kucaklayarak sıkıca sarılır.

"Kızım." Halle, Zoey'in başına öpücükler kondurur. "Dün geceden sonra kendini daha iyi hissediyor musun?"

Zoey başını sallıyor ve ben de dün gece ne oldu da kendini iyi hissetmediğini merak ediyorum. Şu anda iyi görünüyor.

"Güzel. Babam sana kahvaltı hazırlıyor gibi kokuyor."

"Hazırlıyordum," diye onaylar Aston.

“Ama sen de bize katılabilirsin,” diyor annem, bana seslenerek. “Eminim üzerinde adın yazılı bir mimosa vardır.”

Ohhh. Evet, bu zor bir soru.

Parmaklarımı kıvırıyorum. “Uh.

Şey.”

"Elindeki ne öyle?" Halle, Zoey'i yere indirip sol elimi yüzüne doğru çekiyor.

"Skylar Fritz Davenport, neden elinde alyansın yanında kocaman bir elmas var?" diye annem neredeyse çığlık atıyor.

Oh, lanet olsun. Takılı olduklarını unutmuşum. Panik içinde Aston'a bakıyorum, o ise sakin bir şekilde ocağı kapatıyor, Zoey'e bir tabak yemek hazırlıyor, masaya koyuyor ve bize doğru yürüyor. Annemin, hatta onun annesinin bile bunu bu şekilde öğrenmesi gerekmiyordu. Akşam yemeğinde oturup konuşmayı planlıyordum, bol miktarda şarap ya da belki bir martini ya da altı tane içtikten sonra onlara söyleyecektim.

Aston doğrudan Zoey'nin yanına gelir. "Kahvaltın hazır.
Ben büyükannen ve Rina teyzeyle konuşurken
sen git ye." "iPad'imden izleyebilir miyim?"

"Evet. Ama sadece biraz."

"Büyükannem ve Rina Teyze neden bu kadar üzgün?"

"Çünkü bazen fazla yetişkin gibi davranmayı seviyorlar." Burnunu kırıştırıp Zoey'in başını okşadı. "Yemeğin soğumasın, ufaklık."

Zoey, *yetişkinlerin sorunlarına* alışkın bir tavırla omuz silker ve yemek yemek için masaya koşar.

“Neden elinde kocaman bir elmas var?” diye bağırır annem yine.

"Şşş," diye onu sustururum ve şu anda mutfakta yemek yiyip iPad'inden bir şeyler izleyen Zoey'e doğru başımı sallarım.

"Bana sus deme. Anlat."

"Şey... garip bir hikaye... Dün gece evlendim."

"Evlendin mi?! *Evlendin* mi? Kiminle?" Aston'a bakar. "Bunu biliyor muydun?"

“Aston Oliver Hughes, neden sol elinde alyans var?!” Şimdi de annesi çığlık atıyor. “Dün gece Zoey’i aldığında da orada mıydı?”

"Hemen bunu açıklayın," diye talepte bulunur annem, bakışları benimle Aston arasında gidip gelir.

“Josh’un bebeğine hamileyim ve Aston’la evlendik.” “Ne?!” diye bağırıyor ve ben, Zoey’in de yakınlarda olduğunu düşünerek, sakinleşmesi

ve sesini alçaltması gerektiğini işaret ettim, çünkü Zoey çok uzakta değildi. “Bu nasıl oldu?” diye sordu, sesini yumuşatarak.

"Sence nasıl oldu?"

Bana gözlerini devirdi. *“Bunu* sormuyorum*,* bunu biliyorsun. Daha fazla ayrıntı istiyorum. Zaman çizelgesi. Herhangi bir şey, çünkü şu anda çıldırmak üzereyim.”

"Şimdi nasıl hissettiğimi anladın mı?"

Bana anneci bir tavırla parmağını uzatır. “Sen hamilesin ve Aston’la evlisin. Benim dağınık olmam normal. Halle dağınık.” Arkadaşının omzunu sallar. “Şimdi bize her şeyi anlat.”

“Geçen hafta sonu hamile olduğumu öğrendim,” diye devam ediyorum, ama Aston sözümü kesiyor.

“Ve ona evlenme teklif ettim.”

Halle bayılacakmış gibi görünüyor. “Neden? Bu işe nasıl bulaştın?”

Zoey’in son yemeğini yiyormuş gibi yediği yerden uzaklaşarak, birinci katın diğer tarafındaki çalışma odasına doğru başını sallıyor.

Annem ve Halle paltolarını çıkarır, kollarında tutar ve sabırsız, talepkar bakışlarla bize dikilirler.

"Zoey, Astrid'in ölümünden beri zor günler geçiriyor. Bunu hepimiz biliyoruz. Dün gece nasıl çöktüğünü gördün. Terapisti, terk edilme korkusu olduğunu ve ev hayatında daha fazla istikrar ve tutarlılığa ihtiyacı olduğunu açıkladı. Günlük hayatında değer verdiği insanlara ihtiyacı var ve nedense Skylar'la tanışır tanışmaz iki saniye içinde ona bağlandı."

"Hâlâ anlamıyorum," diye itiraf ediyor Halle. "Bu, onunla *evlenmek için* bir neden olabilir?”

“Josh,” diye mırıldanır annem, eliyle dudaklarını kapatarak. “Josh ne senin ne de bebek için güvenli değil.”

Yere bakıyorum. “Hayır. Değil.”

“O orospu çocuğu. Bize sana nasıl davrandığını anlattığında onu öldürttürmeliydim.”

Halle elini kaldırarak annemin tiradına devam etmesini engelliyor. “Yani, bu Josh pisliğinden korunmak için onunla evlenmeyi teklif ettin ve karşılığında o da Zoey’le evcilik oynayacak.”

Bu bir soru değil, ama Aston yine de annesine cevap veriyor. “Evet.”

Annem derin bir nefes alır, bana doğru bir adım atar ve kolumu tutar. “Neden bize gelmedin? Neden bize söylemedin? Yardım etmek için... bir şeyler yapabilirdik.”

“Ne gibi? Böyle durumlarda ne yapılabilir ki?”

“Bilmiyorum. Güvenlik ya da avukatlar ya da, yine, onu öldürmek.”

“Bunların hepsi sonunda gerçekleşebilir, cinayet hariç, ama Şu anda bunu beni manipüle etmek ya da peşimden gelmek için kullanamaz. Evliyim. Ona geri dönemem. Orada deneyeceği hiçbir şey yok. Hikayenin sonu. Ayrıca, emin değilim…” Sözümü yarım bıraktım.

“Ne?” diye ısrar eder annem.

“Ona bunun onunkisi olduğunu söylemeyeceksin,” diye tahmin ediyor Halle ve ben omuz silkiyorum. Hâlâ kararsızım. Yanlış gibi geliyor ama aynı zamanda doğru da ve

bu konuda çelişkiliyim.

“Bunu başka kim biliyor?”

“Braelyn ve Alden,” diye cevaplıyorum.

"Siz ikiniz..." Halle parmağını benimle Aston arasında ileri geri sallıyor.

"Hayır," diyoruz ikimiz de hemen. "Aramızda öyle bir şey yok," diye bitiriyor Aston, ve ben, doğru olsa bile, bunun için onun bacaklarına tekme atmak istiyorum. Ama ah. Anlıyor musun? Dün geceden ve kafamı doldurduğu onca saçmalıktan sonra. Ah.

“Micha biliyor mu?” diye soruyor annem.

"Ona söylemeye çalıştım ama telefon kesildi."

"Yani şu anda Sudan'dan seni öldürmek için uçağa binmiş değil mi? En azından şimdilik."

Gülüyorum, Aston da gülüyor. “Bildiğim kadarıyla hayır. Ona önemli bir şey söyleyeceğim dedim. Gitmesi gerektiği için, ikimizden birine geri dönene kadar ne kadar süreceğini göreceğiz. Ya da beni öldürmek için ortaya çıkana kadar.”

“Skylar, hamile misin?” Annem öfkeli ve inanamayan bir halden gözyaşlarına boğulmuş bir hale geçti, bu da bana yardımcı olmuyor çünkü şimdi hormonlarım devreye giriyor ve boğazım düğümleniyor, tek yapabildiğim başımı sallamak. “Kaç haftalık?”

“Henüz ultrason yaptırmadım. Tahminimce, yaklaşık dokuz haftalık.”

“Aman Tanrım. Büyükanne olacağım.”

“Ve sen onunla evlisin,” dedi Halle, Aston’a bakarak. “Sen Skylar'la *evlisin*."

"Bu gerçek değil," diye ısrar ediyorum. "Bu sadece... bilirsin, şu anda ikimiz için de uygun. Bu bir anlaşma."

“Anlaşma olsun ya da olmasın, evlisin ve hamilesin. İnsanlar bebeğin senin olduğunu sanacak." Aston'ı işaret ediyor.

"Skylar, bu durumda öyle dememi isterse, derim."

Yutkunuyorum. Ondan bunu asla istemezdim. Asla. Ama bunu bu kadar rahat ve sakin bir şekilde teklif ettiğini duymak, ona karşı kalbimde yeni oluşan buzun bir kısmını eritiyor.

“Peki o zaman.” Halle, bakır kırmızısı saçlarını omuzlarının üzerine attı, kararlı ve işine koyulmaya hazırdı. “Bunu gerçekmiş gibi göstereceksek, bunu duyurmalı ve bir parti vermeliyiz

“İkiniz de. Her iki ailenizin de bu işin içindeymiş gibi görünmesi lazım.”

“Evet,” annem onayladı. “Fritzler ve Hughesler de böyle yapardı. Hazır değilseniz hamileliği duyurmak zorunda değiliz, ama size bir düğün partisi vereceğiz.”

Kahretsin.

21

ASTON

Annelerimiz hamilelik ve düğün partisi planlamasının telaşıyla ayrılırlar, bu da resmen haberin yayıldığı anlamına gelir. Annelerimiz ailelerimizdeki herkese söyleyecekler ve sanırım bu bizim üzerimizdeki yükü kaldırır. Yapmamız gereken garip konuşmalardan biri eksildi.

Onların arkasından kapıyı kapatıp kilitledim, bir anlığına kapıya yaslandım. Bu treni ben başlattım ve şimdi frenleri patlamış gibi görünen ve raylar üzerinde hızla ilerleyerek doğrudan yıkıma doğru giden bu trende sıkışıp kaldım.

Bir düğün partisi. Harika. Zoey bunu asla anlamayacak ve bunun onun durumunu daha da kötüleştirmeyeceğini düşünemiyorum. Muhtemelen Skylar'ın da.

Skylar yanımdan geçip mutfağa giriyor, dolaptan bir bardak çıkarıyor, buzdolabından su dolduruyor ve üç büyük yudumda içiyor. Ne söyleyeceğimi ya da ona bu konuda nasıl yardım edeceğimi hiç bilmiyorum. Aslında, yardımımı istemediğinden ve bir daha benimle konuşmak istemediğinden oldukça eminim. Son zamanlarda dokunduğum her şeyi mahvediyor gibiyim. Ya da en azından bir şekilde batırıyorum.

Zoey çatalını havada çılgınca sallıyor. "Yine de filme gideceğiz, değil mi?"

Başımı sallayıp kapıdan uzaklaşarak mutfağa geri dönüyorum. “Evet. Bu öğleden sonra.”

“Büyük boy patlamış mısır alabilir miyim? Tereyağlı falan olanlardan?” diye soruyor, ağzı açık bir şekilde çiğneyerek, olan biten her şeyden mutlu bir şekilde habersiz.

“Tabii,” diyorum, çünkü bugün ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum. Dün gece annesini hatırlatan bir şey gördü ve tamamen kendini kaybetti. Onu eve getirdim ve bir saat boyunca yatağında yanına uzandım

bir saat boyunca yanında yatıp onu kucakladım, teselli ettim, ta ki sonunda ağlayarak uykuya dalana kadar. Bana asla ölmeyeceğime ve onu terk etmeyeceğime söz vermemi istedi, ki bunu elbette söz veremem. Şu anda bir Ferrari isteseydi, muhtemelen isteğini yerine getirirdim.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor, dudakları şurup parıldıyor. “Sky de geliyor. Popcorn ve şekerleri paylaşacağız.”

"Tatlım, Skylar'ın bugün başka planları olabilir." Ocağa gidip Skylar'a bir tabak hazırlıyorum. Sessiz. Neredeyse kıpırdamıyor ve kafasından neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yok. Kız kendini kapatmak istediğinde, bunu çok iyi yapıyor ve kafasında ve kalbinde çalkalanan her şeyi bir sır olarak saklıyor. Sırlarını seviyor, ama bunlar tek tek herkesin önüne seriliyor.

Skylar’a tabağını uzatıyorum. Şüpheyle bakıyor ama gidip Zoey’in karşısına oturuyor. Kendine kahve yapmamış, kahve isteyip istemediğini bilmiyorum ve sormak da istemiyorum çünkü lanet olsun, sanki artık onunla nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum, o yüzden ona sevdiği gibi bir fincan kahve yapıp önüne koyuyorum.

Bir dakika kadar sert bir bakışla kahveyi süzdükten sonra, "Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Gelmeyecek misin?" diye soruyor Zoey, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Skylar, kimsenin içini okuyamayacağı, neşeli bir gülümseme takınıyor.

“Tabii ki geliyorum. Patlamış mısır, şekerleme ve seninle vakit geçirmek mi? Ben de varım.”

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, ama acaba bu yeteneğini hemşirelik yaparken, bazen en iyi sonuçların alınamayacağını bildiği halde çocuklara gülümsemek zorunda kalmaktan mı kazandı, yoksa çocukken çocukların ona kötü davrandığı halde gülümsemek ve etkilenmemiş gibi görünmek zorunda kalmasından mı, yoksa Josh'tan gördüğü istismarı gizlemek için mi kazandı diye merak ediyorum.

Tüm bu seçenekler beni sinirlendiriyor ama hepsini bir kenara itiyorum. Onu anlamaya çalışarak ne yapıyorum ki?

Kendimi bu saçma merakımdan kurtarıp, yumurtasız bir tabak hazırlıyorum çünkü yumurta bu dünyada beni iğrendiren birkaç şeyden biri, büyük bir fincan sade kahve ve Zoey’in yanına oturuyorum. Kendime bunun Skylar’a benden uzaklaşması için olduğunu söylüyorum ama ona baktığımda,

güzel yüzünü inceleyebildiğimde, bunun aslında o farkında olmadan onu izleyebilmek için olduğunu anlıyorum. Kahretsin. Dün gece kafamı allak bullak etti.

Onun tadı ve kokusu üzerimdeyken uykuya dalmıştım. Başka seçeneğim olmadığını kendime ikna ederken, bunu bu şekilde bitirdiğim için kendimden nefret ediyordum. Ama uykuya daldığımda aklımdaki son şey o iken, bu sabah aklımdaki ilk şey de oydu ve bu yeni bir durum değil. O gece Sevgililer Günü'nde onu barın dışında gördüğümden beri böyle. Hatta ondan önce de, çünkü iki yıl önce Sevgililer Günü'nü benim için özel bir gün haline getirmişti.

Alnımı ovuşturup kahvemi yudumlarken mutfak tezgahına bakıyorum, o yukarı koşup beni terk ettiğinden beri dün geceyi kafamda yüzüncü kez tekrar tekrar yaşatmaktan kendimi alamıyorum. Hiçbir kadını bu kadar istemedim. Hiçbir kadını bu kadar tatmadım ve daha fazlasını arzulamadım. İki yıl önceki o tek öpücük bir şekilde beynimi yeniden programlayıp sadece onu görmemi sağladı, peki bu konuda ne yapacağım lan?

Skylar da yemek yemiyor. Tabağındaki yemeği karıştırıyor, sol eli fincanın porselenini kavrıyor ve bakışlarım elmaslara takılıyor. Onları takmış. Bunu beklemiyordum. Mücevher kutusunda kalacaklarını ve sadece zorlandığında ya da Josh'un önünde takacağını düşünmüştüm.

Bunu Zoey'e anlatmam lazım ama o biraz hassas bir durumda. Belki bu gece.

Boğazımı temizliyorum. "Taşınacak çok eşyan var mı?" diye soruyorum, şapkamı başımda döndürerek öne doğru çeviriyorum, böylece şapkanın kenarından onu izleyebiliyorum.

"Evet," diye itiraf ediyor, hüzünlü bir kahkaha atarak.

"Taşınıyor musun?" Zoey, durumu tamamen yanlış yorumlayarak dehşetle bağırır.

"Hayır," der Skylar. "Babanla ben sadece yatak odalarımızı değiştiriyoruz."

Zoey bu sözlere fazlasıyla rahatlar ve midemdeki asit yanmaya başlar. Sanki su altında tutuluyormuşum gibi ciğerlerim sıkışır, ama ne kadar yüzeye çıkmaya çalışsam da ulaşamam. Sadece yerinde yüzmeye devam eder, nefesimi tutar ve boğulmamak için dua ederim.

"Peki, hâlâ sinemaya gidiyor muyuz?"

"Tabii ki. Ne izleyecektik?" "*Dog Cops.*"

“Oh.” Skylar’ın kaşları eğlenerek yukarı aşağı hareket ediyor. “Konusu ne?”

“Suçları çözen konuşan köpekler,” diyorum ciddi bir ifadeyle.

“Hayır!” Zoey sanki ben bir aptalmışım gibi haykırıyor. “O sadece kızla konuşuyor.” Sonra omuz silkiyor. “Ve hayvan arkadaşlarıyla.”

"Tabii ki," diye onayladı Skylar. "Kulağa harika geliyor."

Zoey koltuğunda kıpırdanıyor ve pastırma çiğniyor ki, Skylar'ın sandalyesi aniden masadan geriye doğru gıcırdıyor. Yüzündeki tüm renk kayboluyor ve tek kelime etmeden ayağa kalkıp girişin yanındaki tuvalete koşuyor.

"İyi mi?" diye sorar Zoey, endişeyle. "Sanırım midesi bulanmış."

"Belki yumurtalar seni hasta ettiği gibi onu da hasta etmiştir. Ya da belki de sadece bu yumurtalardır."

Gülmekten boğuluyorum. "Hey. Yumurtalarımın nesi var?"

Çatalıyla yumurtaları delip, bir parçasını bana göstermek için havaya kaldırır. “Bugün iyi değillerdi. Üstleri kahverengi olmuş.”

İğrenç görünümlü parça çatalından sarkıyor ve tabii ki, yumurtalarını yakmışım. Açıkçası, karımla ilgili düşüncelere biraz fazla dalmışım.

“Gidip ona bir bakayım,” diyorum. “Sen işini bitirip masanı topla. Ama bir şey düşürmemeye dikkat et.”

“Sonra keçeli kalemlerle boyayabilir miyim?” “Sadece resim matının üzerinde.”

Kızım başını salladı ve boyama yapabilmek için aceleyle yemeğini ağzına tıkıştırdı.

"Yavaş ol. Boğulmanı istemem." Kafasının üstüne bir öpücük kondurup koridordan geçerek banyoya doğru ilerliyorum.

“Skylar? Girebilir miyim?”

“Hayır. Git buradan.”

Yine kapıyı kilitlemediğinden, bana bunu söyleyeceğini tahmin ederek kapıyı yine de açtım ve içeriye baktığımda onu fayans zemin üzerinde diz çökmüş, başını plastik koltuğun üzerine uzanmış koluna dayamış halde buldum

. Saçları nemli alnına yapışmış ve cansız bir şekilde arkasına düşmüştü.

Düşünmeden yanına diz çöküp saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum.

Bana elini salladı. “Git dedim,” diye mırıldandı, ama sesinde hiç güç yoktu. Sanırım perişan durumda.

"Ve bu büyüleyici anı kaçırayım mı? Asla," diye alay ediyorum, sesimi hafif tutarak. "Sana bir şey getireyim mi..."

O, bir mermi hızıyla ayağa fırlayıp tuvalete kusmaya başlayınca sözüm yarıda kalır. Vücudu sarsılırken saçları yüzüne düşmesin diye saçlarını geriye çekiyorum, ama ağzından neredeyse hiçbir şey çıkmıyor. İşini bitirdiğinde inleyerek önceki pozisyonuna geri düşüyor.

Lavabonun altındaki dolaptan temiz bir bez alıyorum, soğuk suyla ıslatıp ona uzatıyorum. Bir tarafıyla ağzını ve çenesini, diğer tarafıyla da yanaklarını ve alnını siliyor.

"Bu çok aşağılayıcı. Ve iğrenç."

"Doğru. Vücudun, biz doktorların söylediği şeyi aynen yapmaya nasıl cüret eder? Ne kadar düşüncesiz."

"Tanrım, kibirinin sınırı yok. Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Beni en kötü halimde görmekten."

Tekrar çömelip parmaklarımı yanağına sürtüyorum. “Skylar, inan bana, bu en kötü halinle bile uzaktan yakından alakası yok.”

Gözlerini devirdi, ama “Siktir git” derken dudakları seğirdi.

“Şu anda olmaz. En azından dişlerini fırçalayana kadar olmaz.”

Oturur, duvara yaslanana kadar kayar. Tuvaleti sifonu çekerim, ama içinde birkaç damla su ve safra dışında pek bir şey yoktur.

“Teşekkür ederim,” diye itiraf ediyor isteksizce. “Hâlâ bir pislik olsan da.”

“Öyle olmasaydım seninle birlikte olmazdım.”

“Haklısın.” Diye iç geçiriyor. “Tanrım, Aston. Kendimizi neye bulaştırdık böyle? Annelerimiz düğün partimizi planlıyorlar. Hiçbiri böyle olmamalıydı. Biz onlara durumu anlattığımızda bizi dinleyeceklerdi ve sessizce destek olacaklardı.”

Tuvaletin kapağını kapatıp üzerine oturuyorum. “Onlar bizim annelerimiz. Açıkçası bunu tahmin etmeliydik.”

“İnsanların sanki birbirimizi seviyor ve birlikteymişiz gibi konuştuğu bir düğün partisi hakkında Zoey ne düşünecek?”

Dirseklerimi uyluklarıma dayayıp ayaklarımın arasındaki yere bakıyorum. “Bilmiyorum. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum ve bu konuda terapistinden yardım isteyemem, ama ona artık evli olduğumu söylemek zorundayım.”

“Bana evlenme teklif ettiğin andan ‘evet’ dediğimiz ana kadar bunu çözmek için beş günümüz vardı, ama çözemedik.”

“Monty Python’un dediği gibi. ‘Kimse İspanyol Engizisyonunu beklemez.’”

Kıkırdayarak güldü ve biraz daha dik oturdu. “Ne kadar doğru, değil mi?”

Hâlâ yüzünün yan tarafına havluyu bastırıyor ve tam altında daha önce hiç fark etmediğim küçük bir çil var. Birdenbire parmağımla onu izlemek için yoğun bir istek duyuyorum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye soruyorum onun yerine.

“Sanki içinde sadece sabah bulantısı ve pişmanlık taşıyan bir kamyon çarpmış gibi.”

“Bu çok şiirsel.”

“Deniyorum.” Başını yana eğiyor. “Neden hâlâ buradasın?”

“Ben bir baba ve çocuk cerrahıyım. Kusmuk beni hiç korkutmaz .”

"Bunu bilmek güzel. Boynuma sarımsak asmaya ya da gümüş mermi takmaya ne dersin?”

Sırıtıyorum. “Üzgünüm karıcığım, bir süre daha bana katlanmak zorundasın. Hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde.”

“Şu anda sadece ilki ve ikincisi geçerli.” “Ölüm bizi ayırana kadar demekten iyidir.”

Yerden kalkmaya çalışır ama ayağa kalkarken biraz sendeler. Hemen ayağa kalkıp kalçalarını tutarak onu dengelerim.

“Ben iyiyim.” Beni itmeye çalışıyor ama iyi değil. Bir kısmı stres olabilir, bir kısmı sabah bulantısı olabilir ama iyi değil.

"Bana karşı koyma, tamam mı?"

“Ne?” diye sorar, ben de ironik bir şekilde onu gelin gibi kollarımın arasına alırım. “Ah! Ne yapıyorsun? Beni yere indir.”

"Bana karşı koyma dedim. Seni yatağa taşıyorum."

"Yürüyebilirim," diye ısrarla itiraz ediyor, ben bizi banyodan çıkarırken kollarımdan kurtulmaya çalışacak kadar ileri gidiyor.

"Skylar Fritz Davenport Hughes, kapa çeneni ve hasta karımı lanet merdivenlerden yukarı taşımama izin ver," diye ona homurdanıyorum.

"Şu saçmalığı kes artık. Beni düşüreceksin."

Ona sırıtarak bakıyorum. “Tatlım, bana pek çok şey söylüyorsun. Aptal, pislik, kendini beğenmiş ve kibirli, ama bir şeyden eminim ki o da ellerimin sağlam olduğudur. Seni asla düşürmem. Şimdi bana karşı direnmeyi bırak.”

Şaşırtıcı bir şekilde, durdu. Hatta kollarını boynuma doladı ve onu merdivenlerden yukarı taşımama izin verdi. "Josh beni ilk ve tek kez kucağına alıp taşıdığında bana tombul demişti."

Ona yukarıdan bakıyorum. “Ne?”

“Top şeklinde yuvarlanan, küçük ve yuvarlak böcekler.” “Vay canına.

Pazartesi günü iş yerinde ciddi ciddi ölecek.

bu kadar uzun süre onunla kaldın? Seni yargılamıyorum ya da suçlamıyorum. Merak ediyorum çünkü çok güçlü ve kendinden emin görünüyorsun, hak ettiğimde ve hatta bazen hak etmediğimde bile bana haddimi bildirmekte hiç tereddüt etmiyorsun.”

Onu koridordan geçip yatak odasının önünden geçerek benim odama götürdüm, çünkü yakında burası onun odası olacaktı.

Etrafa bakınıyor ama yorum yapmıyor. “Ben insanları memnun etmeye çalışan biriyim ve çatışmalardan hep korkmuşumdur. Ayrıca, şey, bu tür konularda bana yorum yapan ya da alay eden ilk kişi o değildi, bu yüzden ben… ne olduğunu ya da ne kadar kötü olduğunu, şey, ben de öyle olana kadar fark etmedim. Kendime dair pek iyi bir imajım olmadığı için onun söylediklerinin çoğuna inandım.”

Yatağın yanında durup, onu hala kollarımda tutarken gözlerine bakıyorum. “Sen tombul ya da çirkin ördek yavrusu ya da insanlar hakkında söyledikleri diğer şeyler değilsin. Sen bir kuğusun ve sonunda bunu anladığın için mutluyum, ondan ayrıldığın için de mutluyum.”

Uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra başka yere baktı. “Dişlerimi fırçalamalıyım.”

Onu yatağıma, çarşaflarımın üzerine yatırdım. “Ben getiririm.”

“Sadece sabah bulantısı. İyileşeceğim.”

“İyi olacağını biliyorum,” diyorum, bunu sadece bu durum için değil, daha fazlası için kastederek. “Kıpırdama.”

Koridordan diğer banyoya doğru ilerledim, diş fırçasını, diş macununu ve açıkça ona ait olan diğer eşyaları alıp kendi banyoma getirdim. Buradan eşyalarımı kaldırmam gerekecek, ama bunu o dinlendikten sonra yaparım.

"Bana karşı nazik davranmayı bırak," diye sesleniyor bana, ben de gülümsüyorum. "Nazik davranmıyorum ki."

“Oluyorsun.”

Her şeyi bırakıp yatak odasına geri dönüyorum, onun yanında duruyorum ama asıl yapmak istediğim şey, yatağa girip yanına uzanmak ve dünyasındaki her şey düzelene kadar onu kucaklamak. Ben bir doktorum ve doğam gereği bir bakıcıyım, ama daha önce çocuğum olmayan birine karşı hiç bu kadar koruyucu hissetmemiştim. Astrid'e bile.

“Neden sana karşı nazik olmayı bırakmamı istiyorsun?” “Kafam karışıyor.”

Onu daha iyi görebilmek için yüzündeki saçları kenara çekiyorum. Rengi şimdiden düzeliyor. “Belki de seni tetikte tutmayı seviyorum.”

“Ama artık tökezleyip düşme yeteneğim kalmadı.”

“Ne dememi istiyorsun? Dün gece sana söylediğim her şeyin, son cümle hariç, içten geldiğini mi?”

"Hayır," diye tersledi. "Bunu söylemeni istemiyorum."

“Peki. O zaman şunu söyleyeyim mi? Dün gece hayatımın en harika gecelerinden biriydi. Öyle olmaması gerektiğini biliyorum. Her şeyin bir yalan olduğunu biliyorum. Her şeyin berbat olduğunu, bizim de berbat durumda olduğumuzu ve bundan sonra işlerin daha da kötüye gideceğini biliyorum. Bunların hepsini biliyorum. Ayrıca aptalca şeyler söylüyorum ve işleri batırıyorum. Hem de çok. Ama seninle evlenmek, batırdığım işlerden biri değildi. Senin ihtiyacın olan koca olacağım ve eğer ihtiyacın olduğunu söylersen, mesafemi koruyacağım.”

“Anlaşmamız buydu,” diye fısıldadı, gergin ya da kararsız olduğunda her zaman yaptığı gibi ellerine bakarak. “Bundan zarar görmeden kurtulabilmemizin tek yolu bu.”

Vay canına. Bu berbat bir durum. “Öyle. O yüzden sözümün arkasındayım. Zaten muhtemelen böylesi daha iyi.” Kapıya doğru ilerlerken birden duruyorum. Bunu söylemek zorundayım

. Söylememeliyim. Bu, *aptalca şeyler söylediğim* kategorisine giriyor, ama yine de söylemek zorundayım. Ağzımı açıyorum, kelimeler dilimin ucunda asılı kalıyor, ama onları serbest bırakmanın ne faydası olacak ki?

Onu karım yaptığım için, bundan zarar görmeden kurtulabileceğimi hiç sanmadığımı bilmesini istemez.

Bu yüzden kapıyı kapatıp onu dinlenmeye bıraktım. Hayatımda hiçbir şeyin canımı yakmadığı bir noktaya varabilecek miyim diye merak ederek.

22

SKYLAR

Aston'ın çarşaflarının cildime değdiği alışılmadık bir hisle uyanıyorum. Sedir kokan ve ona özgü bir koku taşıyan ipeksi pamuk. Oda loş, perdeler çekilmiş ve ben sırt üstü uzanıp, nasıl buraya geldiğimi düşünüyorum. Sabah bulantısı. Bana yardım etmek için banyoya gelen o. Beni buraya taşırken gösterdiği beklenmedik şefkat ve ardından dün gece için özür dilemesi.

Yumruklarımla gözlerimi ovuşturuyorum, gözlerim bulanık ve kafam karışık. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama kendimi daha iyi hissediyorum. En azından fiziksel olarak. Kafam hâlâ berbat durumda ama sanırım bu durum önümüzdeki... muhtemelen yıllar boyunca benim için normal olacak. Boğuk bir kahkaha atıyorum.

Tanrım.

Yatakta yuvarlanıp yüzümü yastığına gömdüm. Onun uyuduğu çarşafların içinde olmak tuhaf bir his. Ve ne yazık ki, biraz da seksi. Bu beni sapık yapar mı bilmiyorum, ama derin bir nefes alıyorum ve hemen dün geceden görüntüler zihnimde parıldıyor. Bu sabahki özrü durumu daha iyi hale getirmemeli, ama onunla ilgili neredeyse her şey gibi, bir şekilde öyle oluyor. Onu tekrar nefret etmeye başladığım anda, bir sopayı eline alıp düşmanlığımı parçalıyor.

O özrü olduğu gibi kabul etmeliyim, daha fazlasını değil. Benimle evlendiğine pişman değil ve dün gece yaptıklarımızdan da pişman değil. Harika. Her şey yolunda. Aramızdaki bu şey her neyse, onun uzattığı zeytin dalını kabul edeceğim ve bunun ötesini düşündüğümde vücudumda uğuldayan o elektrikli ve tehlikeli şeyi görmezden geleceğim.

Sekiz hafta önce, berbat bir erkek arkadaşı olan bir hemşireydim. Şimdi hamileyim, Aston'la yaşıyor ve çalışıyorum, ve onunla evliyim.

Yan dönüp telefonumu komodinin üzerinde buldum. Aston'ın benim için içeri getirdiğini duymamışım. Öğlen geçiyor. Umarım

Umarım bensiz sinemaya gitmemişlerdir. Zoey'e söz verdiğim için kendimi çok kötü hissederim.

Yavaşça kendimi yataktan kaldırıyorum, esnerken uzuvlarım gerginleşiyor, ayak parmaklarım parke zeminin üzerindeki halıya kıvrılıyor. Telefonumu cebime tıkıştırıp kapıyı açıyorum, hemen aşağıdan sesler duyuyorum.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sızlanıyor Zoey.

"İki saat sonra, Zo-Zo. Sabırlı ol. Ve lütfen sesini alçalt, yoksa Skylar'ı uyandıracaksın."

"Ama neden uyuyor ki? Öğle yemeği vakti."

"Bu sabah kendini iyi hissetmiyordu, hatırladın mı?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve merdivenlerden aşağı iniyorum, ama tam o sırada yukarı çıkan Aston'a çarpmak üzereyim. Gözleri büyüyor ve bir adım geri atarak aramızda biraz mesafe yaratıyor.

"Uyandın," diyor, sesi sakin. Soluk renkli bir Boston Rebels tişörtü, gri eşofman altı ve ters takılmış bir şapka giyiyor; şapkanın siperliğinin altından, açık renkli saçlarının uzun telleri arkaya doğru sarkıyor. Vay canına. Sanırım az önce yine boşaldım. "Daha iyi misin?"

"Çok," diye cevap veriyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum çünkü onun yatağında uykuya dalmadan önce sütyenimi çıkarmıştım ve meme uçlarım kesinlikle ona selam veriyor. Düşündüm de, sütyenim muhtemelen hâlâ onun yerlerde duruyor. "Yatağını ödünç verdiğin için teşekkürler."

"Artık senin yatağın, unuttun mu? Hazır laf açılmışken, şimdi yapmak ister misin? Oda değiştirmek?"

"Oh. Şey. Tabii," diye neşeyle cıvıldıyorum ve vay canına, bu çok gergin bir durum.

"Harika. Eşyalarını taşımana yardım ederim. Ağır bir şey kaldırmanı istemem."

"Hadi yapalım." Zihnimde alnıma bir tokat atıyorum. Az önce bunu mu söyledim?

Beni yatak odama kadar takip ediyor, önceden hazırladığım iki valizimi alıp kendi odasına sürüklüyor. Ya da sanırım artık benim odam. Buna alışmam biraz zaman alacak.

Sonraki bir saat boyunca, ikimiz bir odadan diğerine eşyalarımızı taşırken, birbirimizin etrafında garip bir şekilde dans eder gibi gidip geliriz. Koridorda her karşılaştığımızda, aramızdaki mesafeyi ve en ufak bir temastan bile kaçınmak için ne kadar dikkatli davrandığımızı fazlasıyla fark ediyorum.

"Kaç tane çantan ve ayakkabın var?" diye soruyor, yatağımdan doldurduğum bir kutuyu alıp koridordan aşağı doğru yürürken.

"Hey," diye tersliyorum. "Asla bir kadının ayakkabılarına veya çantalarına yorum yapma.
Senin kaç tane şapkan var?"

"Onları koleksiyon
yapıyorum."

"Ben de," diye karşılık veriyorum.

"İyi ki ana evde geniş bir dolap var. Ona ihtiyacın olacak
buna ihtiyacın olacak."

Ona orta parmağımı gösteririm, o da güler, ama ayakkabılarımı ve çantalarımı tuttuğu için onu takip ederek ana yatak odasına giriyorum, orada eşyaları yatağın üzerine bırakıyor.

"Senin için çarşafları değiştirdim." Çenesini kral boy yatak yönüne doğru uzatır. Misafir odasında bir kraliçe yatak vardır ve ben henüz o kadar ilerlememiştim.

"Teşekkürler. Üzgünüm. Ben o kadar cömert davranmadım."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Yapabilirim." Yataktaki kutuya, sonra da yastıklara bakıyor. "Eşyalarımı taşımayı bitirmeliyim. Sanırım bir tur daha var."

"Evet. Ben de."

İkimiz de kıpırdamıyoruz ve aramızdaki hava aniden gerginleşiyor, söylemediğimiz her şeyle dolup taşıyor. Aramızda sıkışıp kalmış, bir köşeye itilmiş ya da yokmuş gibi davrandığımız onca şeyle.

"Yarın gece yirmi dört saatlik bir vardiyaya başlıyorum," diyor bana, bakışları tekrar bana dönüyor. Bir anlığına bakışları dudaklarıma kayıyor ve orada kalıyor, ama sonra yutkunup bakışlarını tekrar yukarıya çekiyor. "Zoey annemlerle kalacak."

"Oh. Ona ben bakabilirim."

Omuzlarını silker. "O sorun etmez. Onlar onu çok şımartıyor. Dün gece sadece zor bir geceydi."

"İyi geçmedi mi?"

Sadece başını sallıyor ve ben de konuyu orada bırakıyorum.

"Peki… Pazartesi ne olacak?"

"Pazartesi günü bunları takıp ortaya çıkacağız ve evlendiğimizi gayet doğal bir şekilde duyuracağız." Sol elini, üzerinde kalın platin yüzüğüyle havaya kaldırıyor.

Bana parıldayan elmaslara bakıyorum. "Bu taşı işe takamam. Çok büyük ve eldiven giymekte zorlanırım."

Bir adım öne doğru atıyor, elini yanağıma koyup saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına itiyor. “Yüzüğü takacak mısın?”

Yutkunup başımı sallıyorum. “Bunun amacı da bu,

değil mi?” “Güzel.”

"Aston..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim kesilir. Bu sabah söylediği sözler kulaklarımda yankılanır.

"Sormamın sakıncası var mı... Yani, sormamalıyım, biliyorum. Ama..." Şapkasını düzeltirken iç geçirip gülümsüyor. "Hoşuna gitti mi?"

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. “Devasa egonu daha da şişirmek mi istiyorsun?”

Dudakları kıvrılır, mavi gözleri parıldar. “Bu durumda, evet. Geldiğini biliyorum… Ama iyi miydi? Diğer şeyler, yani. Ağzımı açıp her şeyi mahvetmeden önce, yani.”

“Evet. Güzeldi. Belli ki daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı şeyi yaptın.”

O çok hafifçe yaklaşır ve o bana bakarken boynum onun yüzüne doğru uzanır. “Onlar tembeldi, Skylar. Bir kez bana karşı rahatlayıp kafandan atınca, o kadar da uzun sürmedi. Ve senin… o şekilde üzerime düşmeni istemedim. Umarım bunu biliyorsundur. Senden yararlanmaya ya da konuşmadığımız ya da istemediğin bir yere seni zorlamaya çalışmıyordum. Asla böyle bir şey yapmam.”

Bunu biliyordum. Benden yararlanmaya çalıştığını düşünmemiştim. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ellerime bakıyorum. Nedense, onun ellerimin tembel olduğunu söylemesi beni hem daha iyi hem de daha kötü hissettiriyor. Çabalayan o adamlar, her zaman bunun benim sorunum olduğunu hissettirirdi. Belki de bu durumdan dolayı hissettikleri hayal kırıklığı ya da rahatsızlıktı ve bu da benim için durumu daha da kötüleştiriyordu. Ama tek yaptıkları klitorisimi daha sert ovmak ya da benzeri şeylerdi. Hiçbiri onun yaptığı gibi benimle konuşmaya çalışmadı. Neden sorun yaşadığımı öğrenmek için yeterince önemsemediler.

"Ama önemli değil."

“Doğru. Böylesi daha iyi,” diye keskin bir şekilde onayladı, gözleri yoğun bir ifadeyle.

Kararlı. “Şu anda ikimizin de yeterince sorunu var.”

Haklı. Benim bir bebeğim olacak, kaçınmam gereken kindar bir eski sevgilim var, onun ise hâlâ annesinin yasını tutan küçük bir kızı var. Ayrıca, incinmek istemiyorum. Kendime ve önümde beni bekleyenlere odaklanmak istiyorum.

"Hiçbir şey aramıyorum," diye söz veriyorum ona.

"Ben de. O sadece bir andı. Daha fazlası olması gerekmiyor. Daha fazlası *olamaz*."

Başımı sallıyorum, o anda midemde hissettiğim tuhaf hissi görmezden gelerek. Muhtemelen yine sabah bulantısıdır. "Doğru. Bir anlık bir şeydi." Boğazımı temizliyorum. "O filme yetişmek istiyorsak işimizi bitirmeliyiz."

Ondan uzaklaşıp ayakkabı kutusuna doğru giderim, ayakkabılarımı yerleştirirken ona sırtımı dönerim. Neden bu konuyu tekrar açtığımı bile bilmiyorum, sadece bunu düşünmeden duramıyorum ve sonra o gidip özür diledi ve beni daha da mahvetti.

Ama bitti. Resmen birden fazla kez konuştuk ve bitti.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, etrafımızı saran her şeyin ağırlığını hissediyorum ve az önce birbirimize söylediklerimize rağmen, omzumun üzerinden ona baktığımda bunu görüyorum. Yüzeyde söylediğimiz her şeyi ve ikimizin de gömdüğü her şeyi. Dün gece bizi değiştirdi ve bu iyi bir şekilde olmadı. Dikkatli bir mesafeyi korurken, birlikte yaşayabileceğimizi ve çalışabileceğimizi varsayarak tehlikeli bir oyun oynuyoruz.

Ama zaten yeterince hata yaptım ve bir tane daha yapma lüksüm yok. Özellikle de Aston'la. Bu yüzden sırtımı dikleştirip ayakkabıları ve çantaları yerleştirmeye devam ediyorum ve bir saniye sonra o gidiyor, arkasından kapıyı kapatıyor ve sonunda nefes almama izin veriyor.

FOREST'IN KONUTU, pazar öğleden sonra ışığında parıldıyor; pürüzsüz yüzeyleri ve tavandan tabana pencereleriyle, hemen üzerinde oturduğumuz limanın karşısındaki Boston silüetini sergiliyor. O burada sadece birkaç aydır yaşıyor. Los Angeles'tan Boston'a geri dönüp, büyükannemin ailesinin nesiller önce kurduğu Abbott Vakfı'nın başına geçmesi için ailesinin ona verdiği bir rüşvet.

Babası Kaplan, vakfın CEO'suydu, ama o benimle aynı hastanede cerrah olarak çalışıyor, bu yüzden vakfı esasen Forest'ın annesi yönetiyordu.

Forest her zaman buraya asla geri dönmeyeceğine yemin etmişti. Boston onun için kötü anılarla dolu bir yer, ama henüz tam olarak ikna olmuş mu emin olmasam da, geri döndüğü için mutluyum.

"Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" diye alay ediyorum. Üçüncü kattaki kargazırında oturuyoruz ve buranın az mobilyalı olduğunu söylemek bile yetersiz kalır.

Koyu renkli gözlerini bana çeviriyor. “Evet. Çok fazla mobilya alacak vaktim olmadı ve Los Angeles’taki evimi sattığımda mobilyalı olarak sattım. Burada yaşamak tuhaf geliyor. Bu şehir evinde büyüdüm. Belki de bu yüzden evi döşemekte zorlanıyorum.”

“Anlıyorum,” diyor Crew. “Ben de evim için henüz pek bir şey almadım.”

“Seni alışverişe götürmeme izin verseydin alırdın,” diyor Quinn ikizine sertçe.

“O zaman hep birlikte mobilya alışverişine gidelim. Eğlenceli olur.”

Hayes başını bana doğru eğdi. “Ne oldu sana? Biraz… değilsin.”

Gerçekten de kendimde değilim. Aston ve ben Zoey'e, birbirimizi çok önemseyen özel arkadaşlar olduğumuz için yüzük taktığımızı söyledikten sonra, sanki başka bir çocuk gibi oldu. Meraklıydı ve tam olarak anlamamıştı, ama bir süre onlarla yaşayacağımı duyduğuna sevindi. “Evli” terimini kullanmadık, ama er ya da geç duyacaktır ve Aston’ın bu konuda ve bunun onun için doğuracağı sonuçlar konusunda endişeli olduğunu biliyorum.

Braelyn yüzünü sandviçine gömmüş, kocaman bir ısırık alıyor ve sodasıyla yutuyor, çünkü burası Forest'ın evi ve o ayık olduğu için burada onunla asla içki içmiyoruz.

"Biliyor musun," Roman onu suçluyor, en iyi arkadaşına bakarak, onu okumaya çalışıyor, ki bu konuda delice iyidir. Muhtemelen bu, onu bir boksör olarak durdurulamaz kılan şeydir. Ya da bir yeraltı sokak dövüşçüsü. Yan iş olarak yaptığı şeye ne ad vermek isterseniz.

"Ha! Sen delisin," diye ısırığıyla konuşur. "Hiçbir şey bilmiyorum, Jon Snow."

“Az önce *Game of Thrones’tan* yanlış alıntı yaptın,” der ona. “Bu, bir şey bildiğin anlamına gelir.”

İç çekiyorum. Bandajı bir an önce çekip atayım bari. Bu hafta sonu bunu zaten iki kez yaptım, önce annemle, sonra dün gece beni arayan babamla. Çok eğlenceli bir sohbetti. Evet, bu bir alay.

"Cuma günü Aston'la evlendim." Nedense, hamile olduğumu söylemektense bunu söylemek daha kolay geliyor.

Herkes bana bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmış, her yer şokla kaplı.

"Şey..." Quinn, kırmızımsı kahverengi saçlarını parmaklarında döndürerek sözünü bitirmez. "Onunla *evlendiğini* mi söyledin? Sarhoş muydun? Bu Vegas'ta olanlara mı benziyor? Mason ve Sorel'in yaptığı gibi mi?"

"Hayır. Öyle değildi. Burada, Boston'da oldu."

Afallamış durumda. Herkes öyle. “Nasıl? Neden?” Tamamen şaşkın bir halde başını sallıyor.

“Dur.” Hayes yanıma gelip yanıma oturur. “Aston’la mı evlendin? Yani evlendin, evlendin mi? Ciddi misin?” Sol elimi çekip kucağına koyar. Hâlâ elmas yüzüğü takıyorum, ama bu gece onu kutuya geri koyacağım. “Kahretsin, Skylar. Ne oluyor lan?” Sol elimi herkesin görmesi için havaya kaldırır.

“Sana taktığı şey kocaman bir taş.” Roman bana gözlerini kırpıştırıyor. “Bu çok saçma. Neler oluyor?”

“Onunla evlenmek zorundaydı,” diye Braelyn araya girer. “O pislik Josh’un bebeğine hamile, ki söz konusu pislik henüz bunu bilmiyor, ama ona söylemeye korkuyor ve hepimizin bildiği nedenlerden dolayı onun tepkisinden korkuyor. O ve Aston, zaten geçici olarak birlikte yaşadıkları için bir anlaşma yaptılar. O Zoey’e yardım edecek, Dr. McBroody de Josh konusunda ona yardım edecek.”

Burnumdan soludum. “Lütfen hayatımı *Grey’s Anatomy* bölümüne çevirme lütfen. Daha fazla dramaya dayanamam.”

Elini kaldırdı. “Peki, ama yine de Aston’a bir takma ad bulmamız gerektiğini düşünüyorum. Broody ile hot arasında kararsız kaldım ama ikisini uyumlu bir şekilde nasıl birleştirebileceğimi bulamadım.”

“Haklısın. Düşünürüz.” Çünkü ‘pislik’ artık ona pek uymuyor, içimden bir parça hala uymasını istese de.

“Kız saçmalıklarını kes,” diye bağırdı Crew, yemek yerken devasa vücuduyla sehpanın önündeki yerde otururken dizlerinin üzerine kalkarak. “Geri al ve tüm bunları anlat. Ayrıntılı olarak.” Yüz hatları yumuşadı ve hala düz olan karnıma baktı. “Sky, hamile misin? Gerçekten mi?”

Hayes, bana tepeden bakabilmek için yanımda yer değiştirir, elimi tutar ve ben bu rahatlığı kabul edip başımı omzuna yaslarım. “Evet. Geçen hafta öğrendim ve bu Perşembe için bir kadın doğum uzmanı randevum var, birkaç hafta sonra da ultrasonum.”

“Neden önce bize gelmedin?” Hayes, sesinde incinmişlikyle sordu. “Sana bu konuda yardım ederdik. Josh konusunda. Hatta, ihtiyacın olduğunu hissetseydin seninle evlenirdim.”

“Aynı şekilde,” diye onaylıyor Crew.

“Ve bu süreçte yanında olurduk,” diyor Roman. Forest başını ellerinin arasına almış. Erkeklerim perişan durumda. Beni hayal kırıklığına uğrattıklarını düşünüyorlar. Josh’un nasıl biri olduğunu onlara nihayet anlattığımda da, şu anki hallerine benziyorlardı. Onlardan bu kadar çok şey saklamam onları çok üzmüştü, ama bu durum farklı.

“Hepinizin yanımda olacağını biliyorum ve bunun için sizi seviyorum. Evlilik meselesini pek planlamamıştım. Ama yine de hamile kalmayı da tam olarak planlamamıştım. Braelyn, rastgele kusup adetimin geciktiğini fark ettikten sonra testi yaptı ve Aston eve geldiğinde beni kanepede bu konuda ağlarken buldu. Her şey oradan başladı. Zoey’nin evde daha fazla istikrara, yakın olabileceği birine ihtiyacı var ve ben…”

“Josh’tan uzak durman lazım.” Forest ayağa kalkıp pencereye doğru yürümeye başladı. “Henüz bilmiyor mu? Bunların hiçbirini?”

"Hayır," diyorum ona, o da bana sırtını dönmüş, ellerini başının üstüne koyarak başını sallıyor.

"Yine de ona karşı uzaklaştırma emri çıkartmış olmanı dilerdim."

"Herkesin ne olduğunu öğrenip işimden ayrılmak zorunda kalmadan bunu yapamazdım, ve işimi seviyorum. Burası, dünya çapında olmasa da, ülkedeki en iyi yoğun bakım ünitelerinden biri."

“Ona söyleyecek misin?” diye sordu Quinn, diğer tarafıma gelip diğer elimi tuttu.

"Henüz karar vermedim. Her halükarda, evlilik meşru görünmeli. Sanki Aston ve ben gerçekten aşıkmışız gibi."

“Peki bebek ondan mı?” diye sorar Hayes.

“Aston, istersem bunu yapacağını söyledi. Ama bunu isteyemem. Ne kadar çok yalan söylersek, durum o kadar kötüleşir. Şimdilik, doğrulamadan insanların istediklerini düşünmelerine izin vereceğim.”

"Dostum, Aston Hughes'la evlisin." Quinn, elini ağzına kapatmadan önce hıçkırık gibi bir kahkaha atar. "Üzgünüm. Yaşadıklarının önemini küçümsemiyorum ama Aston Hughes!" diye haykırır, yüzünü yelpazeyle serinletir. "O çok seksi."

“Biliyorum, değil mi?” Braelyn lafa karıştı. “Çok seksi. Düğünde takım elbisesini görmeliydin. Vay canına.”

"Aramızda öyle bir şey yok." Bu tanımın doğruluğuna gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum. "Lütfen konumuza odaklanabilir miyiz? Sizi buraya Aston'ın yakışıklılığı için çağırmadım."

“Hayır, bizi buraya çağırdın çünkü bize haber vermeden evlendin ve şimdi Josh’u ve tüm dünyayı bunun gerçek olduğuna ve tamamen delilik olmadığına ikna etmek için yardımımıza ihtiyacın var,” diyor Crew, sesindeki sevgiyle her zamanki açık sözlülüğü yumuşamış.

"Delilik değil," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum. "Bu... bir anlaşma."

Altı çift göz, aynı inanamama ifadesiyle bana bakıyor.

“Peki.” Diye iç geçirdim. “Biraz delice. Ama ikimiz için de mantıklı. Annesini kaybettikten sonra hâlâ zorluklar yaşayan Zoey konusunda yardıma ihtiyacı var. Benim de Josh’un benden uzak durmasına ihtiyacım var ve umarım evli olmak, uzaklaştırma emrinden daha etkili olur. Üstelik bu geçici bir durum. Her şey yoluna girince boşanır ve hayatlarımıza devam ederiz.”

"Ama bir çocuğun olacak. Josh'un çocuğu."

Hayes'e omuz silkerim. "Yalan söylemekten başka babalık konusunda yapabileceğim pek bir şey yok. Ya da mahkemeye gitmek."

Roman öne doğru eğilir, *“Kimse benim insanlarıma bulaşamaz*” tavrını tümüyle sergiler. “Skylar, hepimiz Josh için endişeleniyoruz. Sana yaptıkları...”

“Tacizdi,” diye tamamladı Hayes, çenesini sıkarak. “O adam tam bir narsist ve sana bok gibi davrandı.”

Hâlâ onların ellerinde tutulan ellerime bakıyorum, eski sevgilimin adı geçince göğsümün sıkışmasından nefret ediyorum. “Biliyorum. Bu yüzden ayrıldım. Bu yüzden ona bebekten bahsetmiyorum. En azından şimdilik. Belki de mecbur kalmadıkça hiç bahsetmeyeceğim.”

“İyi,” diyor Quinn sertçe. “Bunu bilmeyi hak etmiyor. Ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa...”

“Onu öldürürüm,” diyor Roman açıkça.

“Buna inanıyorum, bu yüzden ben halledeceğim.”

“Ya da Aston halleder,” diye espri yapar Braelyn. “Anlaşmanın bir parçası bu.”

Forest dönüp kaşlarını kaldırdı. “Anlaşmanın bir parçası mı? Yani Aston artık senin kişisel korumun mu? Onu nefret ettiğini sanıyordum. İkiniz ne kadar yakınsınız?”

Omuzlarımı silkiyorum ve kucağımda birbirine dolanmış parmaklarımı fark ediyorum. “Yakın olduğumuzu söyleyemem. Birbirimize zar zor tahammül ediyoruz.”

“Skylar Fritz Davenport!” diye bağırır Quinn. “Seni küçük sürtük.” Koluma hafifçe vurur. “Sesin tizleşti, yani yalan söylüyorsun. Yeni kocanla yattın mı?”

“Ne? Hayır!” Ama yüzüm kızardı ve evet, sesim yine titredi. Boğazımı temizledim ve ses tonumu düzeltmeye çalıştım. “Öyle bir şey yok. O sadece… bana yardım ediyor.”

“Öyle mi? Eminim öyledir. Ne kadar yardım ediyor?” Crew bana kaşlarını kaldırdı.

"Kesinlikle onunla yatıyorsun." Hayes içini çeker. "Yüzünde *'skandal bir şey yaptım'* ifadesi var."

“Skandal bir yüzüm yok. O da ne demek ki?”

Beni işaret ediyor. “O. O yüz. Yüzde doksan dokuzunda bu tatlı, uslu kızsın. Ama o yüzde bir…” Sesi kesiliyor.

"İstediğin kadar yalan söyleyebilirsin, ama öpüşmeyi gördüğümü unutma," diye hatırlatır Braelyn.

"Ah, öpücük!" Quinn hemen konuya atlar. "Dur! Seni orgazm ettirdi mi?"

Oda sessizliğe büründü.

“Evet,” diyorum alçak sesle. “Ama hepiniz heyecanlanmaya ya da bana kızmaya başlamadan önce, o olaydan sonra tam bir pislikti. Kimsenin bana daha önce... bunu yapmadığını biliyordu ve bunu kendine görev edindi,

bana bir sürü şey söyledi. Kafamı saçmalıklarla doldurdu ve ben de aptal ve savunmasız olduğum için buna kanmıştım, üstelik hamileyim! Muhtemelen bunu bana yapan hamilelik hormonlarıydı, o değildi."

"Kahretsin. Ona teşekkür mi etmeliyim, yoksa kıçını mı tekmelemeliyim, bilmiyorum." Hayes kolunu bana doluyor ve ben ona yaslanıyorum. Bu insanlara, bu arkadaş ve aile çevresine.

"Konudan sapıyoruz," diyorum, bizi bu konudan uzaklaştırmaya çalışarak. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. "Tek seferlik bir şeydi ve bir daha olmayacak. Bunun üzerinde zaten anlaştık. O yüzden, bunu geride bırakalım. Sahte kocamla yatmak da eklenmeden hayatım şu anda yeterince karmaşık."

"Haklısın," diyor Roman.

"Evet, ama orgazmlar," diyor Braelyn, sırıtarak. "Değil mi? Yani, sonunda bir tane yaşadın. Bu oldukça büyük bir olay, Sky."

"Vay canına. Aferin bana." Parmaklarımı havada döndürüyorum. "Ben gerçek bir kızım," diye bağırıyorum, Pinokyo'nun sesini berbat bir şekilde taklit ederek.

Bana gözlerini devirip, yaslandığı yastığı bana fırlatıyor, ben de hemen ona geri atıyorum.

"Şaka bir yana," diyor Quinn, sesi yumuşak, "biz senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa, ne zaman ihtiyacın olursa. Aston'la olan bu anlaşma ikiniz için de uygunsa, biz destekleriz."

"Ve Josh sana herhangi bir sorun çıkarırsa," diye ekliyor Crew, yüzü sertleşiyor, "bize söyleyeceksin."

"Biz de onun icabına bakarız," diye devam eder Roman.

"Aynı şey hamilelik için de geçerli," diye ekledi Hayes. "Arkanızdayız. Her zaman. Yalnız değilsiniz. Biz varız ve biz sizin aileniziz."

"Teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli." Umarım buna ihtiyacım olmaz.

23

ASTON

Boynumda tatmin edici bir çıtırtı duyana kadar başımı sağa sola çeviriyorum. Ameliyattan sonra bunun ne kadar iyi geldiğini hissedince neredeyse inleyeceğim. Ayağımla pedala basıyorum ve musluktan büyük leğene su fışkırıyor. Son üç saatlik yorucu çalışmanın izlerini silip temizliyorum. Başımı kaldırıp, hemşirelerin hastayı PACU için çok kritik durumda olduğu için yoğun bakım ünitesine doğru götürdüklerini izliyorum. Önünde uzun bir yol var, ama bu ameliyatı atlattı, bu yüzden umutluyum.

"Emirleri verdin mi?" diye soruyor ameliyat hemşiresi kapı aralığından. "Henüz değil. Şimdilik standart olanları verebilir misin? Diğerlerini vizitten sonra eklerim." Ellerimi kurularken duvardaki saate bakıyorum ve evlilik yüzüğümü, bağladığım ameliyat pantolonumun ipinin ilmeğinden çıkarıyorum. Bir an için elimde tutuyorum. Onu takmaya şimdiden alışmaya başladım. Ağırlığını ve verdiği hissi seviyorum. En son

.

Buna, olduğumdan daha fazla kızmam gerekirdi. Ve kesinlikle bu kadar sevmemeliydim.

Yüzüğü sol elime takıp lavabodan uzaklaşıyorum.

"Evli olduğunu bilmiyordum," diyor bana. "Söylentilere göre boşanmıştın ve eski karın vefat etmişti."

“Eski karım öyle,” diyorum ona, sırıtmamı zorla bastırmaya çalışarak.

"Ama sen şu anda evlisin, değil mi?" diye ısrar ediyor, durmaksızın dönen dedikodu çarkını beslemek için içerdeki bilgileri öğrenmek istiyor. Hastalar, kahve ve dedikodu, hastaneleri ayakta tutan şeylerdir.

“Evet.” Ona göz kırparak, telefonları koyduğumuz tepsiden telefonumu alıp asansöre doğru yönelirim. Skylar’la mesajlaşmaya başlarım

Skylar'la mesajlaşmaya başlıyorum. Dün gece vardiyama gitmeden önce evde değildi ve bu beni rahatsız etmişti. Ayrıca nerede olduğunu sormak için mesaj da atamamıştım.

Ben ona karşı öyle bir koca değilim.

Onu gördüğümde, mesafemi korumam gerektiğini hatırlıyorum. Astrid'e aşık olup onunla evlendiğimde hamile olduğunu hatırlıyorum, ama Astrid muhtemelen beni hiç sevmedi. Sevdiğini söyledi. Rolünü oynadı. Ama beni aldattı ve bu çok acı verdi. Bu beni uzun süre mahvetti. Güvenmedim. Sevmek istemedim.

Skylar benden hoşlanmıyor bile. O da Astrid'den farksız olurdu. Bunu zaten biliyorum.

Benim sorunum ne mi? Ondan uzak olduğumda, onu düşünmeden duramıyorum ve bu yüzden, ondan uzak durmam için tüm nedenler arka plana itiliyor. Bu bir paradoks ve kafamı karıştıran bir durum, ve ikisini nasıl uzlaştıracağımı hiç bilmiyorum.

Ben: Hastaneye vardığında bana mesaj at, aşağı inip seninle buluşayım.

Asansör düğmesine basarken, başlangıçta gitmeyi planladığım MSICU yerine lobide onu karşılamaya gitmeli miyim diye düşünüyorum. Hemen cevap veriyor ve aptalca, *"ben bir salakım*" gülümsemesi dudaklarımı kıvrıyor.

Karımı çok seviyorum.

Skylar: Neden böyle bir şey yapasın ki?

Gözlerimi devirdim.

Ben: Çünkü sevgili karım, bu işi satmak istiyorsak muhtemelen birlikte görünmeliyiz. Sence de öyle değil mi?

Skylar: Tamam. Buradayım. Lobideyim.

Hemen lobiye gitmek için L tuşuna basıyorum.

Ben: Orada kal ve beni bekle. Sana bir kahve ısmarlarım.

Skylar: Limonlu zencefil çayı olsun, o zaman anlaştık.

Yüzümdeki gülümseme aniden kayboldu.

Ben: Sabah bulantısı mı?

Skylar: Sadece biraz mide bulantısı. Çay geçmesine yardımcı olur umarım.

Dün gece yediden beri ayaktayım, bu yüzden onun için çay, kendim için de büyük boy kahve siparişini internetten veriyorum. Asansör kapıları, hastanenin lobisindeki kaosun ortasına açılıyor. Aileler ve sağlık çalışanları gelip gidiyor. Lobinin yarısını kaplayan büyük, parlak renkli bir heykel var ve ben onun etrafından dolaşırken, diğer tarafında Skylar'ı görüyorum.

Sarı saçları sıkı bir topuz haline getirilmiş ve yüzü, hafif bir makyajla çok tatlı görünüyor.

"Merhaba." Ona bakmak için başımı eğmem gerekecek kadar yakın duruyorum. O kadar sevimli bir boyu var ki, pembe önlüğü ve mavi hastane ceketiyle inanılmaz derecede tatlı görünüyor.

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor. “Günaydın. Vardiyan nasıl gidiyor?”

"Uzun," diyorum ona, uzanıp yanağına düşen bir kirpik alıyorum. Dokunuşumdan irkiliyor ama ben onu önünde tutuyorum. "Bir dilek tut."

"Bu noktada ne dilemem gerektiğini bile bilmiyorum," diye burun kıvırıyor. Yine de gözlerini kapatıp parmağıma üfleyince, kirpik uçup gidiyor ve vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Bu kadının üzerimde yarattığı etki, başka hiçbir şeye benzemiyor. Bundan nefret ediyorum, ama aynı zamanda seviyorum da.

“Yukarı çıkmalıyız,” diyor. “Geç kalmak istemiyorum ve mümkünse, Michaela bunu başkalarından duymadan önce onunla konuşmak istiyorum.”

“Umursayacağını sanmıyorum.”

Dudakları çekici bir gülümsemeye bürünür. “Oh, umursayacak. Bir sonraki Bayan Hughes olmak isteyen tüm hemşireler ve doktorlar umursayacak.”

“Bu sadece yeni çocuk sendromu.”

"Yeni seksi milyarder sendromu."

Ona doğru adım atıyorum, dudaklarım ona yaklaşıyor. “Ben öyle miyim? Seksi mi?” “Ve milyarder.”

"Sen bunu umursamıyorsun. Muhtemelen benden daha fazlasına sahipsin."

Omuzlarını silker. “Senin seksi olduğunu hiç söylemedim. Sadece hemşirelerin ortak görüşünü aktarıyordum.”

Parmaklarımı yanağına dokundurmaktan kendimi alamıyorum. O çok hafifçe titriyor ve göz bebekleri büyüyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum ama bunu hissettiğini biliyorum. Bunu durdurmak imkansız. İnkar etmek de.

Sadece bunu kontrol altında tutabilmeyi umuyorum.

“Öyle mi?” diye fısıldarım, ama o anda yan tarafta bir şey gözüme çarpar. “Kahretsin. Josh.”

“Ne?” Yüzünde endişe belirir.

"Josh bize doğru geliyor." Ve o benim karım olduğu için ve onun bunu bilmesini istediğim için, bandajım görünür şekilde elimi yanağına koyuyorum, başımı eğip onu öpüyorum. Elleri kollarımı kavrıyor — her öptüğümde yaptığı gibi — ve sıkıca tutunuyor, belirsizlik ve tedirginlikle titriyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Josh, Skylar'ı yakalayıp benden uzaklaştırdı. Bizi yakaladığına şaşırmış gibi davranarak geri çekildim. Skylar'ı tekrar kendime çekip, elimi sahiplenici bir şekilde kalçasına koyarak onu yakınımda tuttum.

Gözlerimi ona dikiyorum. “Bir sorun mu var, Dr. Wesley?”

Beni görmezden gelip doğrudan Skylar’ın peşine düşerken yüzündeki ifade cinayet dolu. “Neden seni öpüyor?”

Skylar dudaklarını yalıyor ama sırtını dikleştiriyor ve bunu çok seviyorum. Korkup sinmemesini seviyorum. Onu korkuttuğunu bilsem de cesur olmasını seviyorum. Onu terk etmesini ve sonunda kendi değerini görebilmesini seviyorum.

“Çünkü onunla evliyim,” diyor açıkça, ve bir dakika önce onun katil gibi göründüğünü düşünseydim bile…

Gözleri ikimiz arasında gidip gelir, sonra Skylar’ın eline odaklanır. Elmas taş olmasa da, elmas yüzüğüm oradadır.

“Sana onun biriyle görüştüğünü söylemiştim. Bana inanmak istemedin.”

Bizi parçalayacakmış gibi görünüyor. “Evli mi?” diye tükürüyor. “Nasıl onunla evlenebilirsin?”

Elimi kaldırıyorum. “Hey, çocuk hastanesinin lobisindesin. Sözlerine ve ses tonuna dikkat et, Doktor.”

“Siktir git,” diye bağırıyor bana, sonra ona uzanıyor, ama ben onu çekip onun dokunamayacağı bir yere götürüyorum. Çılgına dönüyor. “Bu saçmalık. Bu gerçek değil.”

"Gerçek," diyor ona.

“Sen *benim* sevgilimsin, Skylar. Benim! Bunun olacağına imkan yok.”

“Zaten oldu.” Ve işte prova ettiğimiz yalanımız geliyor. “Seninle ayrıldıktan sonra Aston’la yeniden bir araya geldik. İki yıl önceki Sevgililer Günü partisinde onu öptüğümü hatırlarsın. Şey, ben bunu hiç unutamadım.”

Gözlerinde bir anlık bir farkındalık parladı ve göğsümdeki çarpıntıyı engelleyemedim. Ona öpücükten bahsetmiş. Benden bahsetmiş. Bu, Josh'un bu hastaneye adımımı attığım ilk andan itibaren neden onun peşinde olduğunu da açıklıyor. Neden onu yasak bölge ilan edenin muhtemelen o olduğunu.

“Her neyse, aramızdaki ilişki hızla ciddileşti ve...”

“Onun için Boston’a geri taşındım,” diye açıklıyorum. “Aşık olduk ve şimdi evliyiz.”

Ona göz kulak olurken ona gülümsüyorum.

“Seni aptal sürtük!” diye hırladı. “Bana bunu nasıl yaparsın? Sen benim kızımdın.” Başını salladı. “Olamaz. Bu gerçek olamaz. Öyle olmadığını biliyorum. Neler oluyor lan?” Onu yakalamak için uzandı, ama ona dokunamadan elini kenara ittim.

"Skylar, kafeden içeceklerimizi alabilir misin? Siparişleri verildi ve parasını ödedim. Yukarıda görüşürüz. Asistanımla biraz yalnız kalmam lazım."

O itiraz etmeden ya da bir şey söylemeden, Josh’u ensesinden yakalayıp lobinin kenarına, tuvaletlere ve onun ötesindeki depoya giden koridora sürüklerim. Onu duvara yapıştırır, ön kolumu boynuna bir bant gibi sarar ve yüzüne yaklaşırım.

Ona yumruk atmak istiyorum. Ona çok fena vurmak istiyorum.

Ama eski sevgilimin kocası onu dövdüğüm için bana dava açtığı ve şu anda hastanede olduğumuz ve benim de görevde olduğum için bu riski göze alamam.

"Dinle beni," diye öfkeyle söylüyorum, boyumdaki birkaç santimlik avantajı kullanıyorum. "Bir daha karıma asla bu şekilde konuşmayacaksın. O senden neredeyse iki ay önce ayrıldı. Aş bunu ve hayatına devam et. Onu rahat bırakmazsan, seni mahvederim. Sadece mesleki olarak değil, ki bunu yapabilirim, fiziksel ve kişisel olarak da. Seni çıplak ellerimle parçalara ayırırım."

Yüzü öfkeden kızarmış ve trakeasına biraz baskı uyguladığım için de.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Bana meydan okurcasına bakıyor, cevabını tartıyor çünkü benim şaka yapmadığımı anlıyor. Ama o da gururu incinip bunu öylece bırakacak türden bir adam değil. Onu öldürmek isteyerek daha sert bastırıyorum. Aslında ona kötü davrandığı için onu öldürmek istiyorum. Kadınlara zarar verme ihtiyacı duyan erkekleri anlamıyorum. Aslında kendileri küçük, korkak ya da zayıf olan haldeyken, kadınları öyle hissettirerek zevk alanları.

Skylar'ın küstahlığı ve özgüveni, şüphesiz onun en seksi özelliklerinden bazıları. Ve o bunları ondan çalmaya çalıştı. Bunları bastırmaya çalıştı. Sırf bu, güvensiz, zavallı herifin kendini daha iyi hissetmesini sağladığı için. Ne lanet bir ezik.

O, Skylar'ı hak etmiyor ve kesinlikle onun bebeğini de hak etmiyor.

"Anlaşıldı mı?"

“Evet,” diye boğuk bir sesle cevap verdi, ama gülümsüyordu. Hem de son derece küstah bir gülümsemeydi. Dudaklarından çıkan “evet”e rağmen, onun için işin bitmediğini söyleyen bir gülümsemeydi. Skylar’ı kendisine ait görüyor ve elindeki yüzük bunu değiştirmeyecek.

Geri çekilip onu bırakıyorum ve o keskin bir nefes alıyor. Yapmamam gereken başka bir şey yapmadan önce, yumruklarımı sıkıp çenemi kilitleyerek, her yerimden ateş fışkırırcasına uzaklaşıyorum.

Asansör düğmesine basarken parmağımdaki yüzüğü çeviriyorum. Etrafım, gitmeleri gereken yere ulaşmak için sabırsızlanan insanlarla çevrili. Nöbet yaklaşık on dakika sonra başlayacak, ama aniden telefonum çalıyor. Kalçamdan telefonu çıkarıp bakıyorum.

Acil servise acil travma ameliyatı.

Kahretsin. Bugün de o tür günlerden biri olacak.

Josh'a da mesaj attılar mı bilmiyorum, ama lobiden koşarak çıkıp köşeyi dönüp koridordan acil servise doğru ilerliyorum. Kartımı okuyucuya okutuyorum ve sağlam çift kapı açılıyor, hasta alanına girmeme izin veriyor.

Hemşire odası vardiya değişimi nedeniyle çok kalabalık, ama hemşirelerden biri gözüme çarpar ve koridorun sonunu gösterir. "Travma iki."

Ona el sallayıp koridordan ilerlerken, koridordaki tepsiden bir travma önlüğü, gözlük ve eldiven alıp yürürken giyiyorum. Sırtımı kullanarak odaya giriyorum ve masada baygın bir bebek görüyorum. Tanrım. Lanet olası vardiya.

Stone bu vakayla ilgileniyor ve entübasyon yaparken bile bana hızlıca başını sallıyor. “On sekiz aylık, olay yerinde bilinçsiz ve tepkisiz. Bu sabah bir şekilde beşiğinden tırmanmayı başarmış ve doğrudan kenardan düşmüş. Kafasını çarpmış ve şifonyere çarptığı için karnı şişmiş. Yaşamsal belirtileri iyi ama mükemmel değil, kalp atış hızı 160, tansiyonu 60/40. Durumunu stabilize edip onu tomografiye götürmeye çalışıyoruz.”

"Beşiğinden mi düştü?" "Evet."

Kahretsin. Yanına gidip stetoskopumu çıkarıyorum ve karnını dinleyebilmek için kulaklıklarını takıyorum. Bağırsak sesleri yok ve muayene ederken karnının gergin olduğunu ve sağ üst kadranda koyu mor morluklar olduğunu fark ediyorum.

“Ailesi onu hemen bulmuş ve 911’i aramış.” Stone, gösterge sarı renkteyken entübasyonu tamamladı; bu, doğru yerde olduğu anlamına geliyor. “Hemen boyun röntgeni ve karın tomografisi istiyorum. Ayrıca tam bir nörolojik muayeneye de ihtiyacımız var.”

"Nöroloji ekibi muayeneye geliyor. Santral kateter takıldı," diyor asistanlardan biri.

"Sıvılar verildi," diyor hemşire.

"Karın sert. Bir yerinden kanıyor. Ailesi nerede?"

“Bekleme odasında,” diyor Stone.

“İyi.” Çünkü bu zavallı küçük bebeğin ameliyat için rıza belgesi gerekiyor. Ne tuhaf bir durum. “Cerrahi servisi arayın. CT’den çıkar çıkmaz ameliyathane hazır olsun istiyorum. Kan grubu ve uyumu da kontrol edelim.”

"Hemen hallediyorum." Acil servis travma ekibinin işini bitirip onu tomografiye götürmesini beklerken, ben de kendimi hazırlamak için yukarı çıkıyorum. Tahminimce bağırsak ve karaciğer yırtılması var, ama oraya girene kadar ne kadar ciddi olduğunu kesin olarak bilemeyeceğim. Asansöre biner binmez Skylar'a bir mesaj yazıyorum.

Ben: İyi misin? Orada işler nasıl gidiyor?

Neyse ki hemen cevap verdi.

Skylar: Dayanıyorum. Michaela ilk başta biraz alaycıydı ama şimdi iyi görünüyor ve benim için mutlu ve heyecanlı olduğunu söylüyor. Ona hamileliğimden bahsetmedim. Josh'u bir daha görmedim. Sana kahve getireyim mi?

Dudaklarım seğirdi ve bana en sevdiği cümleyi ona geri attım.

Ben: Neden bana karşı bu kadar naziksin?

Skylar: Ben sevgi dolu ve şefkatli bir eşim.

Ben: Yalancı.

Skylar: Tamam. Aslında değilim. Ama bu sabah benim için yaptıklarına minnettarım. Bütün gece ayaktaydın, biliyorum. Eminim buna ihtiyacın vardır.

Ben: Bu harika olur. Beşiğinden tırmanıp düşen zavallı bir bebeği ameliyat etmek üzereyim.

Skylar: Vay canına. Üzüldüm. Bu çok kötü. Birazdan kahvenle birlikte görüşürüz.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

Bunu yazmıyorum. Ama öyle. Bunun felakete yol açacağını bilsem bile.

24

ASTON

Günün geri kalanı pek iyi geçmedi. Aralıksız ameliyatlar vardı ve bunlardan birinde, ekipman arızası masadaki hasta için tehlikeli bir duruma neden oldu. Sonunda laparoskop kullanmak yerine hastayı açmak zorunda kaldım. Sonra hastalarımdan biri için tuhaf talimatlar geldi ve yanlış dozda ilaç verilmeden önce her şeyi baştan yapmak zorunda kaldım. Ondan sonra işler biraz yoluna girdi. Josh öğleden sonra bir ameliyatta asistanlık yaptı ve ağzını kapalı tutup işini yapmayı başardı. Her ne kadar öfkesi dalgalar halinde vücudundan fışkırsa da. Bu sadece fısıltıları ve dedikoduları körükledi, ama bunun olacağını biliyordum.

Ona güvenmiyorum. Bu konuyu henüz kapatmadığını biliyorum ve Skylar'ın hamile olduğunu öğrendiği anda nasıl tepki vereceğini kim bilir?

Eve vardığımda, her yerim yorgunluktan bitkin düşmüştü. Annem iki saat önce bana mesaj atmış, Zoey'i anaokulundan sonra Skylar'a bıraktıklarını söylemişti; Skylar'ın bugün sadece sekiz saatlik vardiyası vardı. Bu haber dudaklarıma bir gülümseme kondurdu. Bana tüm bunları neden yaptığımı hatırlattı. Zoey.

İçeri girdiğimde ikisini mutfakta müzik dinleyip eşlik ederken buluyorum; Skylar inanılmaz güzel kokan bir şey hazırlıyor, Zoey de ona yardım ediyor. Bu anı, başka bir şeye dönüşüyor. O kadar tatlı bir zevk-acı ki, göğsümü sıkıştırıp nefesimi kesiyor, nefes alamayacak hale geliyorum.

Kızlarım gülüyor ve şarkı söylüyor. Skylar, Zoey'e salata için salatalığı kesmesi için bıçak kullanmasında yardım ediyor. Skylar onun işini övdüğünde Zoey'in yüzü gururla doluyor. Bir an için zihnimin dalmasına izin veriyorum. Gitmemesi gereken yerlere gitmesine izin veriyorum. Elimi Skylar'ın etrafına doladığımı hayal ediyorum,

Zoey'in başının üstünü öperken, ardından Skylar'ın dudaklarını öperken, bebeğinin büyüdüğü karnını okşuyorum.

Bu çok banal ve klişe. Sanki Norman Rockwell'in bir tablosundan çıkmış gibi, bu beni gülümsetiyor ve ne kadar saçma davrandığım için içimden kendime gülüyorum. Ama aynı zamanda biliyorum ki, eğer bu gerçek olsaydı, mutfağa gidip bunu yapabilseydim, dünyadaki en mutlu herif olurdum.

Sonunda her şeye sahip olduğumu hissederdim. Her şeyin sürekli olarak ulaşamayacağım bir yerde olduğunu ya da parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissetmek yerine.

Şimdilik, bu parçayı Zoey için saklayacağım. Diğer parçaları kendim için alamayacağımı zaten biliyorum. Bunun yalnızlık olduğunu biliyorum. Sadece bir cazibe. Birkaç varoluşsal kriz.

Evliyim, ama bu gerçek değil.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine karşı bir şeyler hissediyorum, ama bu karşılıksız.

Ne zamandır seks yapmadığımı bile bilmiyorum ve bu durumun yakın zamanda değişeceği de görünmüyor.

Odak noktam kızım ve işim, ve bu ikisinden sonra bana pek bir şey kalmıyor. Hayat böyle. Durum bu. Sonsuza kadar böyle kalmayacak. Bunu hatırlamalıyım. Umut edebileceğim bir şeye odaklanabilirsem bunu atlatabilirim, ama şu anda o umudun ne olduğunu bilmiyorum. Bu efsanevi bir fikir, belirsiz bir kavram, bu da durumu biraz daha zorlaştırıyor.

Bu durum, düşünmememem ve odaklanmamam gereken şeylere, *insanlara* odaklanmama neden oluyor.

Hallmark Holiday'deki kabusumdan kendimi sıyırıp, paltomu çıkarıp dolaba asıyorum.

"Burası güzel kokuyor," diye mırıldanıyorum, çantamı yere bırakıp mutfağa doğru ilerlerken.

Skylar başını kaldırıp bana nadir görülen bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yeşil gözlerine dokunan ve yüzünü aydınlatan bir gülümseme. "Zoey ve ben shepherd's pie denemeye karar verdik. O hiç yememişti, ben de ona böyle soğuk gecelerde çok iyi geldiğini söyledim."

"Baba, bu hafta sonu kar yağacakmış."

"Oh, ne güzel," diye takılıyorum, yanağına bir öpücük kondurup ona sarılırım. "Bunu henüz duymamıştım. Arka bahçede karla oynamamız gerekecek."

Zoey karla takıntılıdır. Buraya geldiğimizden beri birkaç kez kar yağdı, ama o hiç kar fırtınası yaşamadı ya da birkaç santimden fazla kar görmedi. Şakacı ses tonuma rağmen, onunla karla ilgili her şeyi yapmak eğlenceli olacak diye düşünüyorum. Özellikle de bu hafta sonu işim olmadığı için.

“Gününün geri kalanı nasıldı?” diye soruyorum Skylar’a.

Omuzlarını silkiyor. “İyiydi. Biraz çılgıncaydı, eminim sen de biliyorsundur. Michaela ilk başta iyi görünüyordu ama sonra bana karşı mesafeli davrandı, hatta biraz tuhaf bile denebilir. Ama onun dışında sakin geçti.” Dilimlenmiş salatalığı salata kasesine atıyor.

“Güzel. Sevindim. Ama Michaela neden umursasın ki? Onunla birkaç kez konuşmuşumdur, o da seninle ilgiliydi.”

Bana yukarıdan bakar. “Senden hoşlandığını sanıyordu.”

Gözlerimi kısıyorum. “Ha? Bunu nereden çıkardı ki?”

“Hemşireler üzerinde sahip olduğun gücü sana anlatmıştım.”

Sırıtıyorum. “Tüm hemşireler üzerinde değil.” Ne yazık ki. “Yardım edebilir miyim?” “Tabii. Masayı kurabilirsin.”

Eğilip kulağına fısıldadım, “Yine bana karşı naziksin.” Öksürerek güldü ve dirseğiyle karnıma bir yumruk attı.

"Bir anlık akıl kaybı." Başını omzunun üzerinden çevirip bana sırıtıyor. "Bir daha olmayacak."

Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırırım. “Şikayet etmiyorum. Aslında bundan hoşlanıyorum. Sadece ne yaptığının farkında olduğundan emin olmak istedim.”

"İnsanları sevmemekte pek iyi değilim ve sen de sevmemek istemediğim biri olmaya başlıyorsun."

Ona doğru eğilip onu öpme dürtüsü o kadar güçlü ki, yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Neyse ki telefonum çalıyor ve beni oradan uzaklaştırıyor. Telefonu cebimden çıkarıyorum ve anında yüzüm soluyor.

“Ne oldu?”

Telefonu ona gösterebilmek için ters çeviriyorum. “Bunu bir an önce halletmeliyiz. Benimle birlikte telefona cevap vermek ister misin?”

Dudaklarını ısırıyor. “Hayır. Ama cevaplamamız lazım. Onu kaybetmeden telefonu aç.”

Parmağımı telefonun ekranında kaydırıyorum. “Merhaba,” diyorum.

"Selam!" Micha'nın sesi telefondan gürleyerek geliyor. "Uzun zamandır görüşemediğimiz için üzgünüm. Burada birbiri ardına olaylar yaşandı. Nasıl gidiyor? En sevdiğim vaftiz kızım nasıl?"

“İyiyim,” der Zoey şarkı söyler gibi. “Micha amca, babam sana bir paket daha gönderebileceğimizi söyledi.”

“Bu harika olur. İçine çıtır fıstık ezmesi ve senin bir fotoğrafını koyarsın, değil mi?”

"Tabii ki."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. “Tabii ki mi?” diye tekrarlarım. “Ne zamandan beri on beş yaşındaymış gibi konuşmaya başladın?”

Omuzlarını silker. “Oynamaya gidebilir miyim? Yetişkinlerin konuşmaları *çok* sıkıcı."

“Tabii ki, benim küstah kızım.” Başının üstünü okşadım. “Git hadi.” “Akşam yemeği hazır olduğunda seni çağırırız,” diye bitirdi Skylar.

"Hoşça kal, Micha Amca." "Hoşça kal, Zoey-Zo."

Zoey, onun için hazırladığımız oyun odasına koşar ve artık sıra bize gelir.

“Sky, sen de mi oradasın?”

“Buradayım.”

"Harika! Nasıl gidiyor?"

"Şey, Josh'un bebeğine hamileyim ve Aston'la cuma günü evlendik."

Ona *"ne oluyor lan"* bakışı atıyorum, o da "*zaten ortaya çıkacaktı, en iyisi bandajı bir kerede çekip atalım*" bakışıyla karşılık veriyor.

"Pardon. Ne? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Muhtemelen uydu telefonu bozuk."

Skylar, son birkaç gün içinde olanları anlatmaya başlarken, Micha telefonda sessizce oturuyor.

"Yani... bir saniye... Siktir. Tanrım, dalga mı geçiyorsun? Aston artık sahte ve geçici kayınbiraderim, ben de amca olacağım ve muhtemelen cinayet suçlamasıyla iade edilmemek için Sudan'da sonsuza kadar kalmak zorunda kalacağım mı?"

“Aston’ı öldüremezsin,” diye itiraz eder Skylar. “O bana yardım ediyor.”

İçimde sıcak ve uygunsuz bir rahatlık hissi yayılır. Skylar az önce beni savundu. Neredeyse pencereden dışarı bakıp domuzların uçup uçmadığını kontrol etmek istiyorum.

“Ondan bahsetmiyordum, Sky. Adını anmayacağım o pislikten bahsediyordum. Siktir. Aston, hoparlörü kapat. Seninle erkek erkeğe konuşmamız lazım, kardeşim.”

Midem düğümlenir ve Micha’nın ana odanın yanındaki spor salonuna girerken Skylar’a kısa bir bakış atarım.

“Eğer bana bağıracaksan...” “Kız

kardeşimle yatıyor musun?”

"Hayır," diye cevap veriyorum, ağırlık sehpası üzerine otururken. Telefonu kulağıma dayıyorum ve son kullandığımdan beri yerine koymadığım, yerde duran 25 kiloluk dambılı alıyorum. Konuşurken pazı egzersizi yapıyorum.

“Yani, Zoey konusunda sana yardım etmesi karşılığında ona yardım mı ediyorsun?”

İnanamıyor. Bunu dün gece babamdan da duymuştum. Çünkü gerçek şu ki, Micha’nın vaftiz kızı Zoey’e yardım etmesi için Skylar’dan yardım isteseydim, eminim ki kabul ederdi. O böyle biridir. Herkes bunu bilir. Skylar’ın altın gibi bir kalbi ve sihirli bir ruhu vardır.

Ama ben öyle yapmadım. Josh konusunda ona yardım etmeyi bile teklif etmedim.

Ona evlenme teklif ettim.

"O güvenilir biri değil," diye cevap veriyorum.

Telefonda duyulacak kadar yüksek sesle içini çekti. “Onu hiç sevmedim. Sırf kavga etmek için kavga eden, bir yandan da en iyi arkadaşınmış gibi davranıp sana güvenebileceğini hissettirmeye çalışan bir adamdı. Bundan ötesini açıklayamıyorum. Ama ona aşk derken aslında kontrolcüydü. Yapıcı eleştiri derken aslında eleştirel davranıyordu. Tüm bunları gördüm. Görmediğim ve ancak daha sonra duyduğum şey ise perde arkasıydı. Ona söylediği ve yaptığı şeyler kanımı dondurdu. Birçok kadın kalırdı, ama Skylar kalmayacak kadar cesur ve güçlüydü. Onu korumak için onunla evlenmenin doğru karar olduğunu düşünüyorsan, sana güveniyorum.”

Onun güveni bir şekilde beklenmedik bir darbe gibi geldi ve halterleri lastik matın üzerine gürültüyle düşürdüm. Çünkü kız kardeşini mutfak tezgahında orgazm ettirdim ve sonra ona pislik gibi davrandım. Onu öptüm ve bunu içtenlikle yaptım. Ayrıca Micha'yı çileden çıkaracak şekilde onu düşünüyorum.

Bu durum bana hiç de doğru gelmiyor. Yine de onu koruyorum. Micha en iyi arkadaşım olduğu ve onun yokluğunda ağabey rolünü üstlendiğim için olmasa bile.

"Hemen hallederim," diye cevap veriyorum.

"Güzel. Teşekkürler. Tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Garip bir durum ama dostum. Sen her zaman kardeşim oldun, şimdi de gerçekten kardeş oldun. Ve ben amca olacağım. Bunun için eve gelmem gerekecek. Onu hamile görmek istiyorum, ama bebeği de görmek istiyorum." Sesinde şaşkınlık ve heyecan karışımı bir şey var. "Josh hâlâ bilmiyor mu?"

"Hayır. Bilmiyor."

"İnsanlar çocuğun senin olduğunu düşünecek."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp alnımı ovuşturuyorum. "Biliyorum, öyle düşünecekler." Yutkunuyorum. "Bana göre sorun yok. Özellikle Josh için."

"Dostum, bu çok boktan bir durum. Cidden boktan. Artık onun hayatında olmasını istemiyorum ve senin onun yanında olmana seviniyorum."

Gözlerimi kapatıp başımı salladım, sanki ona ihanet ediyormuşum gibi hissettim.

"Ne zaman eve dönmeyi planlıyorsan bana haber ver, Zoey ve ben annemlerin evinde kalırız."

"Yok. Artık o ev senin. Aslında, hâlâ istiyorsan sana satmamı konuşmalıyız."

Gözlerimi açıp, uzak duvara boş boş bakıyorum. "Hâlâ istiyorum. Emin misin?"

"Kesinlikle. Orası senin ve Zoey'nin ait olduğunuz yer. Zaten bu yüzden sana teklif etmiştim. Eğer bir gün Boston'a geri taşınırsam, bu kadar büyük bir eve ihtiyacım olmayacak. Burada yaşamak… bakış açını değiştiriyor. Açıklayamıyorum. Ama Zoey'nin tekrar bir evi olmasını istiyorum."

Göğsüm sıkışır ve içimi bir sıcaklık kaplar. "Teşekkür ederim. Avukatıma evrakları hazırlatacağım. Ne kadar istediğini ona söyle yeter."

"Anlaşıldı. Benim ödediğim fiyat kadar olacak, bir kuruş fazla değil."

Başımı sallayıp alnımı ovuşturuyorum. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Değerinin arttığını biliyorum ve sana hak ettiğin parayı almanı istiyorum.”

“Ben de evimin aileme kalmasını istiyorum, o yüzden benimle tartışma .”

Kıkırdıyorum ve bankta yerimi değiştirip, ayaklarımın arasındaki siyah “Peki. Teşekkür ederim.”

“Skylar’ın Zoey’in yanında olmasına sevindim. Belki de bu sahte evlilik doğru bir karar olacaktır. Ona iyi davran, tamam mı? Zaten çok şey yaşadı ve şimdi hamile olduğu için yükü daha da arttı. Ona iyi bak.”

Elimle gözlerimi kapatıp, diğer elimle telefonu kulağıma bastırıyorum. “Bakacağım,” diye söz veriyorum.

"Teşekkürler dostum. Onu başka kimseye emanet etmezdim, ama sana emanet ediyorum."

Boğazıma kusmuk geliyor. Ben bir orospu çocuğuyum. “Benimle güvende.”

Bankadan fırlayıp odada volta atmaya başlıyorum. *Siktir! Söyle ona. Gerçeği söyle*.

Ama gerçek ne ki? Beni istemediği bir kadına uygunsuz bir şekilde aşık olduğum mu? Benim için çok genç olan bir kadına? En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine? Kötü bir adamın çocuğuna hamile olan ve yeterince sorunu olan bir kadına? Bana ihtiyacı yok. O şekilde değil.

Onu her geçen gün daha çok ihtiyaç duymaya başlasam bile.

Ama bu artık bitecek. Kendimi toparlayıp daha iyi kontrol altına alacağıma yemin ediyorum. Mesafe. Flört yok. Alay etmek artık geçmişte kaldı. Artık fanteziler de yok.

Bunu Micha'ya borçluyum. Ama daha da önemlisi, Skylar'ın benden beklediği bu. Ve bunun için neredeyse her şeyi feda edebilirim. Ama gerçekçi olarak, başka ne seçeneğim var ki?

25

SKYLAR

Yan tarafıma batmış küçük bir diz ve kulağımın hemen yanında beş yaşındaki bir çocuğun çığlık atan heyecanıyla uyanıyorum. "Skylar! Uyan! Kar yağıyor!" Zoey ayağa kalkıyor ve yanımdaki yatakta zıplıyor, uzun sarı saçları her tarafa dağılmış, kırmızı kalpli pijamaları ise ona biraz küçük geliyor.

Odamın loş ışığına gözlerimi kırpıştırıyorum, bedenim artık benim için yeni normal haline gelen huzursuz uykunun ağırlığıyla doludur. “Zoey,” diye mırıldanıyorum, dirseklerimin üzerine kalkıp aşağıya hızlıca bir göz atıyorum. Üzerimde tişört ve iç çamaşırı dışında hiçbir şey yok. Neyse ki battaniye alt tarafımı örtüyor. “Saat kaç?”

"Kar zamanı!" diye haykırıyor, yine zıplıyor, bu sefer beni sallayacak kadar sert. "Hadi! Kalk. Babam çoktan aşağıya indi." Bir iniltiyi bastırıp telefonuma uzanıyorum. Saat yedi ve bugün çalışmam gerekmiyor, yani . Of.

"Kardan adam yapabilir miyiz? Kar melekleri yapabilir miyiz? Kar topu savaşı yapabilir miyiz?" Soruları bana arka arkaya yağar, küçük elleri sanki o melekleri şimdiden yapıyormuş gibi başının üzerinde sallanır.

“Dur biraz, minik kasırga.” Gülerek, tamamen otururum ve gözlerimdeki kabukları temizlemeden önce saçlarımın bir kısmını yüzümden çekip alırım. “Önce giyinip bir şeyler yemem lazım.” Sabahları hafif bir şeyler yersem, sabah bulantılarımın azaldığını fark ettim. En kötüsü olan mide asidi ya da kuru kusma yerine, kusacak bir şeyim olması bile olsa. “Ve kahve. Ondan da biraz içmem lazım.”

“Yetişkinlerin her zaman kahveye ihtiyacı vardır,” diye sızlanıyor.

"O bizim yakıtımız."

"Ama..."

“Zoey, umduğum yerde olmasan iyi olur.” Aston’ın sesi koridordan geliyor. “Sana giyinmeni ve Skylar’ı uyandırmamanı söylemiştim.” Kapı açılıyor ve o kapı çerçevesine yaslanıyor; saçları seksi ve uykudan dağınık, beyaz tişörtü ise kollarına ve göğsüne biraz fazla mükemmel bir şekilde yapışmış. “Görüyorum ki yapmışsın,” diye bitiriyor. “Üzgünüm.”

Elimi kaldırıyorum. “Sorun değil. Heyecanlı.”

Bir fincan kahveyi dudaklarına götürüp bir yudum alır, eğlenceli halini gizlemek için, gözleri üzerimde dolaşırken yüzümü, sütyensiz göğsümü ve battaniyeyle birleştiği belime kadar her şeyi inceler.

"Görünüşe göre heyecanlanan tek kişi o değil."

Bakışlarını takip ederek göğsüme bakıyorum ve ona şaşkınlıkla bakıyorum. “Hey! Oraya bakma.”

Omuz silkti. “Bu benim için mi, yoksa sadece sabahın serinliği yüzünden mi?”

“Kesinlikle senin için değil.” Yastığımı kapıp ona fırlatmak için kaldırıyorum, ama gülümsüyorum. Onun aptalca flörtöz tavırları ve bunun midemi kıpır kıpır ettirmesi yüzünden. Aston son birkaç gündür mesafeli davranıyor. Pazartesi günü hastanede herkese evlendiğimizi söyledikten sonra bir nevi ateşkes ilan ettiğimizi sanmıştım, ama haftanın geri kalanında durum öyle olmadı. Onu neredeyse hiç görmedim ve ne zaman görsem, benimle pek konuşmuyor.

Birkaç akşam yemek hazırlayıp ocakta bana bıraktı, ama pazartesi gününden beri birlikte yemek yemedik. Sanki çözemediği bir sorunmuşum gibi kaşlarını çatarak beni izlerken yakaladım. Aramızda hissedilir bir değişiklik oldu ve bu, her etkileşimimizin altında bir gerilim yaratıyor.

Muhtemelen bu en iyisi ve sınırlarımızı korumamıza yardımcı olacak, ama yine de. Bu durum... bana yanlış geliyor. İyi hissettirmiyor. Ne yazık ki bu da öyle, yani evet, her şey tam bir karmaşa.

Yastık, hedefimden çok uzak bir yere, yere güm diye düştü. "Günlük işini bırakma, as."

"Sana kar toplarıyla isabet ettirdiğimde kimin as olduğunu göreceğiz." "Kimin kime daha iyi isabet ettirdiğini göreceğiz."

Şimdi yüzüm ateş topu gibi. Koridora doğru işaret ediyorum. "Çık dışarı, flörtöz McFlirtster. Giyinmem lazım. Zoey kar tatili istiyor." Sanki bunu kanıtlamak istercesine, biraz daha zıplıyor.

Gülümsemesi kayboldu. "Tamam. Özür dilerim. Artık flörtçü falan olmayacağım... bana ne demiştin sen?"

“McFlirtster,” diye sözünü tamamladım, telafi etmek için alaycı bir gülümsemeyle.

"Bir anlık bir düşüncesizlikti, bir daha olmayacak. Hadi Zoey. Kahvaltı zamanı."

Kaşlarımı çatmamı gizlemeye çalışıyorum. Flört etmeyi bırakmasını istemedim, sadece giyinmem için odadan çıkmasını istedim, ama neyse. Yine, olması gereken bu. Bunun gerçek olmadığını hatırlaması gereken benim. Yaptığımız her şeyin sahte olduğunu.

Zoey yataktan atlar ve Aston'ın yanından geçip gider. Aston hemen arkasını döner ve kapıyı kapatır. Peki o zaman. Sanırım bu kadar. Benimle bir dakikadan fazla aynı odada kalmaya tahammül edemeyen huysuz sahte kocamla evde tam bir karlı gün geçirmek gibisi yok.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken, komodinin üzerinde duran telefonum titrer.

Michaela: Josh bugün hiç de kendinde değil. İyi ki burada değilsin. Hemşirelik çizelgesini görmek istedi ve seninkini değiştirmiş olmana çok sinirlendi.

Cildim gerilir ve ensem karıncalanır.

Ben: Aşar bunu. Ve umarım rahatsız edecek yeni birini bulur.

Bunu söylerken de, onunla çıkan her kadına acıyorum. Hemşire müdürüme, ondan kaçınmak için programımı değiştirebilir mi diye sordum. Hiç tereddüt etmeden evet dedi ve oturup üzerinde çalıştık. Ondan tamamen kaçınmak imkansız. O bir asistan doktor ve hastanede çok fazla zaman geçiriyorlar. Ama bazı vardiyalarımı onun vardiyalarıyla değiştirmeyi başardık.

Nereye dönsem orada, saklanmaya bile zahmet etmeden beni izliyor. Dün, sanki bir şey biliyormuş gibi hemşire odasının karşısından bana sırıtarak baktığını yakaladım. Bilemez. Bilmesi imkansız. Yine de tüylerim diken diken oldu ve harekete geçmek zorunda kaldım. Artık evli olduğumu ve

Aston'la birlikte yaşadığımı öğrendiğine göre artık buraya gelmeyeceğini düşünüyorum. Yani şimdilik hastanede ondan uzak durmaya çalışıyorum.

Tuvalette işimi halledip, sıcak giysiler giyerek aşağı iniyorum. Aston tezgaha yaslanmış, telefonunda bir şeyler okurken hindi pastırması yiyor. Zoey masada, keyifle kahvaltısını yaparken iPad'ine odaklanmış durumda.

Aston başını kaldırıp bana bir göz atıyor, ama bu bakış kısa ve neredeyse formalite icabı. Sanki uygun giyinip giyinmediğimi ve meme uçlarımın artık görünmediğinden emin olmak ister gibi. “Kahve?”

Başımı sallıyorum ve kendim yapabilmeme rağmen kahveyi o hazırlıyor. Ama itiraz etmiyorum. Bunun yerine kendime bir tabak yemek hazırlıyorum, ama bana fincanı uzattığında parmaklarımız birbirine değiyor ve bu beni bir sarsıntıya uğratıyor. Ona da aynısı oluyor olmalı çünkü nefesi kesiliyor ve parmakları titriyor. Ama bu sırada fincan neredeyse elinden kayıyor ve yere düşmemesi için son anda müdahale etmek zorunda kalıyorum. Bu sırada kahve neredeyse elime dökülüyor.

"Üzgünüm. Statik elektrik falan galiba. İyi misin?"

"Evet. Çok tuhaftı."

"Giyineceğim, sonra bir kardan adam yapmak istiyorum. Kocaman bir tane. Şimdiye kadarki en büyüğü. Burnu havuç, kolları çubuk olsun istiyorum, ayrıca üşümesin diye bir atkı da takacağım."

“Tamam, Anna,” diye takılıyor, *Frozen’daki* prensesin adını kullanarak. "Git giyin, sonra kardan adam yapalım." Kız sandalyesinden fırlar, tabağını lavabonun yanındaki tezgaha götürür ve kıçı yanıyormuş gibi yukarıya koşar. "Termal taytını da giy!" diye arkasından seslenir, kız cevap vermeden kapıyı çarpınca kıkırdar. Bana omuz silker. "Bütün hafta bu fırtınadan bahsediyordu."

"Bu kardan adam konusunda çok hevesli görünüyor. Micha'nın arka bahçesi o kadar da büyük değil."

“Ayrıca çabuk sıkılır, o yüzden ne kadar ilerleyebileceğimizi göreceğiz. Şu ana kadar yerde sadece on beş santim kadar kar var.”

Bir parça krep alıp ağzıma atıyorum. Aston kahvaltı konusunda bir ustadır ve bunu yapmayı çok seviyor gibi görünüyor. Benden şikayet yok. “Belki bu öğleden sonra bir şeyler pişiririz. Biraz çikolata fena olmaz.”

O sırıtıyor. “Canın çektiğinde beni gece yarısı ne için dışarı göndereceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kalbim göğsümde bir an duruyor ve o da bunun nasıl geldiğini fark etmiş olmalı ki boğazını temizleyip başka yere bakıyor. Neyse ki Zoey aşağı iniyor ve ikimizi de kurtarıyor. On dakika sonra, hepimiz giyinip sarmalandıktan sonra, arka terasa çıkıyoruz ve birkaç santim kalınlığında çıtır çıtır, ıslak karla karşılaşıyoruz. İnci grisi gökyüzünden yağlı kar taneleriyle karışık buz kristalleri aralıksız yağıyor ve rüzgar yanımızdan esip uğuldayarak geçerken etrafımızdaki her şey beyaz bir tabakayla kaplanıyor.

Zoey sevinç çığlığı atarak karın içine dalar ve hemen sırt üstü düşerek kar meleği yapar. "Sky, sen de benimle bir tane yap."

"Bütün sabah bunu seninle yapmak istiyordu." "Özellikle

benimle mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Yanağıma yapışan karı silip başını sallıyor. “Sana hayran. Okuldaki arkadaşlarıyla ve terapistiyle sürekli senden bahsediyor. Garip bir düzenlememiz olduğunu biliyorum ama teşekkür ederim. Onun için tek istediğim buydu. Onu gülümseyen ve mutlu görmek.”

Soğuk havayı tamamen gölgede bırakan bir sıcaklık içimi kaplar.

Yutkunup başımı sallıyorum, boğazım biraz düğümleniyor. Aptal hamilelik hormonları. “Mutlu olmasına ve bizim... durumumuzla bir sorunu olmamasına sevindim. Umarım biliyorsundur, bu iş bittiğinde bile onunla olan arkadaşlığım değişmeyecek.”

Benden uzaklaşıp bana bakıyor, yüzündeki ifade okunaksız. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ki, Zoey sırtıma bir kartopu sıkıştırıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve çenem düşüyor.

Aston'ın dudakları seğiriyor. "Güzel atış, ufaklık!"

Kafam karışır, eğilirim ve eldivenli ellerime bir avuç donmuş kar doldururum, top haline getiririm, ama Zoey'e misilleme yapmak yerine, Aston'un tam yüzüne isabet ettiririm.

Boğulur gibi olur ve güler. “Bunu gerçekten yaptın mı?”

Bir adım geri çekilirim, ellerimi ona doğru uzatırım. "Hamile bir kadına saldırmazsın."

Yüzündeki eriyen kar ve buzu siler, yüzünde tehlikeli bir ifade vardır. “İddiaya var mısın?” Bana doğru hücum eder, ben çığlık atarım, kaçmak için dönerim ama o beni havaya kaldırır, etrafında döndürür ve çarpmanın etkisini hafifletmek için beni kucağına alarak ikimizi de karın içine düşürür. Zoey üzerine atlar, onu geri çeker ve karın içine gömer.

Ondan sonra ortalık kaosa döndü. Kar uçuşuyordu, ayaklarımız kayıp duruyordu. Sonunda, Baby Yoda adını verdiğim zavallı bir kardan adam yaptık. Zoey bu referansı anlamadı ama bana öyle görünüyordu. Soğukta çok uzun süre kaldıktan sonra içeri girdik ve Zoey'nin yardımıyla kurabiye pişirdim. Aston şömineyi yaktı ve bir film koydu; bu, Zoey'nin dikkatini hemen başka yöne çekti.

"Üzgünüm," diyor Aston yanımıza gelip ağzına bir çikolata parçacıklı kurabiye atarken. "Pişirme arkadaşını çaldım."

"Sorun değil. O yorgun düştü."

Battaniyenin altında kanepede kıvrılmış durumda ve uykuya dalmış olsa da hiç şaşırmam.

"Annem biraz önce aradı. Düğün partimiz için hangi renkleri istediğimizi bilmek istiyorlar."

Hamuru fırın tepsilerine koyup fırına sürerken gülerek burun kıvırıyorum. "Onları en çok utandıracak ne varsa."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. “O zaman neon sarısı ve boz kahverengi mi?” Gülüyorum. “Annem bunları görünce bayılır.”

“Siz Fritz kadınlarını memnun etmek çok zor.”

Tezgaha yaslanıp telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarlıyorum. “Sadece bazen.”

“Doğru. Seni gayet iyi memnun etmeyi başardım.”

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. “Bunu yapmayacağımızı sanıyordum. Bunu konuşmak ve flört etmek.” “Yapmıyordum. Yemin ederim.”

"Hı hı. Peki ya yüzündeki o alaycı gülümseme ne?"

Tezgahtan uzaklaşır ve beni sıkıştırır, ellerini iki yanıma koyar, eğilirken yüzü benimkine birkaç santim uzaklıktadır. “Elimde değil. Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama sende beni baştan çıkaran bir şey var ve ne kadar uzun süre uslu kalırsam kalayım, sen her zaman beni yine yoldan çıkarmayı başarıyorsun.”

“Bunu düzeltmen lazım,” kalbim deli gibi çarpmasına rağmen şakacı bir şekilde azarladım.

“Biliyorum. Ve düzelteceğim. Söz veriyorum. Tekrar mesafemi koruyacağım. Ama bir kez daha tatmak beni öldürmez, değil mi?” Son cümleyi sanki kendine söylüyormuş gibi mırıldanıyor.

Hiç uyarmadan eğilip beni öper. Dudaklarından bir inilti kaçar, beni kaldırıp tezgahın üzerine oturtur, sonra elleri saçlarıma dalar ve ağzımı öper.

Tadı çikolata gibi, kokusu kar gibi ve ben anında kendimi ona kaptırıyorum. Bu anın içinde. Ellerim kollarını kavrıyor ve tutunuyorum, bunu yapmamam gerektiğini bilsem de, durmamın imkanı yok. Baştan çıkarmanın sınırını unutun, öpücükleri beni doğrudan kaosun eşiğine atıyor.

Dili benimkiyle dolanıyor ve öpüşmeyi daha da derinleştirmek için başımı yana çeviriyor.

İnliyorum ve o, neredeyse cezalandırır gibi alt dudağımı ısırıyor. Dili acıyı dindiriyor ve geri çekiliyor, alnını alnıma dayıyor, nefes alışı zorlanıyor.

"Keşke bu kadar akıllı ve seksi bir karım olmasaydı, uzak durmak daha kolay olurdu."

Göz kırpıyor ve benden uzaklaşarak Zoey'nin yanına, kanepeye oturuyor. Ve ben gülümsüyorum. Öyle işte. Bu adam beni, hiç olmadığım bir genç kız gibi gülümsetiyor. Sahte kocasına talihsiz bir şekilde aşık olan bir kız gibi.

Mükemmel bir gün olurdu. Bilirsin. Bunların hiçbiri gerçek olsaydı.

26

SKYLAR

“Burada ne yaptığımızı bir daha hatırlatır mısın?” Toz ve kirle kaplı endüstriyel mekâna göz gezdirirken Braelyn’e soruyorum. Bir kalabalık sıraya girmiş, sanki kimse görülmek ya da tanınmak istemiyormuş gibi birbirlerinin gözlerinden kaçınıyorlar, ama ben aralarından birkaçını tanıyorum.

"Roman'ın bu gece maçı var. Tabii ki."

“Evet. Belli ki. Quinn’i ya da Crew’u gelmeye nasıl ikna edemedik?”

“Quinn’in bu gece vardiyası var ve Crew burada görülmemeli. Kesinlikle takımdan atılır. Ayrıca, bunu daha ne kadar yapabileceksin?”

“Yani, yasadışı, yeraltı dövüşlerine daha ne kadar gidebileceğimi mi soruyorsun?”

“Evet. Yakında yeni bir bebekle evine döneceksin. Kaçıracağın onca şeyi bir düşün. Bütün bu ışıltı ve heyecan. Adrenalin. Ortamın havası. Hissediyor musun?”

“Hissediyorum, ama…” Sözüm yarıda kalır. Daha önce Roman’ın dövüşlerine gitmiştim. Hepsi buna benzerdi, ama işler gerçekten kızıştığında genellikle çok fazla itişip kakışırdı.

“Merak etme.” Bina duvarı boyunca yürürken kolumu sıkıyor. “Bizi ayrılmış bir bölüme yerleştirdi. Güvende olacaksın.”

“İyi. Tamam.”

Dövüşler pek bana göre değil ve bu katıldığım ikinci ya da üçüncü dövüş. İki adamın birbirini dövmeye çalışmasını izlemekten hoşlanmıyorum. Özellikle Roman'ın vurulmasından nefret ediyorum, ama bu nadiren oluyor. Yenilmesi gereken kişi o ve bunu başaran kimse olduğunu sanmıyorum. İri, hızlı ve kurnaz.

“Hey. Gelmişsiniz,” Forest, iple çevrili alana vardığımızda bizi selamlıyor. Elinde bir gazoz tutuyor ve bize sarılırken elindeki gazozu düzeltip duruyor.

“Geldik,” diye haykırıyorum. “Biliyorsun, sanki 12 saatlik vardiyadan çıkmış ve yorgun falan değilim.”

Braelyn, bir yudum alabilmek için Forest’ın Diet Coke’unu çalarken bana gözlerini devirdi. “Sen de kabul ettin. Seni zorla getirmedim. Ben de 12 saatlik vardiyadan çıktım. Benim şikayet ettiğimi görmüyor musun?”

“Çünkü tek başına gelmeni istemedim,” diye itiraz ediyorum. “Ve sen hamileliğinin ilk üç ayında değilsin.”

"Her neyse. Tek başıma geldiğim ilk sefer değil bu. Roman her zaman bana göz kulak olur."

“Çünkü sana bir şey olmasını ölümden bile daha çok istemiyor,” diyorum ona.

“Bu hepimiz için geçerli,” diye hatırlatıyor bana.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Forest, konuyu değiştirerek, sanki devasa yuvarlak bir plaj topu görmeyi beklermişçesine koyu renkli gözleriyle karnıma bakarak. Henüz o kadar değil, ama alt karnımın yuvarlaklaşmaya ve sertleşmeye başladığını görmeye başlıyorum.

“İyiyim. Yorgunum.”

“Sabah bulantıları nasıl?”

Omuz silkiyorum. “Belki de düzelmeye başlıyor? Bilmiyorum. Birkaç gündür kusmadım, bunu bir zafer olarak kabul edeceğim.”

"Hala ikinci üç aylık dönemi bekleyip insanlara söylemeyi mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. Büyükannem ve büyükbabam dahil tüm ailem biliyor. Düşündüğümden daha iyi karşıladılar ve bana bol bol sarıldılar. Annem ve Aston’un annesi bizim için bir parti planlamakla meşguller ve büyükannem, şehir dışında yaşadıkları arazide partiye ev sahipliği yapmayı teklif etti.

Şu anda parti önümüzdeki hafta sonu için planlandı ve beni hamile gibi göstermeyecek ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ya da en azından aşırı şişkin görünmeyecek bir şey.

Aston ve ben işyerindeki arkadaşlarımıza evlendiğimizi söyleyeli neredeyse iki hafta oldu ve söylentilerin çoğu yatıştı. Muhtemelen Aston ve ben işyerinde nadiren bir arada olduğumuz için. Gerçi evde de nadiren bir aradayız. O benden

benden oldukça belirgin bir mesafe tutuyor. Yeterince nazik ve dostça davranıyor, ama aramızda bir duvar var. Artık şakalaşmak yok. Artık flört etmek yok. Kesinlikle öpüşmek yok.

İşyerine birlikte geldiğimizde elimi tutması ya da ilk jinekolog randevuma gelmesini isteyip istemediğimi sorması dışında —ki reddettim— kalp atışlarını dinlediğim o randevuda, aramızda her zaman güvenli bir mesafe var.

Kendime bunun için minnettar olduğumu söylüyorum. Tam da istediğim şeyin bu olduğunu ve kesinlikle ihtiyacımız olanın bu olduğunu. Ama yine de. Bir parçam tüm bunları özlemekten kendini alamıyor. *Onu* özlüyorum. Aptalca. Biliyorum. O beni o şekilde istemiyor. Tanrı aşkına, başka bir adamın çocuğuna hamileyim.

İyi tarafı, Zoey ile birlikte çok eğleniyoruz. Yemek pişiriyor, pasta yapıyoruz ve vakit geçiriyoruz. Onunla birlikte olmak çok eğlenceli ve Aston'ın onun iyi olduğunu gördüğünü biliyorum. Yatak odası için bir rüya yakalayıcı ve annesine yazdığı notları ya da sadece düşüncelerini ve hislerini yazdığı bir kavanoz yaptık.

Aston, terapistiyle yine bire bir görüştü ve Zoey'nin ilerlemesinden cesaret aldı ama aynı zamanda, haklı olarak, Zoey için evlilik kısmının nasıl olacağı konusunda endişeli. Özellikle de bittiğinde.

Programımı mümkün olduğunca ayarladığım için Josh'u pek görmüyorum. Orada olduğu günlerde, çoğunlukla katın tıbbi bölümünde kalıyorum.

Bu, onun beni aramasını engellemedi, ama ne zaman arasa, ona yüzüğümü gösterip her şeyin bittiğini, Aston ile evli olduğumu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını hatırlatıyorum. Ona bebekten bahsedecek miyim, bahsetmeyecek miyim, hâlâ karar veremedim. Bir babayı çocuğundan uzak tutma fikrini sevmiyorum.

Ama çocuğumun, şiddet uygulayan ve ona da öyle davranabilecek birinin yanında olması fikrini de sevmiyorum. Ama o da bir daha agresif bir şey denemedi. Hatta üzgün ve biraz pişman görünüyor, o yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Şu anda günü gününe bakıyorum. Ultrason sonrası nihai kararımı vereceğim sanırım.

Tavan ışıkları sönüyor ve zaten ter ve kan kokan odayı sohbet ve heyecan dolduruyor. Dövüşler genellikle ayda bir kez, farklı gecelerde ve bazen farklı yerlerde oluyor, ancak binanın sahibi sadece Roman'ın arkadaşı değil, aynı zamanda boks meraklısı olduğu için dövüşler diğer yerlere göre burada daha sık oluyor.

Burası tam olarak Vegas sayılmaz, ancak insanlar çeşitli derecelerde şık ve göz alıcı kıyafetler giymişler ve büyük miktarlarda para sanki kağıt parçasıymış gibi el değiştiriyor.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar," diye bağırır sunucu, seslerin karmaşasını bir gürültüye indirgeyerek. "Bahisler tam bir dakika sonra kapanıyor. Her zamanki gibi, telefonlar kapalı tutulmalıdır. Fotoğraf, video veya canlı yayın yasaktır; aksi takdirde dışarı çıkarılır, cihazınıza el konulur ve yasaklanırsınız. Bu etkinlik veya gelecekteki etkinliklerle ilgili herhangi bir şey paylaşmak da yasaklanmanıza neden olur. Kurallarımızı bilmiyorsanız, toplam on iki raunt var ve her biri üç dakika sürüyor. Hiçbir tür silah yasaktır, ayrıca kasık bölgesine veya rakip yerdeyken vurmak da yasaktır. Seyircilerin müdahalesi, yasaklanmaya neden olacak bir suçtur ve bu geceki maçta çok para olduğu için, ne demek istediğimi anlıyorsanız, büyük olasılıkla daha kötü sonuçlara yol açacaktır. Şimdi, iki boksörümüzü takdim edebilir miyim?"

Bir adım geri çekilir ve sadece spor şortları giymiş, kasları, dövmeleri ve yağlanmış derileriyle göz alıcı olan iki adamın durduğu tarafa el sallar.

"Bu geceki rakibimiz Diego ve geri dönen şampiyonumuz, tanıtıma gerek olmadığı için hepinizin bildiğine eminim ki, Romeo."

Romeo, Roman'ın dikkat çekmemek için kullandığı dövüşçü adıdır.

İkisi de kalabalığın tezahüratları ve bağırışları eşliğinde ringin ortasına adım atar. Roman gözlerimize bakar ve bize doğru yürürken sırıtarak göz kırpar. Elini uzatır ve Braelyn ile küçük parmaklarını birbirine geçirir. Bu onların aralarında bir gelenektir. Sanırım buna şans tılsımı denebilir, sonra da ringe geri döner. Braelyn elimi tutar ve sıkar. Ben de onun elini sıkıyorum; sinirlerim ve adrenalinim beni sararken, huzursuzluktan yerinde duramıyorum.

"Beyler," diye devam ediyor spiker, ikisinin arasında durarak. "Dövüşün."

Anonsör kenara atlar ve iki adam birbirlerinin etrafında döner. Roman, Diego'dan daha iri ama Diego çevik ve gizemli görünüyor. Aslan karşısında bir çita gibi.

Roman sadece izliyor ve bekliyor; sabır ve zeka, onun oyun stilinin bir parçası. İşe yarıyor. Her zaman işe yarıyor çünkü Diego artık dayanamayacak noktaya geliyor ve Roman'a saldırıyor; Roman ise eğilip Diego'nun yumruğundan kaçıyor, ardından hızla dönüp Diego'nun beline, böbreklerinden birinin tam yanına sert bir yumruk indiriyor. Diego öne doğru savruluyor ama çabucak toparlanıyor ve hemen Roman'a doğru atılıyor.

Arkadan bir kol belime dolanıyor ve dönüp Hayes'i görüyorum.

"Selam. Bir şey kaçırdım mı?"

"Hayır," diyorum ona. "Daha yeni

başladı."

"Harika. Romeo'nun dördüncü raunt bitmeden onu nakavt edeceğine 5 bin dolar bahis yaptım."

Burada Roman'ın gerçek adını asla kullanmayız. Kaşımı kaldırırım. "O bunu biliyor mu?"

Bana sırıtıyor. "Bana on bin dolar yatırmamı söyledi."

"Tanrım," dişlerimin arasından ıslık çalarak tekrar maçı izlemeye dönüyorum. İkili, kolaylıkla hareket ederek birbirlerine yumruklar savuruyorlar; bu sırada kalabalık bağırıp yuhalıyor, daha iyi görebilmek için itişip kakışıyor ve destekledikleri dövüşçünün rakibine ne yapmasını istediklerini haykırıyor. Roman'ın üzerinde neredeyse hiç iz yok, ama Diego'nun dudağı kanıyor ve sol gözü şişiyor. Zil çalıyor ve iki dövüşçü terli ve nefes nefese bir şekilde birbirlerinden ayrılıyorlar.

Roman bize doğru gelip iyi olup olmadığımızı kontrol ediyor, hem beni hem de Braelyn'i kontrol ettikten sonra ringe geri dönüyor. Su içmiyor. Yaralarını kontrol ettirmiyor. Böylesine vahşi bir adam, böylesine acımasız bir dövüşçü olmasına rağmen, tanıdığım en sadık ve şefkatli adamlardan biri.

Diego öfkeyle saldırıyor, elinden gelen her şeyi Roman'a gösteriyor. Ama onun rakibi olamaz. Roman onu ikinci ve

dördüncü rauntta nakavt ediyor. Tıpkı onun ve Hayes'in bahsettiği gibi. Roman'ı tanıyorsam, bunu tam da bu şekilde planlamıştır.

Her şey bittikten ve Roman'ın galip ilan edilmesinden sonra, onu kirli bir masa ve birkaç katlanır sandalyeden başka hiçbir şeyin olmadığı boş bir odaya çekiyoruz. Braelyn ve ben, her zamanki gibi hemşirelik görevimizi yerine getirip Roman'ın yaralarını sarıyoruz. Ellerindeki kanlı bandajı çıkarıyor, yumruklarındaki ve parmak eklemlerindeki kesik ve sıyrıkları, ayrıca yanağının üst kısmındaki küçük bir yırtığı temizliyoruz.

"Harika idin," diyorum ona, artık neredeyse kanamayan kesiklerine biraz merhem sürerken.

"Teşekkürler. Sanırım eğlenceliydi."

"Şimdiden sıkıldın mı?" diye alay ediyorum.

Omuzlarını silkiyor. "İyi bir egzersiz oluyor." Burun kıvırıp ona gözlerimi deviriyorum.

"Geldiğine sevindim. Bunların senin en sevdiğin şeyler olmadığını biliyorum."

"Değiller," diye onaylıyorum. "Ama ben de geldiğime memnunum. Tansiyonumun bir tane daha kaldırabileceğinden emin olmasam da. Nasıl tutuklanmıyorsun?"

"O zaman polis şefi ile bölge savcısının bahis oynadığını görmedin herhalde, değil mi?"

Ben iç çekiyorum, o gülüyor.

“O Romeo,” diyor Hayes. “Onu tutuklayabileceğini sanmıyorum. Sadece restoranları bile bunun için çok popüler. Kimse prensin düşmesini istemez.” Roman, şehirde, Vegas’ta, Paris’te ve Londra’da çok popüler bir restoran zincirine sahip, Michelin yıldızlı bir şef. Fritz soyadıyla – ve kabul edelim ki yakışıklılığıyla – televizyon kanalları onu bir diziye çekmeye çalışıyor. O reddediyor. Bunun nedeni muhtemelen boks kariyeri.

Sırıtarak yanağıma bir öpücük kondurur. “Eve git, Sky. Bitkin görünüyorsun.” Burun kıvırırım. “Bu ironik mi?”

Dudakları titriyor. “Evet. Ama gerçekten yorgun görünüyorsun. Hayes ve ben Braelyn’in eve güvenle ulaşmasını sağlayacağız.”

İkisi de bana sarılır, ama Hayes beni arabama kadar geçirir. Ne de olsa, gece yarısı bir depodayız. “Hey, yarın gece Paris’e gidiyorum, ama bu hafta sonu düğün partin için geri döneceğim.”

Onu işaret ediyorum. “Gitsen iyi olur,” diye uyarıyorum. “Paris’te ne var? Uzun zamandır oraya gitmemiştin.” Hayes, moda imparatorluğunun sahibi olan ebeveynlerinden Monroe Fashions’ı yavaş yavaş devralıyor. Kuzenim Serena, Paris’te onlar için çalışıyor.

"Sadece üretim ve tasarımla ilgili işler. Kuzenine selamlarımı ileteceğim."

“Lütfen söyle. İyi uçuşlar.” Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum.

Ona iyi geceler dilerim, oldukça yorgunum ve arabama binerim.

Trafik hafif olduğu için yol o kadar da uzun değil, ama uyanık kalmak için elimden gelen tek şey bu, zihnim oldukça bulanık ve garaj yoluna girdiğimde, uzun, sessiz bir nefes verip ardından kocaman bir esneme yapıyorum. Kapının kilidini açıp karanlıkta yolumu bularak yukarı çıkıyorum.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve hemen kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ayakkabılarım, kot pantolonum ve süveterim yere yığılıyor, sütyenimi çıkarırken gözlerim çoktan yarı kapalı. Telefonum çantamda ve şarj etmem gerektiğini biliyorum. Hatta, dişlerimi de fırçalamam gerekiyor. Ama ikisini de yapabilecek gücüm var mı, emin değilim.

Yorganı çekip çarşafların altına girebiliyorum. Garip bir ses kulaklarımı gıdıklıyor ama bu beni yatağa girmekten alıkoymuyor ve... "Ah! Aman Tanrım!"

Gıcırdayan ve bana doğru hareket eden sıcak, sert bir duvara çarptım. Göğüslerimi örtmek için battaniyeyi ve çarşafı da yanıma alarak geri çekildim ve Aston sırt üstü yere yığıldı, ellerini yüzüne koyup gözlerini ovuşturdu.

“Odama ne işin var?” diye bağırıyorum.

O, espriden yoksun bir kıkırdama çıkarır ve bana dönmek için yanına yuvarlanır; saçları uykudan dağınıktır ve vücudu... Şey, omuz kaslarının ve göğsünün belirgin hatlarına bakmamaya çalışıyorum ama evet, gözden kaçırmak imkansız. Gözlerim, o hainler, kendi başlarına aşağıya kayıp duruyor. O, ateşli seks ve müstehcen sözler gibi görünüyor ve vajinam onu çok iyi hatırlıyor.

“Burası artık benim yatağım, unuttun mu? Birkaç hafta önce odalarımızı değiştirdik.”

Kahretsin. Değiştirdik. O kadar yorgundum ki aklıma gelmemişti. Son birkaç hafta içinde buraya kaç kez girip, son anda hatırlayıp koridordan geri döndüğümü saymak bile üzücü.

"Kahretsin. Özür dilerim."

"Her zaman böyle mi uyuyorsun?" diye soruyor, battaniyeyi üzerime nasıl çektiğime bakarak.

"Seni ilgilendirmez!"

“Ama benim yatağımda hiçbir şey giymeden yatıyorsun. Yani artık beni ilgilendiriyor.”

“Birdenbire benimle konuşmak mı istiyorsun?” diye karşılık veriyorum, bu sözün nereden çıktığını bile bilmiyorum.

Yavaş, seksi bir gülümseme dudaklarında beliriyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor. "Ah, benim tatlı küçük kuğum, beni özledin mi?"

Ugh. Ne kadar kendini beğenmiş olabileceğini unutmuşum. Ona öfkeyle bakıyorum. “Hiç de bile. Gözlerini kapat.”

“Gördüğüm her şeyi beğenirken bunu neden yapayım ki?”

Sinirli bir nefes veriyorum. “Böylece sana göğüslerimi ve kıçımı göstermeden yataktan kalkabilirim.”

"Bunu ben de yapabilirim." Kolu belime dolanır ve beni yatağın aşağısına kayıp sırt üstü yatana kadar çeker. Tek bir akıcı hareketle üzerime çıkar, ellerini başımın iki yanındaki yatağa bastırarak üzerimde süzülür. Bu, kalbimin hızlanmasına neden olur. "Ya da kalıp göğüslerinle ve kıçınla oynamama izin verebilirsin."

27

ASTON

Skylar, yüzüne kızarıklık yayılırken, bunu kafasında sindirmeye çalışırken geniş gözlerinin kirpiklerini kırpıştırıyor. Perdelerdeki aralıktan sızan bir ay ışığı şeridi dışında oda karanlık ve yatak boyunca gümüş bir parıltı yaratıyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, özgür kalmak için çırpınıyor.

Ama sanki içimdeki bir şey kopmuş gibi. Parçalanmış. Ya da belki de yeniden bir araya gelmek böyle bir his.

"Neden bunu yapayım ki?" diye fısıldıyor, sözlerimi bana geri fırlatıyor, birbirimize bu kadar yakın olmamıza rağmen sesi zar zor duyuluyor.

"Çünkü ikimiz de bunu istiyoruz," diyorum ona açıkça, sikim acı verecek kadar sertleşmiş, kafam dönüyor. Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama o burada, neredeyse çıplak ve ona direnmek, özellikle de bu durumda, imkansız.

"Bir anlaşma yapmıştık."

"Evet, yaptık. Ama şu anda, anlaşmanın kurallarını çiğnemekten başka bir şey düşünemiyorum."

Çünkü son birkaç haftadır, hatta daha da uzun süredir, tek düşündüğüm şey o. Onu öpmek, gülümsemesi, gözlerinin nasıl parıldadığı, benim için geldiğinde nasıl göründüğü, ağlayışı... Bunlar beni paramparça etti. Kendimi geri çekip ondan kaçınıyordum. Mesafe koydum çünkü yapmam gereken buydu.

Onun için. Micha için. Kendim için.

Ama az önce onunla ilgili rüya görüyordum, ve şimdi o burada, yatağımda çıplak, ve bir kez olsun, sadece bu seferlik, her şeyi boşverip istediğimi almak için can atıyorum. Onu. İstediğim şey o. Her şeyden çok, istediğim şey o.

“Bana beni düşünmediğini, beni istemediğini söyle, ben de yalan söyleyip sana aynısını söyleyeyim. Eğer gerçekten istediğin buysa, üstünden kalkıp gözlerimi kapatacağım, sen de gidebilirsin ve her şey eskisi gibi olabilir. Ya da kalabilir, battaniyeyi çekip, bunun nereye varacağını görebiliriz.”

Nefesi hızlanır, göğsü battaniyenin altında inip kalkar. Konuşmaz, sadece rüyalarımı süsleyen o kocaman gözleriyle bana uzun uzun bakar. Sabırsızlanmaya ve sinirlenmeye başlarım. Ne halt ediyorum ben?

“Boş ver. Kötü bir fikir,” diye homurdanıyorum ve ondan kalkmak üzereyken, o beni başımın arkasından tutup yerinde tutuyor. Bırakmıyor. “Eğer seni öpersem, duramayacağım,” diye uyarıyorum onu.

Titrek bir nefes verir, ama dudaklarında bir gülümseme belirir. “Kim durmanı istedi ki?”

Bu kadarı yeter. Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, kanımı kaynatacak kadar küçük iniltiyi yutuyorum. Dudakları o kadar yumuşak ki, inanılmaz derecede yumuşak, ve benim için anında açılıyor, dilimin girmesine izin veriyor. Bu öpücük nazik değil. Keşif amaçlı değil. Artık aramızda dans yok.

Haftalarca biriken gerginliğin patlaması. Dişler, diller ve nefes. Saçlarımı tutan elleri, sanki içinde biriken şeyi kontrol etmeyi bilmiyormuş gibi yırtıp çekiyor. Alt dudağını ısırıyorum, o da inliyor ve bana doğru kıvrılıyor. Ama bu yetmiyor. Hiç yetmiyor.

Bir kolumu yatağa indirip dönüyorum, aramızdan uzanıp battaniyeyi ve çarşafı göğsünden çekip alabiliyorum. Ve bununla öpüşmeyi kesiyorum. Bakmak zorundayım. Görmek zorundayım. Tanrım, tam da bu anı kaç kez hayal ettim...

"Siktir," diye tıslıyorum, onu seyrederek. Üzerinde sadece siyah dantel külot var, büyük göğüsleri gül rengi meme uçlarıyla dikleşmiş. Soğuk havadan tüyleri diken diken olmuş, bakışlarım o minik kabarıklıkları yutuyor, ellerim onu titremelerle kaplamak için sabırsızlanıyor. Karnı pürüzsüz ve yumuşak görünüyor, ama alt karnında hafif bir kıvrım var ve bu, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ve sikime kan hücum etmesine neden oluyor.

Hamilelik vücudunu değiştirmiş ve yemin ederim ki hayatımda daha seksi bir kadın görmedim. Tanrım.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldıyor, sesinde bir kırılganlık var. "Sana bakarken öyle oluyor galiba. Elimde değil," diyorum,

"Tanrım, Skylar, sen gördüğüm en güzel kadınsın. Sen beni sonsuza dek mahvettin."

“Senden bunu duymaya ihtiyacım yok. Bir daha olmaz.”

Ona yukarıdan bakıyorum, gözlerinin içine bakıyorum ki anlasın ve bu konuda beni sorgulayamasın ya da şüphe duymasın. “Ciddiyim. O gece de ciddiydim. Bunu hayal ediyorum…” Gülüyorum ve başımın arkasını ovuyorum. “İki yıl önce seni ilk öptüğümden beri. Nasıl hala anlamadın? Tek düşündüğüm sensin.”

O başka bir şey söyleyemeden ya da ben zaten söylediğimden fazlasını açığa vurmadan, başımı eğip göğüs kemiğine bir öpücük konduruyorum, ardından her bir göğsünün alt kısmına birer öpücük daha. Nefesi kesiliyor ve ben o sesi rehber alarak ağzımı meme ucuna doğru kaydırırken, elimle diğer göğsünü avuçlayıp sıkıyorum.

Elimde beklediğimden daha ağırdı, cildi inanılmaz derecede yumuşaktı. Başparmağımı meme ucunda gezdirdim, cildini emip tadını çıkarırken meme ucunun sertleşmesini izledim. Yuvarlanarak kısmen üstüne çıktım, iki elimle göğüslerini kavradım, dudaklarını tekrar ele geçirirken onlarla oynadım. Bu gece çıldırıyordum. Saat geç olmuştu ve o hala eve gelmemişti, ve nerede olduğunu sormaya hakkım olmadığını biliyordum.

Ama o burada, benimle birlikte, ellerini sırtımda ve omuzlarımda gezdiriyor, cildimde kıvılcımlar uyandıran bir şekilde bana dokunuyor. Onun içine girmek için can atıyorum. Onu tekrar etrafımda hissetmek için. Geçen sefer sayılmaz. Yakınından bile geçmez. Ama acele etmek istemiyorum. Bunu onun için inanılmaz kılmak istiyorum. Aklını karıştırıp beni arzulamasını sağlamak, böylece sürünmesini, yalvarmasını, ihtiyaç duymasını ve tek seferlik bir şeyin olmadığını *bilmesini sağlamak* istiyorum.

Bizim için değil.

Dillerimiz kavga ediyor, öpüşmemiz bir kez daha çılgınca bir hal alıyor. Sanki birbirimizle nasıl yavaşlayacağımızı bilmiyormuşuz gibi. Elim yanından aşağı kayıyor, uyluklarını kavrayıp kalçamın üzerine çekiyorum, boynuna öpücükler yağdırırken.

Meme ucunu çekerken kalçaları yukarı kalkıyor, amcığı temas ve sürtünme arıyor ve bu, onun titreyen nabzına karşı gülümsememe neden oluyor.

"Karım çok mu muhtaç?"

Omzuma bir şaplak atıyor ve ben gülümsüyorum.

"Seni muhtaç istiyorum. Söyle bana. Ne istediğini söyle."

"Dokun bana," diye emrediyor ve ben geri çekiliyorum. Yanakları daha da kızarıyor ama ben gözlerini bırakmıyorum.

"Sana nereye dokunayım, tatlım? Buraya mı?" Parmak ucumu meme ucunun etrafında döndürüyorum.

“Daha aşağı.”

Gülümsüyorum ve omzunu ısırıyorum. "Buraya mı?" Parmağımı göğsünün eğiminden aşağı doğru kaydırıyorum, elim alt karnına ulaşıyor, oradaki sıkı yuvarlaklığı hissediyorum. Göğsümde beklenmedik bir şekilde ilkel bir şey kıpırdanıyor. Dudaklarımı oraya bastırmak istiyorum. Avucumu oraya yaymak ve daha fazlasını hissetmek istiyorum. Bebek benim değil. Skylar da benim değil zaten. Ama... yine de bunu yapmak istiyorum. Bunu açıklayamıyorum ve açıklamaya çalışmak da benim için sağlıklı değil, bu yüzden parmağımı daha aşağıya, dantelli külotunun üst kısmına doğru kaydırıyorum.

Dantelin kenarının altında parmağımı ileri geri kaydırıyorum, ona dokunurken yüzünü izliyorum. "Bu mu?"

Sabırsız bir ses çıkarır, elimi tutar ve dantelin altındaki çıplak amını avuçlayana kadar aşağı doğru kaydırır. "İşte. Amımı dokun. Bana, tek seferlik orgazmdan daha fazla becerin olduğunu kanıtla."

Şeytan gibi gülümsüyorum. Benim cesur kızım. Onun bu yönünü seviyorum. Kahretsin. Ne? Hayır.

Bu beni şaşırtır ve ona bakarım, L harfi kafamın içinde deli bir pinball makinesindeymiş gibi oradan oraya zıplar. Titriyorum, kemiklerim kaslarımı sarsıyor. Neyse ki o bana sürtünür, isteğini yerine getirmem için beni teşvik eder ve düşüncelerimden uzaklaştırır.

Ama onu tekrar öpmek zorundayım. Öpmek zorundayım. Dudaklarım onunkileri yutarken elim amını yukarı aşağı okşuyor. Islak ve sıcak, dünyadaki en güzel sesleri çıkarıyor. Ayrıca çok tahrik olmuş. İnanılmaz derecede duyarlı.

"Çok ıslaksın," diye dudaklarına fısıldıyorum, sonra başımı diğer tarafa eğip tekrar ağzına dalarken, işaret parmağımın ucuyla klitorisinin etrafında daireler çiziyorum. Ama bunu en son yaptığımızda ve onu orgazma ulaştırdığımda, tadına bakamamıştım. Lanet olsun, sikimde hissetmiştim ama onun içinden hissetmemiştim. Ve onu tekrar orgazma ulaştıracağımdan emin olduğum için, dudaklarına son bir öpücük verip vücudunda aşağı doğru ilerliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Bir meme ucunu ağzıma alıp emdiğimde ona eğlenceli bir bakış attım, ardından diğerini de emdim. Göğüsleri. Yani, lanet olsun. Göğüsleri inanılmaz. Kesinlikle onları sikmem gerekecek. Bu gece değil. Ama başka bir gece kesin. Gerçekten benimle oynamama izin vermeye hazır olduğunda.

"Seni tadacağım," diyorum ona, dilimi göbek deliğinin etrafında gezdirip sonra ucunu aşağıya doğru kaydırırken, daha aşağı inip yolumun üzerinde külotunu çıkarıyorum. Bacaklarını açarken iç uyluklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni ağzımla boşaltacağım. Sonra sikime boşalana kadar seni sikeceğim."

Gözleri yuvarlaklaşır. “Oh.”

Cildine karşı sırıtıyorum. “Tabii itirazın yoksa.”

Başını hızla sallıyor, sarı saçları her tarafa dağılıyor, dirsekleriyle kendini desteklerken bir göğsünü kısmen örtüyor. Bu en büyük baştan çıkarma. “İtirazım yok.”

“O zaman bana bir iyilik yapar mısın? Benim için uslu bir kuğu ol ve seni istediğim gibi sikmeme izin ver. Buna bayılacağını bildiğime güven. Aklını kapat ve bana teslim ol. Söz veriyorum, sana iyi bakacağım.”

Dudaklarını ısırır ama şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalır. Birkaç saniye sonra, hafifçe başını sallar. Bunu onunla ilk seferinde öğrenmiştim. Skylar'ın övgüye ihtiyacı var. Yaşadıklarından sonra bu hiç de şaşırtıcı değil, ama ikimiz için de şanslıyız ki, ona vermek istediğim tam da bu. Onun özel olduğunu bilmesini istiyorum. Bunu benimle yaptığı için onur duyduğumu ve kendimi şanslı hissettiğimi. Onu hafife almadığımı.

O benim karım. Aklımda, hatta kalbimde, o benim karım. Bu yüzüğü takıyorum ve ameliyathanede olmadığım sürece parmağımdan hiç çıkarmıyorum, o zaman da yanımdan hiç uzaklaşmıyor. İnsanlara evli bir adam olduğumu söylüyorum ve bunu

. Şimdi karımı, iki lanet yıldır hayal ettiğim şekilde sikmek istiyorum.

"O kadar mükemmelsin ki." İç uyluklarını öpüyorum ve bacaklarını benim için daha fazla açıyorum. Yavaşça başlıyorum, başparmağımla onu açık tutarken dilimle açıklığını nazikçe gıdıklıyorum. “Şu haline bak. Çok güzelsin, Skylar.” Orayı önce dilimle, sonra parmağımla okşuyorum. Başı geriye düşüyor ve olması gerekenden daha yüksek sesle inliyor. Zoey uykusu ağırdır ama Skylar'ın orgazm sesiyle uyanmamasını tercih ederim.

İç uyluklarını ısırıyorum. “Ağzını bağlamam mı gerekiyor?”

Başını kaldırıyor, dudakları aralanıyor. “Hayır,” diye ciyaklıyor. “Bekle, ne? Ağzımı bağlamak mı?”

“Sen istemedikçe tam olarak ciddi değilim. Ama sesin çok yüksek.” “Üzgünüm. Sadece…”

Başımı sallıyorum. Hissedebiliyorum. "Geçen seferkinden daha duyarlısın."

"Evet." Yine dudağını ısırıyor. Sanki bundan utanıyormuş gibi, ve bu beni çılgına çeviriyor. O pek çok yönden cesur ve kendinden emin, ama içinde hâlâ taviz vermek ve özür dilemek zorunda hisseden yaralı bir kuş var. Bu, ona zarar veren tüm insanları öldürmek istememe neden oluyor.

“Özür dileme,” diyorum ona, iki parmağımı doğrudan içine sokup, o bana doğru kıvrılıp sürtünene kadar parmaklarımı kıvırıyorum. “Bu harika. Beni çok sertleştiriyor. Bayılıyorum. Eğer senin benim için çığlık atmanı sağlayabilseydim, yapardım. Ama Zoey koridorun karşısında.”

“Sesim çok yükselirse yastığını kullanırım.”

“İyi plan. O zaman hazır tut, çünkü seni çok sert bir şekilde boşaltmak üzereyim.”

Damlayan amından klitorisine doğru bir yol çizerek yalıyorum, orada da daireler çizerek yalıyorum. Bu sırada parmaklarım da onu pompalıyor. Onu sikiyorum. Parmaklarımla ve dilimle onu sertçe çalıştırıyorum, onu gaza getiriyorum. Bu sefer çabuk boşalmasını istiyorum. Geçen sefer onu yavaşça çalıştırmıştım ve bu, zihninin kontrolü ele geçirmesine çok fazla zaman tanımıştı. Ama artık onu boşaltabileceğimi biliyor. Ve vücudunun bana verdiği tepkiye bakılırsa, bunu durdurmasının imkânı yok bence.

O kadar ıslak ve sıcak ki, hissi inanılmaz. Onu sikimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Gerçekten onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Yüzünü görmek için...

O bunu bilmiyor ve ben de kesinlikle söylemeyeceğim, ama bu gece onu benim yapacağım. Çünkü ben zaten onundum.

Amcığı elime, yüzüme sürtünüyor ve bu beni gülümsetiyor. "Evet," diyorum ona. "Yüzümü sik, Skylar."

İnliyor ve aniden parmakları saçlarımın arasına giriyor, beni kendine doğru çekip yukarı doğru iterek ağzıma ve çeneme sikişiyor. Tadı ve kokusuyla sarhoş olabilirdim. Bu tamamen ona özgü bir şey, ama şu anda hamile olduğu için daha da güçlü ve doyamıyorum. Dilim klitorisine vuruyor, onu yalıyor ve döndürüyor. Parmaklarım ön duvarına şiddetle sürtünüyor, elim derinlere giriyor. Onu sertçe sikiyorum ve o kıvranıyor, uylukları titriyor, ama siktir et, hala kendini tutuyor.

Bu ne? O içsel güven eksikliği mi? Yoksa başka bir şey mi? Daha fazla utangaçlık mı?

"Hadi bebeğim," diye homurdanıyorum, klitorisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum. "Buna ihtiyacım var. Lütfen. Benim için boşalmanı istiyorum. Buna çok ihtiyacım var. Tadına bakmam lazım. Lütfen Skylar."

Hayal kırıklığıyla inliyor. “Ben… Yapamıyorum. Yaklaştım, ama… Yapamıyorum.”

“Yapabilirsin. Kendini bırak. Kendini bana ver. Ben yanındayım. Benimle güvendesin, tatlım. Yemin ederim. Sana çok iyi bakacağım, güzel kızım.”

Başını geriye atar ve saçımı daha sıkı kavrar. Bacağını başımın üzerine çekip klitorisine odaklanırım. Ona doyamıyorum. Ama o orada. Hissedebiliyorum. Amının duvarları parmaklarıma sıkıca sarılıyor ve dilimle klitorisini son bir kez yalayıp parmaklarımı son bir kez ittiğimde, patlar.

Yüzüne yastık atıyor, çığlıklarını bastırmak için, kalçalarını ağzıma ve parmaklarıma doğru dalgalandırıyor, itiyor, titriyor, itiyor, çekiyor. Ve lanet olsun. Sadece... *lanet olsun*! Böyle boşalması.

Durmuyorum. O bitkin düşene ve yüzündeki yastığı çekip beni itene kadar onu zevk dalgalarının içinde gezdiriyorum, artık çok hassas olduğu için devam edemem. Amına son bir öpücük verip vücudunda yukarı doğru sürünüyorum, giderken öpüyor, yalıyor, dokunuyor ve tadını alıyorum. Ve gözlerine ulaştığımda gülümsüyorum.

"Şans eseri değil."

Nefes nefese gülüyor. Gözlerini devirip omzuma bir şaplak atıyor, çünkü o benim kızım. "Şans eseri değil," diye isteksizce kabul ediyor.

"Şimdi bunu benim sikimde de yapalım."

28

SKYLAR

Vücudum artçı sarsıntılarla titriyor, nefesim ciğerlerimle tavan arasında bir yerde takılı kalmış. Aston üstümde duruyor, dudaklarında günahkar bir şekilde kendini beğenmiş bir sırıtış var, gözleri mavi halkalarla çevrili ikiz karanlık havuzlar gibi, dikkatli olmazsam içinde boğulabilirim. Lanet olsun. Bu ikinci kez oluyor. İki kez de beni hiç mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde parçaladı.

Bu farkındalık, avucunun yanında göğsümde ağır bir yük gibi duruyor.

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Anlaşmamızın sınırlarının tanınmaz bir şeye dönüştüğü bu çalıntı anlarda neye dönüştüğümüzü. *Daha* fazlasına. En azından benim için, ve beni korkutan da bu.

"Hey," diyor, sesi yumuşak, eli yanağıma uzanıyor ve yanına yaslanacak şekilde pozisyon alıyor. Yüzümü eğiyor. "İyi misin?"

Keşke bana bu kadar şefkatli davranmasaydı diyorum neredeyse. Josh'la yaşadıklarımdan sonra bu ne kadar saçma bir düşünce? Henüz konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallıyorum. Gerçek şu ki, iyi olduğumdan emin değilim. Dehşete kapıldım. Hoş bir değişiklik olarak ondan değil, aramızda akan ve cildimi çok gergin, kalbimi çok dolu hissettiren bu akımdan.

Onu özlemişim. Bu düşünce beni ansızın yakalıyor, bu his hoş olmayan ve istenmeyen bir his. Sahte kocamı, kardeşimin en iyi arkadaşını ve zor bir durum için uygun ve yardımcı bir çözümden öteye geçmemesi gereken adamı özlemişim. Bana bunu daha önce de yaptığını hatırlatıyorum kendime. İstediği sonucu elde etmek için milyonlarca mükemmel şey söylediğini – ve benim de, kimi kandırıyorum ki –. Cildime fısıldadığı övgüler sadece beni rahatlatmak için. Sadece beni tahrik etmek için. Bana sanki çok değerli bir şeymişim gibi bakması da rolünün bir parçası.

Başparmağı alt dudağımı okşuyor, gözleri bu hareketi takip ediyor. “Az önce nereye gittin?”

"Hiçbir yere," diye yalan söylüyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum. Sandal ağacı, sedir ve her zamanki gibi inanılmaz kokuyor. Bu, ona özgü bir şey; evin içinde onun bıraktığı rastgele şeyleri koklayacak kadar özlemeye başladım. Gömlekleri ya da hatta çıkardığında bulduğum aptal beyzbol şapkaları. "Sadece... sindiriyorum," diyorum.

"Neyi sindiriyorsun?" Beni geri itti, gülümsemesi tehlikeliydi. Baştan çıkarıcı. Bilge. Yine de kendini tuttu ve sordu, "Bunu yapmak istemiyor musun?"

"İstiyorum." Ve gerçekten istiyorum. Artık düşünmek istemiyorum. Aslında, beynimin bu kısmını kapatmayı gerçekten çok isterdim. Fazla düşünen kısmı. Sadece bu gece için olsa bile. Sadece bir süreliğine.

Elim göğsünün ve karın kaslarının hatlarını takip ediyor. Adam gerçekten de taştan oyulmuş gibi. Bu son derece haksızlık, ama şu anda şikayet etmiyorum. “Külotunu çıkar.”

Gülüyor. Yüzüme bir gülümseme getiren, içten bir kahkaha. “Ne kadar emredici.” Dudakları yine benimkileri buluyor, önce yumuşak, ama bu sadece bir saniye sürüyor, sonra sabırsız ve aç hale geliyorlar. “Bana yardım et, Skylar. Dokun bana.”

"Sana dokunmak mı?"

"Seni istiyorum. Seni hissetmek istiyorum," diye dudaklarıma fısıldıyor, elleri kalçalarımdan aşağı kayarak beni kavrıyor. "Hepsini. Her bir mükemmel santimini."

Yutkunuyorum. Sertçe. “O zaman al beni.”

Bir sonraki kalp atışımda, beni ters çevirip üstüne yatırıyor, tamamen çıplak bir şekilde üzerine biniyorum. Külotunu aşağı çekip ayağıyla iterek çıkarırken beni soldan sağa kaydırıyor.

“Başlangıç olarak böyle olsun,” diyor, sesi boğuk. “Seni görmek istiyorum. Ama aynı zamanda, ben senden geri almaya karar verene kadar kontrolün sende olmasını istiyorum.”

Vay canına. Ciddi. Ve bir parçam bunu arzuluyor. Onun kontrolünü. Zihinsel boyun eğmemi. Ama bu kısmı da seviyorum. Beni izlemek istediği kısmı. Çünkü ciddi. Gerçekten bunu istiyor. Her halinden anlaşılıyor. Aniden, artık gergin değilim.

“Prezervatif?” diye soruyorum.

Başını eğerek bana çarpık bir gülümseme attı. “Bende yok. Burada seks yapmayı pek planlamamıştım. En son seks yapalı çok uzun zaman oldu ve testlerimi de oldum.”

Haklı. “Bende de yok ve ben de test oldum. Üstelik zaten hamileyim.”

Başparmağı, ona açık ve maruz kalan klitorisimi bulur ve sıkı daireler çizerek okşar; bu hareket anında nefesimi keser. “O zaman beni içine al.”

Bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakışı beni titretir. Bu hissin beni sarmasına izin veririm. Buna inanmaya izin veririm. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu ve ne olmadığını biliyorum ve bununla sorunum yok. Gerçekten yok. Şu anda hayatımda daha fazla karmaşıklığa yer yok. Erkeklerden kaynaklanacak daha fazla dramaya, ki kabul edelim, Aston da bunun bir parçası.

Aramızdaki boşluğa uzanıp onun büyük penisini girişime yönlendiriyorum, yavaşça üzerine çökerken yüzünü izliyorum. Başı geriye düşüyor ve boğazından bir inilti çıkıyor. Gözleri bir an için kapanıyor ama hemen yeniden açılıyor, dumanlı ve yarı kapalı, sanki bu anın hiçbir kısmını kaçırmak istemiyormuş gibi.

“Siktir,” diye tısladı. “Çok iyi hissettiriyorsun. Etrafımda o kadar sıkı ve mükemmelsin ki. Hayal ettiğimden de iyi.”

Sözleri beni sarar ve ben kendimi gevşetip daha derine batmaya izin veririm. Penisi kalın ve uzundur ve evet, içime tam oturur. Öyle ki, dizlerimin üzerine kalkıp onu içimden neredeyse tamamen çıkarmak zorunda kalırım, böylece tekrar aşağıya batıp kendimi onun etrafında tamamen gererek sarmalayabilirim.

Göğüslerimi avuçlayıp sıkıca sıkıyor, ben hareket etmeye başladığımda onları birbirine bastırıyor. Gözleri göğüslerime kilitlenmiş, ellerinde nasıl zıpladıklarını, ellerinden taştıklarını izliyor. Başparmakları meme uçlarımı okşarken gözlerimi kapatıyorum.

Vay canına. O bunu yaparken içimde hissetmek...

Birkaç dakika hareketsiz kalıyor, benim hareket etmeme izin veriyor, benim yönlendirmeme izin veriyor. Her hareketimde "İşte böyle. İstediğini al. Bana nasıl istediğini göster. Beni daha derine al. İstediğini biliyorsun." gibi sözlerle beni cesaretlendiriyor.

Ve ben de yapıyorum.

Fark ediyorum ki bu o değil, benim. *Kendimi* güzel hissediyorum. *Kendimi* seksi hissediyorum. *Kendimi*... durdurulamaz hissediyorum. Her zaman olmak istediğim kadın gibi. Artık içimde saklanmayan, başkalarının sözleri ve eylemleriyle bastırılmayan kadın. Kontrol bende ve bunu çok seviyorum.

Ellerimi göğsüne dayıyorum ve bunu bir kaldıraç olarak kullanarak kendimi öne doğru eğip, onun penisi üzerinde yukarı aşağı sallanıyorum. Pürüzsüz bir kayma. İçeri ve dışarı. Ama bu açı her şey demek. O kadar iyi ki, içimdeki o noktaya dokunuyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Bundan yararlanıyor, ellerini kalçalarıma kaydırıyor ve içime doğru itiyor. Bunu ilk kez yapıyor ve lanet olsun.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyorum, gözlerim geriye dönüyor ve tırnaklarım göğsüne batıyor.

O, başımın arkasını yakalıyor ve ağzımı kendininkine indiriyor, baş döndürücü bir öpücükle inlemelerimi yutuyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben kendimi buna kaptırıyorum. İçime girip çıkmasının hissi, ellerinin her yerimde olması, nefesinin, tadının, seslerinin ve kokusunun.

Bir sonraki kalp atışımda, beni yatağın ortasında sırt üstü kalana kadar ters çeviriyor. Bacaklarım omuzlarına çarpıyor ve ağzı tekrar ağzıma değene kadar beni eğiyor. “Şu anda seni böyle istiyorum,” diye dudaklarıma karşı boğuk bir sesle söylüyor, sonra yine derin, dalgalı bir öpücük veriyor. “Çünkü yakında seni böyle sikemeyeceğim. Dikkatli ve nazik olmak zorunda kalacağım. Şefkatli. Ama henüz değil. Şu anda seni hala sertçe becerebilirim, değil mi?”

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor, ama karnımın bunun için çok büyük olacağını kastettiğini fark edince, nefesim kesiliyor ve dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

"Bunu yapma." Yüzümü avuçlar. "Vücudun değişip büyüdükçe seni sikmeyi çok seveceğim."

Bunu nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum. Şu anda konuşma şeklini. Bu his ne kadar iyi olsa da, anlamak istemiyorum. Çünkü içimde buna bir parmaklık yer verirsem, büyüyecek ve çoğalacak ve geri dönüş olmayacak. Sadece fiziksel olarak değil, kalbimi paramparça edecek ve zihnimi sanki ikisi de ona aitmiş gibi etrafına saracak.

Ellerim başımın üstündeki battaniyeyi sıkıca kavradı ve onun içime girmesine izin verdim. Hızlı ama derin ve ritmik. Çılgınca ya da kontrolsüz değil. Aston için değil. Beni hassas bir şekilde sikiyor. Ve bunu çok iyi yapıyor.

"Bunu kaç kez düşündüğümü bilemezsin," diye itiraf ediyor dudaklarıma, hala yüzümü tutarak ondan kaçmamı engelliyor. "Seni yatağımda görmek, içimde boşaldığını hissetmek."

Sıcaklık içime yayılıyor, amımı sıkılaştırıyor ve parmaklarımı karıncalandırıyor. “Söyle,” diye nefes nefese söylüyorum, hızlanırken, kalçalarım onunkiyle aynı ritimde sallanıyor, artan baskıyı kovalıyorum, bunun olmasını umuyorum, seks sırasında boşalacağımı umuyorum.

Eli çeneme kayıyor, başparmağı ağzımın içinde ve gözlerimi açtığımda tam üstümde o yaramaz gülümsemesini görüyorum. Başparmağını emiyorum ve gözleri alev alev yanıyor. “Seni düşünerek nasıl mastürbasyon yaptığımı duymak ister misin? Bu mükemmel göğüslerin ellerimde olduğunu ve tatlı amının sikimi sardığını nasıl hayal ettiğimi?”

Onun müstehcen sözleri içimde şok dalgaları yaratıyor. Hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Bunun hoşuma ne kadar gittiğini de hiç bilmiyordum.

"Evet." Yukarı doğru eğilip, başparmağı dudaklarımızın arasında kalacak şekilde onu öptüm. "Evet. Bilmek istiyorum."

Elleri başımın iki yanındaki yatağa değiyor ve kalçaları bana vuruyor, öne doğru sallanıp yukarı doğru eğiliyor. Başım dönüyor. Aklımı başımdan alıyor. Açık renkli saçları terden koyulaşmış ve mükemmel vücudu terden parıldıyor.

“Sana göstersem nasıl olur?” İçimden kayıyor ve titrek bacaklarımla ayakta durana kadar beni yataktan çekiyor. Eli enseme bastırıyor ve beni yatağa yatırıyor, kıçımı havada bırakıyor. Kalçalarımı kavrıyor, yukarı kaldırıyor ve içime sertçe giriyor.

"Lanet olsun!" diye tıslıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Göğsü sırtıma değiyor, dudakları kulağıma, sıcak nefesi beni titretiyor. “Bu. Bu ses. Amının verdiği his. Tek hissettiğin şey ben olana kadar seni sikebilmek.” Sertçe hareket ediyor, beni yerde tutuyor, her şeyi ele geçiriyor, bu yüzden onun dediği gibi hissetmekten başka seçeneğim yok. Sikini içime sokup çıkarıyor, alt karnı kıçıma çarpıyor ve yatağı gıcırdatıyor. "İlk geceden beri seni böyle istedim," diye devam ediyor, sesi karanlık ve tehlikeli. "Her santimini tatmak istedim." Omurgamdan yukarı doğru bir iz bırakarak yalıyor, tenimi ve terimi tadıyor. "Duymak istedim

Bana bu kadar iyi davrandığında çıkardığın o tatlı küçük sesleri duymak istedim. Tıpkı şu anda olduğu gibi."

İçimde bir sıcaklık dalgası yayılırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Al şunu, benim küçük kuğum. Hisset. Bırak bunu benim olsun. Bırak seni benim olsun."

Bunu yapmasına izin veremediğim için başımı sallıyorum ve o hırlıyor. Saçımı avuçlayarak geri çekiyor, boynumu gererek beni öpebilsin diye. Dili merhamet göstermiyor. Beni sikerken sikinin de merhameti yok. Kafa derimdeki acı, nedense zevki daha da artırıyor.

"Benim," diye homurdanıyor ağzımın içine. "Aynen böyle. Sana verdiğimi al. Benim için o kadar ıslaksın ki, amın o kadar sıkı ki, bunu sevdiğini biliyorum." Saçımı daha sıkı kavrıyor ve diğer eli altıma kayarak klitorisimi buluyor.

Boşalmak üzereyim ve o bunu biliyor. Hissediyor.

Yanağıma karşı küstah bir sırıtışla, “Senin o ateşli küçük amın üzerime fışkırmak üzere, ve fışkırdığında, seni dolduracağım. Bütün gece benim spermimden damlayacaksın. Kendine dokunacaksın, orada hissedeceksin, ve beni uyandırıp bunu sana tekrar yapmam için yalvaracaksın çünkü içindeki sikimi hissetmemek dayanılmaz olacak.”

Ve bu beni bitiriyor. Günah kadar kirli sözler, iğrenç sözler ve klitorisimi okşama şekli, tam da doğru yerde beni sikmesi ve hatta lanet saçlarımı çekmesi. Seçeneğim yok. Kendimi tutamıyorum ya da zihinsel bir engelim yok. Sert ve gürültülü bir şekilde boşalıyorum. Ellerim battaniyeyi tırmalıyor ve çığlıklarımı bastırmak için yüzümü örtmek üzere onun kollarından kurtuluyorum. Bu beni tüketiyor. Bütün vücudum alev almış durumda.

"Siktir, siktir, siktir," diye tekrarlıyor, ritmi bozuluyor. "Beni çok iyi sıkıyorsun. Çok iyi. Siktir, evet!"

Aston'ın kolları omuzlarımı sarmalıyor ve o, artık dayanamayacağı noktaya gelene kadar orgazmım boyunca beni sikiyor. Yaralı bir çığlık atarak içime boşalırken hareketsiz kalıyor. Yüzü omuzlarımın arasına düşüyor ve bana sarılırken titriyor, dudaklarından adım dökülüyor.

Ne olduğunu anlamadan beni tekrar ters çevirip, hala yarı sert olan sikiyle içime giriyor. Alnı alnıma değiyor,

ve nefes nefeseyken gözlerimiz birbirine kilitlenir. Kalçalarını yavaşça sallayarak hafifçe pompalar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Durmak istemiyorum. Devam etmek istiyorum. Bütün gece bunu yapmak istiyorum." Dudaklarımı yalıyor. "Bu senin için uygun mu?"

"Evet."

Beni öpüyor, elleri yüzümde, beni tutuyor. Şimdi daha derine, daha ilkel bir şekilde itiyor. Sperminin içimden sızdığını hissedebiliyorum, ama o da onu tekrar içime sokuyor ve bu o kadar müstehcen ki inlemekten kendimi alamıyorum.

"Yine sertleşiyorum. Hem de çoktan." Gülümsüyor. "Hissediyor musun? Bana bunu nasıl yapıyorsun?"

Sesinde duyduğum hayranlık beni de gülümsetiyor. Zaten iki kez orgazm oldum, ama bunun vücudumu durduracağından emin değilim. Bu gece değil. Onunla değil.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyor. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi. Benim için yaratılmışsın gibi."

Bu sözler içime işliyor, hem korkutucu hem de heyecan verici. "Aston," diye inliyorum, ne istediğimden bile emin değilim.

“Bir tane daha,” diye emrediyor. “Bana bir tane daha ver, kuğum. Senin tekrar içimde boşaldığını hissetmek istiyorum.”

Beni böyle sikiyor. İkimizi de sikiyor. Beni sıkıca sarıyor, öpüyor ve dudaklarımın arasına tatlı ve müstehcen sözler fısıldıyor. İkimizin de inlemeye, hareket etmeye ve nefes nefese kalmaya başlaması çok uzun sürmüyor.

Nasıl oluyor bilmiyorum. Vücudumun daha fazlasını nasıl kaldırabildiğini anlamıyorum, ama bir şekilde kaldırıyor.

"Gelmek üzereyim," diye uyarıyor. "Çok yaklaştım. Benimle gel, bebeğim."

Parmağı klitorisimi bulur ve hızlı, akıllara durgunluk veren daireler çizerek hareket ederken, kalçaları daha sert vurur ve aniden, boşalırım. Başka bir orgazm beni sararken, amım onun etrafında sıkışır. Daha derin, daha yoğundur. Kemiklerimde hissediyorum. Ruhumda.

Aston da benim peşimden geliyor, vücudu kaskatı, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmış. Bu, onun yüzündeki asla unutmayacağım bir ifade. Birlikte yere yığılıyoruz, terli uzuvlar ve kesik kesik nefesler birbirine karışıyor. Uzun bir süre

ikimiz de konuşmuyoruz. Kalbi göğsüme çarpıyor ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kolları beni sıkıca sarıyor.

Sonra gerçeklik üzerime çöküyor. Az önce sahte kocamla ve kardeşimin en iyi arkadaşıyla seviştim. Benden on yaş büyük bir adamla. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Kendime olmayacağına söz vermiştim. Yine de işte buradayım, hayatımın en yoğun ve en iyi seksini yaşamış durumdayım.

Panik boğazıma yükseliyor, beni boğuyor. Ne yaptım ben? Bu, bundan sonra bizim için ne anlama gelecek?"

Biraz mesafeye ihtiyacım var. Düşünmem gerekiyor ve bunu çıplak, onun kollarında yatarken ve hissetmek istemediğim şeyler hissederken yapamam.

Kolları beni sıkıca sarmaladığında ondan uzaklaşıyorum. "Kal," diyor uykulu ve doygun bir sesle. "Bu gece benimle kal."

"Yapamam," diyorum ona dürüstçe. "Ben sadece… Kendi başıma kalmaya ihtiyacım var."

Onun kolunu itip kıyafetlerimi toplarken ona bakmıyorum, titrek ellerimle aceleyle giyiniyorum. Beni izlediğini biliyorum ve aniden oda çok küçük, hava çok boğucu geliyor.

Oturur ve boxer şortunu giyerken yatağın kenarına doğru kayar. "Skylar..."

"Sorun değil. Eğlenceliydi. Ama gitmem gerek." O cevap veremeden, kapıdan çıkıp, titrek adımlarla koridordan kendi odama doğru aceleyle yürüyorum. Kapı kolundaki kilit düğmesine basıp kapıya yaslanıyorum, dizlerim pes edince yere kayıyorum.

Başım belada. Derin, ciddi bir belada. Ve bu, başıma gelebilecek en son şey.

29

ASTON

İşte benim düşüncem, belki çılgınca gelebilir ama bence Skylar benden hoşlanıyor. Benden *gerçekten* hoşlanıyor ve biliyorum, sanki on yaşında falanmışım gibi konuşuyorum ama umurumda değil. Yoksa dün gece neden çıldırmış olsun ki? Umursamıyor olsaydı, kalırdı ya da duşta üçüncü kez sevişirdi ya da hala benden nefret ettiğini söylerdi. Belki de ona sarılmaya çalıştığımda bana güler ve duygusal davranmayı bırakmamı söylerdi.

Bana bakabilirdi. Ama bakamadı.

Benden kaçmadan önce bana biraz zaman istedi ve ben de ona bunu vermeliydim, ama bence bu sadece korkusu ve belirsizliğinin bir yansıması.

Ben kararsız değilim.

Korkuyorum, elbette, ama kararsız değilim.

Daha önce hamile bir kadına aşık olmuştum. Ona kalbimi verdim. Ona her şeyimi verdim. Ve o bana ihanet etti. Beni hiç sevmedi, ama daha da kötüsü, bana yalan söyledi ve sevdiğini söyledi. Mutlu bir evli kadın rolünü oynadı ve beni aptal yerine koydu. Kendimi aynı tür bir kalp kırıklığına mı hazırlıyorum? Belki daha da kötüsüne?

Belki. Dürüst olmak gerekirse, olabilir.

Ama denemeden ne olacağını nasıl bilebilirim?

Ve küçük kuğumu çok iyi tanıdığım için, kaçamasın diye sabahın erken saatlerinde kapısının önünde bekliyorum. Yani, kabul edelim, dün geceden sonra tekrar uyuyacak değildim. O ayrıldığı anda peşinden koşmaya hazırdım, ama kendimi zor tutarak engelledim.

Mesele şu ki, benden on yaş küçük olması umurumda değil. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olması umurumda değil. Bir çocuğum olması ya da benim olmayan bir bebeğe hamile olması umurumda değil.

Umurumda değil. Onu istiyorum. Engeller ya da dram gibi görünen şeyler, öyle olmak zorunda değil. Her şeye sahip olabiliriz. Eğer o da isterse.

Denemeliyim. Denemeliyim. Denemezsem sonsuza kadar pişman olurum.

Zoey ve Skylar dışında hayatımda hiçbir şeyin gerçekten doğru geldiğini sanmıyorum. Onlarla birlikteyken, bütünüm. Tamamlanmışım. Kahrolasıca mutluyum. Skylar beni deliye çevirse bile. Ama görünüşe göre bunu kabul etmesini sağlamak benim için zor bir iş olacak.

Odasının kapısı aniden açılır ve beni nazikçe volta atmaktan alıkoyar. Beni görünce geriye sıçrar ve dudakları çatılır. Uzun krem rengi bir kazak ve tayt giymiş, elinde bir çift bot tutmaktadır.

"Hayır. Olmaz." Benimle tartışmaya fırsat bulamadan yanına gidip elinden botları alıp yere koyuyorum ve onu kalçalarından kaldırarak odasına geri götürüyorum. Arkamdan kapıyı tekmelerek kapatıp onu yatağa bırakıyorum ve üstüne çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun?!"

"Sen ne yapıyorsun?" diye karşılık veriyorum.

"Ben..."

"Kaçıyorsun."

"Kaçmıyorum..."

"Saçmalık," diye bağırıyorum, onun üzerinde dururken. Saçları her tarafa dağılmış, kocaman yeşil gözleri bana dikilmiş haldeyken çok güzel görünüyor. "Saat sabahın altısı, Skylar, gece yarısına kadar dışarıdaydın ve sonra saat ikiye kadar benimle seviştin. Kaçıyorsun."

Derin bir nefes alıp gözlerini kapıyor, her halinden yenilgiye uğramış olduğu belli. “Dün gece...”

“Yemin ederim ki, bana dün gecenin bir hata olduğunu ya da olmaması gerektiğini söylersen, seni dizimin üstüne yatırıp kıçını kızartana kadar tokatlayacağım. Ne yapıyorsun? Neden benden kaçıyorsun?”

“Çünkü seninle bunu yapamam!” diye bağırdı, gözleri parıldıyor, yüz hatları öfkeyle sertleşmişti. “Eski alışkanlıklarımı tekrarlayamam ve beni incitecek bir adamın beni yutmasına izin verememem.”

“Peki ya ben? Lanet olsun, Skylar.” Diye iç geçiriyorum, ağırlığımı kaydırıp üstünden kalkıyorum. O da altımdan kayıp çıkıyor ve

başlığa yaslanıyor, dizlerini göğsüne çekiyor. Tam bir savunma pozisyonu. “Eski alışkanlıkları tekrarlamaktan mı bahsetmek istiyorsun? Hamile bir kadınla evlendim ve bir kez daha onun peşinden koşuyorum. Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Bizim için kolay olan hiçbir şey yok, tatlım. Ama beni itmek yerine, kendine doğru çek. Ben…” Duruyorum. Ona nasıl hissettiğimi söyleyemem. Ona onu sevdiğimi söyleyemem. Henüz değil. Artık daha fazla tutamayacağım bir yoğunlukla gözlerine bakmadan önce, hayal kırıklığıyla ellerimi yüzüme sürtüyorum. “Bunun tam olarak ne olduğunu ya da ne olabileceğini bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum. Bundan kaçmak istemiyorum.”

Cam gibi gözleri yüzümü tarıyor, ama hiçbir şey söylemiyor ve ben bunu devam etmem için bir işaret olarak alıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, onun önüne oturana kadar ona doğru yavaşça yaklaşıyorum, elim onun dizlerinin üstündeki elinin üzerinde. “Çok kötü günler geçirdin ve erkeklere, hatta muhtemelen kendine olan güvenin de berbat durumda. Bunu anlıyorum. O yüzden şimdi beni dinle, ki bilesin.” Diğer elimle çenesini avuçlarım. Sana asla zarar vermeyeceğim. Seni asla küçük düşürmeyeceğim. Sana her zaman değer vereceğim ve saygı duyacağım. Seni asla, olduğun gibi güzel, zeki, komik, cesur, baş belası, inanılmaz bir kadın olarak görmeyeceğim.” Başparmağımla yanağını okşuyorum. “Tanrım, Skylar, benim üzerimde o kadar büyük bir gücün var ki, sen bunun farkında bile değilsin. Ben seninim. Sana söylediğim her şey doğruydu ve sadece seksin heyecanıyla söylenmiş şeyler değildi.” Elimi kaldırıyorum. “Şey, o gece mutfakta sana söylediğim son aptalca şey hariç her şey. Ama geri kalan her şey gerçek.”

“Benden ne istiyorsun?”

Yumuşakça gülümsüyorum. “Kız arkadaşım ve karım olur musun?” “Peki ya… Yani, hamileyim ve…”

“Ben bir çocuk cerrahıyım ve bekar bir babayım. Bebekler beni pek korkutmaz.” Onu kucağıma çekiyorum, bacakları üstümde olacak ve yüz yüze gelene kadar. Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. “Sadece benimle dene, Skylar. Benimle dene, ben de seninle deneyeceğim ve her şeyi olduğu gibi kabul edeceğiz. Oyun oynamak istemiyorum. Seni istediğim gibi elde etmek için mücadele etmek zorunda kalmak istemiyorum. Seni öpmek istiyorum ve o öpücüğün gerçek olmasını istiyorum. Bir anlamı olmasını istiyorum.”

Gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor. “Ben de bunu istiyorum.”

Göğsümde bir hafiflik hissediyorum ve kıkırdayarak yatağa geri düşüyorum. “Gerçekten mi?”

Gülüyor ve omzuma bir şaplak atıyor. “Evet, seni şapşal. Hayır dememi mi bekliyordun?”

“Hayır. Evet. Bilmiyorum. Yorgunum. Kafamda bir sürü senaryo kurmuştum ve bunların hepsinde kavga ve tatlı sözler vardı.”

“Belki de savaş stratejisi planlamak yerine biraz uyusan daha iyi olurdu.”

Gözlerim birden açılır ve ona bakakalırım. “Belki.” Birden ayağa fırlarım ve onu yatağa yatırırım, yine üstüne eğilirim. Süveterinin eteği, başından yukarı doğru çekerken avuç içlerime sürtünür. “Ya da belki de değil, çünkü artık buradayım ve barışma seksi yapmamız gerekiyor.”

“Ne yapıyorsun?”

Ona sırıtarak bakıyorum. “Kız arkadaşımla sevişiyorum, ki o aynı zamanda karım da.”

Gözlerini devirdi. “Sen ve bu karı meselesi.”

Dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor. “Yine de sadece benim yüzüğümü değil, nişan yüzüğümü de takıyorsun.” Büyük taşın bulunduğu parmağına dokunuyorum. Bu beni aptalca mutlu ediyor. Onu sık sık takmaz.

“Neden taktığımı bile bilmiyorum. Gördüm ve... taktım işte.”

“Şikayet etmiyorum.” Dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

dolgun, pembe dudaklarına. Ağırlığım ön koluma ve dirseğime verilir ve elimi karnına doğru kaydırdığımda, dokunuşumun altında cildi titrer. “Lanet olsun, çok güzelsin. Kahretsin, kız arkadaşım çok seksi.”

Gömleğimi çekerken nefes nefese bir kahkaha atıyor. “Bu harika falan ama hâlâ gömleğini giyiyorsun. Erkek arkadaşımın seksi kaslarını görmek istiyorum. Üstelik zaman geçiyor.”

“Hatırlattığın için teşekkürler.” Eğilip sütyeninin üzerinden meme ucunu ısırıyorum, ta ki inleyene kadar. Arkama uzanıp gömleğimi başımdan çıkarıyorum ve yatağın ucuna atıyorum. Bütün günü onunla böyle geçirmek istiyorum, ama Skylar haklı. O lüksümüz yok ve Zoey yakında uyanacak ve yumurtalarını sabırsızlıkla bekleyecek. İğrenç.

O sırtının arkasına uzanıp sütyenini açarken, ben de taytını aşağı kaydırıp çıkarmaya çalışırken dudaklarını acı verecek kadar sert bir öpücükle yakalıyorum. Göğüsleri serbest kalıyor ve kendini tutamayan bir adam gibi

başımı eğip bir meme ucunu ağzıma alıyorum, dilimle etrafında daireler çizebileyim diye. Altımda sırtını kavisliyor ve omzuma tutunuyor, tırnakları hafifçe derime batıyor.

Islak bir sesle onu bırakıyorum. “Fazla mı?”

"Hayır," diye nefes nefese söylüyor, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip beni geri yönlendiriyor. "Daha fazla. Çok iyi geliyor."

Mutlulukla isteğini yerine getiriyorum, nazikçe emmekle dilimle alaycı hareketler yapmak arasında gidip geliyorum. Dokunuşlarının ve tadının doyamıyorum, göğüslerini birbirine sıkıştırıp yüzümü aralarına gömüyorum, kokusunu içime çekip yumuşak tenini nazikçe ısırıyorum. Her inilti ve titreme, tam da doğru şekilde yaptığımda saçımı her çektiğinde. Hepsi başımı döndürüyor.

En iyi yanı ise, bunların artık bana ait olması. Onun her şeyinin bana ait olması. Bir daha asla sahip olamayacağımdan korktuğum için her şeyi bir kerede yapmak zorunda değilim. Onu şimdi sikebilir, bu öğleden sonra orgazm ettirebilir ve sonra bu gece tekrar sikebilirim.

Ve yapacağım. Kesinlikle yapacağım. Elime geçen her lanet olası fırsatta.

Elimi karnından aşağı, küçük şişkinliğinin üzerinden kaydırıp amını avuçlarım. Külotu sırılsıklam ve avucumu gıdıklayan yumuşak satenin altında amı çok sıcak. Sürtünme ve tam temas arayışıyla elime doğru sallanıyor ve ben meme ucuna karşı kıkırdayıp onu sevgiyle ısırıyorum.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" Külotunu yana kaydırıp parmağımı kıvrımlarının arasına sokuyorum. "Bu mu? İstediğin bu mu?"

"Mmm. Evet. Daha fazla."

"Bu sabah bana söylediğin en sevdiğin kelime bu."

"Eğer sonunda bana verecek olsaydın, bunu söylememe gerek kalmazdı."

İki parmağımı sıkı ve sıcak içini delip geçerken ona bakıyorum. “Böyle mi?”

Dudaklarından iniltiyle karışık bir çığlık kaçar ve başı geriye düşer. Saçımı çeker, yüzümü göğüslerine doğru iter ve bu kadına tamamen kapıldığımı söylemek yanlış olmaz herhalde.

Bana doğru hareket ediyor, kalçaları elime doğru sarsılıyor. “Siktir, harika hissettiriyorsun. Parmaklarımın etrafında çok sıkı ve mükemmel. Seni sikimde hissetmek için sabırsızlanıyorum.” Onun ıslaklığıyla kaplı parmaklarımı içinden dışarı pompalıyorum. Yatağın ortasında, bacakları açık,

bir eli battaniyenin üzerinde, diğeri saçlarımda, gözleri kapalı ve yüzü tamamen zevke dalmış. Bu görüntü sonsuza kadar zihnime kazınacak.

Bileğimi çevirerek, avucumun içiyle klitorisini okşarken onu gerçekten sikiyorum.

“Oh! Oh, evet.”

Ağzını ağzımla kapatıyorum, orgazma yaklaştıkça giderek yükselen inlemelerini yutuyorum. Bir dizini kaldırıp açıyor, bana doğru daha da açılıyor. Benim yanımda tüm çekingenliğini kaybetmesini seviyorum. Küçük kuğum kendini bırakıp bana güvendiğinde çok seksi oluyor ve ben onu bunun için ödüllendirmeyi planlıyorum.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldıyorum, “Aferin benim tatlı kızıma. Benim için kendini bırakınca ne kadar güzel olduğunu gör. Benim için boşal. Parmaklarımdan senin menini yalamak istiyorum, böylece seni sikerken dudaklarımda amının tadı olsun.”

Parmaklarımı kıvırıp, avucum klitorisine doğrudan bastırırken onu inlemeye sevk eden noktaya dokunuyorum. Baskı nefesini hızlandırıyor ve bana sarılmasını sıkılaştırıyor. Ağzımı ağzına çekiyor, dudaklarıma karşı inliyor ve sızlanıyor, kontrolünü kaybederken beni dağınık bir şekilde öpüyor. Uylukları titriyor ve vücudu çırpınmaya başlıyor, amcığı parmaklarımı o kadar sıkı sıkıyor ki, sikimin oraya nasıl gireceğini hiç bilmiyorum.

"İşte böyle," diye cesaretlendiriyorum. "Böyle çok güzelsin Skylar. Lanet olsun, mükemmelsin. Benim kızım. Sana doyamıyorum."

Başımı eğip bir meme ucunu ağzıma alıyorum, bu sırada parmaklarımla onu sikip klitorisini sertçe ovuyorum. Kırık bir çığlık atarak altımda parçalanıyor, amcığı etrafımda nabız gibi atıyor. Onu bu anın içinden geçiriyorum, öpüyor, emiyor ve tadını çıkarıyorum. Yatağa yığıldığı anda parmaklarımı ondan çekip söz verdiğim gibi doğrudan ağzıma sokuyorum.

Onları temizleyene kadar emiyorum ve o izliyor, yüzündeki o müstehcen, ahlaksız bakış kanımı kaynatıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

"Bu bir numara," diyorum ona, pijama pantolonumu çıkarabilmek için yerimi değiştirirken köprücük kemiği boyunca ve boynuna doğru öpüyorum. "Bugün seni kaç kez boşaltabileceğimi görmek istiyorum."

"Kibirli," diye mırıldanıyor, ama sesinde öfke yok, sadece göğsümü sıkıştıran tembel, memnun bir gülümseme var.

"Kendine güvenen," diye düzeltiyorum, parıldayan amına bakarken sikimi sıkıp sertçe bir hareket yapıyorum. Kahretsin. Orada boşalabilirim. "Ve son derece motive."

"Şikayet etmiyorum," diyor, sözlerimi bana geri atarak. Kafamın arkasını tutuyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Bacaklarının arasına giriyorum ve sikimin başını yukarı aşağı sürtüyorum, onun sıyivılarıyla kendimi kayganlaştırıyorum. Ellerim yatağa dayanıyor ve ona doğru sallanıyorum, sikimi yukarı aşağı sürtüyorum.

Aşağı kayıyorum ve sikimin başını deliğine sokuyorum, ve onunla birlikte, bunu tadını çıkarmak isteyerek yavaşça içine giriyorum. “O kadar iyi hissettiriyorsun ki,” diye inliyorum ve sonuna kadar içeri giriyorum. O inliyor ve dirseklerine dayanarak kendini kaldırıyor, böylece benim içine girip çıkmamı izleyebiliyor.

"Tanrım, Aston," diye inliyor. "Siktir, çok derine giriyorsun." Başı geriye düşüyor ve ağzı gevşiyor, dizlerini kaldırıyor, ayakları benim dizlerimin iki yanına yatak üzerine basıyor. "Tanrım, evet. Beni öyle sik. Aynen öyle."

“Tam orası mı?” diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum, çünkü o daha yukarı oturmuş, bana sarılmış, kalçalarımı tırmalıyor. Bacaklarını bana doluyorum ve ağırlığının bir kısmını kaldırıyorum ki ona sertçe girebileyim. “Beni çok iyi alıyorsun, bebeğim. Sonsuza kadar içinde kalabilirim.”

Ben elimi kıçına koyup vücudunu benimkine doğru iterek sikimi ona daha derine ve daha sert sokarken, o sadece başını sallayabiliyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, dayanamıyorum. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey. Göğüsleri göğsüme çarpıyor, itişlerimin ritmiyle hafifçe zıplıyor. Beni kendine daha sıkı çekiyor ve başını eğerek bir öpücük istiyor; ben de ona bunu vermekten çok mutluyum.

Orgazmı beklenmedik bir dalga gibi üzerine çöküyor, ciğerlerinden şok olmuş bir inilti çıkıyor ve vücudu etrafımda kasılıyor, sıkılaşıyor. Onu daha sert öpüyorum ve daha hızlı itiyorum, tam eşiğinde olduğum o coşkuyu kovalıyorum.

"Siktir. Skylar," diye homurdanıyorum, nefes almak için öpüşmeyi kesmem gerekiyor. Dişleri omzuma batıyor ve bu, kalçalarımı

. Birbirimize sarılıyoruz, bedenlerimiz birbirine dolanıyor ve ikimiz de yorgun düştüğümüzde, sırt üstü yere düşüyorum ve hâlâ içindeyken onu da yanımda götürüyorum.

Tam içinden çıkmak üzereyken, kapı hafifçe çalınıyor. “Skylar? Babamı bulamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Gözlerimiz buluşur, önce şaşkın ve geniş, sonra eğlenceli bir bakışla. Kahretsin.

30

SKYLAR

"Kendi düğünümde bir kadeh şampanya içmediğim anda herkes bunu öğrenecek," diye mırıldanıyorum, lavanta rengi elbisemi düzeltip büyükbabamın malikanesinin devasa binasına bakarken.

“Evet,” diye onayladı Aston dalgın bir şekilde; gözleri telefonundaydı, dudakları çatılmıştı ve kaşları o kadar sıkı çatılmıştı ki aralarında neredeyse hiç boşluk kalmamıştı.

"Ne oldu?" diye soruyorum, ona yaklaşarak telefonuna bakıyorum.

Derin bir nefes alır. “Hastalarımdan birinin durumunda tuhaf bir durum var. Az önce bir hemşireden bununla ilgili bir mesaj aldım.”

“Ama sen izinlisin.”

Bana bir bakış atıyor. “Ben bu şekilde bir talimat vermedim. Vermediğimden eminim.”

“Tamam,” diyorum, kafam karıştıkça kelimeyi uzatarak. “Bu ne anlama geliyor?”

"Bilmiyorum. Bu, emirlerimden bazılarının karıştırıldığı ikinci ya da üçüncü sefer."

“Bu… tuhaf. Yanlış düğmeye tıklamadığından veya yanlış yazmadığından emin misin?”

Başını sallıyor, ama yüzünde bir anlık tereddüt beliriyor. “Hayır. Yani, sanmıyorum. Siparişlerimde, özellikle de ilaç siparişlerimde her zaman çok dikkatliyimdir. Bu doz, hastamın iki katından fazla büyüklükteki bir çocuk için.”

Yüzüm soldu. “Vay canına. Bu hiç iyi değil. Ama hemşire fark etti, değil mi? Hasta o dozu almadı, değil mi?”

“Hayır. O fark etti. Ama ya fark etmeseydi? Ya hastaya verseydi?”

Ona cevap verirken, sabırsızlanan Zoey’i arka koltuktan çıkarmak için yanına gittim. “Bilmiyorum. Yani, bu korkutucu bir düşünce, ama hemşire bunu sorguladı, sen de düzelttin ve kimse zarar görmedi.”

“Biliyorum. Sadece tuhaf ve ben gerginim. Özellikle de dün dikiş iğnesini tutamayan iğne tutucudan sonra. Ben hata yapmam, Skylar. İş yerinde değil. Bu, bir ekipmanın olması gerektiği gibi çalışmadığı ve benim onu kontrol edemediğim ikinci seferdi.”

Elimi koluna koyuyorum. “Biliyorum ve anlıyorum. Ama her şey yolunda. Her iki durumda da kimse zarar görmedi.”

Başını sallayıp telefonunu cebine geri koydu ama hâlâ mutsuz olduğu belliydi. Hastanede yaşanan birkaç tuhaf olay dışında her şey harika gidiyordu. Sahte kocam artık resmen gerçek erkek arkadaşımdı. Bunu pek kimse bilmiyordu. İşlerin nasıl gideceğini görmek için bunu gizli tutuyoruz. Bunun büyük bir kısmı Zoey için. Onu kafasını karıştırmak ya da aramızdaki ilişki yürümezse daha fazla incinmesine neden olmak istemiyoruz.

Bir kısmı da benim ruh sağlığım için. Aston bu konuda benim kadar endişeli değil. Ama ikimiz de her şeyin harika olduğunu düşündüğümüz, ancak sonra öyle olmadığını fark ettiğimiz durumlar yaşadık. Bu yüzden temkinli davranıyorum ve işleri yavaştan alıyorum.

Pazartesi günü ilk ultrasonum var ve hem heyecanlı hem de gerginim.

Sadece kafam çok dolu ve şu anda Aston'ın bu hali hoşuma gidiyor. Sessiz anlarımızı ve yatak sohbetlerimizi seviyorum. Beni evin duvarlarına dayayıp öpücük çalmasını seviyorum. İş yerinde arkamdan gizlice yaklaşıp saçlarımı topladığımda ensemi koklamasını seviyorum. Yaşadığımız tüm o ateşli, orgazm getirici seksi seviyorum. Aslında öyle olmasa da, sanki kirli bir sırmış gibi geliyor.

Aston Micha'ya söylemek istiyor ama şu anda bunu yapmak o kadar kolay değil, çünkü Micha ülkenin özellikle zor durumda olan iç kesimlerine gitmiş ve cep telefonu çekmiyor. Ama Micha'ya söylemek bu işi ciddiye dönüştürür, o yüzden biraz daha beklemek benim için sorun değil.

Ama bu bizi bugüne geri getiriyor. Fritz ve Hughes tarzı çılgın düğün partimize.

Herkesin yarım saat kadar sonra gelmesi bekleniyor, ama annelerimiz yaptıkları her şeyi incelememiz için erken gelmemizi istedi. İşte buradayız.

Ön kapı açılıyor ve her iki ebeveynimiz de orada, babamın elinde şimdiden bir içki var. Evet, hâlâ tüm bu durumdan pek hoşnut değil. Küçük kızı gizlice kaçıp evlenmiş. Ah, bir de pisliğin çocuğuna hamile.

"Hepiniz çok güzelsiniz," diye haykırıyor Halle, yüzünü aydınlatan parlak bir gülümsemeyle. Zoey, elbisesiyle yüzüncü kez falan dönüyor, eteğinin etrafında açılmasından çok hoşlanıyor. Doğal olarak herkes ona alkış tutuyor ve o da bizim yanımızdan geçip evin ön tarafına doğru koşarken gururla kendini gösteriyor.

“Pastayı görebilir miyim?” diye sorar hemen.

"Evet. Tabii ki," der annem. "Benimle gel. Sana nerede olduğunu göstereyim."

Annem Zoey’in elini tutup onu içeriye götürür, Aston ve ben de onun peşinden giderek evin sıcaklığına doğru ilerleriz.

Babam hemen beni kucaklıyor. “Çok güzelsin.”

Ben de ona sarılırken gülümsüyorum. “Gözlerin dolmasın, yoksa benim de gözlerim dolar.”

Geri çekilir ve gözlerime bakar. “Henüz tüm bunları beklemiyordum. Evlenip bebek sahibi olmaya karar vermeden önce bana en az on yıl daha zaman tanıyacaktın.”

Kıkırdayarak gülüyorum. “Yani hamile kalıp sahte evlenmeden önce mi demek istiyorsun?”

Babam bana gözlerini devirdi ve Aston arkamda bir ses çıkardı. Dönüp onunla göz göze geldim ama yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

“Hâlâ Josh’un canına okumama izin verseydin keşke,” diyor babam alaycı bir şekilde, dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

“Ama o zaman muhtemelen kalçanı kırardın ya da başka bir şey olurdu ve onunla olan durum değişmezdi. Buna ‘kaybeden-kaybeden’ denir.”

Babam öfkeyle burun kıvırır. “Kalçamı kırmak mı? Henüz o kadar yaşlı değilim.” Ona, *“Sen öyle diyorsan” der gibi* alaycı bir omuz silkme hareketi yaparım.

"Hadi ama Brecken," diyor Aston'ın babası Jonah Hughes babama. "İçkini yeniden dolduralım. İçimden bir ses bugün buna ihtiyacın olacağını söylüyor."

“Evet. Yani, eminim bir yerlerde saat beş olmuştur,” diye alay ediyorum.

"Bu hamilelik, babana karşı her zamankinden daha ukala davranmanı sağlıyor."

Babama selam veriyorum. “Ustamdan öğrendim.”

O kıkırdar, ama paltolarımızı asıp, hepimiz birinci kattan geçeriz; oturma odaları, salonlar, müzik odaları ve kütüphaneleri geçip, malikanenin arka kısmının büyük bir bölümünü kaplayan arka solaryuma doğru ilerleriz; burada personel ekipleri her şeyi hazırlamaktadır. Fildişi rengi örtülerle kaplı, üstünde soluk pembe güller ve ortasında minik sahte mumlar bulunan kokteyl masaları var – etrafta koşuşturan bir sürü küçük çocuk var sonuçta. Kokteyl saati için milyonlarca farklı çeşit yiyeceğin bulunduğu uzun masalar var ve barmenler, bahçelere ve araziye bakan tavandan tabana pencerelere bitişik odanın arkasındaki büyük barda hazırlık yapıyorlar.

Peri ışıkları, soluk renkli çiçekler ve zarif kristallerle ortama bir kış harikalar diyarı havası katılmış. “Görünüşe göre neon sarısı ve taupe rengi önerimizi dikkate almamışlar,” diye mırıldanıyorum, eve girdiğimizden beri sessiz kalan Aston’a.

“Yazık. Ama burası…” Sesi kesiliyor ve tek yapabileceğim başımı sallamak. Çünkü evet. Burası büyülü. Ve bu beni suçlu hissettiriyor. Amcalarımın, teyzelerimin ve uzak kuzenlerimin evliliğimiz hakkında neyi bildiğini ya da bilmediğini hiç bilmiyorum. Ama tüm bunlara bakınca, bunun sahte olduğunu asla anlayamazsınız. Ve bu kalbimi biraz acıtıyor.

"Rol yapmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "Çift olmaya çalışırken evlilik oyunu oynuyoruz."

"Biliyorum. Ben de bundan hoşlanmıyorum." Aston parmaklarıyla yüzüklerimle oynadıktan sonra elimi çekerek beni kendisine dönmeye zorladı. "Ama biz bir çiftiz. Yani evlilik meselesi bir gün anlatacağımız komik bir hikaye olacak."

Burnumu kırıştırıyorum. “Sence...”

“Biliyorum. Sana deli gibi aşığım ve sen de bana deli gibi aşıksın...” “Ben öyle bir şey demedim,” diye espri yapıyorum ve o gülümsüyor.

“Söylemene gerek yoktu. Anlıyorum.”

Gözlerimi devirdim, ama bunda öfke yoktu. “Her zamanki gibi çok kendini beğenmişsin.”

“Beni böyle yapan sensin.” Ellerimi sıkıyor. “Sana gerçekten deli oluyorum.”

Ona doğru bir adım atıp yakışıklı yüzüne bakıyorum, kalbim çarpıyor ve vücudum sadece... mutlu. Bu adam beni mutlu ediyor ve ben, kötü bir şeylerin olacağını bekleyen beynimin o kısmını kapatmaya çaresizce çalışıyorum.

“Güzel. Seni bu halinle seviyorum. Ve bu senin devasa egonu besleyecek olsa da, ben de sana deli oluyorum.”

“O zaman sahte kısmı bir kenara bırakıp gerçek kısma odaklanalım.”

"Kulağa iyi bir plan

gibi geliyor." "Ama..."

"Ama ne?" diye soruyorum, mavi gözlerindeki ani çalkantılı değişimi fark ederek.

Gergin bir nefes verir, bu onda pek sık görmediğim bir şey, hatta hiç görmediğim bir şey. “Bugünün ikimiz için nasıl geçeceğini hiç bilmiyorum,” diye başlar, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi görünür. “Ama tatlım, bunun sahte olduğunu söylemeye devam etmek istemiyorum...”

“Ah, işte buradasın,” diye seslendi büyükannem odanın diğer ucundan, Aston’un sözünü keserek. “Gel, yanıma otur.”

Octavia Abbott-Fritz, asil özelliklerini vurgulayan koyu kırmızı bir elbise giymiş. Sarı bob saçları her zamanki gibi mükemmel bir şekilde taranmış ve makyajı kusursuz. Doksanlarında bir kadın için, elinde bir kadeh şampanya ile alçak masalardan birinde otururken muhteşem ve dinç görünüyor.

Aston bana tedirgin bir bakış atıyor ama biz de masaya katılıyoruz ve ikimiz de onun yanağına birer öpücük kondurduktan sonra yanına oturuyoruz.

“Hile yapıyorsun,” diyorum ona. “Sen içki içebiliyorsun, ben içemiyorum.”

Gülüyor. “Torunum nasıl? İyi büyüyor mu?” “Umarım öyledir. Yarın

ultrasonda öğreneceğim.”

"Ve tabii ki büyükannenize bunun bir fotoğrafını göndereceksin," diyor hafif bir tonla.

"Elbette," diye onaylıyorum.

"Ve sen, Aston. Az önce Zoey'i görme şerefine nail oldum. Çok tatlı bir kız. Resmen ailenin bir parçası olman ve torunuma bakman kalbimi ısıtıyor."

O gülümsüyor. “Farklı bir şekilde, ama evet. Skylar aynı fikirde olmayabilir ama.” “Her zaman değil,” diye takılıyorum.

“Ama ona değer veriyorsun. Bunu her halinden anlayabiliyorum,” der ona, ardından yüzünde belirli bir gülümseme belirir.

“Evet, hanımefendi. Öyle.”

Bunu ona söyleme şekli kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Kendimi durduramadan eğilip yanağına öpücük konduruyorum. Bu ikimizi de şaşırtıyor ve büyükannemi çok mutlu ediyor, ama umurumda değil. Aston Hughes'tan böyle bir şey beklemiyordum, ama işte oldu. Yine de korkuyorum. Kendimi tamamen bırakmaktan korkuyorum. Aşık olmaktan korkuyorum. Buna güvenmek imkansız gibi geliyor, ama deniyorum.

O Josh değil. Aston, benim olduğumu bildiğim her şey olduğumu düşünüyor. Ve ben bu konuda tereddüt ettiğimde, beni zorluyor ve buna tekrar inanmamı sağlıyor.

"Octavia, canım. Hanımefendi diye hitap edilecek kadar yaşlı değilim." Aston'a göz kırptı. "En mutlu çiftler birbirlerine özen gösterir, değil mi? Bana öyle geliyor ki, ikiniz de bunu zaten yapıyorsunuz."

"Büyükanne, evlilik kısmı gerçek değil."

"Sevgili kızım, neyin gerçek neyin gerçek olmadığı ne fark eder ki? Parmaklarınızdaki yüzükler, imzaladığınız belgeler ve söylediğiniz sözler kadar gerçektir. Gerisi ise sadece zamanla gelişebilir. Büyükbabanla benim evliliğimiz de bu açıdan benzerdi. Ailelerimiz bizi bir araya getirdi ve sonunda, zamanı geldiğinde birbirimize aşık olduk."

Onun bu iması yüzünden yanaklarım kızardı. Bir şey söylemek istedim ama o ve Aston sadece gözleriyle bir tür özel konuşma yapıyor gibiydiler.

Herhangi bir şey soramadan, insanlar gelir ve sonra rolümüzü oynamaya başlarız. Bu bir düğün partisi. Yemek, dans, fotoğraflar ve pasta ile tamamlanmış bir düğün. Bundan nefret ediyorum. Berbat hissediyorum. Sanki Aston ile bir milyon adımı atlıyormuşum gibi geliyor ve bu bana hiç uymuyor.

O da öyle hissediyor. Anlayabiliyorum. İkimiz de pek iyi vakit geçirmiyoruz ve poz vermeyi de istemiyoruz. Neden bunu yaptığımızı anlıyorum. Arkasındaki gerekliliği. Ben bir Fritz'im, o da bir Hughes, ve gerçek hayatta evlenseydik, bir düğün yapardık. Tam olarak böyle olurdu. Etrafımdaki herkes bunu benim için yapıyor. Hayatıma soktuğum ve çok uzun süre kalmasına izin verdiğim o pislikten beni korumak için.

"Üzgünüm," diyorum Aston beni dans pistinde sallarken. "Üzülme.

Seninle dans edebiliyorum. Şikayet etmiyorum."

"Ama sen de eğlenmiyorsun," diye karşılık veriyorum. "Hayır,

eğlenmiyorum."

Yutkunup başımı sallıyorum, başımın yanını onun göğsüne, düzenli atan kalbine dayıyorum.

“Pişman değilim, Skylar. Sana bunu zaten

söylemiştim.” “Biliyorum. Sadece kendimi… aptal

hissediyorum.”

Çenemi tutup yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Sahte düğün partimizdeyiz çünkü kötü bir adamla kaldım ve ondan hamile kaldım. O olmasaydı, bunların hiçbiri gerekli olmazdı. Bütün bunların benim yüzümden olduğunu düşün.”

Gözleri yumuşadı ve büyükbabamın balo salonunun ortasında bizi dans ettirdi. “Neden böyle hissettiğini anlıyorum, ama durum öyle değil. Bu odada senin için her şeyi yapmayacak tek bir kişi bile yok, ve buna senin için bir partiye katılmak da dahil. Hepimiz kendimizi aptal hissettiren şeyler yaparız, ama bazen o aptalca şeyler en iyisine yol açar. Bir kulübün tuvaletinde bir yabancıyla seks yaptım ve prezervatif kullanmadım çünkü sarhoştum ve o anda umursamıyordum. Ben. Bir doktor. Bu yapmak için oldukça aptalca bir şey. Ondan önce onunla birkaç dakika konuşacak kadar akıllıydım, böylece adımı öğrendi ve beni arayabildi. Ya konuşmasaydım? Zoey'i hiç tanımayabilirdim ve o şimdi nerede olurdu? Ayrıca Astrid bana beni sevdiğini söylediğinde, onun da beni sevdiğine inanacak kadar aptaldım.”

Elini çenemden aşağıya doğru kaydırdı ve hayranlıkla gözlerime baktı.

“Biz mükemmel değiliz, Skylar. Kimse mükemmel değil. Ama Josh’la birlikte olarak yaptığın şey seni aptal yapmaz. Sana kötü davranan birini sevdin ve bu onun suçu, senin değil. Kaldın çünkü aşk siyah ve beyaz değildir. Aşk, çok fazla gri tonla gölgelenmiştir ve zihnimizi ve kalbimizi büküp çarpıtmaktadır. Bir durumun dışında kalan insanlar için, bilmedikleri veya anlamadıkları bir şeye bakıp yargılamak kolaydır. Kendine bunu yapmayı bırak.”

Boğazımı yutkunarak zorla başımı salladım. “Biliyorum. Bunların hepsini biliyorum. Gerçekten. Sadece… bugün burada böyle olmak… Düşündüğümden farklı bir etki yaratıyor. Sanki tüm hatalarımı yüzüme çarpıyor ve bunu sadece herkesin önünde yapmakla kalmıyor, başkalarını da bu yolculuğa zorluyor.”

“Hepimiz hata yaparız. Ama bazen bu hatalar bizi, başka türlü gitmeyeceğimiz bir yola sürükler. Ve benim bakış açımdan, Josh’un bu kadar uzun süre senin hikayenin bir parçası olması ve belki de hiç tam olarak ortadan kaybolmayacak olması ne kadar hoşuma gitmese de, tüm bunlar seni bana getirdi.”

İçim ısınır ve erir. “Sen gerçekten inanılmazsın, bunu biliyor musun?”

Omuzlarını silkiyor. “Bazen bunu diğerlerinden daha iyi biliyorum.”

Bunu hissediyorum. Gerçekten hissediyorum. Ama Aston beni görüyor, tüm beni, iyi ve kötü yanlarımı, ve hala bana sanki onun güneşiymişim gibi bakıyor. Ve ben de onu görüyorum. İyi ve kötü yanlarını. Mükemmel ve kusurlu yanlarını. Belki de haklıdır. Belki de katlandığımız tüm kötü şeyler, ders çıkarmamız, büyümemize yardımcı olması ve iyi şeyler geldiğinde onları takdir edebilmemiz için vardır.

Parmaklarımı yüzüne doğru sürükleyip onu aşağı çekerek öpüyorum. Çünkü onu öpmek zorundayım. O, çocukken hayal ettiğim tüm masal gibi şeyler gibi geliyor bana, tek farkı o gerçek. O burada. Yanımda, sahte düğünümüzde benimle dans ediyor ve hayatımın en zor durumlarından birinde bana yardım ediyor. Birlikte olduğumuz bu hafta boyunca o kadar da kötü görünmeyen bir durum.

Ne yazık ki, ıslıklarla, tezahüratlarla ve lanet olası fotoğraflarla karşılanıyoruz. Ve işte böylece, balonum bir kez daha patlıyor.

Ondan sonra ikimiz de biraz geri çekiliyoruz. Zoey diğer çocuklarla çok eğleniyor, ben ise çoğunlukla arkadaşlarımın yanında saklanmaya çalışıyorum, meraklı akrabaların sorularından kaçınıyor

ve kanepelerden yiyebildiğim kadar yiyorum.

Annem bu konuyu zorlamıyor, Aston'ın annesi de öyle. Yarın o fotoğraflar düğün fotoğraflarımızla birlikte yayınlanacak ve her şey bitecek. Bu durum ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bu kadar büyük bir yalandan sonra Aston ve ben nasıl gerçek bir ilişkiye doğru ilerleyebiliriz ki?

31

SKYLAR

Zoey derin bir esneme yapıyor, Aston onu yukarıya, banyoya taşırken başı Aston'ın omzunda ağırlaşıyor.

"Hayır. Skylar'ın yapmasını istiyorum," diye sızlanıyor. Onu lavabonun önüne indiriyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Ben hallederim," derim ve banyoya girerim.

Yüzünde bir şey parıldar ve mahremiyetimiz için kapıyı kapatırım.

"Eğlendin mi?" diye soruyorum ona, pijamalarını giydirirken.

"Çok eğlendim. Bebekler çok tatlıydı."

"Öyleydiler. En sevdiğin pasta hangisiydi?"

"Çikolatalı olan," diyor dişlerini fırçalarken, ben de fırçayı alıp uzun saçlarını taramaya başlıyorum. Saçları çok karışmış, bu yüzden ben saçlarımı omuz uzunluğunda tutuyorum. Mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışıyorum, her yüzünü buruşturduğunda kendimi kötü hissediyorum.

“Ben de onu sevmiştim.”

Lavaboya tükürüp ağzını çalkalıyor. “Artık üvey annem misin?”

Kahretsin. Bu soru beni bir an durdurdu. Neden bunu soracağını tahmin etmediğimi bilmiyorum. Aston ona, birbirimiz için yüzük takan özel arkadaşlar olduğumuzu söylemişti, ama bugün düğün partimiz vardı. Aston'ın bu sabah ona bu konudan biraz bahsettiğini biliyorum, ama belli ki bu kısmı ele almamışlar. Ya da o şimdiye kadar sormamıştı.

“Babanla ben…” Bir an duruyorum. Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum. “Üvey annen olsun ister misin?”

"Annem olsun istiyorum."

Elimi saçlarının üzerinden gezdirip aynadan gözlerine bakıyorum. “Biliyorum tatlım.” Başının üstüne bir öpücük kondurup fırçayı bırakıyorum.

“Biliyorum.”

“Ama o öldüğünde annemle babam evli değillerdi.” “Hayır, değillerdi.”

“Ve sen şimdi onunla evlisin. Bugün herkes öyle diyordu.”

Onu kucağıma alıp lavabonun tezgahına oturtuyorum, böylece yüz yüze konuşabilelim. “Evet, babanla ben evliyiz. Ama bu farklı bir tür evlilik. Birbirimizi çok seviyoruz ve birbirimize yardım ediyoruz. Evliliğimiz böyle bir şey.

“Bu, hikayelerdeki gibi seni benim üvey annem mi yapar?”

“Bir bakıma öyle sanırım. Ama ondan daha çok, ben senin özel arkadaşınım. Hayat boyu en iyi arkadaşın.”

Bana uzun uzun ve dikkatle baktı. “Üvey annem olmak istemiyor musun?”

Tanrım. Zaten zor bir günün ardından bana bu kadar ağır bir yük yükleme.

“Sen ne olmamı istersen o olmak isterim. Ama annenin yerini almaya çalıştığımı düşünmeni asla istemem. Bunu asla yapamam. Ama seninle birlikte olmayı seviyorum ve eğer bana öyle demek istiyorsan…” Durdum. Kahretsin. Ama ona bakınca… “Eğer üvey annen olmamı istiyorsan, benim için sorun yok. İstemiyorsan, o da sorun değil.”

"Olmanı isterim."

Damarlarımda karıncalanan bir sıcaklık yayılır ve gözlerim anında yaşlarla dolar. Onu kollarıma alırım ve sıkıca sarılırım. Ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbirimizin nereye gittiğini ya da bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Yarın her şey mahvolabilir. Ama Aston ile aramda ne olursa olsun, o her zaman bana sahip olacak.

“O zaman öyle olacağım.” Kafasına tekrar öpücük kondurup geri çekiliyorum. “Neden ağlıyorsun?”

Hafifçe gülüyorum ve yanaklarımı siliyorum. “Bunlar mutluluk gözyaşları. Bu aralar kolayca duygulanıyorum.”

Omuzlarını silkiyor. “Tamam.” Ve bir anda, tüm o ağırlık yok oluyor. Keşke yetişkinler de çocuklar kadar basit olsaydı. Tezgâhtan atlıyor ve kapıyı açıyor. “Baba! Yatmaya hazırım ve Skylar benim yeni üvey annem.”

O, her zamanki beyaz tişörtü ve eşofman altı giymiş olarak odasından çıkar ve evet, bu görünüm asla eskimeyecek. Ama şimdi kaşları saç çizgisine kadar çıkmış.

“Oh. Tamam. Hmm. Harika. Dişlerini fırçaladın mı, hazır mısın?” Bana bir bakış atıyor, ben de ona daha sonra anlatırım der gibi bir bakış atıyorum, o da Zoey’i kucağına alıp odasına götürüyor.

"İyi geceler, Skylar."

"İyi geceler, Zoey."

Yatmaya hazırlanmak için odama iniyorum. Birkaç dakika sonra, Aston lavabonun arkasında duruyor, aynanın yansımasında gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Üvey anne?"

Ona tedirgin bir bakış atıyorum. “Bana öyle olup olmadığımı sordu, ben de eğer benim öyle olmamı istiyorsa, olacağımı söyledim. Bilmiyorum. Öyle demememeli miydim? Belki de seni de yanımda oraya götürmeliydim?”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sanki kendini tutmaya çalışıyor ama başaramıyor gibi bir gülümseme. “Yani, şikayet etmiyorum. Ama senin için sorun yok mu? Seni zor durumda bıraktığını biliyorum. Bu sabah onunla düğün partisi hakkında konuştuğumda, unvanlar ya da unvanlar gibi şeyleri düşünmemiştim. Sadece partinin ne olduğunu ve onun ne duyabileceğini gözden geçirdim.”

Alt dudağımın köşesini ısırıyorum. “Benim için sorun yok.”

“Öyle mi?”

Gözlerinde tüm dünyayı barındıran bir bakışla bana bakıyor, o kadar ateşli ve aynı zamanda o kadar çocuksu ki, ölebilirim. “Evet.”

Bir anda beni döndürüyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. Bu acımasız, şiddetli bir fırtına. Kendimi bu fırtınanın içinde kaybolmaktan çok mutlu hissediyorum. Dudaklar ve nefes. Tatlı ve ateşli. Tutkuyla kışkırtılmış ve arzuyla dolu. Onu tam olarak öpebilmek için ayak parmaklarımın ucuna yükselirken ellerimi boynuna doluyorum. Ama elleri tek bir yerde durmaktan hoşlanmıyor. Utanmadan keşfe çıkan eller aç ve heyecanlı.

Elbisemin arkasındaki fermuar sırtımdan aşağıya doğru açılıyor, omuzlar kayıp gidiyor. Parmaklarım onun

ve yumuşak saç telleriyle oynuyorum, sonra sırtından aşağı kayarak güçlü kaslarının gerilip hareket ettiğini hissediyorum.

Ona doyamıyorum. Artık her zaman böyle hissetmeye başlıyorum. Her dokunuş, her bakış, her alaycı ya da ciddi söz. Artık biliyorum ki, yanlışlıkla yatağına girmeden önce de böyleydi. Kendimi kapattığımı söylediğim yerlere sızıyordu. Hiçbir erkeğin girmesini istemediğim yerlere. En azından bu kadar erken değil. Ve o değil. Onun olmasını istemedim.

Ama şimdi biliyorum ki o her zaman olacaktı. Her zaman o olacaktı. Başka birinin olacağını hayal edemiyorum. Ve bu beni geri çekilme noktasına kadar korkutuyor. Gözleri dumanlı ve sadece bu tek bakışla bile cildim binlerce tüylerim diken diken oluyor.

İkimiz de sabrımızı ve aklımızı kaybedip bu... gerilime teslim olmadan önce çok uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Ona doğru atlıyorum ve o refleks olarak beni yakalıyor, ağızlarımız birbirini yutuyor, dillerimiz dönüyor ve çırpınıyor. Ona inliyorum, tırnaklarım omuz kemiklerine batıyor.

Beni tezgahın üzerine oturtuyor ve kollarımdan sarkan elbisemi yırtıp çıkarıyor. Elbise belimde birikiyor, ama bu ona yetmiyor. Beni çevirip altımdan elbisemi yırtıyor, yere düşmesine izin verdikten sonra tekmeliyor. Onu görmek, hissetmek istediğim için aynı şevkle gömleğine saldırıyorum. Ve o beni hayal kırıklığına uğratmıyor. Cildi pürüzsüz, sıcak ve yumuşak, sert, lezzetli kasların üzerinde.

Daha önce kimse beni bu kadar çılgına çevirmemişti. Beni en derinlerimden sarsmamıştı. Ama bu Aston Hughes. Beni sonsuza kadar sarsıyor. Pantolonu yere düşüyor, sonra beni tezgahtan geri çekiyor, ters çeviriyor ve göğsümü soğuk taşa bastırıyor.

İnliyorum ve kıvranıyorum, ama o sırtımın ortasına sertçe elini koyarak beni sabit tutuyor. "Kıpırdama," diyor ve vay canına. O ses. Bana o sesle konuşursa ne isterse yaparım.

Omurgamdan kıçıma doğru bir iz bırakarak öpüyor. Dişleriyle tangamın ince ipini yakalıyor ve kıçımdan ve uyluklarımdan aşağı çekiyor, sonra da onu bırakıyor, böylece yere düşüp

beni ona açıkta bırakıyor. Ama iş burada bitmiyor. Bileklerim arkamda geriliyor ve tangamla birbirine bağlanıyor.

Vay canına!

Sırtımı kavisleyip aynaya bakıyorum ve onu orada buluyorum; beni bağlarken beni izliyor, beni ona karşı tamamen savunmasız bırakıyor. Bir şey söylemek için dudaklarımı açıyorum, ama onun ifadesini görünce hemen kapatıyorum. Sert ve hayvani, evet, ama yüzeyin altındaki şefkatli, hayranlık dolu ton bana bana iyi bakacağını söylüyor. Beni zorlayacağını, ama karanlık tarafımızı birlikte keşfederken elimi tutacağını söylüyor.

Bununla birlikte rahatlıyorum ve dudaklarında bir gülümseme açılıyor. Beni bağladıktan sonra saçımı ve yanağımı okşuyor. "Güzel kuğum, beni çok gururlandırıyorsun. Benim için çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Bu beni gururlandırıyor, kemiklerimi ve kaslarımı saran sıcak ve lezzetli bir his.

Elleri sırtımda aşağı doğru kayıyor, alt karnımın tezgahın üzerinde değil, havada süzüldüğünden emin oluyor ve sonra *şaplak atıyor*. Bu, dudaklarımdan bir çığlık koparıyor ve gözlerimi genişletiyor. Elinin cildime indiğini izlememi izliyor. *Şaplak*. Acıyı hissetmeden bir saniye önce sesini duyuyorum. Çok fazla değil. Yanmıyor ya da bağırmama neden olmuyor.

Bu bir ceza değil.

Bu şehvetli. Erotik. Ve o arkamdan amımı tokatladığında, ıslaklığım dışarı sızıyor. Kıçımın her tarafına, uyluklarımın kalçalarımla birleştiği yere, amımın kenarına, klitorisime. Hiçbir yeri es geçmiyor ve ben hiçbir şeye sürtünüp sallanıyorum, temas için endişeli ve muhtaç. Daha fazlası için.

Böyle bir şey hakkında fantezilerim vardı. Bağlanıp, akılsız bir şehvet noktasına kadar şaplaklanmak hakkında. Beni tahrik ediyor ve ben utanmadan bunu arzuluyorum. Ve ona güvendiğim için buna da güveniyorum.

Sayamayacağım kadar çok şaplak attıktan sonra, ağzı orada, iç uyluklarımı yalıyor ve cildimdeki karıncalanmayı öpüyor. Kalçalarımı ayırıyor ve dili yasak deliğimin etrafında dönünce ben ciyaklıyorum.

Ama itiraz etmeden, hatta inleyip daha fazlasını dilemeden önce, açlıktan ölmüş bir adam gibi amımı yalıyor. İçime doğru inliyor, beni

beni genişçe açıp yutarken kalçalarımı sıkıyor. Tek yapabileceğim burada yatıp bunu kabul etmek. Kollarım arkamda bağlı, göğüslerim taşa sıkışmış ve o, bacaklarım açık, amım ona açık halde beni kontrol ediyor. Bu çok fazla ve beni daha önce hiçbir şeyin yapamadığı kadar hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

“Mmm. İşte böyle. Çok güzel. Bak, benim için ıslanıyorsun.” Parmaklarını sızan ıslaklığımın etrafında gezdiriyor, daireler çiziyor ve oh tanrım, hiç durmasını istemiyorum. Nefesi değişiyor, daha zorlu, daha heyecanlı hale geliyor, tekrar dalıyor ve dilini doğrudan içime sokuyor. Dilini kullanarak beni sikiyor, içeri ve dışarı pompalıyor, beni yerken talepkar ve açgözlü. Kontrolünü kaybetmiş ve ağzı her yerde.

Onu böyle görmek istiyorum. Gözleri şehvetle kaybolmuş, vücudu çaresizlikle gergin. Bütün bunları içime sikmesini istiyorum. Dilini kıçımla amım arasında gezdirirken parmağıyla klitorisimi ovuşturunca bir titreme beni sarsıyor. Dili içimde kayıyor, içeri girip çıkıyor. Derin daireler, dalgalı sikişler ve şehvetli öpücükler. Benimle oynuyor. Amımla ve kıçımla oynuyor ve benim de bunu kabul etmekten başka seçeneğim yok.

"Aston," diye yalvarıyorum.

"Ne var, kuğum? Boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Kıçımı tokatlıyor. Sonra amımı ve ben inliyor ve kıvranıyorum, ama beni tuttuğu şekilde, hareket edebileceğim alan çok sınırlı.

"Bana yalvarmanı istiyorum." İçime bir parmağını sokuyor, ama çok yavaş pompalıyor ve klitorisimi ihmal ediyor. Parmağıyla amımı sikerken dili göt deliğimi yalıyor. Ama bunların hiçbirinin yeterli olmadığını biliyor.

Yalvarmamı istiyor ve bunu elde edene kadar benimle oynayacak.

Bu neden tahrik edici? Öyle olmamalı, değil mi? Beni öfkelendirmesi gerekirdi, ama gerçek şu ki, ona yalvarmak istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum çünkü bu beni de memnun edecek. Bu ahlaksız ve biraz sapkın bir şey ve ben bu yönümüzü seviyorum. Böyle olabilmemizi seviyorum.

"Aston, lütfen. Lütfen bana daha fazlasını ver. Lütfen beni boşalt."

"Benim muhtaç karım."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dudağımı ısırıyorum. "Evet."

O, sanki bu şimdiye kadar tattığı en güzel şeymiş gibi homurdanıyor ve kıçımı yalıyor. Bu sırada parmakları içimde ve klitorisimi okşuyor. Ama dili kıçımda, parmakları klitorisimi okşarken ve artık boşalmış olan içim kasılırken, vücudumun kontrolü ele geçirmesini engelleyemiyorum.

“Aman Tanrım!” diye bağırıyorum. “Lanet olsun, Aston. Boşalacağım.”

İçimde inliyor, titreşim beni tam da doğru şekilde gıdıklıyor ve hızını artırıyor, emiyor, yalıyor, parmaklarıyla okşuyor ve ovuyor. Patlıyorum. Patlıyorum. Parçalanıyorum. Beni sıkıca tutarken yüzüne sürtünüyorum, ellerim sarsılıyor ve bağları çekiyor, bu yoğunluğu atlatmama yardım edecek bir şeye tutunmam gerekiyor. Ve bunu yapamamam, hissi daha da yoğunlaştırıyor.

Ben bu coşkudan tam olarak inemeden, elleri kalçalarımda ve beni geriye doğru çekiyor, sikini doğrudan içime sokuyor. Gözlerim geriye yuvarlanıyor ve boğuk bir ses dudaklarımdan çıkıyor. Çünkü lanet olsun, çok dar. Bunun muazzam orgazmımdan mı kaynaklandığını bilmiyorum ama, lanet olsun, onu her yerde hissedebiliyorum.

Bir eli kalçamı sıkıca tutuyor, diğeri ise saçımı yakalayıp aynanın yansımasında gözlerimiz buluşana kadar beni geriye çekiyor. Yanakları kıpkırmızı, dudakları benim menimle parlıyor ve gözleri volkan gibi. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiştim. Bu, amımın onun etrafında titremesine neden oluyor ve o inliyor, çenesi uzun bir süre göğsüne düşüyor. Ta ki sikini neredeyse tamamen dışarı kaydırıp sonra tekrar içime sertçe sokana kadar.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor boğuk bir sesle, saçımı daha sıkı kavrıyor, bu gerginlik ve yanma hissi, beni sikerken içimden yayılan tatlı sıcaklıkla lezzetli bir tezat oluşturuyor.

"Çok iyi," diyorum ona.

"Seni terli ve hızlı bir şekilde sikmek istiyorum," diyor bana, ama yavaşça içime girip çıkarak bununla çelişiyor. "Nefes nefese adımı haykırmanı ve inlemeler arasında sana boşalmanı izin vermem için yalvarmayı istiyorum."

Tanrım. “Evet,” diyorum ona, çünkü ben de bunu istiyorum. Hepsini. “Lütfen, Aston. Lütfen beni daha sert sik.”

Kıçımı tokatlıyor ve sikinin girip çıktığı yere bakıyor. "Şu haline bak. Amının beni böyle aldığını gör.

O kadar ıslaksın ki Skylar. O kadar mükemmelsin ki. Çok iyi hissettiriyorsun.”

Elini saçlarıma geçirip sırtımı kavisli hale getiriyor ki beni öpebilsin. Diğer kolunu kalçalarımın etrafına doluyor ve beni geriye çekiyor, bunu kaldıraç olarak kullanarak içime daha sert ve daha derine girebiliyor. Parmak uçlarımda duruyorum, ellerim bağlı ve bedenlerimizin arasında sıkışmış durumda. Onu zar zor öpebiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Tek yapabildiğim, bana hissettirmeye zorladığı her şeyi aynı anda hissetmek.

Eli saçlarımdan çekiliyor ve başım öne düşüyor, ama o sütyenimin kupalarını aşağı çekiyor, göğüslerimi serbest bırakıyor ve o eliyle birini sertçe okşuyor. Ve beni bu şekilde yakaladığında, içime sertçe giriyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve o içimde kayboluyor. Vücudum onun merhametine kalmışken ve o beni kontrol ederken, ben de kayboluyorum.

"İçine boşalmamı ister misin? Bunu hissetmek ister misin? Spermimin akmasını seviyorsun, değil mi?" "Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen, daha fazla."

Bu sözle kendini serbest bırakır. Beni siker. Beni derin ve sert bir şekilde siker. İkimizi de terleten, inleten ve ciğerlerimizin zar zor idare edebildiği nefes nefese bırakan türden bir sikiş. Beni tutar. Alt karnımı tezgahın sertliğinden korur. Ama dikkat ettiği tek yer orasıdır. Yaptığı diğer her şey saf kötülüktür.

Göğüslerime ve kıçıma tokat atıyor, dudağımı ve omzumu ısırıyor. İçime girip çıkıyor ve kontrolünü kaybetme noktasına geldiğinde klitorisimi buluyor ve daha önce mümkün olduğunu bilmediğim bir orgazm yaşatıyor bana.

Çığlık atıp debeleniyorum, tangamın ipi kopuyor. Ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü artık ellerim cama ulaşabiliyor, ona yaslanıp tutunabiliyorum, içimdeki her şey dönerken, bükülürken, yükselirken ve çökerken.

Bu sırada o sırtımı ve boynumu öpüyor, kalbime ve ruhuma övgü ve hayranlık dolu sözler fısıldıyor. Boşaldığında, bu başka hiçbir şeye benzemiyor ve ben ona bakıyorum, gözlerim onun muhteşem yüzüne yapışmış durumda ve bu benden daha fazlasını alıyor.

İkimiz de yere yığılıyoruz ve o beni kollarında sarmalıyor, beni nazikçe öpüyor, bunun ne kadar inanılmaz olduğunu söylüyor. Sonra beni kaldırıp duşa taşıyor.

"Bu sefer yavaş ol," diyor, yanağıma öpücük konduruyor ve kalbim küt küt atıyor. Şu anda bana ne isterse yapabilir. Ben onum.

32

SKYLAR

Duş üzerimize yağıyor, odayı buharla dolduruyor ve sertleşmiş omuzlarımı ve kaslarımı gevşetiyor. Zor bir gün oldu. Düğün partisi beni çok yordu ve Zoey'nin bana üvey annesi olup olmadığımı sorması da beklemediğim bir sürprizdi.

Ama iyi bir sürprikti.

Endişelendiğim bir sürprik ama şimdilik, onun en iyi hayatı yaşamasını isteyen ruhumun parçalarını dolduruyor. O benim kızım değil. Gerçekten değil. Ama onu seviyorum. Gerçekten. Onun mutluluğunu, gülümsemesini ve eğlenmesini istiyorum. Sadece gökkuşağını görmesini ve asla yağmuru hissetmemesini istiyorum.

"Ben çocuğunun üvey annesiyim," diye düşünürken, Aston beni duşa indirip arkamdan boynumu öpüyor.

"Öylesin. Onu yatağına yatırırken, senin evet demenden mutlu olduğunu söyledi."

Gözlerim kapanıyor ve kalbim daha hızlı atarken dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor.

“Sana göre her şey çok mu hızlı ilerliyor?”

Evet. Hayır. Bilmiyorum. “Ona bebekten bahsetmemiz gerekecek. Senin olmadığı konusunda,” diye devam ediyorum.

Buna cevap vermedi ve ne düşündüğünü anlamak için yüzünü göremiyorum. O kadar çok dram yaşıyoruz ki, sanki bir pembe dizi ile mini dizi bir arada gibi.

Arkamda sertleştiğini hissediyorum, penisi belime sürtünüyor, ben de iç çekip mırıldanıyorum.

"Bu gece sadece ikimiz olalım mı? Artık düşünmek yok. Soru sormak yok. Hayat yarına kadar bekleyebilir."

Başımı sallıyorum. Bu bana uyar. Çünkü hayatım yarın kesinlikle yeniden başlayacak ve zihinsel bir mola bana iyi gelebilir.

Beni döndürüp kollarının arasına alıyor. Beni duş duvarına sıkıştırana kadar yürürken dudakları benimkileri ele geçiriyor.

Elleri, uyluklarımla kalçam arasındaki boşluğu sıkıca kavrıyor. “Bunu istiyorum. Seni istiyorum.”

Bunu nasıl kastettiğini anlayamıyorum. Vücudumdan mı bahsediyor yoksa... daha fazlasından mı?

Bana ona soru sorma şansı vermiyor. Penisi amımı yukarı aşağı okşuyor ve beni inlemeye, onu içime çekmeye ve evet, yalvarmaya başladığımda, içeri giriyor.

Bu sefer küfürlü sözler yok. Müstehcen seks yok. Yavaş ve derin. Öpücükler ve nefesler. Nazik ve tatlı. Sevgi dolu. En azından öyle hissediyorum ve bu, zihnimi altüst ediyor, beni milyonlarca farklı yöne savuruyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, sadece o belirli bir noktaya dokunduğunda ya da ben amımla sikini sıktığımda kapanıyor.

Ama sadece bir dakika sürüyor, sonra yine oradayız; alınlarımız birbirine değiyor ve baş döndürücü öpücükler. *Bunu sonsuza kadar yapabilirim*, diye düşünüyorum. Ama sonra o hareket ediyor ve karnıma değdiğini hissediyorum. Gerçeklik geri dönüyor ve beni acı bir şekilde sarsıyor. Bunun ne olduğunu, bizim ne olduğumuzu ve bizi nelerin beklediğini ısırıyor. Henüz konuşmadığımız bir şey. Aslında pek değil. Pratik olarak değil.

Bebek.

Bu beni boğazımdan bir çığlık çıkarmaya zorluyor ve ona daha sıkı sarılmama, onu bırakmak istemememe neden oluyor. Sadece bir hafta oldu, ama hayatımın en güzel haftasıydı. Ve ne kadar süredir birlikte yaşadığımızı ve atıştığımızı düşünürsek, bu süre önemsiz kalıyor. Flört etmek. Dokunmak. Öpüşmek.

Hızını artırıyor, penisi içime girip çıkıyor, elleri kıçımda beni yönlendiriyor, ona doğru hareket etmeme yardım ediyor. İçim şişmiş durumda, ama nedense bu sadece daha iyi hale getiriyor. Birazcık acıtıyor ve hoşuma gidiyor. Sanki saçımı çektiği zamanki gibi.

Başparmağı tekrar ağzıma giriyor ve ben onu emiyorum, ama o, soktuğu kadar çabuk çıkarıyor ve onu klitorisimi ovmak için kullanıyor.

İşte böylece savaşı kaybediyorum. Kollarımı ona doluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve boşalana kadar onun penisi ve parmağı üzerinde zıplıyorum.

O da peşimden geliyor, bana sarılması sıkılaşıyor ve umarım uyluklarımda ve kıçımda izler bırakır. Umarım yarın aynaya baktığımda orada onun sahiplenici parmak izlerini görür ve onunla geçirdiğim bu geceyi sonsuza kadar hatırlarım.

İşimiz biter bitmez kollarından çıkıyorum ama o beni uzaklaştırmıyor. Avucuna bolca şampuan döküyor ve saçımı yıkıyor. Parmaklarıyla kafa derimi masaj yapıyor ve ben biraz daha inliyorum. Kimse beni daha önce yıkamamıştı. Kimse daha önce bu kadar şefkatli olmamıştı. Bu kadar önemsememişti.

Bana bakıyor.

Gözlerim yanıyor. Yarın büyük bir gün ve korkuyorum. Bu beni çileden çıkarıyor. Beni temizlemeye devam ediyor, saçlarıma saç kremi sürüyor ve vücudumu yıkıyor. İşimiz bittiğinde, birbirimizin üzerine yığılmış halde uykuya dalıyoruz, ama benim uykum uzun sürmüyor.

ERKEN UYANDIM ve düşünmek için biraz alana ihtiyacım olduğu için şafaktan biraz önce çıktım. Bugün ultrasonum var. Bebeğin kalp atışlarını duydum. İnanılmaz bir andı. Ama yine de o ultrason odasına tek başıma giriyorum. Aston'ın bu sabah vardiyası var ve zaten onunla gelmesini istemem doğru gelmedi. Hamileyken onunla birlikte olmak bir şey. Onun olmayan yeni bir bebeğe sahip olmak ise başka bir şey. Doğumdan sonra ne olacağını bilmiyorum ve bu konuyu konuşmadık. Zaten bunun için henüz çok erken.

Evet, bir arkadaşımı, annemi ya da babamı getirebilirim.

Ama benim durumum, bunu bekar bir anne olarak planlamam gerektiği. Aston'ın çocuğumun hayatının bir parçası olmak isteyeceği fikrine güvenemem. Zoey'nin üvey annesi olarak ben, bebeğimin üvey babası olarak o, sanki lanet olası Brady Bunch'taymışız gibi sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza güvenemem. Belki de öyle olur. Ama belki de olmaz.

Ve buna hazır olmalıyım. Güçlü olmalıyım. Bütün bunları tek başıma halledebilmeliyim.

Bir de bu yapbozun diğer parçası var. Josh parçası. Hala çözemediğim parça.

Hastane lobisindeki kafede vakit öldürdükten sonra, anne-fetal tıp bölümüne doğru yol alıyorum. Bekleme odası hamile kadınlar ve eşleriyle dolu, ama ben e-okuyucumda kitap okuyorum ve dakikalar geçtikçe daha da derinleşen içimdeki rahatsız edici hissi görmezden geliyorum.

"Skylar Davenport?" diye sesleniyor teknisyen ve ben ayağa kalkıyorum, sinirlerim altüst olmuş, midemi bulandıran coşkuyla karışmış durumda. "Size bir önlük vereceğim. Lütfen belden aşağısındaki her şeyi çıkarın. Birkaç dakika sonra başlamak için geri geleceğim. Başka birinin gelmesini mi bekliyoruz?"

“Hayır. Sadece ben varım.”

Kafasını sallıyor ve beni sedye ve büyük bir ultrason makinesinin bulunduğu loş bir odaya götürüyor. Üstümü değiştirip yatağa uzanıyorum, bacaklarımın üzerine çarşafı örtüyorum. Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve teknisyen içeri giriyor, transvajinal ultrason prosedürünü bana anlatıyor. Her şey çok teknik ve içimdeki hemşire buna bayılıyor.

“Bebeğin cinsiyetini bilmek ister misiniz?” diye soruyor. “Her zaman kesin olarak söyleyemeyiz ve yüzde yüz doğru sonuç vermez, ama ben bunu okumakta oldukça iyiyim.”

Yutkunuyorum, kalbim çarpıyor ve parmaklarım karıncalanıyor. “Evet. Bilmek istiyorum.”

"Harika." Bana güven verici bir gülümseme atıyor. "Başlayalım."

Sırt üstü uzanıp nefesimi veriyorum, tam o anda kapı aniden açılıyor. Kafamı çeviriyorum ve içeri süzülen koridorun sert ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Aston, yüzünde telaşlı bir ifadeyle ameliyat önlüğü giymiş durumda. Monitöre bakmadan önce yatakta beni görüyor ve rahat bir nefes alıyor.

“Burada ne işin var?”

Doğruca yanıma gelir ve yatağın başındaki sandalyeye oturur, elini yüzüme koyar ve önce alnımı, sonra dudaklarımı öper. “Hastaneden buraya koştum. Bu senin ilk ultrasonun. Seninle birlikte olmak istedim. Onu görmek istedim. Çağrı gelirse hemen geri dönerim. Hemen köşeyi dönünce.”

Ve işte bu kadar. Aston Hughes'a aşık olmam için gereken tek şey bu.

“Başlamama hazır mısın?” diye soruyor teknisyen ve tek yapabildiğim başımı sallamak çünkü konuşursam ağlayacağım ya da ciyaklayacağım ya da ne yapacağımı bile bilmiyorum. Kahretsin. Hiç bu kadar mutlu olduğum ve aynı zamanda onu kaybetmekten bu kadar korktuğum olmamıştı.

Probun üzerine ılık jel sürüyor ve nazikçe içime sokuyor. Vajinama sokulan en hoş şey değil ama ekran titrediği ve rahimim belirdiği anda, rahatsızlığı umursamıyorum artık. Ölçümler alınır ve doktor bir milyon şeye tıklar, ama benim tek odaklandığım şey merkezdeki küçük, hareket eden yaratıktır. Kalp atışları bir sinekkuşunun kanatları gibi titreyen yaratık.

Aston derin bir nefes alıyor ve kollarını bana doluyor. İkimiz de sessiziz, gördüklerimizin büyüsüne kapılmış durumdayız. Sonra doktor görüntüyü yakınlaştırıyor ve kollarını, bacaklarını, karnını ve kafasını görebiliyoruz. Gözyaşlarım yüzümden akıyor ve her hıçkırığımda Aston yanağıma öpücükler konduruyor ve burnunu bana sürtüyor.

"Bu benim bebeğim," diye mırıldanıyorum.

"Öyle," diye cevaplıyor yumuşak bir sesle. "O çok güzel."

"Ne?" Ona dönüp, dakikada milyon kez göz kırpıyorum. "O mu?"

Geri çekilir, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. “Şey. Peki. Kahretsin, öğrenmeyecek miydin?”

Omzuna bir şaplak atıyorum. "Öğrenecektim, ama bana öylece söyleyemezsin." Hafifçe gülüyor. "Öyle demek istemedim.

Ağzımdan kaçtı. Onu gördüm,
anatomide, ve hepsi bu kadar."

Hoşnutsuz bir ses çıkardım. “Vajina diyebilirsin. Sen doktorsun.”

Bana gözlerini devirdi. “Peki. Vajinasını gördüm.” Sonra şimdiye kadar gördüğüm en tatlı gülümsemeyi gösterdi. “Bir kızın olacak.”

Teknisyen, bizi görmezden geliyormuş gibi davranarak bebeğin ense kalınlığını ölçüp kalbini kontrol ederken, ben ekrana dönüyorum. Anladığım kadarıyla her şey yolunda görünüyor.

“Bir kızım olacak.”

“Bir daha benden kaçma,” diye kulağıma fısıldadı. “Gençsin ve kötü bir ilişkiden yeni çıkıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama uyandığımda senin gitmiş olduğunu görmek hoşuma gitmedi. Eğer biraz mesafeye ihtiyacın varsa, bana söyle. Eğer korkmuş, endişeli ya da gergin

paniklemişsen, bana söyle. Anlarım. Ben de o anları çok yaşıyorum. Ama ben buradayım, Skylar. Hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Bütün bunlar, hayatımda bakmam gereken bir kız daha olacağı anlamına geliyor," diyor, sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi sözünü keserek. "Bununla sorunum yok. Sorunumdan da öte. Bırak da seninle birlikte olayım."

Başımı sallıyorum, kollarımı onun başının etrafına doluyorum ve ona sarılıyorum. "Ben de seninle birlikteyim."

Garip bir pozisyondayım ve içimde tam anlamıyla bir sonda olan bir kadın var, ama şu anda umurumda değil. Şu anda, belki, sadece belki, her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Geri kalanım bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyor olsa bile.

33

ASTON

Monitöre gözlerimi kısarak, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Ya da bu durumda görmediklerimi. Laparoskopik görüntüler titriyor, bulanıklaşıyor, sonra bir an için netleşiyor ve ardından tekrar bozuluyor. Ne oluyor lan? Son birkaç hafta içinde bana üçüncü kez böyle bir şey oluyor ve bu, daha önce sorun yaşadığım makineden farklı bir makine.

Çenemi sıkıyorum ve öfkemi dizginlemek için derin bir nefes alıyorum. "Görüntü dengesiz," diyorum ameliyathane ekibine, göğsümde biriken hayal kırıklığına rağmen sesimi sakin tutmaya çalışarak. "Biri bağlantıları kontrol edebilir mi?"

Ben, bu çocuğun karnının içindeki lanet laparoskopu tutarken, ameliyat asistanı hemen ekipmanı kontrol etmeye yönelir. Bu, bir düşme sonucu yapılan basit bir keşif amaçlı laparotomidir ve şimdiye kadar işim bitmek üzere olmalıydı.

"Her şey düzgün bağlanmış görünüyor," der teknisyen bir süre sonra.

Josh karşımda ağırlığını kaydırır. "Belki de tekniğinle ilgilidir. Ya da gözlerinle." Sesinde sahte bir endişe vardır. "Son zamanlarda göz muayenesi oldun mu? Bana öyle geliyor ki, skopu çok fazla gergin tutuyorsun."

Onu görmezden gelip, görüntü sabitlenirken ekrana odaklanıyorum. “İşte oldu. Devam edelim.”

"Sadece söylüyorum," diye ısrar ediyor Josh, "son zamanlarda vakalarında bu tür olaylar sıkça yaşanıyor gibi görünüyor. Belki de şunu düşünmelisin..."

“Dr. Wesley,” diye sözünü kesiyorum. “Burada aspirasyona ihtiyacım var, seyircilerin gereksiz gevezeliklerine ve yorumlarına değil.”

Ameliyathanede, monitörlerin düzenli bip sesleri ve ventilatörün yumuşak hışırtısı dışında sessizlik hakimdir. Dikkatlice ilerleyerek dalağın yakınındaki kanamayı tespit ederim, ancak klipsi takmak için hazırlandığım anda aplikatör tutunmaz.

“Ne oluyor?” diye bağırdım, hafifçe geri çekildim. “Çene tutmuyor.”

Josh dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Şimdiye kadar bitmiş olmamız gerekirdi, sence de öyle değil mi?”

Yemin ederim, bu piç kurusu çenesini kapatmazsa ölecek. Saate bakıyorum. Kırk dakika oldu ve bu küçük adamı bu kadar uzun süre masada tutmak hoşuma gitmiyor. Tekrar deniyorum, ama hala tutunmuyor, bu da klipsi ihtiyacım olan yere takamayacağım anlamına geliyor.

"Onu açacağım. Arızalı ekipmanla bu çocuğun güvenliğini tehlikeye atmayacağım. On numaralı bıçak, lütfen."

"Bunun gerekli olduğundan emin misin?" Josh, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle itiraz ediyor. "Belki doğru teknikle tekrar denersen. Açmak, daha uzun iyileşme süresi ve daha fazla acı anlamına gelir..."

“Fikrini sormadım ve son baktığımda karar verme yetkisi bende.”

Endoskop karın bölgesinden çıkarılır ve herkes prosedürü değiştirmek için hazırlanır. Bana bir neşter verilir ve kanamanın olduğu yeri gördüğüm için, kanamayı durdurmak için ulaşmam gereken yere ulaşmamı sağlayacak en küçük kesiği yaparım.

Sonraki yirmi dakika gergin geçiyor. İşlem sırasında yöntem değiştirmek her zaman gerginlik yaratır, ama Josh'un her hareketimi sorgulaması durumu daha da kötüleştiriyor. Tüm ekibin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama kanamanın kaynağını bulabiliyorum ve birkaç dikişle sızıntı durduruluyor ve çocuğun hayati belirtileri mükemmel durumda. Tanrıya şükür.

"Kapatabilirsin," yanımdaki stajyere söylüyorum ve o sessizce çalışırken onun başında duruyorum.

"Ekipmanlar bazen arızalanır," diyor Josh omuz silkerek. "Ama birkaç hafta içinde üç kez, her seferinde senin işlemlerin sırasında ve başkalarınınkinde değil? İnsanlar konuşmaya başladı."

Ona sertçe bakıyorum, baş lambamın ışığının gözlerine vurduğundan emin oluyorum. “Ne hakkında?”

Işığa karşı gözlerini kısıyor ama sabit duruyor. “Hâlâ en iyi performansını sergileyip sergilemediğin hakkında. Hepimizin bildiği gibi, stres performansı etkileyebilir

. Duyduğuma göre ev hayatın... karmaşıkmış."

Gülüyorum. “Ev hayatımın ekipman arızalarıyla hiçbir ilgisi yok,” diyorum sakin bir sesle. “Ve belki de performansım hakkında saçma sapan dedikodular yaymak yerine, ev hayatımla ilgili kıskançlığını ameliyathane dışında bırakmalısın. Zaten Dr. Wesley, bana iyi bir performans bir yana, düzgün bir performansla ilgili hiçbir şey göstermedin. Belki de bana değil de kendine daha fazla odaklansan, daha iyi bir cerrah olurdun.”

O cevap veremeden telefonum çalar. Dolaşım hemşiresi telefona bakar. “Hastalarınızdan birinin bazı talimatlarında bir sorun var, Dr. Hughes.”

Bu da başka bir sorun. Stajyere bakıyorum. “Dr. Wesley size yardım edebilir.” Tek kelime etmeden, çenem sıkılı ve omuzlarım gergin bir şekilde ameliyathaneden çıkıp el yıkamaya gidiyorum. Bu hafta bebeği görmek ve Skylar’la birlikte olmakla ne kadar harika başlamış olsa da, şimdi her şey cehenneme dönüyor gibi geliyor. Sadece bu vardiyanın bitmesini istiyorum. Sadece kızlarımla birlikte olmak ve rahatlamak istiyorum.

Ama şu anda bu mümkün değil.

El yıkamayı bitirdikten sonra, mesajı okudum ve hemşire odasının yanındaki bilgisayardan emirleri kontrol ettim. Kahretsin. Burada hastaya saatte kilogram başına on mikrogram yerine saatte kilogram başına on miligram morfin verilmesi yazıyor. Bu tehlikeli derecede yüksek bir doz ve hayatı tehdit eden bir hata. Bunun buraya böyle yazılması nasıl mümkün olabilir? Ben öyle emretmedim. Emretmediğimden eminim.

Emirlerimi her zaman iki kez kontrol ederim. Her zaman.

Ekipman arızası gibi, bu da emirlerimin yanlış yazıldığı ya da daha doğrusu değiştirilmiş gibi göründüğü ilk durum değil.

Elimi başımın üzerine sürüp cerrahi boneyi çıkarıyorum, damarlarımdan buz gibi bir his geçiyor. Ameliyathanede az önce olanlar ve şimdi bunu gördükten sonra, birinin beni sabote etmeye çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Bu ilk birkaç kez olduğunda, durumun tam olarak öyle olduğunu düşünmüştüm. Talimatlarda bir hata. Arızalı ekipman. Ama hayır. Bu kasıtlı.

Josh. O olmalı.

Bu farkındalık o kadar net bir şekilde üzerime çöküyor ki, ağırlığı altında sendeliyorum. Beni beceriksiz göstermeye çalışıyor, ama daha da önemlisi, hastaların hayatını tehlikeye atıyor. Ama emirlerimi nasıl karıştırdı? Ekipmanla uğraşmak o kadar da zor olmazdı, ama EMR, yani elektronik tıbbi kayıt, manipüle edilmesi o kadar kolay değil.

Ne kadar süre geçtiğini bile bilmeden, hastalarımın geri kalanının emirlerini tek tek gözden geçirip, az önce ameliyat ettiğim küçük çocuk da dahil olmak üzere her şeyin doğru ve olması gerektiği gibi olduğundan emin oldum. Bu konuyu amirimle konuşmam gerekecek, ama kanıtım olmadan bu zor olabilir. Özellikle de Josh ile aramızdaki sosyal durumu göz önüne alırsak.

Skylar'ı bulup onunla konuşmam gerekiyor.

Asansöre yönelip her zamanki gibi kalabalık olan MSICU'ya doğru ilerliyorum. Michaela'yı bir asistanla konuşurken görüyorum, beni fark edince dönüp el sallıyor, ben de sadece başımı sallayarak karşılık veriyorum, ama o aniden yanıma geliyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Ha?" Geri çekildim, sanki yakınmışız gibi bana bunu sormasına şaşırdım, ki değiliz. "Neden iyi olmasın ki?"

"Bugün hastanla ilgili bir şey duydum ve şimdi Skylar, Josh'la konuşuyor."

"Ne?" Bu beni bir an durdurdu. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım bu yüzden buraya fırtına gibi geldin." Sanki bana bomba gibi bir haber verdiğinin farkında değilmiş gibi şaşkın bir bakış attı. "Üzgünüm, bildiğini sanmıştım. On ikinci odadalar."

Bugün ne oluyor böyle?

Michaela'yı geçip doğrudan on ikinci odaya yöneldim ve tahmin ettiğim gibi, Skylar Josh'la birlikte oradaydı.

"...onun yanında güvende değil," diyor Josh kesin bir şekilde. "Bugün ameliyathanede ne olduğunu sana anlattım. Rutin bir işlemdi ve hastayı açmak zorunda kaldı. Dikkatsiz davranıyor, Skylar. Bu konuyu amirime bildirmekten başka çarem kalmayacak."

"Git buradan, Josh. Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye sertçe cevap verdi, sesi gergindi.

“Öyle mi? Etrafta bir sor. Ekipman arızaları ve ilaç hataları. Bunlar önemsiz şeyler değil. Hepsi ikiniz bir araya geldikten sonra başladı. Dikkatini dağıttı ve bu da onu dikkatsiz yapıyor. Onu kovacaklar ve sonra gidecek. Muhtemelen Boston’dan ayrılmak zorunda kalacak. O zaman ne yapacaksın? İşin burada. Ailen burada.”

"Neden bana bunları söylüyorsun?" diye sordu kadın, telaşlı bir ifadeyle, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını dışarı çıkarmış bir şekilde. "Kimse Aston'ı kovmayacak ve o Boston'dan ayrılmayacak."

“İşinde dikkatsiz ve kibirli birinden daha iyisini hak ediyorsun. Evliliğinin saçmalık olduğunu biliyorum. Sadece neden bunu yaptığını anlamıyorum.”

“Saçmalık değil,” diye savunur.

“Öyle. Öyle olduğunu biliyorum,” diyor adam kendinden emin bir şekilde. “Benden ayrılmak istemedin. Bana öyle söyledin. Beni sevdiğini biliyorum. Beni terk ettin çünkü sana iyi davranmadığımı düşündün.”

“Öyle değildi ve öyle de değil. Artık değil.” Kız başını sallar ve uzaklaşmaya başlar, ama adam onu yakalar ve sıkıca tutar. “Bırak beni.”

"Yapamam. Seni seviyorum ve senin hayatını onun gibi bir ezikle mahvetmene seyirci kalamam. Sen onun çocuğu için abartılmış bir bakıcıdan başka bir şey değilsin. Anlamıyor musun, o seni kullanıyor."

Ben onu kurtarmadan önce, kolunu onun elinden kurtardı.

.

“Kızı hakkında ne biliyorsun?”

Yüzünde bir şey belirir. “Sadece onun asla evde olmadığını biliyorum “Çünkü o burada her şeyi mahvetmekle meşgul.”

Kalbim küt küt atıyor. Skylar’ı mı takip ediyordu? Beni mi takip ediyordu? “Gitmen gerek. Seni görmek istemediğimi söylemiştim.”

Ona doğru yaklaşıyor. “Kötü şans. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum. O gidiyor. Ben seni seviyorum. O sevmiyor. Ben gerçek aşkım ve bunu sana kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Değişmemi istedin ve ben değiştim. Benden istediğin her şeyi yaptım. O yüzden onunla olan saçmalıkları kes ve bana geri dön.”

"Neler oluyor?" Bir saniye daha dinleyemeyeceğim için odaya giriyorum.

Skylar başını bana doğru çevirir, yüzünde rahatlama belirir. “Dr. Wesley ve ben sadece...”

“Seninle ilgisi olmayan özel bir konuşma yapıyorduk,” diye sözünü keser Josh. “Doktorla hemşire arasında.”

“Komik, çünkü sanki beni ilgilendiriyormuş gibi gelmişti. Aslında, benim ve işim hakkında yalanlar uydurmak için karımı aramış gibi görünüyor.”

Gözleri kısılır. “Hasta güvenliği konusunda endişeliyim. Dikkatsizleşmeden önce daha çok önemsediğin bir şey.”

“Hasta güvenliği mi?” Acı bir kahkaha attım. “Prosedürlerimi aktif olarak sabote eden ve benim adıma ilaç reçetelerini değiştiren birinden duyunca bu çok komik.”

Skylar nefesini tutar ve bir adım geri atar, gözleri ikimiz arasında gidip gelirken yanakları kızarır. “Ne? Bu doğru mu?”

Josh’un ifadesi değişmez, ama gözlerinde bir şey parıldar. Belki de şaşkınlık. “Bu ciddi bir suçlama, Dr. Hughes. Kanıtlayabilsen iyi olur. Şu anda hatalar yapan sensin. Ben değil. Herkes gördü.”

Onun kendini beğenmiş bakışı yumruklarımı sıkmama neden oluyor ve onu burada nakavt etmemek için burnumdan nefes vermek zorunda kalıyorum. Hayatımı mahvediyor ve ben bunu sessizce ya da boyun eğerek kabul etmeyeceğim.

“Bunu anlamayacağımı mı sandın? Eğer oturum açıp emirleri değiştiriyorsan, bunu kanıtlamak pek de zor olmayacak ve bunu yaptığımda kariyerin sona erecek. Bütün bunlar senin için gerçekten buna değer mi?”

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor. “Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Ona son derece kibirli bir sırıtış atıyorum. “Artık asla senin olmayacak bir kadının peşinde olduğunu biliyorum. Senin zayıf, zavallı kıçınla hiçbir ilgisi olmak istemeyen bir kadın.”

Josh bana saldırır ve Skylar aramıza atlar. Bunu yapması beni sinirlendirir. Josh tahmin edilemez biridir, ama Skylar ellerini ona doğru uzatıp kaldırdığında kendini tutmayı başarır. Bunu görünce kalbimin ne kadar hızlı attığını fark ederim. Zar zor bastırdığım bu öfkeyle göğsümün ne kadar sıkıştığını hissederim.

Şu anda her şey kontrolden çıkmış gibi geliyor. Yine. Bildiğim ve sevdiğim dünya bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

“Yoğun bakım ünitesinde kavga etmeyeceksiniz. Dr. Wesley, buradan çıkıp sakinleşmelisiniz."

“Ben mi?!” Göğsünü işaret ediyor. “Bunu yalanlar yayan pislik kocana söyle.”

“Yalanların ustasından gelen bir söz. Peki. Gideceğiz.” Arkasını dönüyor, elimi tutuyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor. Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. Yanlış anlamayacağı bir bakış. Kiminle uğraştığının farkında değil.

34

ASTON

Skylar beni koridordan sürükleyip bir nöbet odasına itti. Kapı arkamızda kapanmadan önce onu kapıya doğru ittim. “O da neydi öyle?” Sesim istediğimden daha sert çıktı, adrenalin hala vücudumda bir yangın gibi dolaşıyordu. Nöbet odası küçük ve dardı. Köşeye sıkıştırılmış küçük bir masa ve bir çift kişilik ranza sığabiliyordu. Burada hiç uyumadım. Ama asistanlık yaptığım zamanlarda bu tür odaları sık sık kullanırdım.

Gözleri parladı. “Hastam step-down ünitesine gönderildikten sonra odayı temizlerken beni köşeye sıkıştırdı. Onu ben aramadım, Aston.”

“O içeri girer girmez beni çağırmalıydın.” Elimi saçlarımın arasından geçirip bir adım geri çekildim, sakinleşmeye çalıştım. “O tehlikeli. Bunu biliyorsun. Ama daha da önemlisi, onun yaptıkları hakkında söylediklerim abartı değil. İlaç reçeteleri ve arızalı ekipmanlar. Bunların hepsi onun işi.”

“Gerçekten bunları yapanın o olduğunu mu düşünüyorsun?” Sesinde şaşkınlık vardı ama inanamama yoktu.

“Kanıtım yok. Ve bu şeyler her zaman o benimle ameliyathanedeyken olmuyor. Ama sen ve ben evlendiğimizi duyurduktan sonra başladı ve bugün ameliyathanede, personelin önünde bana bunu açıkça söyledi. Beni tehlikeli ve beceriksiz göstermeye çalışıyor. Ve bunu yaparak hastaları tehlikeye atıyor.”

Düşünürken odanın içine boş boş bakıyor. “Kıskanıyor ya da her neyse. Neden beni rahat bırakamıyor bilmiyorum, ama bırakmıyor.”

“Biliyorum,” diye tersliyorum, ellerimi belime koyuyorum. “Seni takip ediyor mu? Evine geldi mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır, ama bu yapmadığı anlamına gelmez. Az önce Zoey’den bahsetti.”

“Biliyorum. Onu duydum.” Dişlerimi sıkıyorum. “Güvenlik görevlisi tutacağım ya da en azından onu takip etmesi için bir özel dedektif tutacağım.”

Kapıya yaslanıp ayağını kapının üzerine koydu. “Önce önemli olan şeylerden başlayalım. Josh’un sana zarar vermeye çalıştığını düşünüyorsan, derhal amirinle konuşmalısın.”

“Kanıt lazım. O benim için çalışıyor ve ben, hala istediğini herkese çekinmeden söyleyen eski sevgilisiyle evliyim. Yaptığım her şeye erişimi var.”

“Aston, bunu yapmadığını söylemiyorum, ama kendi adıyla oturum açıp siparişlerini değiştirmek için aptal olması gerekir. Bu, görünür bir iz bırakır.”

“O zaman emirleri değiştirmek için benim kimlik bilgilerimi kullanıyor olmalı. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Bu kısım bana pek net gelmiyor ve henüz çözemedim. Ama belli ki benimle ve seninle arasında hiçbir sınır tanımıyor. Onun bir daha sana yaklaşmasını istemiyorum.”

“Bu pek mümkün değil, bunu sen de biliyorsun. Onunla çalışıyorum. Yine de artık cesaretimi toplayıp uzaklaştırma emri çıkarmamın zamanı geldiğini düşünüyorum. Dram yaratmak ya da olayları gündeme getirmek istemediğim için bunu erteliyordum, ama bu noktada başka seçeneğim olmayabilir. Yine de ben senin karınım—sahte ya da değil—ve eski eşimle olan ilişkilerimi kendim halledebileceğime güvenmen gerekiyor.”

“Sahte ya da değil?” diye tekrarlıyorum, sözlerim olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Aramızdaki ilişkinin sahte olduğunu söyleme konusunda hiç de tavrını değiştirmedi. “Senin için hâlâ bu mu? Sahte bir evlilik mi?”

Yanakları kızardı. “Ben… Benim bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.”

“Öyle mi?” Yüz yüze gelene kadar ona yaklaşıyorum ve o da başını geriye eğip gözlerime bakıyor. “Çünkü tüm bunların senin için ne anlama geldiğini merak etmeye başlıyorum. Benim senin için ne anlama geldiğimi.”

İkimiz de nefes nefeseyiz, aramızdaki gerilim tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Cildimize yapışan ve bizi birbirimize çeken, elle tutulur bir elektrik var.

“Sen benim her şeyimsin,” diye fısıldıyor, sesi titriyor.

Sözleri beni mahvediyor. Ellerimle yüzünü kavrıyorum ve o hasta odasına girip onu onunla gördüğümden beri içimde biriken tüm korku, öfke ve kıskançlıkla onu öpüyorum. Kahretsin, her şeyin ameliyathanede ters gitmeye başladığı andan beri. Hemen karşılık veriyor, parmakları kollarımı sıkıca kavrıyor, sanki o da aramızdaki mesafeyi kaldıramıyormuş gibi beni kendine çekiyor.

“Seni kaybedemem,” diye dudaklarına fısıldıyorum. “Ne ona, ne de başka birine.”

“Kaybetmeyeceksin,” diye söz veriyor, elleri pantolonumdan önlüğümün üst kısmını çıkarıyor. “Bana söylediğin gibi. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Ağızlarımız dudaklar, dişler ve dillerin çılgın bir seliyle birbirine saldırırken, ellerimiz giysilerimizi çekip yırtıyor. Ameliyat önlüğünün üst kısmı ve uzun kollu gömleği, kabarık göğüslerinin üstüne kadar yukarı çekilirken, ameliyat pantolonu ayak bileklerinin etrafında bir su birikintisi oluşturarak yere düşüyor. Bir terliğini tekmeliyor ve bir ayağını serbest bırakıyor, ben de bacağını tutup belime doluyorum, böylece ona sürtünebiliyorum.

“Bu odaya başka birinin ihtiyacı olabilir.” Ağzım boynuna doğru inerken nefes nefese kalıyor.

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum, boğazının dibinde onu titretecek noktayı buluyorum. "Sana ihtiyacım var. Hemen."

Başı yumuşak bir sesle kapıya yaslanıyor ve ben de amına dokunabilmek için külotunu yana çekiyorum. Bir parmağımla girişini daireler çizerek onu tahrik ediyorum, ıslaklığını klitorisinin her yerine sürüyorum, sonra bunu tekrar tekrar yapıyorum. Sonra üç parmağımı içine sokuyorum, onu geriyorum, onu tamamen bana bağlamak için yeterince cezalandırıyorum.

"Aman Tanrım! Cidden yakalanacağız. Çabuk olmalısın."

"Sen yapabilir misin?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı. “Şu anda mı? Seninle mi? Evet.”

Bu sözler benzin gibidir. Aramıza uzanıp sikimi çıkarırım ve gözlerimi onunkilere dikerek onu kaldırır, kalçalarını ellerimle tutar ve doğrudan içine girerim.

"Aston," diye inler. "Siktir."

"Yapabilirsin," diye onu temin ederim. "Beni tamamen alabilirsin." Ve bundan daha fazlasını kastediyorum.

Vücudu beni sıkıca sarıyor, uylukları bana yapışıyor, kolları beni sıkıyor, amcığı kasılıyor. Kontrolümü kaybetmemek için durmak zorundayım, alnımı alnına dayıyorum.

“Hareket et,” diye ısrar ediyor, topuklarını kıçıma batırıyor.

Ne kadar acı çekiyor olsam da bu beni güldürüyor. Dediğini yapıyorum. Hareket ediyorum, ikimiz için de sınırda olan bir tempo tutturuyorum. Her itişimde boğazından küçük bir ses çıkıyor, o da bunu dudaklarıma ya da boynuma bastırarak bastırmaya çalışıyor. Sert itişlerim arkasındaki kapıyı sarsıyor, ben de onu kapıdan uzaklaştırıp karşı taraftaki duvara doğru itiyorum. Bizi aramaya gelen ya da sadece uyuyacak bir yer arayan biri olursa, kapıyı açtığı anda bizi görecek. Saklanacak yer yok.

Umursamaya gücüm yetmiyor. Şu anda pek çok şey parçalanıyor, ama o burada, kollarımda. Onun vücudunun içindeyim. Bu gezegende hiçbir yer, onunla birlikte olduğum bu yerden daha iyi hissettirmiyor.

"Bana bak," diyorum. "Bana geldiğinde gözlerini görmek istiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, açık ve ateşli, evet, ama orada daha fazlası var. Hissettiğim her şey bana yansıtılıyor. Bana uçabileceğimi hissettiriyor. Her şeyi yapabileceğimi.

Sikim hızlı ve sığ vuruşlarla içeri girip çıkıyor. İstediğim kadar dolu değil, ama onu yatağa götürürsem, asla durmayacağım. Onu soyup, burada tutacağım. Amı çok iyi hissettiriyor. Vücudu kollarımda çok iyi duruyor.

Bana doğru zıplamaya çalışıyor ama onu duvara yapıştırıp içine giriyorum.

"Sen benimsin."

"Evet," diye bağırıyor, yüzü zevkten bükülürken gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Siktir, Aston."

Kıçını daha sıkı kavrıyorum, onu sikerken ellerimle kalçalarını sıkıyorum. Nasıl yavaşlayacağımı bilmiyorum. Bunu kontrol edemiyorum. Tek istediğim, ona olabildiğince derine girmek.

Açımı değiştirip, onu doruğa ulaştıracağını bildiğim noktasına vuruyorum. İçine girip çıkıyorum, pelvis kemiğimle klitorisine sürtünüyorum. Ve o beni sıkıca kavradığında,

ağzını derin bir öpücükle ele geçiriyorum, o benim etrafımda parçalanırken çığlıklarını yutuyorum.

Kendi orgazmımın gelmesi için tek gereken bu ve boşalırken yüzümü boynuna gömüyorum, dudaklarımda onun adı bir dilek gibi. Bir dua gibi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sözler durduramadan ağzımdan kaçıyor. Bir an donup kalıyorum ve geri çekildiğimde, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve dudaklarının aralandığını görüyorum. Ama bunda korku yok. Endişe yok. Sadece şaşkınlık var ve bu beni cesur kılıyor. "Seviyorum. Seni seviyorum."

O bir şey söyleyemeden, lanet olası telefonum çalar ve bununla birlikte dünya üzerimize çöküyor. Ondan çekilip onu yere indiriyorum, masadaki kutudan bir avuç mendil alıp ona uzatırken pantolonumu çekip telefonuma uzanıyorum.

"Kahretsin. Acil servisten arıyorlar."

Skylar aceleyle toparlanıp giysilerini giyer. “Git. Sonra konuşuruz.”

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp ona bakıyorum. Ellerimle dağınık hale getirdiğim saçları ve şişmiş pembe dudaklarıyla, sanki az önce sevişmiş gibi görünüyor ve eğer hastanenin ortasında mesaimizin ortasında olmasaydık, bu beni gururlandırırdı.

“Ciddiydim,” diyorum ona.

O başını sallıyor, dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. “Biliyorum. Başın daha fazla belaya girmeden git."

Dudaklarına bir öpücük kondurup kapıdan dışarı fırladım, ameliyat önlüğümü pantolonumun içine sokup parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken, asansörde benimle birlikte olan diğer insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek acil servise doğru koştum.

Acil servise varıp travma odasına koştuğumda, patronum Pierce Weinberg’in çoktan burada olduğunu görünce şaşkına dönüyorum. Travma vakaları için buraya nadiren, hatta hiç gelmez. Ona merakla başımı sallıyorum ama acil servis ekibiyle birlikte hastanın yanına dalıyorum.

Araba kazası kötüydü, ama çocuk koltuğuna düzgün bir şekilde bağlanmıştı. Neyse ki, ameliyat gerektirecek bir durumu yok gibi görünüyor, ama onu bir ünite yatağında yirmi dört saat gözlem altında tutmaya karar veriyoruz.

Bu iyi haber. Kötü haber ise, patronumun beni sürekli izlemesi ve travma odasındaki işimi bitirip ellerimi yıkadığımda yanımda olması. "Bir dakikan var mı?"

Aslında bu bir soru değil ve içimde ağır bir tedirginlik var. "Tabii," diyorum, ellerimi kağıt havluyla silip onu takip ederek travma odasından çıkıp koridorun karşısındaki boş bir hasta odasına giriyorum.

"O travma odasında seni neden izlemek istediğimi ya da neden şimdi seninle konuşmak istediğimi çok iyi biliyorsun," diye başlıyor. "Son zamanlarda işinle ilgili bazı endişeli şikayetler aldım."

Tezgaha yaslanıp ellerimi belime koyuyorum. “Dur tahmin edeyim, hepsi Josh Wesley’den geliyor.”

Ne onaylıyor ne de reddediyor. “Sadece senin ameliyatların sırasında ekipman sorunları ve en az üç ilaç reçete hatası olduğu bildirildi.”

"O hataları ben yapmadım," diyorum ona açıkça. "Ve ekipmanın sadece benim ameliyatlarımda arızalanması, benim performansımdan başka bir şeyin alarm zillerini çaldırmamalı."

Koyu renkli kaşlarını çatıyor ve pahalı düğmeli gömleğinin kolunu düzeltiyor. “Ne ima ediyorsun?”

"Birinin kasıtlı olarak ameliyat ekipmanımı kurcaladığını ve benim adıma ilaç reçetelerini değiştirdiğini."

"Bu ciddi bir suçlama," diyor Weinberg, sandalyelerden birine oturup bacak bacak üstüne atıyor. "Kanıt gerektiren bir suçlama."

"Bunun farkındayım. Bu yüzden henüz size bundan bahsetmedim." Derin bir nefes alıp sesimin titrememesini sağlıyorum. "İlaç değişiklikleri için sistem kayıtlarının kontrol edilmesini istiyorum. Meslek hayatım boyunca hiç böyle yanlış reçete yazmadım. Hiçbir zaman. İşimde titizimdir ve bu ameliyathaneye de yansır."

“Kayıtları kontrol ettim. Giriş yapan sizin kimlik bilgileriniz.”

Ağzım açık kaldı. “Bu nasıl mümkün olabilir? Birisi kimlik bilgilerimi ele geçirmiş olmalı. Bir emir verip sonra gidip onu değiştirmemin ne anlamı var ki? Dr. Wesley olmalı. Geldiğim andan beri peşimde. Bildiğiniz gibi, Skylar Davenport ile evliyim

. O, Josh Wesley'in eski eşi ve o, benden hoşlanmadığını ve onu geri kazanmak istediğini hiç saklamıyor."

"Hayatındaki kişisel sorunların karar verme yeteneğini etkiliyor olabileceğini öne sürdü."

En azından ona gelenin Josh olduğunu itiraf etti. "Aile

hayatımda hiçbir sorun yok."

"Seni işe aldığımda, kızının annesini kaybettikten sonra duygusal olarak zorlandığını ve bu nedenle önceliğinin o olacağını bana açıkça söylemiştin. Bu durum değişti mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Değişmedi. Ama kızı daha iyi ve Skylar'la birlikte olmak ona bu konuda yardımcı oldu. Her ne olursa olsun, ekipman arızalarının sebebi Zoey değil ve birinin ilaç reçetelerimi değiştirmesinin sebebi de o değil. Kişisel bir intikam peşinde olan bir astım tarafından tuzağa düşürülüyorum. Sistem kayıtlarını kontrol edin. Arızaların yaşandığı ve emirlerin değiştirildiği gün Dr. Wesley'in çalıştığı personel çizelgesini inceleyin."

Uzun bir süre sonra, içini çekiyor. Bu iç çekiş, bunların hiçbirini yapmak istemediğini gösteriyor. "İddialarınızı araştıracağız," diyor sonunda. "Bu arada, kendinizi toparlamak için birkaç gün izin almanız en iyisi olacak."

Bu sözler fiziksel bir darbe gibi geldi. "Beni görevden mi alıyorsunuz?"

"Bu PTO. Ücretli izin," diye açıklıyor. "Sadece bu meseleyi çözene

kadar." "Peki bunu Dr. Wesley'e de yaptınız mı?"

"İddialarınızla ilgili hiçbir kanıtımız yok, Aston, ve hasta güvenliği bizim önceliğimiz."

"Tanrım. Bu inanılmaz."

Weinberg ayağa kalkar. "İddiaları güçlü, özellikle de sorunların kanıtı varken." Ben itiraz etmeye kalkışırken elini kaldırır. "Alternatif, sizi denetimli prosedürlerle sınırlamak ve emirlerinizi birinin iki kez kontrol etmesini sağlamak, ki bu da kalıcı sicil kaydınıza işlenir. Bu yol daha temiz. İzninizi alın, Dr. Hughes."

Olanları sindirmeye çalışırken elimle ağzımı kapatıp parmaklarımın arasından nefes alıyorum. Yetişkin hayatımın tamamını adadığım ve neredeyse her şeyimi feda ettiğim kariyerim, unutamayan kıskanç bir eski sevgili yüzünden belirsizliğe düşüyor.

Ve Skylar bu olayın tam ortasında kalmış durumda. Benden kurtulup onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapıyor. Skylar henüz haberi olmasa da, Skylar'ın çocuğunu taşıyor.

Çenemi sıkıp ona kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki. Haftanın geri kalanında izin alacağım. Ama kapsamlı bir soruşturma yapılmasını bekliyorum, yoksa bir avukata başvuracağım." Bunun üzerine, acil servisin arkasından asansöre doğru yürüyorum. Cerrahi katının kapıları açılıyor ve ben, asansöre bindiğim zamankinden daha iyi durumda değilim.

Skylar'ı bulup ona olanları anlatmalıyım. Eşyalarımı alıp bu lanet hastaneden gitmeliyim. Bu konuda dedikodular çıkacak. Hatta çoktan çıkmaya başladı bile. İtibarım sonsuza kadar lekelenecek.

Sanki Josh'u düşüncelerimden çağırmışım gibi, onu koridorun en ucunda, PACU kapılarının hemen dışında buluyorum. Beni, zar zor gizlediği bir memnuniyet gülümsemesiyle izliyor. Biliyor. Eminim Weinberg ona, onun böyle yapacağını söylemiştir. Bakışlarımız kesişiyor ve dudaklarımda tuhaf bir sırıtış beliriyor.

Korkmam gerekirdi. Yenilmiş hissetmem gerekirdi. Ve bir parçam öyle hissediyor. Ama tüm bunların ötesinde, üzerime çöken garip bir sükunet var. O, neye bulaştığını bilmiyor. Bunun Skylar'ı geri kazanmasını sağlayacağını düşünüyorsa, sert bir uyanışla karşı karşıya kalacak. Skylar benim.

35

SKYLAR

"Aman Tanrım, izleyemem," diye çığlık atar hastamın annesi, ben hastanın ET'sini, yani endotrakeal tüpünü emmeye başladığımda. Hastam nefes almak için biraz fazla zorlanıyordu ve stetoskopumla dinlediğimde, bu boyuttaki ET tüpünde sık görülen, boğuk ve hırıltılı bir ses duyuyordum. Genellikle her on iki saatte bir aspirasyon yaparız, ama bu küçük hastanın bir kez daha aspirasyona ihtiyacı vardı.

“Gözlerinizi kapatın ya da dışarı çıkın anne. Ben hallederim. Söz veriyorum.” İşte bu yüzden ebeveynlerin işlemler sırasında odada kalmakta ısrar etmesinden nefret ediyorum. Ne onlara ne de bize bir faydası yok.

“Ama o ventilatöre bağlı değil ki.”

“Başlamadan önce bunu sana açıklamıştım ve her şeyi kurallara uygun yapıyoruz. Michaela, vücudunun oksijen almasına yardımcı olmak için torba maskesini kullandı ve hayati fonksiyonları stabil. Rose gayet iyi.” Kateterin doğru numaraya hizalandığından emin olduktan sonra, hastayı ve hayati fonksiyonlarını gözlemleyerek, hap yuvarlama tekniğini kullanarak kateteri yavaşça geri çekerken emme işlemini uyguluyorum. Emme kateteri çıkarıldıktan sonra, ambu torbasını ET tüpünün ucuna takıp torbalıyoruz. Stetoskopumla dinledikten sonra Michaela'ya başımı sallıyorum. “Sesleri net. Onu tekrar ventilatöre bağlayalım.”

Michaela ambu torbasını çıkarır, hastayı tekrar ventilatöre bağlar ve cihazı tekrar çalıştırır. Rose'da herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını izler ve hayati fonksiyonlarını takip ederim.

"Her şey yolunda," diyorum ve anne koşarak bana sarılıyor

.

"Teşekkür ederim. Aman Tanrım, bu korkunç bir şey."

Ben de ona sarılırım. “Biliyorum. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama tedaviye çok iyi yanıt veriyor ve enfeksiyon geçiyor gibi görünüyor.”

Bacağında enfeksiyon kapmış bir örümcek ısırığı vardı ve anne babası ne olduğunu anlamadan Rose sepsis geçirdi. Zavallı çocuk daha bir buçuk yaşında.

Michaela ve ben odadan çıkıyoruz ve derin bir nefes alıyorum. Bazen pediatri en iyisidir, bazen de en kötüsüdür. “Yardımın için teşekkürler,” diyorum ona, odamın dışındaki istasyonda ellerimi dezenfekte ederken.

“Rica ederim.” Odaya geri dönmeden önce beni durdurur: “Hey, bir sorum var. Sen ve Aston arasında her şey yolunda mı? Söylentilere göre evliliğiniz iyi gitmiyor ve ondan memnun değilsin. Ama bana hiçbir şey söylemedin, ve biliyorum ki Aston ameliyathanede ve emirlerle ilgili sorunlar yaşıyor?”

Cevap veremeden röntgen teknisyeni gelir.

"Selam Skylar," diye selamladı Dawson. "Hastana portatif göğüs röntgeni çekmeye geldim."

“Harika. Hemen geliyorum,” diyorum ona ve Dawson hasta odasına girerken ona dönüyorum. “Bu konuda söyleyecek çok şeyim var, ama basit cevap şu ki, bu söylentilerin hiçbiri doğru değil.”

Bana kaşlarını çatarak bakar. “Ne demek istediğini anlamadım. Ameliyathanede sorunlar yaşadı ve ilaç siparişlerinde hatalar yaptı.”

Başımı sallıyorum. “Hayır. Biri onunla uğraşıyor. Reçeteleri değiştiriyorlar ve ekipmanlarla oynuyorlar. Aston değil. Aslında, kim olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Josh, beni geri kazanmaya çalıştığı için onu mahvetmeye çalışıyor.”

Yüzü bembeyaz olur, birdenbire hasta gibi görünür. “Bu söylenecek söylediğin şey.”

Omuzlarımı omuz silktim pişmanlık duymadan “Aston asla koymaz koymadıo yanlış ilaç emirlerini asla girme ve sadece Aston'da arıza yapan ekipman şüphelidir. Bunları yapan Josh ya da başkası olsun, hastaların hayatını tehlikeye atıyorlar.”

Ayaklarını birinden diğerine kaydırarak, inanamıyormuş gibi bakıyor. “Bundan emin misin? Aston’un işleri karıştırmadığından emin misin?”

“Kesinlikle. Daha önce Aston'la bu konuyu konuştuğumda, çok dağınıktı ve daha önce de emirlerin nasıl girildiğinin mantıksız olduğunu söylemişti. Biri girip onları değiştirmiş olmalı. Ekipmanlar için de durum aynı olmalı.”

Kadın parmaklarını saçlarının arasından geçirip yine ağırlığını kaydırdı. “Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani… sen ve Aston…”

“Gerçekten mutluyuz.”

Bana gözlerini kırpıştırdı. “O zaman sizin adınıza sevindim.”

Hastama dönmem gerekiyor. “Daha sonra konuşuruz, ama insanlar bu konuda dedikodu yaparsa, onlara bunun saçmalık olduğunu söylediğimi söyleyebilirsin.”

Başını salladı ve hastasının yanına geri döndü.

Ben de hastama dönüp teknisyenin onu hazırlamasına yardım ediyorum, ama görüntüleme için her şey hazır olunca, “Ben dışarı çıkacağım,” diyorum.

“Emin misin? Senin için fazladan bir kurşun önlüğüm var.” “Hayır, teşekkürler. İşin bittiğinde görüşürüz.”

Bana tuhaf bir bakış atıyor, ama umursamıyorum ve ona hamile olduğumu kesinlikle söylemeyeceğim. Dışarı çıkıp koridorda yürüyorum. Röntgen çekimi uzun sürmez.

"Hey, on dakika sonra molan var," diye yanımdan geçerken Suzanne bana söylüyor

.

Saatime bakıyorum. Kahretsin, bu şimdiye kadarki en yavaş ve en uzun vardiya. “Tamam. Hatırlattığın için teşekkürler.”

"Her şey hazır," diye sesleniyor Dawson ve ben de Rose'un işini bitirmek ve molaya çıkmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için içeri dönüyorum. Asansöre yaklaşırken telefonumu çıkarıp Aston'a iyi olup olmadığını sormak için mesaj yazmak üzereyken, koluma konan bir el beni ürkütüyor.

"Ne istiyorsun, Josh?" Sesimdeki sinirliliği gizleyemiyorum.

"Dışarı çıktın."

Asansöre binerken ona kaşlarımı kaldırıp, elini sallayarak selam veriyorum. “Evet, o yüzden şimdi asansöre biniyorum. Öğle molasındayım.”

"Hayır. Röntgen için odadan çıktın. Seni gördüm. Sen asla dışarı çıkmazsın. Her zaman odada kalırsın. Seni tanıdığım ve birlikte çalıştığım onca yıl boyunca bunu bir kez bile yapmadın."

Kahretsin. Asansör inerken konuyu değiştiriyorum. “Aston’ın ilaç reçetelerini ve ekipmanlarını mı karıştırıyorsun?”

Asansör lobide durur ve cevap vermek yerine, beni dirseğimden yakalar, parmakları acı verecek şekilde batar ve beni ön kapıdan dışarı, sokağın biraz ilerisine, bir ara sokağa sürükler.

“Ne yapıyorsun?” Kurtulmaya çalışıyorum ama elini daha da sıkı tutuyor. “Bırak beni.”

Beni tuğla duvara itiyor, sıkıştırıyor ve yüzüme yaklaşıyor. “Dışarı çıktığında, aklıma bir şey geldi. Sana biraz daha dikkatli baktım. Beni terk ettiğinden beri fark ettiğim bazı şeyleri daha fazla düşündüm. Hamile misin?” diye soruyor, sesi alçak ama tüylerimi diken diken edecek kadar sert. Cevap veremeden, diğer eli alt karnıma kayıyor ve avucuyla okşuyor. Henüz pek belli olmuyor, ama karnımdaki değişikliği hissedebileceği kadar belli.

Elini itip kendimi binanın içine doğru itiyorum. “Bana dokunma.”

Gözleri kısılır ve yüzünde karanlık bir ifade belirir. “Hamilesin, değil mi? Hissedebiliyorum. Bu yüzden onunla bu kadar ani bir şekilde evlendin. Bu yüzden benden kaçıyordun.”

"Evliliğimin seninle hiçbir ilgisi yok," diyorum kararlı bir sesle, ama kalbim, kaçmak için çırpınan bir kuş gibi göğsümde deli gibi atıyor.

“Kaç aylık hamilesin?” diye ısrar ediyor, bana doğru eğiliyor.

Kahretsin. Lanet olsun! Böyle yapmayacaktım. Buraya geleceğimizi biliyordum. Eninde sonunda soracağını biliyordum ve o zaman bir seçim yapmak zorunda kalacaktım. Yalan söylemek ya da gerçeği söylemek. Yalan söyleyebilirdim. Söyleyebilirdim. Ama eninde sonunda gerçek ortaya çıkacaktı. Her zaman çıkar.

“Söyle bana!” diye emrediyor, elini boğazıma getiriyor. Bu onun hamlesi. Sayısız kez yaptığı, kalbimi her seferinde dehşetle dolduran hamle. Eskiden bunun sadece sahiplenici bir davranış olduğunu düşünürdüm, bana çirkin sözler sarf etse bile. Ama sonra sıkmaya başladığı zamanlar oldu ve sonuncusu bardağı taşıran son damla oldu.

Beni o kadar sert sıktı ki, sonunda bıraktığında öksürüyor ve boğuluyordum. Ertesi gün, o hizmet içi eğitimimiz vardı ve sonra onu terk ettim.

Neyse ki artık beni sıkmıyor, ama boğazımı sıkıca tutuyor ve hala cevap vermediğimde beni sallıyor, bu da başımın arkasının tuğlaya çarpmasına ve gözümden bir damla yaşın süzülmesine neden oluyor.

"Bırak beni." Tırnaklarımı eline geçirip onu itmeye çalışıyorum, ama nafile. Ağırlığı üzerime baskı yapıyor ve hareket edecek ya da manevra yapacak yerim yok. Gözleri cinnet dolu ve beni yerinde tutuyor; burnu burnuma baskı yapıyor ve dudakları o kadar yakın ki nefesinin tadını alabiliyorum.

"O benim, değil mi?" Beni boynumdan sallıyor. "Cevap ver!"

"Siktir git!" Tırnaklarımı eline geçiriyorum, ama sanki hissetmiyormuş gibi.

"Seni aptal orospu! Benim çocuğuma hamilesin ve onunla evlendin! Öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Boğazımı sıkıyor, boğulmama neden oluyor ve tırnaklarım daha derine batıyor, ama hemen sonra elini gevşetiyor.

"İşte bu yüzden bilmeni istemedim!" diye bağırıyorum. "Ne yaptığını bir bak. Beni boğazımdan tutup bir binaya sıkıştırdın. Beni çok korkutuyorsun ve kendimi güvende hissetmemi engelliyorsun. Bana bir yıl boyunca bok gibi davrandın ve beni dehşete düşürdün. Lanet olası bir yıl!" Ona sertçe çarpıyorum ama o daha da sert bastırıyor. "Ruh halinin ne yöne gideceğini, sana ne söyleyeceğimi hiç bilemezdim çünkü söylediğim her şeyin seni kızdıracağından hep korkardım. Eşyalara vurup aklıma gelen her türlü iğrenç küfürü bana yağdırırdın, ve bunu yapardın." Elini hafifçe itiyorum. "Tehdit eder gibi elini boynuma dolardın. Sanki her an beni öldürebilirmişsin gibi, ve bazen gerçekten öldürebileceğini bile düşünürdüm. Kendimi zayıf, güçsüz, çirkin, şişman, iğrenç ve aptal hissettirdin bana. Beni, sevilecek berbat bir insan olduğum için senden başka kimsenin beni sevemeyeceği hissine kapıldım. Ama berbat olan sensin. Zayıf olan sensin. Aston'a ne yaptığını biliyorum. Biliyorum," diye tükürdüm. "Onu bana yaptığın gibi incitmene izin vermeyeceğim. Ve bebeğimi incitmene kesinlikle izin vermeyeceğim."

Yüzüme alaycı bir şekilde güldü. “Seni umursadığını mı sanıyorsun? Bebeğin onun değil benim olduğunu öğrendiğinde, çekip gidecek. Onu zavallı bir piç gibi tuzağa düşürdün. Sen bir erkekten diğerine atlayan aptal bir sürtükten başka bir şey değilsin. Ama bu sefer işleri batırdın. Bebek benim, onun değil. Sana çok kötü davrandığımı mı sanıyorsun? Siktir git, prenses. Sana hiç zarar vermedim. Hepsi senin kafandaydı. Sen, dünyanın sana tapmasını bekleyen şımarık, şımartılmış zengin bir kızsın, ama gerçek şu ki, bensiz bir hiçsin.”

Şimdi gülme sırası bende, boğazımı sıkan eli ve damarlarımdan ve kaslarımdan akan adrenalin yüzünden titrek ve sarsılmış olsam da. “Şimdi kim aptal fahişe? Bebeğin kimin olduğunu biliyor ve yine de beni istiyor. Yine de benimle evlendi.”

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. “Ama o benim bebeğim, onun değil. Yani bu da seni benim yapar.” Dişleri çeneme sürtündü ve nefesini cildime karşı ağır ağır soludu. “Neden bize bunu yapıyorsun? Seni çok seviyorum. Benim çocuğuma hamileyken onu sana bırakacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun.”

“Bu kararı sen veremezsin. Bu benim kararım. Bunun için mahkemede seninle dişimi tırnağıma takıp savaşmam gerekirse, savaşırım. Bebeğimi güvende tutmak ve seni hayatımdan uzak tutmak için tüm kaynaklarımı kullanacağım.”

Alnı yüzümün yan tarafına bastırdı. “Yapmayacaksın. Bunun için fazla yumuşaksın. Sadece bana kızgınsın. Ama ben değişeceğim. Zaten değişiyorum. Sen de gördün. Senin bende sevdiğin her şey oldum.”

Ona doğru ittim ve sonunda pes etti, nefes almam için bana biraz yer açtı. “Az önce bana aptal fahişe dedin, boynumu sıktın ve kafamı duvara vurdun.”

O, küçümseyen bir ses çıkarır, yüz hatları sinirle bükülür. “Kafanı *duvara vurmadım*. Öyle olmadı. Tanrım, Skylar, yine abartıyorsun. O sözleri öfkelendiğim için söyledim.” Bana sitem dolu bir bakış atar. “Bunun için beni suçlayamazsın. Az önce benim bebeğime hamile olduğunu öğrendim, ama sen o pislikle evlisin, benimle değil.”

O gerçekten anlamıyor ve bu çok korkutucu. Ama daha da önemlisi, artık onunla kavga etmek istemiyorum.

kendimi sorgulamak ya da şüpheye düşmek istemiyorum. Bunu yapmanın hiçbir güvenliği yok ve açıkçası, artık bunların hiçbir önemi yok.

“Sen tehlikelisin. İlaç reçetelerini değiştirip, ekipmanlarla oynayarak paçayı sıyırabileceğini gerçekten mi sandın? Bir hastayı öldürebilirdin.”

Gözleri gözlerime kilitlendi. “Her şeyi mahveden, kendisine ait olmayan şeylere dokunan senin kocan. Onun beceriksiz olduğu gerçeği dışında hiçbir kanıt yok. Olsa bile, bu beni göstermez.” Sırıtıyor ve beni bir kez daha sabitliyor, dudaklarımın çevresini ve boynumu yalıyor, bu da boğazımın arkasına safra yükselmesine neden oluyor. “Kariyeri bitti. İdari izinli.”

Nefesim kesilir ve onu itmek için çabalıyorum. “Ne oldu ona? Ne zamandan beri?”

Bana memnun bir gülümseme attı. “Yaklaşık yirmi dakika önce. Seninle asansöre binmeden önce, dolabından eşyalarını almaya giderken gördüm.”

"Ne yaptın?"

Neyse ki sonunda beni bırakır, öfkesi geldiği kadar çabuk diner. O böyle biridir. Bir volkan patlar, sonra aynı hızla tekrar uykuya dalar. Bu tam bir zihin oyunu. Özellikle de sonrasında yumuşayıp pişmanlık duyup bana hayranlık beslemeye başladığında. Sanki her şeyi ben hayal etmişim gibi hissettirirdi.

Ama artık değil. Ve bir daha asla olmayacak.

“Weinberg’e ondan bahsettim. Endişelerimden.” Ağzım açık kalır. “Neden bunu yaptın?”

"Çünkü gitmesi gerekiyor. O olmasaydı beni asla terk etmezdin. Ve şimdi hamile olduğunu bildiğim için, ilaç siparişleri ve ekipman konusunda doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Senin ve bizim için yapmam gerekeni yaptım. Onunla asla evlenmemeliydin."

“Birini öldürebilirdin.”

"Kimse zarar görmedi ve o gittiğine göre kimse de görmeyecek."

Tanrım. Buna inanamıyorum bile. “Neden beni geri istiyorsun?” İşte bunu anlayamıyorum. Bana konuşma şekline bakılırsa, benden nefret ediyor sanırsın.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben onu uzak tutmak için ellerimi göğsüne bastırıyorum. “Seni gördüğüm anda, benim olacağını biliyordum. Beni delirtiyorsun, Skylar. Sensiz düşünemiyorum, işlev göremiyorum. Seni seviyorum, ama sen beni terk ettin. Tamam, birkaç kez sinirlendim. Belki söylememem gereken şeyler bile söyledim. Ama sen beni terk ettin. Ben senden asla uzaklaşmadım. Ve şimdi hamilesin, bunu tekrar yapmana izin veremem.”

Telefonum kalçamda titriyor ve içgüdüsel olarak, olanları anlatmak için Aston'ın aradığını biliyorum. Ayrıca bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyorum. Bunun böyle kalmasına izin veremem. Josh artık bebekten haberdar. Sır ortaya çıktı. Bu noktada yapabileceğim tek şey, sevdiğim insanları önümdeki adamdan kurtarmak.

Sessiz kalarak Josh’u korudum. Başkalarının görüşleri ve eleştirilerinden duyduğum korkuya kapılarak, onun yaptıklarını sakladım. Bu yanlıştı. Onun hakkında daha önce konuşmuş olsaydım, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı.

"Anlıyorum," diyorum ona, telefonumu görmezden gelerek. "Geri dönmem gerek."

"Hiçbir şey yemedin."

Burnumu çekiyorum çünkü benim yemek yemem konusundaki endişesi, şimdiye kadar duyduğum en saçma ve ironik şey. Onu ya da eylemlerini anlıyormuş gibi davranamam. Açıkçası, anlamıyorum. Bu hastalıklı takıntıyı anlamıyorum. Kasten birine herhangi bir şekilde zarar vermeyi kavrayamıyorum. Ama o iyi değil. Bu çok açık. Beni incitip tehdit etmekten daha fazlası var. Takıntısı ve zalimliğiyle masum çocukları tehlikeye attı. Ve tüm bunları sevdiğim adama karşı yaptı.

"Ben iyiyim."

Onu itip geçerek sokağın dışına çıkıyorum.

"Seninle birlikte yürüyeceğim."

“Hayır.” Arkanı dönüp, ön kapıya doğru geriye doğru yürürken bile gözlerini kaçırmıyorum. “Bana söylediğin her şeyi düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Bu onu gülümsetiyor. O, ona geri döneceğimi sanıyor, oysa ben onu hayatımdan bir kez ve sonsuza kadar çıkarmayı planlıyorum.

36

SKYLAR

Aston'ı geri aramıyorum. Henüz değil. Öğle aramın sadece yarım saati kaldı ve zaman çok önemli. Dr. Weinberg'in ofisine varıyorum ve asistanına selam veriyorum. "Merhaba. Kendisi müsait mi? Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Toplantıda." Sonra bana tuhaf bir bakış attı. "İyi misiniz? Boynunuz... kızarmış."

Açık tenli olmanın hem nimet hem de laneti. "Çünkü Dr. Josh Wesley az önce sıkmış."

Gözleri yuvarlaklaşır ve dudakları aralanır. Belki de bunu söylememeliydim, ama neyse. Gözleri boynuma yapışır ve yüzünü buruşturur. Eyvah. Ne kadar kötü? Telefonumu çıkarır ve kamera uygulamasını kullanarak bakarım. Boynumda el izi gibi görünen kırmızı çizgiler var. Hızlıca bir fotoğrafını çeker ve telefonumu cebime geri koyarım.

“Üzgünüm, ama onun toplantısı beklemek zorunda. Benim vaktim dar.” Onun benimle tartışmasını beklemeden, ofisine daldım, ancak aniden durduğumda ayağım takıldı. “Burada ne işin var?”

Michaela, ofisin köşesindeki yuvarlak masada oturuyor ve Weinberg tam karşısında. Derin bir sohbete dalmış gibiler ve Michaela gözlerinde yaşlarla, yanaklarında izler bırakarak açıkça üzgün görünüyor.

“Kapıyı kapat, Skylar,” diye emrediyor Weinberg ve bir mucize eseri, gözlerimi ondan ayıramasa da bu görevi yerine getirebiliyorum. “Lütfen, gel otur. Sanırım Michaela ile aynı konuyu görüşmek için buradasın.”

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor ve masaya otururken avuç içlerim adrenalinle karıncalanıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, bir saniye daha bekleyemiyorum.

Weinberg, Michaela konuşamadan elini kaldırarak onu durdurur. “Anladığım kadarıyla Dr. Hughes size, Dr. Wesley’in bir şekilde Dr. Hughes’un adına ilaç reçetelerini değiştirdiğini ve ameliyatlarından önce ameliyathane ekipmanlarıyla oynadığını düşündüğünü söylemiş. Doğru mu?”

“Evet,” diyorum. “Dr. Hughes ve ben bu sabah, bir ameliyat sırasında ekipman sorunları yaşadıktan ve ardından ilaç reçetesi değiştirildikten sonra bu konuyu konuştuk. Çok sinirliydi ve bu hataları asla yapmadığını ısrarla savundu. Konuşmamızın ardından acil servise çağrıldı ve ben işime döndüm, ancak öğle molamda Dr. Wesley beni binanın dışına kadar takip etti. Bunu yaptı” — boynumun kızardığı yeri göstererek — “boynumu sıktı ve beni hastanenin dışındaki sokaktaki tuğla duvara sertçe itti. Bana kızgındı çünkü…” Kahretsin. Yutkunuyorum. “Çünkü onun çocuğuna hamileyim ve henüz bilmesini istemediğim için ona söylemedim. Anlayacağınız, ondan ayrıldım çünkü ilişkimiz sırasında bana duygusal ve psikolojik şiddet uyguluyordu ve gördüğünüz gibi boynumu sıkmayı seviyor.”

Michaela nefesini tutar ve yüzünü elleriyle kapayarak tekrar ağlamaya başlar. Weinberg yorgun bir şekilde alnını ovuşturur.

“Şu anda buraya gelmemin sebebi sadece bu değil,” diye devam ettim. “Az önce yaptığı eylemler nedeniyle hakkında şikayette bulunmak dışında asıl nedenim, Dr. Wesley’in ilaç reçetelerini değiştiren ve ekipmanla oynayan kişinin kendisi olduğunu bana itiraf ettiğini size bildirmek.”

Weinberg küfürlü bir söz söyler. “Tüm bunlar hakkında resmi bir ifade vermeye hazır mısınız?”

"Kesinlikle. Dr. Wesley tehlikeli biridir ve Dr. Hughes'u ortadan kaldırmak istediği için hastaların hayatını tehlikeye atarak ona tuzak kurdu."

“Dr. Wesley’e Dr. Hughes’un kimlik bilgilerini ben verdim,” diye itiraf etti Michaela ve çenem iki dakika içinde ikinci kez yerinden çıktı. Sandalyemde kayarak ona baktım; yüzünde kırık ve pişman bir ifade vardı. “Senden kıskançtım. Josh’tan hoşlanıyordum ama o doğrudan sana yöneldi ve

benden hiç haberi yoktu. Sonra aynı şey Aston'la da oldu. Ondan hoşlandığımı sana söylemiştim, ama üç gün sonra onunla evlendin; bu bana hiç mantıklı gelmedi çünkü bana ondan hoşlanmadığını söylemiştin. Her neyse, kızgındım, incinmiştim ve kıskançtım. Josh, hemşirelik lisansımı almadan önce rozet ofisinde çalıştığımı biliyordu. Bana Aston'ın rozetinin bir kopyasını yapmam için geldi. Aston'ın ondan nefret ettiğini ve asistan doktor olarak hastaları için yapması gerekenleri yapmasını imkansız hale getirdiğini söyledi. Rozeti olursa Aston'ı atlatabileceğini ve onunla uğraşmak zorunda kalmayacağını söyledi."

Derin bir nefes alıp tavana bakıyor.

Rozetlerimizi her şey için kullanırız. Katlara girip çıkmak, bilgisayarlara ve Pyxis makinesine giriş yapmak için. Josh'un Aston'ın şifresine de ihtiyacı olurdu, ama bunu elde etmek ne kadar zor olabilir ki? İstediği zaman arkasına bakıp şifreyi görebilirdi.

"O… bana tüm bunları söyledi ve dedi ki, şey, bu aptalca. Daha iyi bilmeliydim, ama oldukça yalnızdım ve sonra bana bunları söyledi, her zaman söylemesini istediğim şeyleri, ve bana senin mutsuz olduğunu ve Aston'un tehlikeli olduğunu söyledi. Ona yardım ettiğimi sanıyordum. Sana o şekilde kötü davrandığını hiç bilmiyordum." Boynuma bakıyor. "Acı çekiyordum ve daha iyi bilmeliydim. Kimlik bilgilerini kullanarak Aston'u atlatmaya çalışmadığını bilmeliydim. Ona zarar vermeye çalıştığını bilmeliydim. Belki içimden bir parçam biliyordu. Belki de senden ve Aston'dan intikam alıyordum. Bilmiyorum. Josh'un hastaları tehlikeye atacağını hiç düşünmemiştim. Asla, yoksa bunu asla yapmazdım. Ama bu benim hatam ve bugün Josh'un yaptıkları hakkında bana anlattıklarından sonra, bununla daha fazla yaşayamazdım. Ne yaptığını ve ne kadar tehlikeli olduğunu anladım."

Koltuğuma geriye yaslanıp, sadece gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. Şok oldum. Michaela'nın böyle bir şey yapacağını asla hayal edemezdim. Ayrıca bunu itiraf ettiği için ona büyük saygı duyuyorum. Birçoğu kendi rolünü gizlerdi.

Ama daha da önemlisi, bunun bir kısmı benim hatam. Josh'tan ayrıldım, evet, ama yaptığım tek şey buydu. Bana yaptıklarını arkadaşlarım ve ailemden başka kimseye anlatmadım. Ondan ayrılmakla

sorunumu çözeceğimi umuyordum. Onun sonunda arka planda kaybolacağını ve bunu atlatacağımı umuyordum. Kolay ve pasif bir çıkış yolu seçtim. Uzaklaştırma emri çıkarmadım ve iş yerinde ondan kaçınmak dışında ona karşı hiçbir önlem almadım.

Utanıyordum ve pek çok şeyden saklandım. Ama onun eylemlerinden ben sorumlu değilim. Sorumlu olan o. Ve kendimi ve çocuğumu koruyacaksam, onun yaptıklarından kaçamam.

"Onun aleyhine resmi bir şikayette bulunmanın yanı sıra," diye devam ediyorum, "mesaim bittikten sonra, emniyet müdürlüğüne uzaklaştırma emri için başvuracağım."

“Soyadınız nedeniyle bunun kamuoyuna duyulacağını biliyorsunuz, değil mi?” diye soruyor Weinberg.

“Farkındayım, ve eğer öyle olursa, bununla yüzleşirim.”

Weinberg başını sallıyor. “Cerrahi bölüm başkanı ve programın asistan danışmanıyla konuşmam gerekiyor, ama Josh Wesley’in bu hastanede bir daha hekimlik yapmayacağını söyleyebilirim.”

İçim rahatlıyor, ama bu işin daha fazlası var. “Peki ya Dr. Hughes ne olacak?”

“Bana sunulan kanıtlar ışığında, derhal görevine iade edilecek.”

Tabii ki! İçimden *sevinçle* yumruğumu havaya kaldırıyorum ama neşeli gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. “Teşekkür ederim efendim. Ona söyleyebilir miyim?”

Bana gülümsüyor, açıkça içimi okuyor. “Elbette. Aslında, neden şimdi söylemiyorsun? Michaela ile özel olarak konuşmamı bitirmem gerekiyor.”

“Tamam.” Ona bir bakış attım, ama gözlerime bakmıyordu. Josh için yaptıklarına hâlâ inanamıyorum. Ama yine de, onun aşırı ve coşkulu sevgisinin ve ilgisinin muhatabı olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Beni bu kadar çabuk tuzağa düşürmesinin sebebi de bu. Kimseye benzemeyen yoğun bir duygusal bağ kurmayı çok iyi biliyor.

Ayağa kalkıyorum ve başka bir şey söylemeden Weinberg’in ofisinden çıkıyorum. Sonra tuvalete koşuyorum. İşe gitmem için yaklaşık on dakikam kaldı, ama şu anda olan biten her şey ve kafamdan geçen onca düşünceyle bu imkansız gibi geliyor, ama gerçek bu

gerçek. Cebimden telefonumu çıkarıp hemen Aston'ı arıyorum, o da hemen cevap veriyor.

“Selam. Neredesin? Seni aramaya gelmiştim, Suzanne molada olduğunu söyledi ama sana söylemem gereken bir şey var...”

"Dr. Aston Hughes, en kısa sürede işine dönmen gerekiyor," diye sözünü kesiyorum. "Dr. Josh Wesley tarafından sabote edildiğinin ortaya çıkmasıyla idari iznin resmi olarak sona erdi."

Bir an sessizlik. Sonra, “Ciddi misin? Bunu nereden biliyorsun?”

Olanları hızlıca anlatmaya başladım.

“Neredesiniz?” diye sordu, hiçbir şeye cevap vermek yerine, sesi gergindi.

“Şey, cerrahi katındaki idari ofislerin dışındaki tuvalette.”

“İki saniye içinde oradayım.”

Telefon kapandı, ben de telefonumu cebime geri koyup tuvaletten çıktım, ama hemen sert kollara yakalandım. Aston'ın dudakları doğrudan benimkilere değdi, kolları beni sıkıca sardı.

"İyi misin?" diye fısıldıyor dudaklarımın arasında. "İyiyim. Gerçekten de iki saniye sürdü."

"Koridorun sonunda duruyordum." Kendini benden çekip boynumu inceliyor. Aynaya çok uzun süre bakmadım ama kızarıklığın çoğu çoktan geçmişti. Yine de çenesi sıkılıyor. "Sana dokunduğu için onu öldürmek istiyorum."

Başımı sallıyorum. "Buna değmez."

"Hayır. Seni korumak benim işim. Bunu yaşamana ve benim orada olmama çok kızıyorum."

“Ben de kendimi korumayı öğrendim. Ona karşı kendimi savunmayı öğrendim. Zaten kendi eliyle batıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Burada hastanede olacaklar ve işten sonra alacağım uzaklaştırma emri arasında, ikimize de bir daha zarar veremeyecek.”

Beni yere indirdi ve parmakları boynumdan aşağı kayarken, dudakları da onu takip ederek beni yumuşakça öptü.

Ellerim onun başının arkasına dokunur ve onu görebilmek için geriye doğru çekerim. Kalbim güm güm atıyor, ama ona “Seni seviyorum” demek kadar doğru gelen hiçbir şey olmamıştı. “Sana daha önce söyleyecektim, ama sonra çağrı aldın.”

Gözleri parlıyor ve yüz ifadesi yumuşuyor. “Öyle mi?”

Onun biraz şaşkın ses tonuna gülüyorum. "Evet. Aslında çok."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu, sen bana karşı çıkmadan seni resmen karım olarak çağırabileceğim anlamına mı geliyor?"

Rahatsızmış gibi nefes alıyorum. “Mecbur kalırsan.”

“Mecburum. Çünkü karıma deli gibi aşığım.” “Güzel. Çünkü ben de kocama deli gibi aşığım.”

Yüzümü avuçlayıp ikimiz de nefes nefese kalana kadar beni öper. “İşe geri dönmen gerekiyor mu?”

Gülüyorum. “Evet. Hemen şimdi. Ama bu arada, senin de işe dönmen gerekiyor.”

Parmakları çenemden aşağıya doğru kayar ve gözlerimin içine bakar. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ciddi bir savaş planı yapıyordum ve sen onu mahvettin.”

“Bunun büyük kısmı Michaela’nın sayesinde oldu, ama senin için her şeyi yapacağımı söylemek oldukça kolay, özellikle de gerçeği söylemek.”

Alnını alnıma dayadı ve eli alt karnıma kaydı, orada beni sahiplenircesine tuttu. “Seni çok seviyorum. Sen, Zoey ve içimizdeki küçük kızımız benim dünyamsınız.” Başparmağı yukarı aşağı kaydı. “Herhangi birinize bir şey olursa dayanamam.”

Lanet olsun ona.

Burnumu çekip gözlerimi kırpıyorum, gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum.

“Bunu mu demek istiyorsun?
Küçük kızımız mı?”

Gülümsüyor. “Dün ultrasonda anladığını sanmıştım, ama evet, benim kuğum, bizim. Sen benim aşkım. Hayatım. Ailem. Sonsuzluğum.”

“Bunu istiyorum. Hepsini seninle birlikte istiyorum.”

Beni nazikçe öper. “Şimdi sadece kardeşine söylemem gerekiyor.” Oh. Doğru. O.

37

ASTON

Micha: Çok üzgünüm. Burası tam bir felaket ve hem kalmamı istiyorlar hem de Hartum'dan kalkan uçağım iptal oldu. Kesinlikle gelecek hafta.

Sinirli bir nefes verip telefonumu komodinin üzerine geri koyuyorum. Şimdiye kadar dört kez gelecek hafta dedi. Bu arada, eve döneceği için Skylar ve benim hakkımdaki gerçeği ona söylemeyi ertelemeye devam ettim, çünkü bunu yüz yüze yapmak istiyordum. Ama karımın karnı büyüyor. Kızımız büyüyor ve onun için planlar yapıyoruz. Ama onun kardeşi, benim en iyi arkadaşım, hâlâ hiçbir şeyden haberi yok.

Rina ve Brecken'a sır saklamaları için yemin ettirdik. Ona bunu benim söylemem gerekiyor. Ve eğer kötü tepki verirse, bunun sorumluluğu da bana düşer.

"Yine iptal etti. Ona mesajla söyleyeceğim." Skylar uykulu bir şekilde bana sarılırken boynuna bir öpücük konduruyorum.

"Hadi," diye mırıldanıyor. "Eve gelmediği için hak etti."

"O hayat kurtarıyor."

"Ve bizim evli olduğumuzu ve birlikte yaşadığımızı biliyor. Ne kadar kızabilir ki? Ya da açıkçası, ne kadar şok olabilir?"

“Bana sana iyi bakmamı söyledi. Ben de ona birlikte yatmadığımızı söyledim.”

Gülümsüyor, gözleri hâlâ kapalıyken yuvarlanıyor ve bacağını kaldırıp benim bacağımın üzerine atıyor. “Bana göz kulak olman benim için sorun değil. Çok muhtaç biriyim.”

Dudaklarına gülümser ve onu öperim. “Öylesin. Hamile karımın gelmesi gerekiyor mu?”

Gülüyor. “Bu konuda neyin var senin?”

“Ben bir mağara adamıyım,” itiraf ediyorum. “Hamile olman ve benim sikimi istemen beni lanet olası bir vahşiye dönüştürüyor.”

Aramızdan elini uzatıp külotumun üzerinden sertleşmiş penisimi kavrar. “Öyle hissediyorum. Bunların hepsi benim için mi?”

Onun cilveli ses tonuna gülüyorum. Bunun onun için olduğunu biliyor. Onu sikmek en sevdiğim hobi haline geldi. Ve neyse ki benim için, o bunu her zaman istiyor. Hamileliği onu doyumsuz hale getirdi ve benim hiçbir şikayetim yok. Ve boşaldığında — ki artık her zaman boşalıyor —lanet olsun.

Geçen ay bir milyon şey oldu. Sahte düğün fotoğraflarımız ulusal haberlerin manşetine çıktı ve her yerde, özellikle de hastanede konuşuluyordu. Skylar’ın dediği gibi hemen işime geri alındım ve Josh, Boston Çocuk Hastanesi’ndeki asistanlık görevini kaybetti. Öfkelenmişti ve o gün yoğun bakımda Skylar’ın peşine düştü, ancak daha sonra güvenlik tarafından dışarı sürüklendi. Bu olay, boynundaki izlerin fotoğrafıyla birlikte, Skylar’ın ona karşı uzaklaştırma emri çıkarmak için kullanıldı.

Ayrıca avukatına, Josh'a Skylar'ı bir daha rahatsız etmemesi halinde ona saldırı suçlamasında bulunmayacağını bildiren bir mektup göndertti. O sırada Josh'un ve Skylar'ın da bilmediği bir şey vardı: Josh'un Skylar'ı götürdüğü ara sokakta kameralar vardı. Olayın tamamı videoya kaydedilmişti ve Skylar'ın boynundaki izlerin fotoğrafı da elindeydi. Bu olay sadece Josh'un kariyerini mahvetmekle kalmazdı. Onu hapse bile gönderebilirdi.

Ne de olsa Skylar bir Fritz.

O da kabul etti ve o günden beri onu görmedik. Skylar ayrıca ondan bebeğin babalık haklarından feragat etmesini istedi ve avukatına bununla ilgili evrakları göndertti. Diğer seçeneği ise uzun süreli terapi ve sadece Skylar'ın izin verdiği zamanlarda ve gözetim altında ziyaret etmekti. Skylar, çocuğunu güvende tutmak için tüm parasını ve ailesinin nüfuzunu kullanacağını ve nasıl devam etmek istediğinin seçiminin ona ait olduğunu söyledi.

Şu ana kadar bu konuda ondan bir haber almadık, ama Forest'ın adamı bize onun Boston'dan ayrılıp Atlanta'ya taşındığını garanti ediyor. Şimdilik bunu kabul edeceğiz. Ama bebek doğduğunda, onu benim olarak evlat edinmeyi planlıyorum ve hem bebeği hem de Skylar'ı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız.

Michaela bir hafta süreyle maaşsız olarak uzaklaştırıldı ve performans planına alınarak deneme süresine tabi tutuldu. Sonunda kalmadı ve ardından hastaneden ayrıldı. Skylar onunla iletişim kurmuyor ve ben bu konuda üzülmüyorum.

Tüm bunlara rağmen, bu son ay bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi. Zoey mutlu ve gayet iyi. Ona bebekten ve onunla nasıl bir aile olacağımızdan bahsettik. Bu onu başka bir seviyeye taşıdı ve şimdi hamilelikle ve bebek için yaptığımız planlamaların her bir parçası olmak istiyor. İşler ikimiz için de yoluna girdi ve Skylar'ın hamileliği harika gidiyor. Üstelik, artık sabah bulantısı da yaşamıyor.

Elim, kalçasını kavrayana kadar uyluğundan yukarı kayıyor ve ağzım onun ağzına inerken, onu ağrıyan sikimin üzerinde ovuşturmak için kullanıyorum. Diş macunundan gelen nane tadı ve tamamen Skylar'a özgü bir tatlılık var. Bu, başımı döndürüyor ve kalbimi göğsümde deli gibi attırıyor. Her zaman. Onu kaç kez öpersem ya da dokunursam dokunayım, sanki ilk kezmiş gibi. Sadece onun bende yarattığı kinetik bir çekim.

Elim saçlarına kayıyor ve karnına dikkat ederek kısmen üzerine yuvarlanıyorum, böylece öpücüğü derinleştirebiliyorum. Uyluklarını daha yukarı kaldırıyorum ve ona sürtünüyorum, bu da onun inlemesine ve bana sürtünmesine neden oluyor. Bu, omurgamdan yukarı doğru kıvılcımlar saçıyor ve boşalma ihtiyacıyla testislerimi yukarı çekiyor.

Önce onun, sonra benim gömleğim çıkar ve dudaklarımı boynuna doğru kaydırarak, derisini yalayıp emip tadını alıyorum. Parmakları saçlarımı tarıyor ve başımı istediği yere yönlendiriyor. Dilim sertleşmiş bir meme ucunun etrafında dönüyor ve tam onu ağzıma alırken, aşağıdan bir ses duyuyoruz, ardından evin alarmı çalıyor.

Skylar'ın üstünden fırladım, yataktan neredeyse düşerken hemen üzerine battaniyeyi örttüm. Adrenalin devreye girdi, kaslarımı gerdi ve kalbimi deli gibi çarptırdı.

"Ne oluyor?" diye bağırıyor, yüzü korkudan buruşuyor. Özellikle de aşağıdan daha fazla gürültü duyduğumuzda. "Aman Tanrım! Evde biri var."

"Giyin ve Zoey'in odasına git. Kapıyı arkandan kilitle. Ben aşağı iniyorum..."

"Hayır, gitmeyeceksin!" diye bağırıyor, oturup gömleğini ararken ben de aceleyle gömleğimi giyiyorum. "Polisi arayacaksın ve benimle Zoey'in yanına kilitleneceksin."

"Skylar, bir kez olsun beni dinle..." Alarmın sesi kesilince benim sesim de kesildi. O bana göz kırparken ben de ona göz kırptım. "Bunu nasıl kapattılar?"

"Özür dilerim!" diye bir ses aşağıdan geliyor. "Sadece benim!"

"Micha?!" diye çığlık atıyor Skylar, yataktan fırlayıp kapıya doğru koşar, sadece şort ve tişört giydiğini umursamadan — ya da belki de unutarak. Kapı açılır ve Skylar merdivenlerden aşağı uçar. Zoey, sersemlemiş ve şaşkın bir şekilde esneyip gözlerini ovuşturarak kapısını açtığı sırada ben de koridora çıkarım.

"Sorun yok tatlım. Sadece Micha amcan. Yatağına geri dönebilirsin."

"Micha amca evde mi?" Artık Zoey tamamen uyanmış ve o da sanki kıçı yanıyormuş gibi merdivenlerden aşağı koşuyor. Harika. Anlaşılan bu olay şu anda gerçekleşiyor ve üstelik çocuğumun gözü önünde.

"Micha Amca!"

"En sevdiğim vaftiz kızım! Ne kadar güzelsin. Ve ne kadar da büyümüşsün." Onu öptüğünü duyuyorum. "Ama büyümeden bahsetmişken." Dönüp merdivenlerden inmeye başlıyorum ki Micha'nın "Skylar, karnın kocaman olmuş!" diye bağırdığını duyuyorum.

Skylar gülüyor. “O kadar da büyük değil. Henüz on beş haftalık hamileyim.”

"Ama... burada bir bebek büyüyor. İnanamıyorum. Karnına dokunuyorum ve içinde bir bebek var. Amca olacağım."

“Evet! Bir kız kardeşim olacak,” diyor Zoey ona.

O anda keskin bir ses duyuyorum: “Ne?! Bir kız kardeşim mi olacak?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve merdivenlerin altına doğru ilerliyorum. En iyi arkadaşım, eli hâlâ Skylar’ın karnında olmasına rağmen, parlak mavi gözlerinde öfkeyle bana bakıyor.

“Onun kız kardeşi mi?” diye soruyor. “Bana söylemediğin bir şey mi var, dostum?”

Durumu berbat. Açık kahverengi saçları kafasına yakın bir şekilde kesilmiş ve sanki günlerdir duş almamış, tıraş olmamış ya da uyumamış gibi görünüyor. Kıyafetleri de kendisi kadar kirli görünüyor.

“Bebek ondan değil,” diyor Skylar küçümseyici bir tavırla ve vay canına, bu canımı yakıyor. Nasıl söylediğini ve bununla ne demek istediğini biliyorum, ama yine de. Bunun farkına varmış olmalı ki bana bakıyor ve gözlerinde anında bir özür parıldıyor. Kardeşinin önünden odayı geçip yanağıma dokunuyor. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

"Biliyorum."

"Senin olmadığını ima etmek istemedim. Senin olduğunu biliyorum. Sadece açıklıyordum... ah. Anlarsın ya."

Ona gülümsüyorum. "Biliyorum. Sorun

değil." "Emin misin?"

Başımı sallayıp ona öpücük vermek için eğildim ve tam o anda Micha kendini kaybetti

kendini kaybetti.

"Şaka mı yapıyorsun? Ne zaman bana

bana, benim kız kardeşimle... şey... takıldığını?”

Kızımın önünde Micha'ya cevap vermek yerine, eğilip Zoey'e bakıyorum. “Hey, Zo-Zo, sabah okula gitmen gerekiyor.”

“Ama yorgun değilim,” diye sızlanarak itiraz eder.

"Biliyorum, ama sabah Micha amcayı göreceksin. Ona bir kez daha sarıl ve sonra yatağına dön."

"Peki," diye mırıldanır. "İyi geceler, Micha Amca."

“İyi geceler, Zoey-Zo. Sabah okuldan önce seni görmek için uyanacağım, okuldan sonra da birlikte vakit geçirebiliriz.”

"Tamam," diye cıvıldadı, ona sarıldı ve yukarı koştu. Bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Kavga ve gözyaşları bekliyordum, ama şu anda bunu kabul ederim.

"Neden mutfağa geçmiyoruz?" diye öneriyorum. "İsa'nın bebekliğinden beri uçuyormuş gibi görünüyorsun ve bir içkiye ihtiyacın var gibi."

“İsa bebekken mi?” diye soruyor ciddi bir ifadeyle.

“Bu, berbat göründüğünü kibarca ifade etme şeklimdi.”

O sırıtıp başını sallıyor ama aslında tartışmadan mutfağa giriyor ve şimdi iki de iki yaptım. Umarım bu böyle devam eder. Skylar elimi sıkıyor ve mutfağa giriyoruz, ama sonunda kanepeden büyük beden kapüşonlularımdan birini alıp

ve Skylar'a giymesi için veriyorum, o da minnetle gülümseyerek giyiyor.

Micha doğrudan içki dolabına yönelirken, Skylar taburelerden birine tırmanıyor. Gülümsüyor, olan bitenle hiç ilgilenmiyor gibi. Micha iki küçük bardak viski dolduruyor ve birini taş tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

"Zehir yok mu?"

"Henüz yok," diyor ve ben gülüyorum.

"Hoş geldin." Bardağımı onun bardağına doğru kaldırıyorum ve ikimiz de büyük shotlarımızı içmeden önce kadeh tokuşturuyoruz. Viski boğazımdan aşağı kayarken sıcak ve sert geliyor, ben de bunu kendimi ileriye götürmek için kullanıyorum. "Neden gelemeyeceğini söyledin?"

Omuzlarını silker. "Sürpriz."

Skylar gözlerini devirdi. "O zaman hak ettiğini alıyorsun. Saat ondan sonra."

"Bana neler olduğunu anlat," diyor, tezgaha yaslanarak kendine bir tane daha doldururken. "Çünkü bana söylediğin bu değildi. İkiniz de."

“Onu seviyorum,” diyorum basitçe.

Bundan sonra bana sonsuza kadar bakıyor. “Onu mu seviyorsun?” “Ve o da beni seviyor.”

"Seviyorum," diye onaylar Skylar. "Bu doğru. O seksi ve yatakta çok iyi." "Skylar, şu anda beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye , elini yüzüne sürerek homurdanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum, özellikle de Skylar bana göz kırptığında.

O pişmanlık duymadan omuz silkiyor. “Sen benim kardeşimsin. Bu benim işim. Ama evet, birbirimizi seviyoruz ve mutluyuz."

Dişlerinin arasından ıslık çalar ve bir yudum alır. “Ve Josh’un bebeğine hamile olmasına rağmen birlikte misiniz?”

“Evet,” diyoruz Skylar ve ben aynı anda.

“Ne zamandır böyle?”

Skylar bir an yukarı bana bana “Yaklaşık altı ya da bir hafta değil mi? Öyle bir şey.”

“Ama bu bir süre önce başladı. En azından benim için.”

Micha’nın dudakları, benim anlayamadığım bir eğlenceyle seğirdi. “Yani, ikinizin arasında

"Ne?" Skylar ve ben aynı anda haykırıyoruz. "Nasıl bildin?" diye ekliyorum.

"Ne?" diye haykırıyoruz Skylar ve ben. "Nasıl bildin?" diye ekliyorum.

Micha ikinci bardağını da bitirip boş bardağı tezgahın üzerine koyar ve ellerinin arasında yuvarlar. “Seni gördüm. Aslında ikinizi de gördüm.” Skylar’ı işaret ediyor. “Seni Braelyn’le yatak odasından çıkarken gördüm, ikiniz fısıldaşıyordunuz ve ona ‘öpücük’ dediğini duydum. Sonra seni gördüm”—bana işaret ediyor—“delice suçlu görünüyordun, ama sende başka bir şey daha vardı. Belki bir hüzün ya da öfke ve bir uyanış, hepsi birden. Bundan ötesini tarif edemem. Seni tanıyorum ve farklı görünüyordun, ben de hemen olayı çözdüm. Ama ikiniz de bir daha bu konuyu açmadınız. Ama seni tanıyorum ve o günden sonra kimseyle birlikte olmadın ya da flört etmedin. Onun yüzünden miydi?”

Taşa bastırdığım ellerime bakıyorum. “Kısmen, sanırım. Onu aramıyordum, sonra onu öptüm ve meğer Skylar’mış. Ondan sonra, ne kadar olmasın istesem de, hep Skylar’dı.” Ona bakıyorum. “Bunca zamandır biliyor muydun?” İçimde suçluluk duygusu ve rahatlama hissi çatışıyor.

Şimdi Cheshire kedisi gibi sırıtıyor. “Biliyordum, ayrıca sana ve Zoey’e evimi teklif ettiğimde Skylar’ın burada yaşadığını da unutmamıştım.”

“Pardon, ne?” Skylar haykırır, sesi inanamayan bir kahkaha ile doludur.

“Ciddi misin?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Evet. Josh’un ona yaptıklarından sonra Skylar’ın yalnız yaşamasını istemedim, ayrıca senin de yeniden bir hayat kurmanı istedim dostum. Yıllar geçmişti ve her şeyin alt üst olmuştu. Ayrıca Sky ve Zoey’nin iyi anlaşacağını biliyordum. Belki onu bir kez öpersen, ikinizin arasında başka bir şeye yol açabilir diye düşündüm ve bak, haklıydım.” Konuşmak üzereyken elini kaldırdı. “Ama keşke bana en başından söyleseydin, keşke başladıktan sonra söyleseydin.”

Ve bir anda, yeni bir suçluluk dalgası beni vurdu. “Anlıyorum ve özür dilerim. Yüz yüze söylemek istedim. Onunla ciddiydim ve

bu, mesajla söylenecek türden bir şey değildi.”

“Dur.” Skylar, okulda altı yaşındaki bir çocuk gibi elini kaldırdı. “Bir dakika, Cupid. Bana tüm bunları sen mi ayarladığını mı söylüyorsun?”

"Tabii ki ben yaptım. Josh'tan hiç hoşlanmadım ve Aston en iyi arkadaşım." "İnanılmazsın."

Ona sırıtarak gülümser. “Rica ederim.”

“Aman Tanrım! Sana sarılmak ve boğazını sıkmak istiyorum. Kim böyle bir şey yapar ki, Micha?”

"Sadece onunla çıkmak için bir adamla evlenen kimdir, Skylar?" diye karşılık verdi.

“Haklısın. Haklısın.” Kız başını salladı. “Yani kızmadın mı?” “Hayır. Kızmadım. Bunu öğrenmek için gecenin ortasında eve uçmak zorunda kaldığım için gece eve uçmak zorunda kaldığım için canım sıkkın, ama kızgın değilim. Aston tanıdığım en iyi adam ve sana iyi bakacaktır. Senin de kalbinin dünyadaki en büyük kalp olduğunu biliyorum ve karşılığında ona ve Zoey'e iyi bakacağını biliyorum."

"Bakacağım," diye söz veriyorum. "Ben de," diyor Skylar.

“Güzel. O zaman artık yatabiliriz çünkü çok uzun süredir ayaktayım. Anlaşılan İsa bebekken beri.” Dudakları titriyor. “Sabahleyin kaçırdığım diğer her şeyi bana anlatabilirsin.”

Ona doğru yürüdüm ve en iyi arkadaşıma sarıldım. Çünkü o piç kurusu bana tuzak kurdu ve ben bunun için hiç de üzülmüyorum. Hatta ona borçluyum. Umarım bir gün bu iyiliğin karşılığını ödeyebilirim. O zamana kadar önümüzde çok iş var. Ve hepsini sabırsızlıkla bekliyorum.

EPİLOG

SKYLAR

Bazen dünyayı nasıl anlamlandıracağımı bilemiyorum. Anlamsız olması gereken anların anlamını nasıl ele alacağımı bilemiyorum. Belki de hiçbir şeyin anlamsız olmadığı içindir. Farkında olsak da olmasak da her anın bir anlamı vardır. Bir etkisi vardır.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Ayaklarımın altında yapraklar hışırdıyor ve serin sonbahar havası yanaklarımı gıdıklıyor. Muhteşem bir Ekim günü. Sonbaharın neden en sevdiğim mevsim olduğunu ve yazın bitmesine sevindiğimi hatırlatan türden bir gün. Ama yine de, yazın hamile olmak —özellikle de bu kadar sıcak bir yazda— pek hoşuma gitmemişti. Şu anda yürümekten çok, daha çok sallanıyor olsam da.

Üç gün önce, hemşire müdürüm beni resmen işten kovduğunda resmi olarak doğum iznine başladım. Doğum tarihim beş gün geçti ve kimse benim devasa, biraz huysuz halimle uğraşmak istemedi. Ama ben evde oturup hiçbir şey yapmayan bir insan da değilim. Eskiden misafir odası olan ve sonra benimle Aston arasında yatak odası olarak kullanılan bebek odası tamamen hazır. Annem ve Aston'un annesi, büyükanne olmanın heyecanıyla her şeyi bizim için hallettiler.

Çamaşırlar yıkandı. Valizler hazırlandı. Her şey yerli yerinde.

Ama bu küçük kız acele etmiyor ve umarım ona yardımcı olur diye dışarıda yürüyüş yapıyorum. Çantamdaki telefonum çalıyor ve avukatımın numarasını görmek için çıkarıyorum. Cevap verirken kalbim bir an duruyor. Josh'tan bir daha haber almadım. Beni takip etmeye çalışırken güvenlik tarafından MSICU'dan kelimenin tam anlamıyla sürüklendiğinden beri

ve ardından avukatım ve polis aracılığıyla ona uzak durma emri ve uzak durursa suç duyurusunda bulunmayacağımı bildiren bir tebligat gönderdim.

Forest'ın adamlarından birine, benimle ilişkisini gerçekten bitirdiğinden emin olmak için onu gözetletmiştim. Ama o da ona gönderdiğim evrakları doldurmadı, bu da bebekle görüşme hakkı istediğine karar verebileceği anlamına geliyor. Bu durum beni çok tedirgin ediyordu ve şimdi bu telefonla kalp atışlarım tavan yaptı.

"Alo?" diye cevap veriyorum, adımlarımı biraz hızlandırıyorum, sinirlerim adımlarımı hızlandırıyor.

"Skylar, günaydın, ben Danny Johnson. Konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"Evet. Tamam."

"Harika. Pekala, seni merakta bırakmayayım. Josh Wesley'in avukatından haber aldım ve bize ebeveynlik haklarından feragat ettiğini belirten imzalı belgeleri gönderdi."

“Aman Tanrım” diye titrek dudaklarımdan kaçıyor. Bacaklarım beni taşıyamayacakmış gibi hissediyorum ve kendimi yakındaki bir binanın duvarına dayıyorum.

“Sanırım bu iyi bir tepki.”

“Evet.” Ağlıyorum ve bunu saklayamıyorum. “Çok rahatladım.” Bir daha Josh ile uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ve o belgeleri imzaladığına göre, çocuğum da asla uğraşmak zorunda kalmayacak.

“Evrakları aile mahkemesine sunacağız, onlar da inceleyip resmi bir karar verecekler, ama iş bitti. Bebek doğduktan sonra Aston, herhangi bir sorun ya da gecikme olmadan onu evlat edinebilecek.”

Nefesim kesiliyor, yüzümü elimle kapatıyorum, titriyorum ve sessizce ağlıyorum. “Teşekkür ederim,” diyorum. “Çok teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevk. Bu işin böyle bir sonla bitmesine sevindim. Bu evrakları bize ulaştırmak için epey zaman harcadı.”

Çünkü bir şekilde bana üstünlük kurmak zorundaydı, çünkü o böyle biridir. Ama geçen hafta avukatımı arayıp, haklarından feragat etmezse, bebek doğar doğmaz mahkemeye başvurup

çocuk nafakası talep edeceğimizi hatırlattım. Belli ki bu Josh için bardağı taşıran son damla oldu ve pes etti.

“Ama artık bitti mi?”

"Bitti. Mahkeme belgelerini alır almaz sizinle iletişime geçeceğiz."

"Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

"Rica ederim. Doğumun sorunsuz geçsin, yakında konuşuruz.

Kendine iyi bak." "Sen de."

Telefonu kapattı ve ben çığlık atarak, deli bir kadın gibi sokak kenarında zıplamaya başladım. Ama umurumda değildi. Şu anda çok mutluydum. Muhtemelen bu yüzden, taytımın önü sırılsıklam olup botlarımın etrafında bir su birikintisi oluşana kadar suyumun geldiğini fark etmedim.

Kahretsin. Oh kahretsin.

Evden yarım mil uzaktayım ve Aston ameliyatta. Yürüyüşe başlamadan önce beni arayıp haber vermişti. Onu arayabilirim, hemşire de hoparlöre bağlayabilir, ama ameliyat yaparken onu telaşlandırmak ya da gerginleştirmek istemiyorum. Kahretsin. Ve yanımda bir kramp—daha çok bir kasılma gibi—hissediyorum, bu durumun hiç de eğlenceli olmadığını şimdiden anlıyorum.

Bir dakika boyunca tanıdıklarımı düşünürüm. Ailem yakınlarda yaşamıyor ve muhtemelen ikisi de işte. Hayes Paris'e geri döndü. Quinn ve Crew, Crew'un bu akşam Perşembe Gecesi Futbolu'nda oynayacağı için takımla birlikte Buffalo'dalar. Braelyn çalışıyor ve Roman... oh lanet olsun. Roundhouse hemen bir blok ötede ve Roman da sadece iki blok ileride yaşıyor.

Onu aradım, üçüncü çaldığında telefonu açtı. “Selam, ne oldu?”

Burnumdan soludum. "Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Çünkü gün ortasında beni hiç aramazsın. Hatta genellikle aramak yerine mesaj atarsın. Ne oldu?"

"Kaldırımın ortasında suyum geldi, evden yarım mil uzaktayım, Aston ameliyatta ve..."

Beni keserek, içinden küfreder. “Neredesin?”

Etrafıma bakınıyorum ve bir sokak tabelasını görüyorum. “Tremont ve Clarendon.” “Oradan kıpırdama. Beş dakikadan az bir sürede orada olurum.”

“Sen en iyisin.”

“Sadece arabamda doğum yaptırmak zorunda kalmayacağıma söz ver.” Gülüyorum. “Kalmayacaksın. Şu ana kadar sadece bir kez kasılma oldu.”

“Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ama umarım iyidir. Tamam. Konumunu benimle paylaş, ben yola çıkıyorum.”

Telefonu kapatır, ben de derin bir nefes alırım, ama ona konumumu gönderir ve duvara sıkıca yaslanırım. Her ne kadar gergin olsam da, aynı zamanda bastıramadığım bir heyecanla doluyum. Elimi kocaman karnımın üzerinde gezdiririm.

“Artık Josh yok,” diyorum küçük kızıma. “Sadece Baba Aston var.” Bunu söylerken kıkırdıyorum, ona Baba diye seslenerek nasıl dalga geçtiğimi düşünüyorum. O kadar çok şey oldu, ama şimdi her şey olması gerektiği gibi geliyor. Sanki her zaman onunla buraya gelecektim gibi.

Birkaç dakika sonra, Roman’ın G-Wagon’u yanaşıyor. İkili park yapıyor ve arabadan iniyor, kimseyi umursamadan bana doğru koşuyor.

"Nasılsın, evlat?"

Ona sarılırım. Onu gördüğüme çok mutluyum ve çok duygulanmış durumdayım, sarılmaya ihtiyacım var. "Mutluyum ve korkuyorum."

"Ben de öyle hissediyorum."

Gülüyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. “Hastaneye varana kadar Aston’u aramak istemiyorum. Ameliyatta.”

"Ben hallederim. Hadi." Kolunu omzuma doluyor ve beni SUV'sine bindiriyor. Akıllı adam koltuğuma kalın bir havlu sermiş, derisini mahvetmeyeceğimi bilmek içimi rahatlatıyor. Arabaya atlıyor ve yolun ortasında çılgın bir U dönüşü yapıyor, sonra yola çıkıyoruz. "Başka birini aramamı ister misin? Ailen mi, yoksa Aston'ın ailesi mi?"

“Kayıt işlemlerim biter bitmez ben ararım.”

“Çok sakinsin,” dedi alaycı bir tonla. “Bu hiç Skylar’a yakışmıyor.”

"Biliyorum. Bu beni de korkutuyor."

Gülüyor ve elimi tutmak için uzanıyor. “Her şey yoluna girecek. Dahası, harika bir anne olacaksın.”

“Teşekkür ederim.” Kuzenime bakıyorum. “Önce doğum kısmını atlatmam lazım.”

On dakika sonra hastanenin önüne geliyoruz ve vale arabayı alıyor. Yolda kadın doğum uzmanımın ofisini aradım ve doğumun başladığını söyledim. Neyse ki burada beni bekleyen bir tekerlekli sandalye ve bir hemşire var. Doğum öncesi servisine çıkarılıp yatış işlemlerim yapılır, sonra bir odaya alınır ve monitörlere bağlanırım.

Roman telefonuyla uğraşıyor, grup sohbetimize mesaj attığını biliyorum. Çantamda telefonumun titrediğini duydum. Aston ameliyat bittiğinde arayacağını söylemişti ama henüz aramadı. Bu beni tedirgin ediyor. Onun burada, yanımda olmasını istiyorum.

"Ailen ve Aston'ın ailesi yolda." İç çekiyorum.

"Çok çabuk geldiler."

Omuz silkiyor. "Braelyn yoğun bakımdaydı ve anneni gördü, onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Doğumun başladığını mesaj attığımda onu durdurmak imkansızdı."

“Gitmelisin,” diyorum ona. “Bu saatler hatta bütün gece sürebilir.”

Bana kuru bir bakış atıyor. “Hiçbir yere gitmiyorum, bunu biliyorsun. Forest yolda, Hayes bu gece eve uçuyor, Quinn ve Crew da yarın maçtan sonra dönecekler. Crew, senin ve bebeğin için bir touchdown yapacağını söyledi bile.”

“Sizler... oh! Vay canına. Evet, bu acıtıyor.” Karnım kasılmayla gerilirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Kahretsin. Nefes al ya da ne yapman gerekiyorsa onu

yap." "Yapıyorum!"

"Siktir," diye tıslar, ama çantamdaki telefonum çalar.

"Cevaplar mısın?"

"Hemen bakıyorum."

Telefonu açar ve karşıdaki kişiye, ki o Aston olmalı, doğumun başladığını ve buraya gelmesi gerektiğini söyler.

“Seninle konuşmak istiyor,” diyor Roman, ama ben başımı sallıyorum çünkü acıyı azaltmaya odaklanmış durumdayım ve şu anda konuşamıyorum. Ama bunun önemi yok. Aston yolda. Ve Tanrıya şükür ki öyle, çünkü hemşire gelip beni muayene ettiğinde, rahim ağzım zaten altı santimetre açılmış durumda ve sonunda beni koridordan geçip doğum salonuna götürüyorlar.

Bu olurken, Aston da gelmiş, hâlâ ameliyat önlüğüyle. Roman’ın elini sıkıp benimle kaldığı için teşekkür ediyor ve sonra

yanıma geliyor. Roman çıkmak istiyor ama önce bana sarılmasını istiyorum.

"Çantam yok," diyorum Aston'a, o da yatağın kenarında yanıma kıvrılmış, eli monitörlerin arasındaki karnımın üzerinde.

"Biz getiririz. Merak etme. Ailem Zoey'i alacak, ama o bu gece Alden'da kalacak. Zaten ona bir çanta hazırlamaları gerekiyor, o yüzden seninkini de buraya getirirler."

"Güzel. Tamam."

"Nasıl hissediyorsun?"

Ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. “Doğum yapıyormuşum gibi.”

Gülümsüyor ve dudaklarımın köşesine öpücük konduruyor. “Yine de hâlâ enerjiksin.

İyi ki seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum." Ona dönüp bakıyorum. "Josh evrakları doldurdu. Suyum akmadan hemen önce avukatım aradı. Onunla işimiz bitti."

Yüzünde yoğun bir ifade belirir, karnımdaki eli kayar ve karnımın yanını tutar, kolunu da bana dolanır. “O zaman kızımız doğar doğmaz avukatıma evlat edinme belgelerini hazırlatacağım.”

Boğazım düğümleniyor. Elimde değil. O kadar kararlı, sevgi dolu, şefkatli ve benim dünyamdaki her şey. Bu adam her şey. Tam da bebeğimin babası olmasını istediğim kişi.

“Seni seviyorum,” diyorum, yüzünü avuçlarımın arasına alıp. “Çok. Sonsuza kadar.”

Beni öpüyor, ama sonra bir kasılma başlıyor ve işte bu kadar. Beni koridorlarda yürütüyorlar, bir süre küvette doğum sancısı çekiyorum ve saatler sonra, 8 santimetreye ulaştığımda ve kasılmalar vücudumu ve enerjimi tüketirken, annem izlerken epidural anestezi alıyorum çünkü Aston, omurgama iğne batırılırken odada bulunmaya dayanamıyor.

Erkekler. İşte bu yüzden kadınlar çocuk doğurur. Erkekler iğneyi bile kaldıramaz.

Zoey dahil olmak üzere insanlar gelip gidiyor. Zoey heyecanlı ve Alden'a sabah ilk iş olarak onu buraya getirip bebeği görmesini vaat ettiriyor. Ondan sonra çok uzun sürmüyor. Bir saat içinde ıkınmam gerektiğini hissediyorum ve kırk dakika sonra doktor, "Söyle bakalım, baba," diyor.

"Bir kız," diyor Aston, o kadar sevgi ve saygıyla fısıldıyor ki, hemen ağlamaya başlıyorum. Gözlerimi açıyorum ve doktorun ellerinde tutulan, kıvranan, ağlayan minik varlığı görüyorum ve tüm varlığım ona odaklanıyor. Aston kordonu kesiyor ve onu göğsüme koyuyorlar, üstüne bir battaniye örtüyorlar ve başına krem rengi bir şapka takıyorlar.

Yüzümden gözyaşları akarken ona bakıyorum. “O burada.” Onu göğsüme bastırıyorum, onu sıcak tutuyorum, güvende tutuyorum. Kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı.

"Evet, burada. O mükemmel." O, bebeğin başının üstüne ve benim dudaklarıma öpücük konduruyor. "Kuğum, çok iyi idare ettin. O inanılmaz. Bizim küçük Sevgililer Günü'müz."

Öyle. O bizim ve Aston'ın dediği kadar mükemmel. "İkinizi de seviyorum," diye mırıldanıyor, bizi kucaklayıp kendi gözyaşlarını akıtıyor. Bunların hiçbiri planladığım gibi değildi, ama başka türlü olmasını hayal edemiyorum. Sevgililer Günü'nde bir öpücükle başlayan şey, bizim sonsuza dek mutlu yaşamamız haline geldi. Sonsuza dek birbirimize aitiz. Birlikte.

Aston ve Skylar’ın mutlu sonunu daha fazla mı istiyorsunuz? BONUS EPİLOGU hemen indirebilirsiniz. Sayfayı çevirerek Braelyn ve Roman’ın hikayesi olan Forever Fighting’den özel bir alıntıya göz atın.

FOREVER FIGHTING

*DÜZENLENMEMİŞ VE DEĞİŞİKLİKLERE TABİDİR!

Roman

Bir cerrahın hassasiyetiyle trüf mantarını dilimliyorum, her bir kağıt inceliğindeki dilim mükemmel oluyor ve bu durum yardımcı şefim Chris'i küfrettiriyor.

"Şimdi de gösteriş yapmaya çalışıyorsun."

Karamelize tatlı mısır, pastırma ve yaban havucu püresi ile trüf mantarı süslemeli tereyağında haşlanmış ıstakoz yemeğini bitirirken ona sırıtıyorum. Tarifini sadece benim bildiğim bu sosun yoğunlaşması ve dinlenmesi üç gün sürüyor, bu yüzden bu yemeği South Paw'da sadece cuma günleri servis ediyoruz. Eleştirmenler bu yemeği devrim niteliğinde buluyor ve müşteriler onu tatmak için iki yüz dolar ödüyor.

"Gösteriş yapmak rekabet anlamına gelir."

Yarım kalmış bir kahkaha boğazında takılıyor. “Tanrım, ne kadar da pisliğin tekisin.

Bu, Michelin yıldızınla mı yoksa James Beard ödülünle mi geliyor?”

Onun alaycı sözlerine omuz silkiyorum. “Buna sen karar ver, ben değil. Yemek mükemmel olduğu sürece pislik olmam umurumda değil. Bunu bitir ve servis et.”

“Evet, Şef,” diyor, ama sesinde hiç coşku yok.

Etrafımda mutfak, benim için can kaynağı olan kaotik bir mükemmellikle uğulduyor. Herkesin yerini bildiği ve ben bağırıp çağırmadan işini yaptığı, iyi ayarlanmış bir makine gibi. Burada, Boston’da üç restoranım var ve hepsinde gidip geliyorum, ama cuma günlerimi hep burada geçiriyorum.

Bu gece özellikle heyecanlıyım ve bunun restoranlarımla ya da yemek pişirmekle hiçbir ilgisi yok. Şu an için, damarlarımda dolaşan adrenalinle

damarlarımda dolaşmasını bastırıp, burada yapmam gereken işe odaklanıyorum. “Arkada,” diye sesleniyorum, bir aşçı yanından geçerken.

"Şef, Pierce grubu sizinle görüşmek istiyor," diyor ön büro müdürü Eliza. "Kızları da onlarla birlikte. Herkesin hayran olduğu o influencer model kız. Sizinle fotoğraf çektirmek istediğini ve bekar olup olmadığınızı sordu."

Ona yan gözle bakıyorum, o da ellerini havaya kaldırıyor.

“Haberciyi suçlama. Onlara sana söyleyeceğimi ve ne diyeceğini göreceğimi söyledim.”

“Onlara akşam yemeğini hazırlamakla meşgul olduğumu ve tanışma etkinliklerine katılmadığımı, özellikle de ayarlanmış buluşmalara katılmadığımı söyle.” Biraz fazla hızlı kaynayan sosu tatmaya giderken ona sırtımı dönüyorum bile. Benimle tartışmamanın daha iyi olacağını çok iyi bildiği için konuyu orada bırakıyor. Ünlü şef statüsü, görünüş, el sıkışma ve Instagram paylaşımları gibi can sıkıcı beklentilerle birlikte gelir. Ünlü milyarder bir ailenin Fritz'i olmak da size bunu getirir, yani benim için bu iki katına çıkar.

Bunların hiçbirini yapmıyorum ve bu da bana, Chris’in dediği gibi, pislik olarak bir ün kazandırdı.

Ama ona da söylediğim gibi, umurumda değil. Ben bu işe yemek için girdim. Diğer saçmalıklar için değil. Avrupa bu konularda her zaman daha iyidir ve bu da üç ay sonra taşınmayı iple çekmemin bir başka nedeni.

Üç saat sonra, temizlik ekibi işini yapıyor ve ben de bar ve yemek müdürlerimle envanter hakkında görüştüm. Ofisimde beyaz önlüğümü çıkarıp, uzun süre giymeyeceğimi zaten bildiğim temiz siyah bir tişört ve deri ceketimi giyiyorum.

Kaslarım heyecanla titriyor ve kalan personele tek kelime etmeden arka kapıdan çıkıp doğrudan motosikletime biniyorum.

Eski halat deposu, South Paw'dan çok uzak değil, geliştiricilerin henüz el sürmediği bir South Boston bölgesinde gizlenmiş durumda. Dışarıdan bakıldığında terk edilmiş, karanlık, pencereleri kirle kaplı ve tuğlaları kirli görünüyor. Ama bu bölgeyi tanıyan herkes, buranın terk edilmiş olmaktan çok uzak olduğunu bilir. Burası Seamus O'Brien'a ait ve bu yüzden kimse buraya bulaşmaz.

Yan tarafa park edip, ringde görmekten pek hoşlanmayacağım, gizlice silahlı iki adamın beklediği metal kapıya doğru yürüdüm.

"Roman," diye selamlıyor biri ve içeri girmem için kenara çekiliyor.

İç mekan dışarıdan pek de farklı değil. Beton zeminler kumlu ve yıpranmış, tavandaki ışıklar sönük ve muhtemelen yangın tehlikesi yaratıyor. Havada para, ter ve pahalı deri kokusu var. Ringin her iki yanında birer tane olmak üzere iki tam donanımlı bar var ve şu ana kadar yaklaşık yüz kişi ortalıkta dolaşıp beni gizlice süzüyor.

Hayes ve Forest'ı iki adamla konuşurken görüyorum, ama beni fark edince bana doğru geliyorlar. Hayes hayat boyu arkadaşlarımdan biri, Forest ise kuzenim, ama daha çok bir arkadaşım. Bu gece sadece onlar var, çünkü Crew burada görülmemeli, yoksa profesyonel futbolcu olarak tight end pozisyonunda oynadığı Boston Rebels takımından atılır. İkizi Quinn ve diğer arkadaşım Skylar ise nadiren dövüşlerime gelirler. Genellikle Hayes, Forest ve en iyi arkadaşım Braelyn gelir, ama onu henüz görmüyorum.

"Selam dostum." Forest, Hayes gibi bana yumruk tokuşturuyor. "Bu gece kalabalık olacakmış."

"Karşılaşacağın adam da yenilmez," diye açıklıyor Hayes. "Ayrıca çok fazla saçmalıyor."

"Onlar her zaman saçma sapan konuşurlar," diyorum ve kendimi hazırlamak ve endişeli kalabalıktan uzak durmak için arka odaya giriyorum.

"Oranlar yüksek." Forest duvara yaslanıp telefonuna bakıyor.

"Öyleyse, altıncı rauntten önce onu nakavt edeceğime yirmi bin dolar yatır."

Hayes dişlerinin arasından ıslık çalıyor. “Kahretsin. Tamam. Anlaştık.”

Gidiyorlar, ama bana yalnız kalma şansı tanınmıyor. “Kazanan elli bin alır,” diyor Seamus, gözlerinde açgözlü bir parıltıyla selam yerine. Beni sınıyor. Aklımın nerede olduğunu anlamaya çalışıyor. Dövüşten önce burada olmasının başka bir nedeni olamaz.

Deri ceketimi ve siyah tişörtümü çıkarıyorum, sonra pantolonumu çıkarıp şort giyiyorum. Kaslarım gergin, kanım kaynıyor. Bu hissi çok seviyorum. Asla eskimeyen bir coşku bu.

Bunu yapmamın nedeni, bitmeyen bir kabus gibi beni rahatsız etse bile.

"Roman, beni duydun mu?"

Neden bu geceki kazancı bana söyleme zahmetine girdiğini bilmiyorum. Para umurumda değil. Bunu bu yüzden yapmıyorum ve o da bunu biliyor. Zaten tüm kazancımı isimsiz olarak hayır kurumlarına bağışlıyorum.

"Harika," tek cevabım bu. Kim kazanırsa kazansın, o bunun yüzde kırkını alıyor. Onun için kolay bir iş. Burası polisler ya da federaller tarafından basılsa bile, bu şehirde kimse onun peşine düşmez. Risk tamamen benim. Kaybedecek her şeyi olan benim. Ama her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu zaten biliyorsan, o tehdidi artık umursamazsın.

“Biscuit’i kontrol edip gitmeye hazır mı diye bakacağım.”

Biscuit mi? Bir boksör için ne boktan bir isim bu? Benim yanıt vermemi beklemeden —çünkü beklemeyeceğini biliyor— kapıdan çıkar ve ben nihayet yalnız kalırım.

Ama yine de yalnızlığım uzun sürmez. İki dakika bile geçmeden kapı açılır ve antrenör, “Zamanı geldi,” der.

Başımı sallayarak, kaslarımı ısıtmak için yerinde hafifçe koşarken başımı çevirip boynumu kırıyorum. Odadan çıkıp önümdeki manzarayı içime çekiyorum. Depoya birkaç yüz kişi sıkışmış, aktif olarak bahis yapıyor ve bağırıyor. Duman yüksek kirişlere doğru kıvrılıyor, zaten loş olan ışıkları puslu hale getiriyor ve havada sigara ve esrar kokusu var.

Biscuit yanımda duruyor, saçma bir ismi olan devasa bir adam, ve ben onu süzüyorum, o da beni. İkimiz de konuşmuyoruz, ama onun zayıflığını şimdiden görebiliyorum. Boyutu. Bu ona sahte bir özgüven veriyor, ama harekete geçtiğinde ne kadar sert olduğunu hiç şüphem yok. Güzel. Bir rakipte bunu severim.

Ondan uzaklaşarak VIP alanına bakıyorum ve Forest ve Hayes ile birlikte orada duran Braelyn'i gözlerimle takip ediyorum. Maçları nadiren, hatta hiç kaçırmaz. Durduramadan dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"O senin kadının mı?"

Biscuit'e cevap vermiyorum ve bu onu memnun ediyor.

“O çok güzel. Ben kazandıktan sonra dizlerinin üstüne çöküp sikimi yalarken daha da güzel görünecek.”

Sırıtmamı zor tutuyorum. Bu sözleriyle kendi mezarını kazdı.

Seamus'un adamlarından Arnett, derme çatma ringin ortasından tüm karşılama konuşmasını yapıyor. Sonra Biscuit ve ben anons ediliyoruz, ancak o bana dövüşçü adım olan Romeo diye hitap ediyor. Gürültülü alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde ringe giriyoruz, ama ben herkesi görmezden gelip Braelyn ve arkadaşların yanına gidiyorum. Hayes ve Forest bana başlarıyla selam veriyor, ben de karşılık veriyorum. Braelyn hiçbir şey söylemiyor. Sadece küçük parmaklarını bana uzatıyor, ben de parmağımı onun parmağına kenetliyorum.

Parmaklarımızı birbirine sıkıştırıyoruz ve ona göz kırpıyorum. Bu, yıllar içinde bizim aramızda bir gelenek haline geldi. Bu, "ne olursa olsun yanındayım" anlamına gelen işaretimiz. Şans getirmesi için ve hiç başarısız olmaz.

Kafam berraklaşır ve ringin ortasında Biscuit ile karşılaşırım, onu son bir kez incelerken bakışlarımız kilitlenir. Kendini beğenmiş bir piç gibi gülümsüyor, ama çoktan kaybetmiştir. Sadece henüz bunu bilmiyor.

"Dövüş!" diye bağırır Arnett ve kenara atlar. Ve tahmin ettiğim gibi, Biscuit sabırsızdır. Geriye doğru çekilir ve güçlü bir yumruk savurur, ben de sağa eğilerek yumruğunu kaçırmasını sağlarım. Bu onu sinirlendirir. Eminim bu hareket daha önce birkaç kişiyi nakavt etmiştir, ama ben öyle çalışmam. Bana tekrar saldırıyor ve bu sefer sola kaçtığımda, yumruğunun yanaklarımdan geçen havayı hissederken, dönüp onu kaburgalarına tam isabet ettiriyorum.

Ve bununla birlikte her şey kaybolur. Restoran. Şöhret. Baskı. Fırtınalı sular. Ülkeyi terk etmemin ana nedeni.

Hepsi.

Şiddet, kan, ter, acı. Bunlar ruhumun karanlığını besliyor.

Bu dansı ileri geri yapıyoruz. Tekrar tekrar. Birinci raunt ilan ediliyor. Ardından ikinci, üçüncü ve dördüncü rauntlar. Birkaç yumruk indiriyor, bunlardan biri üst dudağımı kesip ağzımı kanla dolduruyor, bir diğeri ise gözümün altını kesiyor. Ama bana indirdiği her vuruş için, ben ona beş tane indiriyorum.

Yavaşlıyor. Yorgun. İri ve bedenine ve gücüne güvenmeye alışık, bu yüzden dayanıklılığı berbat. Beşinci raunda geldiğimizde, nefes nefese kalmış, iki dakikalık

. Öyle ki, bana saldırdığında kıpırdamıyorum bile. Başlangıçta eğlenceliydi ama artık beni sıkmaya başladı.

Geri çekilip tam yüzüne bir yumruk indirdim. Yumruğumun altında burnu parçalandı ve kanlar içinde beton zemine yığıldı.

Nefes nefeseyim, yanaklarımdan kan sızıyor ve bandajlara rağmen yumruk eklemlerim yaralanmış durumda. Arnett onu kontrol ediyor ve TKO, yani teknik nakavt ilan ediyor ve beni galip ilan ediyor. Ve hepsi bu. Maç bitti. Tezahüratlar yükseliyor, ama o benim kanlı yumruğumu havaya kaldırdıktan sonra, geldiğim odaya geri çekiliyorum, hemen ardından Braelyn, Hayes ve Forest de geliyor.

"Yirmi bin," diyor Forest. "Sen bunu kırka çevirdin. Yönetmemi ister misin?"

"Tabii," diye cevap veriyorum, ellerimi bir tomar kağıt havluyla kurularken. "Kazandıklarımla birlikte."

"Anlaşıldı."

"Buraya gel, Herkül," diye alay ediyor Braelyn, sesi yumuşak ama emredici. Ne istediğini biliyorum ve beni muayene edene kadar gitmeme izin vermeyecek, her zamanki gibi hemşire gibi. "Dudaklarını fena vurmuş, gecenin sonuna kadar güzel bir morluk olacak. Ayrıca yorgun görünüyorsun."

Gün boyunca ilk kez içten bir gülümseme atıyorum. “Bunu, acil serviste on iki saatlik vardiyada çalışan kadın söylüyor,” diye espri yapıyorum, metal bir masanın kenarına otururken.

“Evet, ama ben genetik olarak şanslıyım. Sen sadece güzelsin, bu da uyku dahil bakım gerektirir.”

“Sonra uyuyacağım,” diye söz veriyorum. “Adam nerede?” Adam, onun nişanlısı ve en yakın arkadaşlarımdan biri, ama bu gece ona eşlik etmemesine kızmıyorum. Nadiren eşlik eder.

"Güzellik uykusunu uyuyor," diye alay ediyor.

Ellerimdeki bandajı çıkarır, kesik ve sıyrıklarımı temizler, sonra antibiyotik merhem sürer. Eldivenli tırnağı, sol yüzük parmağımın altındaki dövmemden geçer ve kalbim bir an sarsılır, ama o muayenesine devam ederken bu his çabucak geçer.

"O kesik çok derin değil," diyor ve yüzüme cehennem gibi yakan bir antiseptik solüsyon sürüyor. "İyileşmeden önce aptalca bir şey yapmaya karar vermezsen

, tabii iyileşmeden önce aptalca bir şey yapmaya karar vermezsen.”

"Aptalca ne demek?" diye karşılık veriyorum, o da üzerine kelebek bandaj yapıştırırken .

"Sanırım bunu benden daha iyi tanımlayabilirsin."

"Muhtemelen. Vardiyan nasıldı?"

"Fena değildi. Bir partiden sonra üç aşırı doz vakası, kurtarmayı başardığımız ve burnuna Lego sokan bir çocuk. Ölen olmadı.”

“O tür insanlarla nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu Forest, içinden titreyerek.

Gülüyor. “Siz ikinizden farklı olarak...” Forest ile beni işaret ediyor. “...ben insanları severim.”

"Ben insanlardan nefret etmiyorum," diye savunuyorum. "Sadece onlarla aramda mesafe olmasını tercih ediyorum. Tercihen mutfak kapısı kadar mesafede.”

“Bunu, gönüllü olarak ringe çıkıp yabancılarla vücut sıvılarını paylaşan adam söylüyor.”

"Hepimizi kusturmaya mı çalışıyorsun?" diye homurdanır Hayes. "Bu çok iğrenç."

Braelyn omuz silkiyor, eldivenlerini çıkarıyor ve seyahat pompasıyla ellerini dezenfekte ediyor. “Sadece senin yerinde olsam birkaç aşı daha olurdum diyorum. Ve birkaç gün sonra gözüne bir bakıp iyi iyileştiğinden emin olmak istiyorum.”

“İyileşeceğim,” diye onu temin ederim.

“Siz ikiniz eski bir evli çift gibi konuşuyorsunuz,” diye devam eder. “Bana daha önce nasıl hiç birlikte olmadığınızı açıklayın?”

Omuzlarım refleks olarak gerilir. Genelde kimse bize bunu sormaz, ama ara sıra Hayes pisliklik yapıp, yapmaması gereken şeyleri zorlamayı sever. Braelyn ve ben, ben yirmi dört, o on sekiz yaşındayken, o zamanlar onun erkek arkadaşı olan kardeşimi kaybettiğimden beri en iyi arkadaşız. İkisine de en yakın arkadaşı olan Adam'la da bu şekilde çok yakınlaştım. Braelyn ile arkadaşlığımız yıllar içinde daha da güçlendi ve artık neredeyse ayrılmaz bir ikiliyiz.

Ama aramızda öyle bir şey yok. Hiç olmadı. En azından onun tarafında.

Yine de bana şöyle diyor: “Onu bir kez öpmeye çalıştım. Beni reddetti. Egomu fena halde incitti ve ben de bir daha toparlanamadım."

"Olay öyle olmadı," diye araya giriyorum, bunu hiç gündeme getirmediği halde şimdi bahsetmesine şaşkınım. "Parti turundan sonra sarhoştun. Apartmanının ön merdivenlerinde beni öpmeye çalıştın, bu sırada neredeyse düşüyordun ve ben tam bir pislik olmadığım için bundan yararlanmadım."

“Lütfen,” diye alaycı bir şekilde söylüyor. “Aklım başımdaydı. Her ayrıntıyı hatırlıyorum, beni geri itip, aynen şöyle dediğini de: ‘Böyle olmaz, Brae.’”

“Çok fazla tekila içtiğin için ayakta zor duruyordun.”

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Üç. Üç tane içmiştim.”

“Altıydı,” diye karşılık veriyorum, tam boyumla dikiliyorum, çünkü ne oluyor lan? “Ve partiden yaklaşık yirmi dakika önce çalıların arasına kusmuştun, bu yüzden seni eve götürüyordum.”

Başını yana eğdi. “Ah, doğru. O kısmı biraz unutmuşum.”

Şimdi kollarımı kavuşturma sırası bende. “Evet. Ne sürpriz ama.”

Elini sallayarak beni başından savıyor. “Her neyse, o çok eski bir hikaye. Roman ve ben bu şekilde çok daha iyiyiz. Kötü çocuk Roman kimseyle çıkmaz ve ben de yaşlı bir evli kadın olmak üzereyim.”

Kötü çocuk Roman’ın kimseyle çıkmamasının bir nedeni var ve ben şu anda ona bakıyorum. Onun yaşlı bir evli kadın olması ise benim bir süreliğine ülkeden ayrılmamın nedeni. Sadece Braelyn henüz bunu bilmiyor. Kimse bilmiyor.

“Yedi hafta,” diyor Forest, konuyu açıkça değiştirerek. “Bir sonraki maçlarını Brae’nin düğününe göre ayarlamak isteyebilirsin.”

“Aman Tanrım!” Braelyn bana dönüyor, parmağını bana doğru uzatıyor. “Umarım yaparsın. Düğünümde sağdıç ve nedime olarak mor gözle gelip fotoğraflarımı mahvedersen, kıçını tekmelerim. Ve kazanırım.”

Teslim olarak elimi kaldırıyorum. “Söz veriyorum, smokin giymiş, ikinizin yanında duran yakışıklı adam olacağım. Gelmiş geçmiş en iyi sağdıç ve nedime olacağım.”

“Harika. Şimdi eve gitmem lazım. Yarın saat on birde vardiyam başlıyor ve Adam’a eve çok geç gelmeyeceğime söz verdim.”

“Seni uğrayayım.”

Hâlâ terli olduğum için kot pantolon ve deri ceket giymeden tişörtümü giydim. Üçümüz birlikte dışarı çıktık; Forest ve Hayes, Braelyn’i arabasına kadar geçireceğimi bildikleri için ikisi de iyi geceler diledi. Ona terli bir sarılma verdim, o da yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ölüm bisikletinle eve sağ salim var."

Ona alaycı bir bakış atıyorum ama yine de gülümsüyorum. "Evet, Hemşire Albright."

Arabasına biniyor ve motoru çalıştırıyor ama camını indiriyor. "Hey, Ro?"

"Evet, evlat?"

"Bu gece iyi bir maçtı." Bir an yüzüme bakıyor, sonra camını kapatıp uzaklaşıyor. Arka lambalarının Boston'ın karanlık gecesinde kayboluşunu izliyorum, ama az önce söylediği sözler içimde ağır bir yük olarak kalıyor, sarsılmaz bir şekilde. O gece onu gerçekten reddettim. Ama sarhoş olduğu için değil, ki sarhoştu, ya da kustuğu için de değil, çünkü garip bir şekilde, bunlar umurumda değildi. Asil davranmaya çalıştığım halde, asil davrandığım için de değildi.

Bunun nedeni, onun yirmi, benimse yirmi altı yaşında olmamız ve Nash'i sadece iki yıl önce kaybetmiş olmamızdı. Ona iyi davranacak durumda değildim. Bir erkekten hak ettiği ya da ihtiyaç duyduğu hiçbir şeyi veremezdim. Berbat bir durumdaydım ve o benim can simidimdi, ayrıca ertesi sabah pişman olacağını biliyordum.

Bundan emindim.

Bu, onun benimle böyle bir şey denediği ya da bir şey ima ettiği ilk ve tek zamandı. Sarhoştu ve ilgi gösterirse bahçe hortumunu bile öperdi herhalde.

Ama gerçek şu ki, zamanlamamız hiç uyuşmadı ve suçluluk duygum beni uzak tuttu. Hazır olduğumda ise artık çok geçti. Hayatlarımız sürekli farklı yönlere gitti, sadece yanlış noktalarda kesişti. Ama şimdi, yedi hafta sonra Adam'la evlenecek olmasıyla, merak etmeden duramıyorum. Ya o gece onu öpmüş olsaydım?

Braelyn ve Roman'ın hikayesinin devamını öğrenmek ister misiniz?
Forever Fighting kitabınızı hemen alın.

KİTAP SONU NOTU

Merhaba sevgili okuyucular! Forever Undone'u okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım Forever Undone'u ve Forever Boston'un başlangıcını sevmişsinizdir. Bu karakterleri yazmak ve bu dünyayı devam ettirmek beni çok heyecanlandırdı. Bu, beklenmedik unsurlar içeren, daha duygusal bir seri olacak. Forever Undone benim için zaten öyle başladı.

Patricia, Danielle, Kelly, Samantha, Ella, Christine, Ellie, Emily ve Kody dahil olmak üzere J. Saman ekibindeki herkese teşekkür etmek istiyorum. Yolumu kaybettiğimi hissettiğimde beni cesaretlendiren en yakın arkadaşım Lisa Suzanne'e. Bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim inanılmaz kocama ve harika çocuklarıma.

Burada olduğunuz, sözlerimi ve hikayelerimi okuduğunuz ve bu yolculuğu mümkün kıldığınız için teşekkür *ederim*!

Sevgiler,

Julie (J. Saman)